Bestseller internațional publicat în 32 de țări

SUZANNE COLLINS

primul volum al seriei JOCURILE FOAMEI

JOCURILE FOAMEI

Ai putea supraviețui în sălbăticie, de unul singur, când toți cei din jur fac tot ce pot ca să nu apuci dimineața următoare?

nemira junior

Suzanne Collins

JOCURILE FOAMEI

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Coperta: Corneliu ALEXANDRESCU

CUPRINS

Pentru James Proimos

Partea întâi
TRIBUTURILE

Chapter 1

Când mă trezesc, cealaltă parte a patului e rece. Degetele mi se întind, căutând căldura lui Prim, dar nu găsesc decât ţesătura aspră a cuverturii ce acoperă salteaua. Probabil c-a visat urât şi s-a culcat în patul mamei. Bineînţeles c-a făcut-o. Azi e extragerea.

Mă ridic într-un cot. În dormitor e destulă lumină ca să le pot vedea. Surioara mea, Prim, încovrigată pe o parte, înconjurată de trupul mamei, cu obrazul lipit de al ei. În somn, mama pare mai tânără, tot veştejită, dar nu epuizată. Faţa lui Prim e tot atât de proaspătă ca o picătură de ploaie, tot atât de încântătoare ca o primulă[1], de la care îi vine numele. Şi mama a fost cândva frumoasă. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

Lângă genunchii lui Prim stă, păzind-o, cel mai urât motan din lume. Nasul strivit, o jumătate de ureche lipsă, ochii de culoarea dovleacului putred. Prim l-a botezat Buttercup[2] susţinând, cu insistenţă, că blana lui de un galben spălăcit seamănă la nuanţă cu acea floare. Motanul mă urăşte. Sau, cel puţin, n-are încredere în mine. Cu toate că s-

---

[1] Primrose, în limba engleză (n. tr.).

[2] Piciorul cocoşului, în limba engleză (n. tr.).

a-ntâmplat cu un an în urmă, cred că ţine minte cum am încercat să-l înec într-o găleată când l-a adus Prim acasă. Un pisoi sfrijit, cu pântecele umflat de viermi şi colcăind de purici. Ultimul lucru de care aveam nevoie era încă o gură de hrănit. Dar Prim m-a rugat cu atâta stăruinţă, a şi plâns, aşa că a trebuit să-l primesc. Până la urmă, a fost ok. Mama l-a scăpat de viermi şi e un vânător de şoareci înnăscut. Ocazional, prinde şi câte un şobolan. Uneori, când curăţ vânatul, îi dau lui Buttercup măruntaiele. A încetat să mă mai stupească.

Măruntaie. Fără stupit. Mai aproape de dragoste nu vom ajunge niciodată.

Îmi dau picioarele jos din pat şi le las să alunece în cizmele de vânătoare. Pielea suplă a luat forma gambelor mele. Îmi trag pantalonii, o cămaşă, îmi îndes sub o şapcă părul negru, împletit într-o coadă lungă, şi îmi înşfac traista pentru provizii. Pe masă, sub un castron de lemn care o fereşte de şobolani flămânzi şi de pisici la fel de hămesite, stă o bucată mică de brânză excelentă de capră, înfăşurată în frunze de busuioc. E darul pe care mi l-a făcut Prim cu ocazia zilei extragerii. Îl pun cu grijă în buzunar în timp ce mă strecor afară.

Zona noastră din Districtul 12, supranumită Filonul, mişună de obicei la ora asta de mineri

care intră în schimbul de dimineaţă. Bărbaţi şi femei cu umerii gârbovi şi încheieturile degetelor umflate, dintre care mulţi au renunţat de amar de vreme la strădania de a-şi curăţa praful de cărbune de sub unghii sau din creţurile feţelor scofâlcite. Însă astăzi străzile negre de zgură sunt pustii. Casele scunde, cenuşii, au obloanele lăsate. Extragerea începe abia la ora două. Până atunci poţi să şi dormi. Dacă poţi.

Casa noastră e aproape la marginea Filonului. Nu trebuie să trec decât pe lângă câteva porţi înainte de a ajunge pe câmpul murdar numit Pajiştea. Un gard înalt, din plasă de oţel, cu bucle din sârmă ghimpată în partea de sus, separă Pajiştea de pădure, înconjurând, de fapt, întreg Districtul 12. Teoretic, ar trebui să fie electrificat douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, ca barieră în calea animalelor de pradă din pădure – haite de câini sălbatici, pume singuratice, urşi – care erau cândva o ameninţare pe străzile noastre. Însă, de când suntem norocoşi dacă avem curent electric două sau trei ore pe seară, de obicei nu e nici un pericol dacă atingi gardul. Îmi acord totuşi întotdeauna o clipă în care ascult cu atenţie, încercând să aud zgomotul care îmi spune că funcţionează. În clipa asta e tăcut ca o stâncă.

La adăpostul unui pâlc de tufişuri, îmi sug burta şi mă strecor printr-un ochi lărgit, de vreo şaizeci de centimetri, care e aşa de ani de zile. Gardul are mai multe puncte slabe, dar pe ăsta, fiind atât de aproape de casă, îl folosesc mai mereu pentru a pătrunde în pădure.

Imediat ce mă văd printre copaci, recuperez un arc şi o tolbă cu săgeţi dintr-un buştean scorburos. Electrificat sau nu, gardul a reuşit să ţină mâncătorii de carne în afara Districtului 12. În pădure cutreieră nestingheriţi, plus că mai ai şi alte griji, cum ar fi şerpii veninoşi, animalele turbate şi lipsa potecilor. Dar e şi mâncare, dacă ştii cum s-o găseşti. Tata ştia şi m-a învăţat câte ceva înainte să fie făcut fărâme într-o explozie din mină. Nici măcar n-a mai rămas ceva de îngropat. Aveam unsprezece ani atunci. După cinci ani, încă mă mai trezesc din somn strigându-i să fugă.

Deşi intrarea în pădure e ilegală şi braconajul atrage cele mai severe pedepse, oamenii ar risca şi mai mult dacă ar avea arme. Dar cei mai mulţi nu sunt destul de curajoşi ca să se aventureze ieşind numai cu un cuţit. Arcul meu e o raritate, a fost meşterit de tata împreună cu alte câteva pe care le păstrez bine ascunse printre copaci,

împachetate cu grijă în învelitori impermeabile. Tata ar fi putut scoate bani buni vânzându-le, dar, dacă ar fi aflat autorităţile, ar fi fost executat public, pentru instigare la rebeliune. Cea mai mare parte a Apărătorilor Păcii se fac că nu-i văd pe acei câţiva dintre noi care vânează, pentru că sunt tot atât de dornici de carne proaspătă ca oricine altcineva. De fapt, se numără printre cei mai buni clienţi ai noştri. Dar ideea că există cineva care ar putea înarma Filonul e întotdeauna de neacceptat.

Toamna, câţiva indivizi curajoşi se furişează în pădure să culeagă mere. Dar nu pierd niciodată Pajiştea din ochi. Stau întotdeauna suficient de aproape ca s-o poată rupe la fugă înapoi, în siguranţa Districtului 12, dacă se iveşte vreun necaz.

— Districtul 12. Locul unde poţi muri de foame în siguranţă, mormăi eu.

Pe urmă arunc o privire grăbită peste umăr. Chiar şi acolo, în mijlocul pustietăţii, îţi faci griji că ar putea trage cineva cu urechea.

Când eram mai mică, o speriam de moarte pe mama din cauza vorbelor pe care le lăsam să-mi scape despre Districtul 12 şi despre conducătorii patriei noastre, Panem, aflaţi în oraşul îndepărtat numit Capitoliu. În cele din urmă am înţeles că asta nu putea decât să ne

aducă şi mai multe necazuri. Aşa că am învăţat să-mi stăpânesc limba şi să-mi aştern pe chip o mască nepăsătoare, astfel încât nimeni să nu-mi poată citi vreodată gândurile. Să-mi văd de treabă în linişte la şcoală. Să nu port decât conversaţii neînsemnate şi politicoase în piaţa publică. Să nu discut mare lucru în afară de afaceri în Vatră, piaţa neagră de unde îmi câştig cea mai mare parte a banilor. Până şi acasă, unde ţin mai puţin la bunele maniere, evit să ating probleme spinoase. Cum ar fi extragerea sau lipsa mâncării sau Jocurile Foamei. Prim ar putea începe să-mi repete vorbele şi atunci unde-am ajunge?

În pădure mă aşteaptă singura persoană în prezenţa căreia pot fi eu însămi. Gale. Îmi simt muşchii feţei relaxându-se şi pasul iuţindu-mi-se când urc dealul către locul nostru, un ieşind stâncos de deasupra unei văi. Un hăţiş de mure ne fereşte de priviri indiscrete. Zâmbesc când îl văd aşteptându-mă. Gale spune că nu zâmbesc decât în pădure.

— Bună, Catnip, mă întâmpină el.
Adevăratul meu nume e Katniss, dar, când i l-am spus prima oară, abia dacă l-am şoptit. Aşa că el a crezut c-am zis Catnip. Pe urmă, când râsul ăla nebun a început să se ţină după mine prin pădure, sperând să capete ceva de-

ale gurii, Gale a făcut din Catnip[3] porecla mea oficială. În cele din urmă, am fost nevoită să omor râsul, fiindcă speria vânatul. Aproape că mi-a părut rău, fiindcă nu era o companie neplăcută. Dar am obţinut un preţ bun pe blana lui.

— Uite ce-am vânat.

Gale ridică o franzelă în care e înfiptă o săgeată şi eu râd. E o pâine adevărată, de la brutărie, nu una dintre cele nedospite, compacte, pe care le facem din raţia noastră de cereale. O iau în mână, scot săgeata şi îmi apropii nasul de gaura din coajă, inhalând mireasma care-mi umple gura de salivă. Pâinea de bună calitate, ca asta, e pentru ocazii speciale.

— Mm, încă mai e caldă, spun.

Probabil că s-a dus în zori s-o cumpere de la brutărie.

— Cât te-a costat?

— Numai o veveriţă. Cred că bătrânul era sentimental azi-dimineaţă, zice Gale. A catadicsit chiar să-mi ureze noroc.

— Ei, toţi ne simţim ceva mai apropiaţi astăzi, nu-i aşa? spun eu, fără ca măcar să-mi întorc privirea. Prim ne-a lăsat ceva bun.

Scot bucata de brânză.

---

[3] Menta pisicii, în limba engleză (n. tr.).

La vederea ei, expresia lui devine radioasă.

— Mulţumesc, Prim. O s-avem un adevărat ospăţ.

Capătă brusc accentul de Capitoliu al lui Effie Trinket, femeia de o jovialitate maniacală care vine o dată pe an şi ne citeşte numele extrase.

— Era să uit! Jocuri ale Foamei fericite! Rupe câteva mure din tufişurile din jur.

— Şi fie sorţii…

Aruncă o mură spre mine, cu boltă înaltă.

O prind în gură şi îi sparg pieliţa delicată cu dinţii. Gustul dulce-acrişor îmi explodează pe limbă.

— ... întodeauna de partea voastră! închei eu, cu tot atâta vervă.

Trebuie să glumim, fiindcă altminteri ne-am ieşi din minţi de frică. În plus, accentul celor din Capitoliu e atât de afectat, încât orice ai spune sună caraghios.

Îl privesc pe Gale scoţându-şi cuţitul şi tăind pâinea felii. Mi-ar putea fi frate. Păr negru, lins, piele măslinie, ba avem chiar şi aceiaşi ochi cenuşii. Dar nu suntem rude, cel puţin nu rude apropiate. De altfel, cei mai mulţi dintre membrii familiilor care lucrează în mină seamănă unii cu alţii.

De aceea, mama şi Prim, cu părul deschis la culoare şi cu ochii albaştri, nu par niciodată să

se afle la locul potrivit. Şi chiar aşa este. Părinţii mamei făceau parte din clasa micilor negustori de la care cumpără oficialii, Apărătorii Păcii şi, ocazional, câte un client din Filon. Aveau o spiţerie în zona cea mai frumoasă a Districtului 12. De vreme ce aproape nimeni nu-şi poate permite să meargă la doctor, spiţerii sunt vindecătorii noştri. Tata a ajuns s-o cunoască pe mama fiindcă în timpul vânătorilor lui aduna câteodată plante medicinale şi le vindea magazinului ei, pentru a fi transformate în leacuri. Probabil că l-a iubit cu adevărat dacă şi-a părăsit casa, venind în Filon. Încerc să-mi aduc aminte de asta atunci când nu pot vedea în ea decât o femeie care stă lângă mine, inexpresivă şi inaccesibilă, în timp ce copiii ei ajung numai piele şi os. Încerc s-o iert, de dragul tatei. Dar, ca să fiu sinceră, iertarea nu e genul meu.

Gale unge feliile de pâine cu brânza moale de capră, punând cu grijă câte o frunză de busuioc pe fiecare, în timp ce eu las tufele fără mure. Ne instalăm într-un ungher dintre stânci. În locul ăsta nu putem fi văzuţi, dar vedem clar valea unde forfoteşte viaţa verii, legume de adunat, rădăcini după care să sapi, peşti irizaţi de razele soarelui. Ziua e superbă, cu cer albastru şi o adiere uşoară. Mâncarea e

grozavă, brânza pătrunde în pâinea caldă şi murele ne plesnesc în gură. Totul ar perfect dacă asta ar fi într-adevăr o sărbătoare, dacă ziua liberă ar însemna că pot să hoinăresc prin munţi cu Gale, vânând pentru cină. În schimb, va trebui să mergem în piaţă la ora două, aşteptând să fie strigate numele.

— Am putea s-o facem, ştii, spune el, cu voce scăzută.

— Ce să facem? întreb.

— Să plecăm din district. Să fugim. Să trăim în pădure. Tu şi cu mine, noi doi am putea reuşi, zice Gale.

Nu ştiu ce să-i răspund. Ideea e atât de absurdă.

— Dacă n-am avea atâţia copii, se grăbeşte el să adauge.

Bineînţeles că nu sunt copiii noştri. Dar e ca şi cum ar fi. Cei doi frăţiori ai lui Gale şi sora lui. Prim. Şi le putem pune la socoteală şi pe mamele noastre, cum s-ar putea descurca fără noi? Cine ar umple aceste guri care cer întotdeauna mai mult? Deşi amândoi vânăm zilnic, încă mai sunt nopţi când vânatul trebuie schimbat pentru untură, sau pentru pantofi, sau pentru lână, nopţi când ne ducem la culcare cu maţele chiorăind.

— Nu vreau să am copiii niciodată, spun.

— Eu aş vrea. Dacă n-aş locui aici, zice Gale.

— Dar locuieşti, ripostez, iritată.
— Las-o baltă, mi-o întoarce el, răstit.
Se pare că discuţia a lunecat pe o pantă complet greşită. Să plec? Cum aş putea s-o părăsesc pe Prim, singura persoană din lume pe care sunt sigură c-o iubesc? Şi Gale e devotat familiei lui. Nu putem pleca, aşa că de ce ne-am obosi să vorbim despre asta? Şi chiar dacă am vorbit... chiar dacă am făcut-o... de unde-a apărut povestea asta despre copii? Între mine şi Gale n-a existat niciodată o legătură romantică. Când ne-am cunoscut, aveam doisprezece ani şi eram costelivă, iar el arăta deja ca un bărbat, deşi nu e decât cu doi ani mai mare decât mine. Am avut nevoie de mult timp ca să ne-mprietenim, să nu ne mai certăm la fiecare schimb de vânat şi să-ncepem să ne ajutăm unul pe altul.
În plus, el vrea copii. Lui Gale n-o să-i fie greu să-şi găsească soţie. Arată bine, e destul de puternic ca să muncească în mină şi poate vâna. Îţi poţi da seama după felul în care şoptesc fetele între ele când îl văd intrând în şcoală, spunându-şi că şi-l doresc. Asta mă face geloasă, dar nu din motivul la care s-ar putea gândi lumea. E greu să găseşti un partener bun pentru vânătoare.
— Ce vrei să facem? îl întreb.
Putem să vânăm, să pescuim sau să

culegem.

— Să pescuim în lac. Ne putem lăsa undiţele acolo cât mergem la cules în pădure. Să facem rost de ceva bun pentru diseară, spune el.

Diseară. Se presupune că, după extragere, toată lumea sărbătoreşte. Şi foarte mulţi chiar o fac, de uşurare că le-au fost cruţaţi copiii pentru încă un an. Dar cel puţin două familii îşi vor trage obloanele, îşi vor încuia uşile şi vor încerca să găsească o soluţie de a le supravieţui săptămânilor dureroase ce vor urma.

Ne descurcăm bine. Animalele de pradă ne ignoră într-o zi când prăzile mai uşoare şi mai gustoase abundă. Către sfârşitul dimineţii, avem o duzină de peşti, o traistă de legume şi, ca trofeu, o plasă mare de fragi. Eu am găsit tufele, acum câţiva ani, dar Gale a avut ideea să le înconjurăm cu plase de sârmă ca să le ferim de animale.

În drum spre casă, ne abatem pe la Vatră, piaţa neagră care funcţionează într-un depozit abandonat, unde se păstra cândva cărbunele. Când s-a găsit un sistem mai eficient, care îl transportă direct din mină către trenuri, Vatra a ocupat treptat locul. Într-o zi de extragere, la ora asta, cei mai mulţi şi-au închis tarabele, dar activitatea e încă destul de intensă. Dăm

cu uşurinţă şase peşti, căpătând în schimb pâine de bună calitate, şi încă doi, pentru sare. Sae Unsuroasa, bătrâna ciolănoasă care vinde cu castronul supă fierbinte dintr-un cazan uriaş, ne ia jumătate din legume, contra a două calupuri de parafină. Am putea obţine un câştig ceva mai bun în altă parte, dar facem un efort ca să ne păstrăm bunele relaţii cu Sae Unsuroasa. E singura pe care se poate conta fără greş când e vorba să cumpere un câine sălbatic. Nu-i vânăm înadins, dar atunci când eşti atacat şi omori un câine sau doi, ei bine, carnea e carne.

— Odată ce-a ajuns în supă, îi spun carne de vacă, zice Sae Unsuroasa, făcând cu ochiul.

Nimeni din Filon nu strâmbă din nas când e vorba de o pulpă bună de câine sălbatic, însă Apărătorii Păcii care ajung în Vatră îşi pot permite să fie ceva mai mofturoşi.

Când ne terminăm treburile în piaţă, ne ducem la uşa din spate a casei primarului ca să vindem jumătate din fragi, ştiind că are o slăbiciune aparte pentru ei şi că putem ţine la preţ. Ne deschide Madge, fiica lui. La şcoală suntem colege de clasă. Fiind fata primarului, te-ai aştepta să fie o snoabă, dar nu e aşa. Se mulţumeşte să-i evite pe ceilalţi. Ca mine. De vreme ce nici una dintre noi nu are cu adevărat un grup de prieteni, sfârşim adesea

stând împreună. Suntem una lângă alta la masa de prânz şi la întruniri, facem echipă la activităţile sportive. Vorbim foarte rar, ceea ce ne convine deopotrivă.

Azi, uniforma ei maronie de şcoală a fost înlocuită cu o rochie scumpă şi şi-a împodobit părul blond cu o panglică roz. Haine pentru extragere.

— Frumoasă rochie, spune Gale.

Madge îi aruncă o privire, încercând să-şi dea seama dacă e un compliment sincer sau doar o ironie. Rochia e frumoasă, dar n-ar purta-o într-o zi obişnuită. Strânge din buze, apoi zâmbeşte.

— Ei, dac-o să sfârşesc mergând la Capitoliu, vreau s-arăt bine, nu-i aşa?

Acum e rândul lui Gale să fie derutat. Oare vorbeşte serios? Sau îl sâcâie? Cred că a doua variantă e cea adevărată.

— N-o să mergi la Capitoliu, răspunde el, cu răceală.

Ochii lui se opresc pe o broşă mică, rotundă, care îi împodobeşte rochia. Aur veritabil. Frumos lucrat. Ar putea plăti pâinea unei familii pe mai multe luni.

— Cât ai putea să ai? Cinci intrări? Eu am avut şase de la doisprezece ani.

— Nu e vina ei, zic eu.

— Nu e vina nimănui. Doar că aşa-i viaţa,

ripostează Gale.

Faţa lui Madge a devenit inexpresivă. Îmi pune banii pentru fragi în mână.

— Noroc, Katniss.

— Şi ţie, răspund eu, şi uşa se închide.

Ne îndreptăm spre Filon în tăcere. Nu mi-a plăcut că Gale a luat-o peste picior pe Madge, dar avea dreptate, bineînţeles. Sistemul de extragere e nedrept, iar săracii trag cele mai mari ponoase. Devii eligibil pentru extragere în ziua când împlineşti doisprezece ani. În anul acela, numele tău intră o dată. La treisprezece ani, de două ori. Şi tot aşa, până când împlineşti optsprezece ani. Limita maximă a eligibilităţii, când numele îţi intră în urnă de şapte ori. Ceea ce este valabil pentru toţi cetăţenii din toate cele douăsprezece districte ale acestei ţări numite Panem.

Dar aici e capcana. Spui că eşti sărac şi că rabzi de foame, aşa cum ni se întâmplă nouă. Poţi opta pentru adăugarea numelui tău de mai multe ori, în schimbul mai multor tesere. Fiecare valorează cât o raţie anuală, de cereale şi de ulei, pentru o persoană. Poţi face asta pentru fiecare membru al familiei tale. Aşa că, la doisprezece ani, numele meu a intrat de patru ori. O dată pentru că trebuia să intre şi de încă trei ori pentru a primi câte o raţie de cereale şi ulei pentru mine, pentru

Prim şi pentru mama. De fapt, a fost nevoie să fac acelaşi lucru în fiecare an. Iar intrările se cumulează. Aşa că acum, la şaisprezece ani, numele meu intră de douăzeci de ori. Numele lui Gale, care are optsprezece ani şi care vreme de şapte ani a ajutat la hrănirea familiei sale de cinci membri – sau a hrănit-o singur – intră de patruzeci şi două de ori.

E uşor să-ţi dai seama din ce cauză cineva ca Madge, care n-a fost niciodată în pericol să aibă nevoie de o teseră, îl poate scoate din sărite. În comparaţie cu noi, cei care trăim în Filon, are foarte puţine şanse să-i fie extras numele. Există, dar sunt firave. Şi, cu toate că legile au fost făcute la Capitoliu, nu în districte şi cu siguranţă nu în familia lui Madge, e greu să nu le-o iei în nume de rău celor care nu sunt nevoiţi să se înscrie pentru tesere.

Gale ştie că greşeşte îndreptându-şi ura împotriva lui Madge. În alte zile, în adâncul pădurii, l-am ascultat vorbind cu patos despre folosirea teserelor ca un alt mijloc de a aduce suferinţa în districtul nostru. Un mijloc de a sădi ura între muncitorii înfometaţi din Filon şi toţi cei care pot conta, în general, pe masa de seară şi, drept consecinţă, de a garanta că n-o să ne încredem niciodată unii în alţii.

— E în avantajul Capitoliului să ne-nvrăjbească între noi, ar fi spus acum, dacă în

preajmă n-ar fi fost şi alte urechi în afară de ale mele.

Dacă n-ar fi fost ziua extragerii. Dacă o fată cu o broşă de aur şi fără nici o teseră n-ar fi făcut un comentariu pe care nu mă îndoiesc că ea l-a socotit inofensiv.

Pe drum, privesc chipul lui Gale, încă mocnind de furie sub expresia împietrită. Accesele lui de mânie mi se par lipsite de sens, deşi nu i-o spun niciodată. Nu fiindcă aş fi de o altă părere. Dar le ce foloseşte să zbieri despre Capitoliu în mijlocul pădurii? Asta nu schimbă nimic. Nu îndreaptă în vreun fel lucrurile. Nu ne umple stomacul. De fapt, sperie vânatul din jur. Îl las totuşi să urle. E mai bine s-o facă în pădure decât în district.

Ne împărţim prada: câte doi peşti, două franzele bune, legume, câte un kilogram de fragi, sare şi parafină pentru fiecare.

— Ne vedem în piaţă, îi spun.

— Îmbracă-te cu ceva frumos, răspunde el, cu voce plată.

Acasă le găsesc pe mama şi pe Prim gata de plecare. Mama poartă o rochie superbă, din zilele bune de la spiţerie. Prim poartă hainele mele de la prima extragere, o fustă şi o bluză cu volănaşe. E puţin cam mare pentru ea, dar mama a făcut-o să stea bine prinzând-o cu ace de siguranţă. Chiar şi aşa, tot îi vine greu

s-o ţină băgată în fustă la spate.

Mă aşteaptă o albie cu apă caldă. Scap de murdăria şi de sudoarea din pădure şi mă spăl până şi pe cap. Spre surpriza mea, mama mi-a pregătit una dintre rochiile ei frumoase. Mătăsoasă, albastră, cu pantofi asortaţi.

— Eşti sigură? o întreb.

Încerc să nu mai refuz ofertele ei de ajutor. O vreme am fost atât de furioasă, încât n-o lăsam să facă nimic pentru mine. Iar acum e ceva special. Pentru ea, hainele din trecut sunt foarte preţioase.

— Bineînţeles. Hai să-ţi ridicăm şi părul.

O las să mi-l usuce cu prosopul şi să mi-l împletească, strângându-mi-l în creştet. Mă uit în oglinda crăpată de pe perete şi îmi vine greu să mă recunosc.

— Arăţi minunat, spune Prim, cu voce şoptită.

— Şi nu semăn deloc cu mine, răspund.

O îmbrăţişez, fiindcă ştiu că aceste câteva ore vor fi cumplite pentru ea. E prima ei participare la extragere. E atât de în siguranţă pe cât se poate, de vreme ce n-a intrat decât o singură dată. N-aş lăsa-o să ceară vreo teseră. Dar ea îşi face griji pentru mine. Se teme că inimaginabilul s-ar putea întâmpla.

O protejez pe Prim în toate modurile care îmi stau în putere, dar sunt neputincioasă în

privinţa extragerii. Chinul prin care trec ori de câte ori e în suferinţă îmi erupe în piept şi ameninţă să mi se citească pe faţă. Bag de seamă că, la spate, bluza i-a ieşit din nou din fustă şi mă silesc să rămân calmă.

— Îndeasă-ţi coada înăuntru, răţuşco, spun, netezindu-i bluza şi potrivindu-i-o la loc.

Prim chicoteşte şi îmi adresează un „mac” scurt.

— Maci n-am adus, răspund, râzând uşor. Aşa cum nu mă poate face să râd decât Prim. Haideţi să mâncăm, adaug, sărutând-o în grabă pe creştet.

Peştele şi legumele fierb deja înăbuşit, dar sunt pentru cină. Ne hotărâm să păstrăm fragii şi pâinea de brutărie tot pentru masa de seară, spunând că vrem să fie specială. În schimb, o să bem lapte de la capra lui Prim, Lady, şi o să mâncăm pâinea rudimentară făcută din cerealele luate pe tesere, cu toată că, oricum, nici una dintre noi n-are poftă de mâncare.

La ora unu o pornim spre piaţă. Prezenţa e obligatorie, dacă nu eşti cumva în pragul morţii. În seara asta, oficialii vor trece să verifice dacă ăsta e cazul celor absenţi. Altminteri ajungi la închisoare.

E într-adevăr păcat că fac extragerea în piaţă – unul dintre puţinele locuri plăcute din

Districtul 12. Piaţa e înconjurată de prăvălii şi, în zilele de vânzare liberă, degajă o atmosferă de sărbătoare. Dar astăzi are un aer înfiorător, în ciuda lozincilor colorate agăţate de clădiri. Echipa de cameramani stând ca ulii pe acoperişuri nu face decât să sporească efectul.

Oamenii intră în tăcere şi sunt înregistraţi. Pe de altă parte, extragerea îi oferă Capitoliului o ocazie potrivită pentru a păstra evidenţa populaţiei şi a o supraveghea îndeaproape. Adolescenţii între doisprezece şi optsprezece ani sunt mânaţi într-o zonă delimitată de frânghii şi împărţită după vârste, cei mari în faţă, cei mici, ca Prim, către partea din spate. Rudele lor se înşiră în jurul perimetrului, ţinându-i strâns de mână pe cei de alături. Însă alţii, care n-au pe nimeni dintre cei dragi în pericol sau cărora nu le mai pasă, se strecoară prin mulţime, făcând pariuri pe seama celor doi puştani ale căror nume vor fi extrase. Indiferent dacă sunt din Filon sau sunt negustori, probabilitatea de a-şi pierde controlul şi de a începe să plângă e în funcţie de vârstă. Mulţi refuză să trateze cu profitorii, dar îi resping cu foarte, foarte mare grijă. Asemenea oameni sunt înclinaţi să devină informatori – şi cine n-a încălcat niciodată legea? Eu aş putea fi împuşcată în

fiecare zi pentru că vânez, dar lăcomia celor care răspund de asta mă protejează. Nu toată lumea poate spune acelaşi lucru.

Oricum, eu şi Gale suntem de acord că, dacă ar fi să alegem între a muri de foame sau împuşcaţi în cap, am prefera glonţul, pentru că rezolvă treaba mult mai repede.

Pe măsură ce se adună oamenii, spaţiul devine tot mai înghesuit, mai claustrofobic. Piaţa e destul de mare, dar nu suficient de mare pentru a găzdui întreaga populaţie, de vreo opt mii de oameni, a Districtului 12. Întârziaţii sunt conduşi pe străzile învecinate, de unde pot urmări evenimentul pe ecrane, fiindcă statul îl televizează în direct. Mă pomenesc într-un grup de adolescenţi de şaisprezece ani din Filon. Ne salutăm dând scurt din cap şi ne îndreptăm atenţia spre scena instalată provizoriu în faţa clădirii Justiţiei. Susţine trei scaune, un podium şi două globuri mari de sticlă, unul pentru băieţi şi unul pentru fete. Mă holbez la bileţelele din urna fetelor. Douăzeci dintre ele poartă numele Katniss Everdeen, caligrafiat cu grijă.

Două dintre cele trei scaune sunt ocupate de tatăl lui Madge, primarul Undersee, un bărbat înalt, pleşuv, şi de Effie Trinket, însoţitoarea repartizată pentru Districtul 12, abia sosită de la Capitoliu, cu zâmbetul ei

înfiorător de alb, cu părul roz şi într-un costum de un verde primăvăratic. Vorbesc între ei pe şoptite şi aruncă priviri îngrijorate spre al treilea scaun.

Primarul se urcă pe podium exact în clipa când ceasul oraşului bate ora două şi începe să citească. E aceeaşi poveste din fiecare an. Ne vorbeşte despre istoria Panemului, ţară înălţată din cenuşa unui loc numit cândva America de Nord. Înşiră dezastrele, secetele, furtunile, incendiile, oceanele revărsate treptat, care au înghiţit o atât de mare parte a uscatului, războiul brutal pentru puţinele mijloace de subzistenţă rămase. Rezultatul a fost Panem, un Capitoliu strălucitor, înconjurat de treisprezece districte, care le-a adus cetăţenilor săi pacea şi prosperitatea. Pe urmă au venit Zilele Negre, revolta districtelor împotriva Capitoliului. Douăsprezece au fost înfrânte, iar cel de al treisprezecelea, ras de pe faţa pământului. Tratatul de Trădare ne-a adus legi noi, care garantează pacea, şi, pentru a ne reaminti în fiecare an că Zilele Negre nu trebuie să se repete, ne-a dat Jocurile Foamei.

Regulile Jocurilor sunt simple. Ca pedeapsă pentru rebeliune, fiecare dintre cele douăsprezece districte trebuie să trimită doi participanţi, un băiat şi o fată, numiţi tributuri.

Cei douăzeci şi patru sunt închişi într-o arenă imensă, în aer liber, care poate adăposti orice, de la un deşert arzător până la un pustiu îngheţat. Vreme de mai multe săptămâni, competitorii se luptă pe viaţă şi pe moarte. Tributul care rămâne în viaţă câştigă.

Copiii sunt luaţi din districtele noastre şi obligaţi să se ucidă unii pe alţii în timp ce noi îi privim – astfel ne reaminteşte Capitoliul că suntem întru totul la mila lui. Şi ce puţine şanse am avea să supravieţuim unei alte rebeliuni. Indiferent ce cuvinte ar folosi, adevăratul mesaj e clar. „Uitaţi-vă cum vă luăm copiii şi cum îi sacrificăm fără să puteţi face nimic. Dacă ridicaţi un singur deget, vă distrugem până la unul. Aşa cum am făcut cu Districtul 13."

Pentru ca totul să fie umilitor şi dureros deopotrivă, Capitoliul ne cere să considerăm Jocurile Foamei o festivitate, un eveniment sportiv în care districtele se înfruntă unul pe altul. Tributul rămas în viaţă se întoarce acasă, unde i se oferă o viaţă uşoară, iar districtul său are parte de o ploaie de recompense, constând, într-o foarte mare măsură, din produse alimentare. În anul respectiv, Capitoliul îi oferă în dar districtului câştigător cereale şi ulei, ba chiar şi delicatese, cum ar fi zahărul, în vreme ce noi,

ceilalţi, ne luptăm cu foametea.

— Este, deopotrivă, un moment al remuşcărilor şi unul al recunoştinţei, psalmodiază primarul.

Pe urmă citeşte lista învingătorilor din Districtul 12. În şaptezeci şi patru de ani, au fost doi. Numai unul mai e în viaţă. Haymitch Abernathy, un bărbat burtos, de vârstă mijlocie, care tocmai îşi face apariţia strigând ceva neinteligibil, se îndreaptă spre scenă împleticindu-se şi se lasă să cadă pe al treilea scaun. E beat. Criţă. Mulţimea reacţionează aplaudând anemic, de formă, dar el e derutat şi încearcă s-o îmbrăţişeze pe Effie Trinket, care reuşeşte cu greu să-l respingă.

Primarul pare pus în dificultate. De vreme ce totul este televizat, Districtul 12 e, chiar în clipa de faţă, bătaia de joc a întregului Panem, iar el e conştient de asta. Se grăbeşte să atragă din nou atenţia asupra extragerii prezentând-o pe Effie Trinket.

Strălucitoare şi efervescentă ca întotdeauna, ea se apropie de podium cu paşi mărunţi şi îşi pune amprenta asupra ceremoniei:

— Jocuri ale Foamei fericite! Şi fie sorţii *întotdeauna* de partea voastră!

Părul ei roz e probabil o perucă, fiindcă buclele i s-au descentrat uşor după lupta cu

Haymitch. Continuă vorbind pe scurt despre onoarea de a se afla printre noi, deşi toată lumea ştie că tânjeşte să fie promovată, fiind trimisă într-un alt district, unde au învingători cuviincioşi, nu nişte beţivi care te molestează în faţa întregii naţiuni.

În mijlocul mulţimii, dau cu ochii de Gale, care îmi întoarce privirea cu o umbră de zâmbet. Ţinând cont de tipicul extragerilor, asta măcar are un mic factor distractiv. Însă mă pomenesc dintr-odată gândindu-mă la Gale, la cele patruzeci şi două de bilete cu numele lui din imensul glob de sticlă şi la sorţii care nu par acum să fie de partea lui. Asta dacă îl compari cu o mulţime de alţi băieţi. Şi poate că el îşi spune acelaşi lucru despre mine, fiindcă faţa i se întunecă şi îşi fereşte privirea. „Mai sunt, totuşi, mii de alte bilete”, aş vrea să-i pot şopti.

A sosit momentul extragerii.

— Mai întâi domnişoarele! spune Effie Trinket, ca întotdeauna, şi traversează scena către urna cu numele fetelor.

Întinde mâna, îşi afundă braţul adânc în bol şi scoate o bucată de hârtie. Mulţimea respiră adânc, la unison, după care poţi auzi până şi un ac căzând, iar eu simt cum mă ia greaţa şi sper cu atâta disperare că numele nu e al meu, nu e al meu, nu e al meu.

Effie Trinket se îndreaptă către podium, netezeşte bucata de hârtie, apoi citeşte numele cu voce clară. Şi nu e al meu.

E Primrose Everdeen.

Chapter 2

Odată, când eram ascunsă printre crengile unui copac, aşteptând nemişcată să treacă vreun vânat prin preajmă, am aţipit şi am căzut de la o înălţime de trei metri, aterizând pe spate. A fost ca şi cum impactul mi-ar fi expulzat orice fuior de aer din plămâni şi am zăcut aşa, străduindu-mă să inspir, să expir, să fac ceva.

Aşa mă simt acum, încercând să-mi amintesc cum se respiră, incapabilă să vorbesc, cu totul năucită în timp ce numele îmi ricoşează de colo-colo prin ţeastă. Cineva mă strânge de braţ, un băiat din Filon, probabil că eram gata să cad şi el m-a prins.

Trebuie să fi fost o greşeală. Asta nu se poate întâmpla. Prim avea o singură bucăţică de hârtie printre alte mii! Şansele ei de a fi aleasă erau atât de mici, încât nici măcar nu m-am ostenit să mă-ngrijorez pentru asta. Oare nu mi-am dat toată silinţa? N-am luat eu teserele, n-am refuzat s-o las să facă acelaşi lucru? Un bilet. Unul dintre alte mii. Şansele au fost cu totul de partea ei. Dar asta n-a avut importanţă.

Undeva, departe, aud mulţimea murmurând

nefericită, aşa cum se întâmplă întotdeauna când e ales un copil de doisprezece ani, fiindcă nimeni nu crede că e corect. Şi pe urmă o văd pe ea, văd că s-a albit la faţă, îi văd braţele atârnând pe lângă trup cu pumnii încleştaţi, o văd mergând ţeapănă către scenă, cu paşi mici, o văd trecând pe lângă mine, văd că partea din spate a bluzei a ieşit iar şi îi atârnă peste fustă. Amănuntul ăsta, bluza ieşită din fustă ca o coadă de raţă, mă face să-mi vin în fire.

— Prim!

Ţipătul strangulat mi se desprinde din fundul gâtului şi muşchii mi se pun din nou în mişcare.

— Prim!

Nu e nevoie să-nghiontesc mulţimea. Ceilalţi copii îmi fac imediat loc, lăsându-mă să mă îndrept direct către scenă. O ajung exact când e gata să urce treptele. O împing în spatele meu cu o rotire a braţului.

— Mă ofer voluntar! spun, pe nerăsuflate. Mă ofer voluntar ca tribut!

Pe scenă apare confuzia. Districtul 12 n-a mai avut nici un voluntar de zeci de ani şi protocolul e învechit. Regulamentul spune că, odată ce numele tributului a fost extras din urnă, un alt băiat eligibil, dacă numele a fost al unui băiat, sau o fată, dacă s-a citit numele

unei fete, poate ieşi în faţă pentru a-i lua locul. În alte districte, unde câştigarea extragerii este o mare onoare, oamenii sunt nerăbdători să-şi rişte viaţa şi voluntariatul e o procedură complicată. Dar în Districtul 12, unde tribut e, într-o foarte mare măsură, sinonimul cuvântului cadavru, voluntarii au dispărut cu desăvârşire.

— Minunat! spune Effie Trinket. Dar cred că există un mic amănunt, mai întâi trebuie prezentat câştigătorul extragerii şi apoi sunt ceruţi voluntari, iar dacă iese vreunul din mulţime, noi ăă…

Vocea i se pierde, ezită.

— Ce importanţă are? spune primarul.

Mă priveşte cu o figură îndurerată. De fapt, nu mă cunoaşte, dar îi citesc pe chip că, vag, mă recunoaşte. Sunt fata care aduce fragi. O fată cu care fiica lui s-ar putea să fi schimbat din când în când câte o vorbă. Fata care a stat, cu cinci ani în urmă, înghesuită lângă mama şi sora sa, în timp ce el îi dăruia ei, copilul cel mai mare, o medalie pentru bravură. O medalie pentru tatăl ei, pulverizat de o explozie din mină. Oare îşi aduce aminte?

— Ce importanţă are? repetă el, arţăgos. Lăsaţi-o să vină încoace.

În spatele meu, Prim ţipă isteric. M-a înfăşurat cu braţele ei costelive şi mă strânge

ca într-o menghină.

— Nu, Katniss! Nu! Nu te poţi duce!

— Prim, dă-mi drumul, spun, cu glas aspru, fiindcă mă tulbură şi nu vreau să plâng.

Diseară, când vor da la televizor înregistrarea extragerii, toată lumea o să-mi vadă lacrimile şi o să fiu considerată o ţintă uşoară. O molâie. N-o să-i dau nimănui satisfacţia asta.

— Dă-mi drumul!

Simt cum o ia cineva din spatele meu. Mă întorc şi văd că Gale a ridicat-o de la pământ, iar ea i se zvârcoleşte în braţe.

— Du-te sus, Catnip, îmi spune el, cu o voce pe care se străduieşte să şi-o menţină fermă, apoi o conduce pe Prim către mama.

Mă oţelesc şi urc treptele.

— Ei, bravo! izbucneşte Effie Trinket. Ăsta e spiritul Jocurilor! E încântată că are în sfârşit un district unde există un strop de acţiune. Cum te cheamă?

Înghit cu greutate.

— Katniss Everdeen, răspund.

— Cealaltă e sora ta, pariez pe asta până la ultimul bănuţ. Nu vrem să ne fure ea toată gloria, nu-i aşa? Haideţi. Toată lumea! Să-i oferim o rundă de aplauze bogate noului nostru tribut! ciripeşte Effie Trinket.

Spre meritul etern al oamenilor din Districtul

12, nimeni nu bate din palme. Nici măcar cei cu biletele de pariuri, cei care nu au sentimente de milă. Poate fiindcă mă ştiu din Vatră sau îl cunoşteau pe tata sau poate au întâlnit-o vreodată pe Prim, pe care nu ai cum să n-o-ndrăgeşti. Aşa că, în loc să primesc aplauze, stau acolo nemişcată, în timp ce ei iau parte la cea mai curajoasă formă de împotrivire de care sunt în stare. Tăcerea. Care spune că nu suntem de acord. Nu iertăm. Toate astea sunt greşite.

Pe urmă se întâmplă ceva neaşteptat. Cel puţin eu nu mă aşteptam, fiindcă până acum nimeni din Districtul 12 nu a dat vreun semn că m-ar aprecia. Dar, când am ieşit în faţă, luând locul lui Prim, s-a petrecut o schimbare şi se pare că, brusc, am devenit o persoană îndrăgită. Mai întâi un om, apoi un altul, apoi aproape fiecare suflet din mulţime îşi duce la buze cele trei degete din mijloc ale mâinii stângi, pe care o întinde apoi spre mine. E un gest vechi, rar folosit în districtul nostru, pe care-l vezi uneori la înmormântări, înseamnă recunoştinţă, înseamnă admiraţie, înseamnă a-ţi lua rămas-bun de la cineva pe care-l iubeşti.

Acum sunt cu adevărat în primejdie să plâng dar, din fericire, Haymitch tocmai se hotărăşte să traverseze scena împleticindu-se,

dornic să mă felicite.

— Uitaţi-vă la ea. Uitaţi-vă la fata asta! strigă, aruncându-şi un braţ în jurul umerilor mei.

Pentru o asemenea epavă, e surprinzător de puternic.

— Îmi place!

Respiraţia îi duhneşte a alcool şi a trecut mult timp de când n-a mai făcut o baie.

— Are o grămadă de... Pentru o vreme, nu reuşeşte să-şi aducă aminte cuvântul. Curaj! adaugă, triumfător. Mai mult decât voi! Îmi dă drumul şi o porneşte spre partea din faţă a scenei. Mai mult decât voi! strigă, arătând cu degetul direct către camera de luat vederi.

Li se adresează spectatorilor sau e atât de beat, încât ia de fapt în râs Capitoliul? N-o s-o aflu niciodată, pentru că, tocmai când deschide gura, dând să continue, Haymitch cade de pe scenă şi-şi pierde cunoştinţa.

E dezgustător, dar îi sunt recunoscătoare. Cu toate camerele îndreptate cu încântare către el, am suficient timp să scot micul sunet înăbuşit care îmi stă în gât şi să mă calmez. Îmi duc mâinile la spate şi privesc în depărtare. Văd dealurile pe care am urcat în dimineaţa asta, împreună cu Gale. Pentru o clipă, tânjesc după ceva... ideea de a părăsi amândoi districtul... de a ne face o viaţă în

pădure… dar ştiu că am avut dreptate să nu plec. Pentru că, altminteri, cine s-ar fi oferit voluntar în locul lui Prim?

Haymitch e luat pe o targă, iar Effie Trinket încearcă să repună lucrurile în mişcare.

— Ce zi palpitantă! susură ea, străduindu-se să-şi îndrepte meşa, care s-a înclinat serios spre dreapta. Dar urmează alte emoţii! E timpul să alegem băiatul, cel de-al doilea tribut al nostru!

Cu speranţa evidentă de a lua sub control situaţia delicată a părului ei, îşi pune o mână în cap în timp ce se îndreaptă spre urna cu numele băieţilor şi înşfacă prima bucată de hârtie de care dă. Revine în grabă pe podium şi nici măcar n-am timp să-i doresc lui Gale să fie în siguranţă, când ea citeşte deja numele.

— Peeta Mellark. Peeta Mellark!

O, nu, îmi spun. Nu el. Pentru că recunosc numele, deşi n-am stat niciodată de vorbă cu purtătorul lui. Peeta Mellark.

Nu, astăzi sorţii nu sunt de partea mea.

Îl urmăresc cu privirea când se îndreaptă spre scenă. De înălţime medie, îndesat. Cu părul blond-cenuşiu căzându-i buclat pe frunte. Şocul momentului i se citeşte pe chip, se vede că se străduieşte din greu să-şi stăpânească emoţiile, iar ochii lui albaştri trădează spaima pe care o văd atât de des la

un animal hăituit. Totuşi, se urcă pe scenă fără nici o ezitare şi îşi ocupă locul.

Effie Trinket cere voluntari, dar nimeni nu face nici un pas înainte. Ştiu că are doi fraţi mai mari, i-am văzut la brutărie, dar probabil că unul e acum prea bătrân ca să se ofere, iar celălalt n-o s-o facă. Aşa se întâmplă de obicei. În ziua extragerii, dragostea familială se opreşte aici. Gestul meu a fost unul radical.

Primarul începe să citească lungul şi plicticosul Tratat al Trădării, aşa cum o face în fiecare an – obligatoriu – dar n-ascult nici măcar un singur cuvânt.

De ce el? mă gândesc. Încerc să mă conving că n-are nici o importanţă. Eu şi Peeta Mellark nu suntem prieteni. Nici măcar vecini. Nu ne vorbim. Singura noastră interacţiune reală s-a petrecut cu ani în urmă. Probabil că el a uitat. Dar eu ţin minte şi ştiu că îmi voi aminti întotdeauna…

Era în timpul celor mai rele vremuri de care am avut parte. Tata fusese ucis în accidentul din mină cu trei luni înainte, în cel mai amar ianuarie pe care şi-l putea aminti cineva. Amorţeala de după pierderea lui trecuse şi durerea mă lovea din senin, încovoindu-mă, chinuindu-mi trupul cu suspine. Unde eşti? strigam în gând. Unde-ai plecat? Bineînţeles că nu primeam niciodată vreun răspuns.

În compensaţie pentru moartea lui, districtul ne oferise o mică sumă de bani, suficientă ca să acopere o lună în care să-l plângem, după care era de aşteptat ca mama să-şi găsească o slujbă. Numai că n-a făcut-o. Nu făcea nimic altceva decât să stea pe un scaun sau, mult mai des, în pat, ghemuită sub pături, cu ochii ţintuiţi într-un punct din depărtare. Din când în când se mişca, ridicându-se, parcă pusă în mişcare de un scop imperios, numai ca să recadă apoi în neclintire. Oricât de multe ar fi fost rugăminţile lui Prim, nu păreau s-o impresioneze.

Eram îngrozită. Acum presupun că mama era blocată într-o lume întunecată a întristării dar, în momentul acela, tot ceea ce ştiam era că nu pierdusem numai un tată, ci şi o mamă. La unsprezece ani, când Prim nu avea decât şapte, am preluat rolul de cap al familiei. N-am avut de ales. Am început să cumpăr mâncare de la piaţă, am gătit-o cât de bine m-am priceput şi m-am străduit ca eu şi Prim să ne păstrăm înfăţişarea prezentabilă. Dacă s-ar fi aflat că mama nu ne mai putea purta de grijă, districtul ne-ar fi luat de la ea, plasându-ne într-o casă comunitară. La şcoală aveam colegi ce locuiau în asemenea case. Le-am văzut tristeţea, urmele de palme furioase de pe feţele lor, deznădejdea care le încovoia

umerii. Nu puteam lăsa să i se întâmple vreodată asta lui Prim. Dulcea, micuţa Prim care plângea când plângeam eu, chiar fără să ştie motivul, care peria şi împletea părul mamei înainte să plecăm la şcoală, care continua să lustruiască oglinda de bărbierit a tatei în fiecare noapte, fiindcă el detesta stratul de praf de cărbune care se depune în Filon, acoperind totul. O casă comunitară ar fi strivit-o ca pe un gândac. Aşa că am păstrat secretul asupra situaţiei noastre dificile.

Dar banii s-au terminat şi am ajuns, treptat, să fim moarte de foame. Nu există alte cuvinte mai potrivite. Îmi tot spuneam că, dacă am fi putut rezista până în mai, până pe 8 mai, când aş fi împlinit doisprezece ani, aş fi putut să mă înscriu pentru tesere, primind preţioasele cereale şi uleiul care să ne hrănească. Numai că mai aveam de aşteptat câteva săptămâni. Până atunci am fi putut fi moarte.

Moartea prin înfometare nu e o soartă neobişnuită în Districtul 12. Cine nu i-a văzut victimele? Oameni bătrâni, care nu pot munci.

Copii din familiile cu prea multe guri de hrănit. Răniţi în accidentele din mină. Rătăcind pe străzi. Şi, într-o bună zi, dai peste ei stând nemişcaţi, sprijiniţi de un perete sau zăcând pe Pajişte, auzi bocetele dintr-o casă şi

Apărătorii Păcii sunt chemaţi să ridice cadavrul. Foamea nu e niciodată cauza oficială a morţii. E întotdeauna vorba de gripă, de lipsa unui adăpost sau de pneumonie. Dar asta nu păcăleşte pe nimeni.

În după-amiaza întâlnirii mele cu Peeta Mellark, ploaia cădea în rafale neîntrerupte, reci ca gheaţa. Fusesem în oraş, încercând să vând în piaţa publică nişte haine de bebeluş jerpelite de-ale lui Prim, dar nu găsisem cumpărători. Deşi fusesem în Vatră de mai multe ori, împreună cu tata, eram prea înfricoşată ca să mă aventurez singură în locul ăla grosolan, scandalos. Ploaia trecuse prin jacheta de vânătoare a tatei, înfrigurându-mă până în măduva oaselor. Vreme de trei zile, nu avuseserăm nimic de mâncare, în afară de nişte apă fiartă în care eu pusesem câteva frunze vechi de mentă, descoperite în fundul unui dulap. La ora când s-a închis piaţa, tremuram atât de tare, încât mi-am scăpat pachetul cu haine de copil într-o băltoacă de noroi. Nu le-am ridicat, de teamă că, dacă îmi îndoiam genunchii, n-aş mai fi putut să mă salt înapoi, în picioare. În plus, nimeni nu voia hainele alea.

Nu mă puteam întoarce acasă. Fiindcă acolo se găseau mama, cu ochii ei apatici, şi surioara mea, cu obrajii supţi şi buzele

crăpate. Nu puteam intra cu mâinile goale şi fără urmă de speranţă în camera unde fumega un foc din ramuri umede, pe care le adunasem după ce se terminaseră cărbunii.

M-am pomenit împleticindu-mă pe aleea noroioasă din spatele magazinelor frecventate de cei mai bogaţi oameni din oraş. Negustorii locuiesc deasupra prăvăliilor, aşa că mă aflam, de fapt, în curţile lor din dos. Îmi aduc aminte de răzoarele din grădini, încă neînsămânţate pentru primăvară, de o capră sau două într-un ţarc, de un câine ud, legat de un stâlp, care se încovrigase, înfrânt, în noroi.

Toate formele de hoţie sunt interzise în Districtul 12. Se pedepsesc cu moartea. Dar mi-a trecut prin minte că aş fi putut găsi câte ceva în lăzile de gunoi, ceea ce ar fi reprezentat o captură legală. Poate un ciolan într-a măcelarului sau nişte legume putrede într-a băcanului, ceva ce nu ar fi mâncat nimeni în afară de familia mea disperată. Din nefericire, lăzile tocmai fuseseră golite.

Când am trecut pe lângă casa brutarului, mirosul de pâine proaspătă era atât de copleşitor încât m-a luat ameţeala. Proprietarii se aflau în partea din spate a casei şi, prin uşa deschisă a bucătăriei, se revărsa o strălucire galbenă. Am rămas acolo, hipnotizată de căldură şi de mireasma delicioasă până când

m-a dezmeticit ploaia, plimbându-şi pe spatele meu degetele de gheaţă. Am ridicat capacul lăzii de gunoi şi am descoperit că era curată lună, nemilos de goală.

O voce a ţipat la mine pe neaşteptate şi, când mi-am ridicat privirea, am dat cu ochii de nevasta brutarului, cerându-mi s-o iau din loc dacă nu voiam să-i cheme pe Apărătorii Păcii şi adăugând că o îngreţoşau plozii din Filon care râcâiau cu labele prin gunoiul ei. Cuvintele erau urâte şi n-aveam cum să mă apăr. În timp ce lăsam cu grijă capacul, trăgându-mă înapoi, l-am zărit pe el, un băiat blond, trăgând cu ochiul din spatele mamei sale. Îl văzusem la şcoală. Era de vârsta mea, dar nu-i ştiam numele. Făcea parte din grupul copiilor din oraş, aşa că de unde puteam să i-l ştiu? Femeia s-a întors în brutărie, bodogănind, dar el trebuie să mă fi văzut când m-am dus în spatele cocinei şi m-am sprijinit de partea opusă a unui măr. În cele din urmă, realizasem că n-aveam ce duce acasă. Mi s-au înmuiat genunchii şi am alunecat în josul trunchiului, către rădăcină. Era prea mult. Mă simţeam atât de bolnavă, de slăbită şi de istovită, oh, atât de istovită. N-au decât să cheme Apărătorii Păcii şi să ne ducă la casa comunitară, mi-am spus. Sau, şi mai bine, să mor aici, în ploaie.

În brutărie a zăngănit ceva, am auzit-o pe femeie ţipând din nou, apoi zgomotul unei lovituri şi m-am întrebat, ca prin ceaţă, ce se întâmpla. Nişte paşi se apropiau de mine, bălăcindu-se în noroi, şi m-am gândit: E ea. Vine să mă alunge cu un băţ. Dar nu era femeia. Era băiatul. Ducea în braţe două pâini mari, care căzuseră probabil în foc, fiindcă aveau coaja pârlită, neagră.

Mama lui zbiera:

— Hrăneşte porcul, prostule! De ce n-o faci? Nici un om la locul lui nu cumpără pâine arsă!

El a început să rupă bucăţi din partea arsă şi să le azvârle în troacă, apoi a sunat clopoţelul de la uşa din faţă a brutăriei şi femeia s-a făcut nevăzută, având un client de servit.

Băiatul nu s-a uitat nici măcar o singură dată înspre mine, dar eu îl urmăream din priviri. Din cauza pâinii, din cauza urmei roşii de pe obrazul lui. Cu ce îl lovise? Părinţii mei nu ne băteau niciodată. Nu-mi imaginasem niciodată că se poate întâmpla aşa ceva. Băiatul s-a uitat înapoi, către brutărie, parcă vrând să se convingă că nu exista nici un pericol, apoi, reîndreptându-şi atenţia asupra porcului, a aruncat o pâine în direcţia mea. A doua a urmat-o imediat, iar el s-a întors lipăind în brutărie şi a închis apoi bine uşa.

M-am uitat la pâini nevenindu-mi să-mi cred

ochilor. Erau minunate, într-adevăr perfecte, cu excepţia zonelor arse. Oare băiatul voia să le iau eu? Probabil că da. Fiindcă se aflau la picioarele mele. Mi le-am îndesat sub cămaşă înainte de a mai vedea şi alţii ce se întâmplase, mi-am strâns haina de vânătoare mai tare în jurul trupului şi m-am îndepărtat în grabă. Fierbinţeala pâinilor îmi ardea pielea, dar le-am strâns mai tare, agăţându-mă de viaţă.

Când am ajuns acasă, se răciseră într-o oarecare măsură, dar la mijloc continuau să fie calde. Mâinile lui Prim s-au întins să rupă o bucată, dar am pus-o să se aşeze, am silit-o pe mama să ni se alăture la masă şi am turnat ceai fierbinte. Am răzuit partea neagră şi am tăiat pâinea felii. Am mâncat împreună una întreagă, felie cu felie. Era bună, hrănitoare, umplută cu stafide şi cu miez de nucă.

Mi-am pus hainele la uscat lângă foc, m-am târât în pat şi am căzut într-un somn fără vise.

Abia a doua zi mi-a trecut prin cap că era posibil ca băiatul să fi ars pâinile înadins. Probabil le scăpase în flăcări, ştiind că avea să fie pedepsit pentru asta, şi mi le adusese mie. Dar am respins ideea. Trebuie să fi fost un accident. De ce ar fi făcut-o? Nici măcar nu mă cunoştea. Totuşi, simplul fapt că îmi aruncase mie pâinea fusese un gest de o

imensă bunătate, pentru care s-ar fi ales fără îndoială cu o bătaie, dacă ar fi fost descoperit. N-am reuşit să-mi explic fapta lui.

Am mâncat câteva felii de pâine la micul dejun şi am plecat la şcoală. Primăvara părea să fi venit peste noapte. Aer cald, înmiresmat. Nori pufoşi. La şcoală am trecut pe lângă băiat pe coridor, i se umflase obrazul şi ochiul i se învineţise. Era cu prietenii lui şi n-a dat nici un semn că m-ar fi observat. Dar după-amiază, când am luat-o pe Prim şi ne-am pregătit să pornim spre casă, l-am surprins privindu-mă lung de pe trotuarul de vizavi de şcoală. Ochii ni s-au întâlnit pentru o clipă, după care el a întors capul. Mi-am coborât stingherită privirea şi atunci am văzut-o. Prima păpădie din anul acela. În mintea mea a sunat un clopoţel. M-am gândit la orele petrecute în pădure, alături de tata, şi am ştiut că aveam să supravieţuim.

Din ziua aceea, n-am mai reuşit niciodată să rup legătura dintre băiatul ăsta, Peeta Mellark, pâinea care mi-a dat speranţă şi păpădia care mi-a reamintit că nu eram condamnată la moarte. Şi nu doar o dată mi-am întors capul pe coridorul şcolii, surprinzându-i ochii care mă urmăreau, dar numai pentru a-i vedea întorcându-se fulgerător în altă parte. Am sentimentul că îi datorez ceva şi nu-mi place

să fiu datoare. Poate, dacă i-aş fi mulţumit la un moment dat, între sentimentele mele n-ar mai fi existat acum nici un conflict. Mi-am propus de vreo două ori să fac asta, dar ocazia nu s-a ivit niciodată de la sine. Iar acum n-o să se mai ivească niciodată. Pentru că o să fim aruncaţi într-o arenă unde o să ne luptăm până la moarte. Cum aş putea să-i strecor acolo o mulţumire? Ar părea pur şi simplu nesinceră, dacă o să-ncerc apoi să-i tai beregata.

Primarul termină plictisitorul Tratat de Trădare şi ne face semn mie şi lui Peeta să ne strângem mâinile. Ale lui sunt puternice şi calde, ca pâinile acelea. Mă priveşte drept în ochi şi îmi prinde mâna în ceea ce pare a fi o strânsoare încurajatoare. Poate că nu e decât un spasm nervos.

Ne reîntoarcem cu faţa către mulţime în timp ce se cântă imnul Panemului.

Ei, îmi spun. O să fim douăzeci şi patru. E foarte probabil să-l ucidă altcineva înaintea mea.

Desigur, în ultima vreme, probabilităţile nu s-au dovedit prea demne de încredere.

Chapter 3

Odată imnul încheiat, suntem luaţi în custodie. Nu vreau să spun că ni se pun cătuşe sau altceva de genul ăsta, dar un grup de Apărători ai Păcii ne înconjoară, trecându-ne prin uşa din faţă a clădirii Justiţiei. Poate că, în trecut, tributurile au încercat să fugă. Deşi eu n-am văzut niciodată întâmplându-se aşa ceva.

Sunt condusă apoi într-o cameră şi lăsată singură. E cea mai bogată încăpere în care am intrat vreodată, cu covoare groase, în care ţi se afundă piciorul, cu o canapea şi cu scaune îmbrăcate în catifea. Ştiu ce e catifeaua, fiindcă mama are o rochie cu gulerul făcut din aşa ceva. Când mă aşez pe canapea, îmi plimb degetele de-a lungul materialului, în repetate rânduri. Mă ajută să mă calmez în timp ce mă pregătesc pentru următoarea oră. E răgazul acordat tributurilor pentru a-şi lua rămas-bun de la cei dragi. Nu-mi pot permite să mă tulbur, să ies din camera asta cu ochii umflaţi şi cu nasul roşu. Plânsul nu e o opţiune. La gară vor fi şi mai multe camere de luat vederi.

Sora mea şi mama apar primele. Întind

braţele către Prim şi ea mi se urcă în poală, luându-mă de gât şi punându-şi capul pe umărul meu, exact aşa cum făcea când era un ţânc. Mama se aşază lângă mine şi ne cuprinde pe amândouă cu braţele. Vreme de câteva minute, nu scoatem nici un cuvânt. Pe urmă încep să le vorbesc despre toate lucrurile pe care nu trebuie să uite să le facă, acum, când n-o să mai fiu acolo ca să le fac pentru ele.

Prim nu trebuie să ia nici o teseră. Dacă au grijă, se pot descurca vânzând laptele şi brânza caprei lui Prim şi produsele micii spiţerii pe care a deschis-o mama pentru oamenii din Filon. Gale o să-i aducă ierburile pe care nu le plantează ea însăşi, numai că va trebui să i le descrie cu mare atenţie, pentru că nu e obişnuit cu ele, aşa cum sunt eu. O să le aducă şi vânat – am făcut amândoi un pact în urmă cu vreun an şi ceva – şi probabil că n-o să le ceară nimic în schimb, dar ele ar trebui să-i mulţumească oferindu-i ceva – lapte sau medicamente.

Nu mă ostenesc să sugerez că Prim ar trebui să-nveţe să vâneze. Am încercat să-i dau lecţii în vreo două rânduri şi rezultatul a fost un dezastru. Pădurea o îngrozea şi, ori de câte ori nimeream ceva, i se umpleau ochii de lacrimi şi începea să-mi spună că ea ar fi putut

să vindece animalul dacă îl duceam acasă destul de repede. Dar face treabă bună cu capra, aşa că bat monedă pe asta.

Când termin cu instrucţiunile despre combustibil, despre negoţ şi despre mersul la şcoală, care nu trebuie întrerupt, mă întorc spre mama şi o strâng de braţ cu putere.

— Ascultă-mă. Asculţi ce-ţi spun?

Ea dă din cap, alarmată de ardoarea cu care îi vorbesc. Probabil că ştie ce urmează.

— Nu poţi să pleci iarăşi, îi spun. Ochii mamei descoperă podeaua.

— Ştiu. N-o s-o fac. N-am avut cum să împiedic ceea ce...

— Ei, de data asta trebuie. Nu poţi să pleci ca şi cum ţi-ai fi terminat programul de lucru, lăsând-o pe Prim pe cont propriu. Acum n-o să mai fiu cu voi, ca să vă ţin pe amândouă în viaţă. Nu contează ce se întâmplă. Nu contează ce-o să vedeţi pe ecran. Trebuie să-mi promiţi c-o să te zbaţi ca să treci peste asta!

Vocea mi s-a înălţat până deveni un ţipăt. În ea e toată mânia şi toată spaima pe care le-am simţit când ne-a abandonat.

Ajunsă ea însăşi în pragul furiei, mama îşi retrage braţul din strânsoarea mea.

— Am fost bolnavă. M-aş fi putut trata dacă aş fi avut leacurile pe care le am acum.

Partea asta despre boală ar putea fi adevărată. De atunci încoace, am văzut-o readucând la viaţă oameni care sufereau de o tristeţe imobilizantă. Poate că e o boală, dar e una pe care nu ne-o putem permite.

— Atunci ia-le. Şi ai grijă de ea! spun.

— O să-mi fie bine, Katniss, zice Prim, prinzându-mi faţa în mâini. Dar ai şi tu grijă. Eşti atât de iute şi de curajoasă. Poate reuşeşti să câştigi.

N-am cum să câştig. Probabil că Prim o ştie, în adâncul inimii ei. Competiţia va fi cu mult peste abilităţile mele. Puştani din districte mai bogate, pentru care a câştiga e o onoare imensă, care s-au antrenat pentru asta toată viaţa lor. Băieţi de două trei ori mai voinici decât mine. Fete care cunosc douăzeci de moduri diferite de a ucide cu un cuţit. Oh, vor fi şi unii ca mine. Care sunt scoşi din joc înainte de a începe adevărata distracţie.

— Poate, încuviinţez, fiindcă mi-ar fi greu să-i cer mamei să meargă mai departe dacă eu aş ceda deja. În plus, nu-mi stă în fire să renunţ fără luptă, chiar şi atunci când totul pare lipsit de speranţă. Pe urmă o să fim bogate, ca Haymitch.

— Nu-mi pasă dacă suntem sau nu bogate. Nu vreau decât să te-ntorci acasă. O să te străduieşti, nu-i aşa? O să te străduieşti de-

adevăratelea? întreabă Prim.

— O să mă străduiesc de-adevăratelea, jur, îi răspund.

Şi ştiu că, de dragul lui Prim, o s-o fac.

Pe urmă Apărătorul Păcii apare în uşă, făcându-ne semn că timpul nostru s-a încheiat, şi ne îmbrăţişăm cu atâta putere încât mă doare şi nu pot spune decât:

— Vă iubesc. Vă iubesc pe amândouă.

Şi ele îmi spun acelaşi lucru, apoi Apărătorul Păcii le ordonă să plece şi uşa se închide. Îmi îngrop capul într-una dintre pernele de catifea, ca şi cum asta ar putea opri totul.

În cameră intră altcineva şi, când îmi ridic privirea, sunt surprinsă să-l văd pe brutar, pe tatăl lui Peeta Mellark. Nu pot să cred că a venit să mă vadă. La urma urmelor, o să-ncerc să-i ucid fiul. Dar noi doi ne cunoaştem un pic, iar el o ştie pe Prim chiar mai bine. Când îşi vinde bucăţile de brânză de capră în Vatră, ea îi pune două deoparte, iar el o răsplăteşte cu o cantitate generoasă de pâine. Aşteptăm întotdeauna să tratăm cu brutarul, când vrăjitoarea de nevastă-sa nu e prin preajmă, fiindcă el e mult mai cumsecade. Sunt sigură că el nu şi-ar fi pocnit băiatul, aşa cum a făcut ea, atunci când a ars pâinea. Dar de ce a venit să mă vadă?

Brutarul se aşază cu stângăcie pe marginea

unuia dintre scaunele de pluş. E un bărbat voinic, cu umeri largi, purtând cicatricele arsurilor căpătate în anii petrecuţi lângă cuptoare. Probabil că abia şi-a luat rămas-bun de la fiul său.

Scoate din buzunarul hainei un pachet învelit în hârtie albă şi mi-l întinde. Îl deschid şi găsesc fursecuri. Sunt un lux pe care noi nu ni-l putem permite niciodată.

— Mulţumesc, îi spun.

În cea mai mare parte a timpului, brutarul nu e prea vorbăreţ, iar azi nu găseşte nici un cuvânt.

— În dimineaţa asta, am mâncat nişte pâine de-a dumneavoastră. Prietenul meu Gale v-a dat o veveriţă pentru ea.

El dă din cap, ca şi cum şi-ar aduce aminte de veveriţă.

— N-a fost cel mai bun târg pe care l-aţi încheiat, adaug eu.

El ridică din umeri, ca şi cum asta n-ar putea avea vreo importanţă.

Nu mă pot gândi la nimic altceva, aşa că stăm în tăcere până când un Apărător al Păcii îi cere să plece. El se ridică şi tuşeşte ca să-şi dreagă glasul.

— O să fiu cu ochii pe fetiţă. O să m-asigur că are ce mânca.

Simt că mi se ia o piatră de pe inimă la

cuvintele lui. Oamenii fac afaceri cu mine, dar simt o afecţiune sinceră faţă de Prim. Poate e suficient ca s-o ţină în viaţă.

Şi următorul meu oaspete e unul neaşteptat. Madge vine întins la mine. Nu e înlăcrimată sau evazivă, dar în tonul vocii ei e o insistenţă care mă surprinde.

— Te lasă să porţi în arenă ceva din districtul tău. Ceva care să-ţi amintească de casă. Vrei să porţi asta?

Îmi întinde broşă rotundă, de aur, pe care o avea prinsă mai devreme de rochie. Atunci nu-i dădusem prea multă importanţă, dar acum văd că e o mică pasăre în zbor.

— Broşa ta? întreb.

Să port un simbol al districtului e aproape ultimul lucru care mi-ar fi putut trece prin minte.

— Uite, ţi-o agăţ de rochie, e bine? Madge nu aşteaptă răspuns, se apleacă şi prinde pasărea de rochia mea. Promiţi c-o s-o porţi în arenă, Katniss? mă întreabă ea. Promiţi?

— Da, îi răspund.

Fursecuri. O broşă. Azi primesc tot felul de daruri. Madge îmi oferă unul în plus. O sărutare pe obraz. Pe urmă pleacă şi eu rămân gândindu-mă că poate mi-a fost cu adevărat prietenă, tot timpul.

În cele din urmă apare şi Gale şi poate că nu

avem nici o legătură romantică, dar, când îşi deschide braţele, nu ezit să mă las cuprinsă de ele. Trupul lui îmi e familiar – felul în care se mişcă, mirosul de fum de lemne, până şi sunetul bătăilor inimii în momentele de linişte ale vânătorii – dar acum e prima oară când i-l simt cu adevărat, suplu, cu muşchi puternici, lipit de al meu.

— Ascultă, spune el. Ar trebui să fie uşor să faci rost de un cuţit, dar trebuie să pui mâna pe un arc. Îţi dă cele mai multe şanse.

— N-au întotdeauna arcuri, spun, cu gândul la anul în care nu au avut decât nişte ghioage oribile, cu ţepi, cu care tributurile au fost nevoite să se ciomăgească până la moarte.

— Atunci fă-ţi unul, zice Gale. Chiar şi un arc slab e mai bun decât nimic.

Am încercat să copiez arcurile tatei, cu rezultate nemulţumitoare. Nu e chiar atât de simplu.

Până şi tata le greşea uneori şi era nevoit să le arunce.

— Nici măcar nu ştiu dacă acolo o să fie lemn, spun eu.

Într-un alt an, i-au azvârlit pe toţi într-un loc unde nu erau decât bolovani, nisip şi tufe încâlcite. Am detestat anul ăla în mod deosebit. Mulţi competitori au fost muşcaţi de şerpi veninoşi sau au înnebunit de sete.

— Lemn există aproape întotdeauna, spune Gale. Din anul ăla când jumătate au murit de frig. Asta nu oferă cine ştie ce distracţie.

E adevărat, într-un an ne-am uitat cum îngheţau jucătorii noaptea, găsindu-şi sfârşitul. Abia dacă-i puteai zări, fiindcă stăteau ghemuiţi ca nişte mingi şi n-aveau lemne pentru foc, sau pentru torţe, sau pentru orice altceva. Toate acele morţi tăcute, fără vărsare de sânge, au fost considerate la Capitoliu din cale afară de banale. De atunci există de obicei lemn pentru foc.

— Da, se găseşte mai mereu, încuviinţez eu.

— Katniss, nu e decât o vânătoare. Tu eşti cel mai bun vânător pe care-l cunosc, spune Gale.

— Nu e o simplă vânătoare. Ceilalţi sunt înarmaţi. Sunt capabili să gândească, răspund eu.

— Ca şi tine. Iar tu ai mai mult antrenament. Antrenament adevărat, zice el. Ştii cum să ucizi.

— Nu şi oameni, spun eu.

— De fapt, cât de mare poate fi deosebirea? întreabă Gale, cu un aer sinistru.

Cel mai îngrozitor lucru e că, dac-o să pot uita că sunt oameni, n-o să existe nici o deosebire.

Apărătorii Păcii se întorc prea repede şi Gale

le cere mai mult timp, dar ei îl iau de lângă mine, iar eu încep să intru în panică.

— Nu le lăsa să moară de foame! strig, agăţându-mă de mâna lui.

— N-o să le las! Ştii că n-o să le las! Katniss, nu uita că eu..., spune el, şi Apărătorii Păcii ne smucesc, despărţindu-ne, şi trântesc uşa, iar eu n-o să ştiu niciodată ce voia Gale să nu dau uitării.

Drumul de la clădirea Justiţiei la gară e scurt. Nu m-am mai urcat niciodată într-o maşină. Şi de foarte puţine ori într-o căruţă. În Filon, mergem pe jos.

Am avut dreptate să nu plâng. Gara mişună de reporteri cu camerele ca nişte insecte îndreptate direct spre faţa mea. Dar mi-am alungat de multe ori emoţiile de pe chip şi asta fac şi acum. Mă întrezăresc pe mine însămi pe un ecran de televiziune de pe perete, care redă sosirea mea, şi mă simt încântată fiindcă par aproape plictisită.

Pe de altă parte, e evident că Peeta Mellark a plâns şi e destul de interesant că nu pare dornic s-o ascundă. Mă întreb imediat dacă asta va fi strategia lui în timpul jocurilor. Să pară slab şi înfricoşat, să liniştească toate celelalte tributuri dându-le impresia că nu e un rival demn de luat în seamă şi să iasă apoi la luptă. Cu câţiva ani în urmă, asta a mers de

minune pentru o fată, Johanna Mason, din Districtul 7. Părea o prostănacă atât de smiorcăită şi de fricoasă, încât nimeni nu s-a obosit să-i dea atenţie, până când n-au mai rămas decât o mână de concurenţi. Atunci s-a dovedit că era în stare să ucidă cu sălbăticie. Şi-a jucat cartea într-un mod foarte inteligent. Dar o asemenea strategie pare ciudată pentru Peeta Mellark, fiindcă el este fiul unui brutar. După toţi aceşti ani în care a avut mâncare suficientă şi a mutat tăvile cu pâine de colo-colo a ajuns să fie puternic şi lat în umeri. O să fie nevoie de o grămadă de lacrimi ca să convingă pe cineva să-l neglijeze.

Trebuie să stăm câteva minute în uşa vagonului în timp ce camerele se îndoapă cu imaginile noastre, apoi ni se permite să intrăm şi uşile ni se închid, îndurătoare, în urmă. Trenul se pune imediat în mişcare.

La început, viteza îmi taie răsuflarea. Bineînţeles că nu m-am mai urcat niciodată într-un tren, de vreme ce călătoriile dintr-un district în altul sunt interzise, cu excepţia însărcinărilor oficiale. Pentru noi, prin asta se înţelege în primul rând transportul cărbunilor. Dar nu mă aflu într-un tren obişnuit, pentru cărbuni. E unul dintre modelele ultrarapide ale Capitoliului, care atinge o viteză medie de patru sute de kilometri pe oră. Călătoria

noastră spre capitală va dura mai puţin de o zi.

La şcoală ni se spune că locul unde a fost construit Capitoliul se numea cândva Munţii Stâncoşi. Regiunea în care se află Districtul 12 era cunoscută drept Appalachia. Chiar şi acum câteva sute de ani scoteau cărbune de aici. De aceea minerii noştri trebuie să sape atât de adânc.

La şcoală, totul gravitează în jurul cărbunelui. În afară de cunoştinţele elementare de citire şi de matematică, toată instruirea noastră e legată de cărbuni. Cu excepţia lecturilor săptămânale din istoria Panemului – vorbărie goală despre ceea ce-i datorăm Capitoliului. Ştiu că trebuie să fie ceva mai mult decât mi se spune, că există o relatare a faptelor petrecute cu adevărat în timpul rebeliunii. Dar nu-mi pierd prea mult timp gândindu-mă la asta. Indiferent care ar fi adevărul, nu văd cum m-ar ajuta să pun mâncare pe masă.

Trenul tributurilor e chiar mai elegant decât camera din clădirea Justiţiei. Avem fiecare câte un apartament, alcătuit dintr-un dormitor, o încăpere pentru garderobă şi o cameră de baie personală, cu apă curentă, rece şi caldă. Acasă nu avem apă caldă decât dacă o fierbem.

Sunt sertare pline cu haine elegante şi Effie Trinket îmi spune să fac tot ce vreau, să mă îmbrac cu orice doresc, totul îmi stă la dispoziţie. Numai să fiu gata pentru cină într-o oră. Mă dezbrac de rochia albastră a mamei şi fac un duş fierbinte. N-am mai făcut niciodată un duş. E ca şi cum aş sta vara în ploaie, numai că apa e mai caldă. Mă îmbrac cu o cămaşă verde închis şi cu pantaloni.

În ultima clipă, îmi aduc aminte de mica broşa de aur a lui Madge. O privesc cu atenţie pentru prima oară. E ca şi cum cineva ar fi făurit o pasăre minusculă de aur, fixând apoi un inel în jurul ei. Pasărea atinge inelul numai cu vârfurile aripilor. O recunosc pe neaşteptate. E o gaiţă-zeflemitoare.

Sunt păsări amuzante şi te duc cu gândul la o palmă peste faţa Capitoliului. În timpul rebeliunii, Capitoliul a crescut o serie de animale modificate genetic, folosite ca arme. Erau cunoscute, în general, sub numele de mutanţi şi uneori li se spunea, mai scurt, anţi. Unul dintre aceştia era o pasăre deosebită, numită gaiţă-limbută, care avea capacitatea de a memora şi de a reproduce o întreagă conversaţie purtată de oameni. Erau păsări dresate să se întoarcă acasă, o specie alcătuită în exclusivitate din masculi, şi li s-a dat drumul în zone unde se ştia că se ascund

duşmanii Capitoliului. După ce memorau discuţii, zburau înapoi, la centre, pentru ca acestea să fie înregistrate. Oamenii au avut nevoie de ceva timp ca să-şi dea seama ce se întâmpla în districte şi cum erau înregistrate discuţiile între patru ochi. Pe urmă, bineînţeles că rebelii i-au oferit Capitoliului un şir nesfârşit de minciuni şi totul s-a transformat într-o farsă. Aşa că toate centrele au fost închise şi păsările au fost abandonate, pentru a muri în sălbăticie.

Numai că n-au murit. Masculii de gaiţă-limbută s-au împerecheat în schimb cu femele de sturz-zeflemitor, dând naştere unei specii cu totul noi de zburătoare, care puteau reproduce atât trilurile păsărilor, cât şi cântecele oamenilor, îşi pierduseră abilitatea de a pronunţa cuvinte, dar încă mai puteau să mimeze o serie de sunete vocale umane, de la cele înalte ale cântecului unui copil până la tonurile grave ale unei voci bărbăteşti. Şi puteau memora cântece. Nu doar câteva note, ci cântece întregi, cu multe versuri, dacă aveai răbdare să cânţi pentru ele şi dacă le plăcea vocea ta.

Tata avea o slăbiciune aparte pentru gaiţele-zeflemitoare. Când ne duceam la vânătoare, fluiera sau cânta melodii complicate pentru ele şi, după o pauză

politicoasă, păsările îi răspundeau întotdeauna. Nu e tratată toată lumea cu un asemenea respect. Dar, când cânta tata, toate păsările din jur amuţeau şi îl ascultau. Avea o voce frumoasă, înaltă şi limpede, şi atât de plină de viaţă, încât îţi venea să râzi şi să plângi în acelaşi timp. Nu m-am putut hotărî să continui acest obicei după moartea lui. Totuşi, mica pasăre are ceva reconfortant. E ca şi cum aş avea o părticică din tata cu mine, protejându-mă. Îmi prind broşa de cămaşă şi, cu materialul verde-închis drept fundal, aproape îmi pot imagina că gaiţa-zeflemitoare zboară printre copaci.

Effie Trinket vine să mă ia la cină. O urmez pe culoarul îngust, care se clatină în toate părţile, până într-o sală de mese cu pereţii acoperiţi de lambriuri lustruite. Înăuntru e o masă pe care vesela e extrem de fragilă. Peeta Mellark s-a aşezat deja, în aşteptarea noastră, iar scaunul de lângă el e gol.

— Unde e Haymitch? întreabă Effie Trinket, cu un aer radios.

— Ultima dată când l-am văzut, spunea că vrea să tragă un pui de somn, răspunde Peeta.

— Ei, a fost o zi istovitoare, comentează ea. Mă gândesc că se simte uşurată de absenţa lui Haymitch, şi cine ar putea s-o condamne?

Felurile de mâncare sosesc pe rând. O supă groasă de morcovi, salată de legume, cotlete de miel cu cartofi piure, brânză şi fructe, o prăjitură cu ciocolată. În timpul mesei, Effie Trinket ne reaminteşte întruna să lăsăm loc, pentru că mai urmează şi altceva. Dar eu mă îndop fiindcă n-am mai avut niciodată parte de asemenea mâncăruri şi fiindcă să pun pe mine câteva kilograme în plus e probabil cel mai bun lucru pe care-l pot face înainte de începerea Jocurilor.

— Măcar voi doi sunteţi binecrescuţi, spune Effie, când terminăm felul principal. Cei doi de anul trecut au mâncat totul cu mâinile, ca nişte sălbatici. Mi-au dat digestia complet peste cap.

Perechea de anul trecut a fost alcătuită din doi puştani din Filon care nu avuseseră destulă mâncare în nici una dintre zilele vieţii lor. Iar când aveau ce mânca, bunele maniere din timpul mesei erau, cu siguranţă, ultima lor preocupare. Peeta e fiul unui brutar. Mama ne-a învăţat pe Prim şi pe mine să mâncăm cum se cuvine, aşa că, da, ştiu cum să folosesc un cuţit şi o furculiţă. Dar detest comentariul lui Effie Trinket într-o asemenea măsură încât ţin neapărat să mănânc celelalte feluri cu degetele. Pe urmă îmi şterg mâinile de faţa de masă. Asta o face să strângă cu

putere din buze.

Acum, când cina s-a încheiat, mă străduiesc din răsputeri să nu vomit. Văd că şi Peeta e cam verde la faţă. Stomacurile noastre nu sunt obişnuite cu mese atât de bogate. Dar, dacă sunt în stare să nu vomit fiertura lui Sae Unsuroasa, făcută din carne de şoarece, măruntaie de porc şi coajă de copac – o specialitate de iarnă – sunt hotărâtă să rezist şi acum. Mergem într-un alt compartiment, să vedem reluarea extragerilor din întregul Panem. Încearcă să le repartizeze pe toată durata zilei, astfel încât e de presupus că pot fi urmărite toate în direct, însă numai oamenii din Capitoliu reuşesc într-adevăr asta, pentru că nici unul dintre ei nu trebuie să fie de faţă la vreo extragere.

Le vedem pe toate, rând pe rând, numele strigate, voluntarii ieşind din rânduri sau, cel mai adesea, lipsa lor. Studiem chipurile puştanilor care ne vor fi rivali. Câteva îmi rămân în minte. Un băiat monstruos din Districtul 2, care iese în faţă dintr-un salt, oferindu-se voluntar. O fată cu chip de vulpe şi părul roşu, lucios, din Districtul 5. Un băiat cu un picior diform din Districtul 10. Şi, cel mai greu de scos din minte, o fată de doisprezece ani din Districtul 11. Are pielea şi ochii de un maroniu întunecat, dar, în afară de asta,

seamănă foarte bine cu Prim, în privinţa înălţimii şi a felului cum se poartă. Numai că, după ce se urcă pe scenă şi se cer voluntari, nu se aude decât vâjâitul vântului printre clădirile dărăpănate din jur. Nimeni nu vrea să-i ia locul.

Districtul 12 e arătat la sfârşit. Strigarea numelui lui Prim, eu alergând pe urmele ei, ca voluntar. Nu-ţi poate scăpa disperarea din vocea mea când o împing pe Prim în spate, ca şi cum mi-ar fi teamă că nimeni n-o să mă audă şi că o vor lua pe ea. Dar mă aud, bineînţeles. Îl văd pe Gale desprinzând-o de mine şi mă privesc urcând pe scenă. Comentatorii nu ştiu exact ce-ar trebui să spună despre refuzul mulţimii de a aplauda. Salutul tăcut. Unul subliniază că Districtul 12 a fost întotdeauna puţin cam înapoiat, însă obiceiurile locale pot fi încântătoare. Ca la comandă, Haymitch cade de pe scenă şi ei scot gemete amuzante. E extras numele lui Peeta şi el îşi ocupă locul în tăcere. Ne strângem mâinile. Pe urmă dau din nou imnul şi programul se încheie. Effie Trinket e nemulţumită de starea în care i s-a aflat peruca.

— Mentorul vostru are multe de învăţat despre imagine. Multe despre comportamentul în timpul unei transmisii de televiziune.

Peeta râde pe neaşteptate.

— Era beat, spune el. Se îmbată în fiecare an.

— În fiecare zi, adaug eu.

Nu-mi pot reţine un scurt zâmbet atotcunoscător. Effie Trinket lasă impresia că Haymitch are doar nişte maniere grosolane care ar putea fi corectate de câteva sfaturi de-ale ei.

— Da, şuieră ea. E ciudat că vouă vi se pare amuzant. Ştiţi că, în timpul Jocurilor, mentorul e parâma voastră de salvare, legătura cu lumea. Cel care vă dă sfaturi, vă găseşte sponsori şi hotărăşte ce daruri primiţi. Pentru voi, mentorul poate fi diferenţa dintre viaţă şi moarte!

Exact în clipa aceea, Haymitch intră în compartiment clătinându-se.

— Am pierdut cina? întreabă el, cu voce neclară. Pe urmă vomită şi cade în mizeria împroşcată pe toată suprafaţa covorului scump.

— Aşa că râdeţi mai departe! spune Effie Trinket.

Ocoleşte balta de vomă ţopăind în pantofii ei cu vârf ascuţit şi părăseşte încăperea în grabă.

Chapter 4

Pentru câteva clipe, eu şi Peeta ne privim mentorul încercând să se ridice din porcăria respingătoare şi alunecoasă care i s-a revărsat din stomac. Duhoarea de vomă şi de alcool nerafinat îmi aduce cina în gât. Schimbăm o privire. Evident că nu e mare lucru de capul lui Haymitch, dar Effie Trinket are dreptate într-o singură privinţă, odată intraţi în arenă, el e tot ce ne mai rămâne. Ca şi cum ne-am fi pus de acord fără vorbe, îl luăm fiecare de câte un braţ şi îl ajutăm să se salte în picioare.

— M-am împiedicat? ne întreabă. Miroase urât. Se freacă la nas cu mâna murdară, mânjindu-şi faţa cu vomă.

— Te ducem în camera dumitale, spune Peeta. Te spălăm un pic.

Îl ducem în compartimentul lui, pe jumătate ghidându-l şi pe jumătate cărându-l. De vreme ce nu-l putem întinde pur şi simplu pe cuvertura brodată a patului, îl târâm în cadă şi dăm drumul la duş. El abia dacă bagă de seamă.

— E OK, îmi spune Peeta. De-acum mă ocup eu.

Nu mă pot împiedica să simt un strop de recunoştinţă, fiindcă să-l dezbrac pe

Haymitch, să-i spăl voma din părul de pe piept şi să-l vâr în pat e ultimul lucru pe care mi-l doresc. E posibil ca Peeta să-ncerce să-i facă impresie bună, să ajungă favoritul lui după începerea Jocurilor. Dar, ţinând cont de starea în care se află, Haymitch n-o să-şi reamintească mâine nimic din toate astea.

— Bine, răspund. Pot să-l trimit pe unul dintre tipii din Capitoliu să te ajute.

În tren sunt câţi vrei. Gătind pentru noi. Servindu-ne. Păzindu-ne. Misiunea lor e să ne poarte de grijă.

— Nu. Nu-i vreau, zice Peeta.

Dau din cap şi mă îndrept spre camera mea. Înţeleg ce simte Peeta. Nici eu nu suport să-i văd în faţa ochilor. Dar să-i pui să se ocupe de Haymitch ar fi o mică răzbunare. Aşa că mă întreb de ce insistă el să aibă grijă de beţiv şi îmi spun, pe neaşteptate: Din cauză că e bun din fire. Exact aşa cum mi-a dat mie pâinea, din bunătate.

Ideea îmi stârneşte o scurtă tresărire. Un Peeta Mellark bun la suflet e mult mai periculos decât unul nemilos. Oamenii cu suflet bun au un fel al lor de a mi se strecura în inimă, prinzând rădăcini. Nu-l pot lăsa pe Peeta să facă asta. Nu acolo unde mergem. Mă hotărăsc ca, de-acum înainte, să am cât mai puţin de-a face cu fiul brutarului.

Când ajung înapoi în camera mea, trenul se opreşte în dreptul unei platforme de alimentare. Deschid repede fereastra, arunc afară fursecurile pe care mi le-a dat tatăl lui Peeta şi o închid trântind-o. Nu mai vreau. Nu mai vreau nimic, de la nici unul dintre ei.

Din nefericire, pacheţelul cu fursecuri se izbeşte de pământ şi se deschide într-un strat de păpădii de lângă şine. Nu văd imaginea decât o clipă, fiindcă trenul se pune din nou în mişcare, dar e suficient. Suficient ca să-mi aduc aminte de cealaltă păpădie, pe care mi-a căzut privirea în curtea şcolii, cu ani în urmă…

Tocmai îmi luasem ochii de la chipul învineţit al lui Peeta Mellark, când am zărit păpădia şi am ştiut că speranţa nu era pierdută. Am rupt-o cu grijă şi m-am întors în grabă acasă. Am înşfăcat o găleată şi pe Prim de mână, ne-am îndreptat spre pajişte şi, da, era împestriţată de buruieni cu cap galben. După ce le-am cules, am scotocit pe lângă gard, pe o lungime de vreun kilometru şi jumătate, până ce am umplut găleata cu păpădii de salată, cu tulpini şi cu flori. În seara aceea ne-am îndopat cu salată de păpădie şi cu restul de pâine.

— Ce altceva? m-a întrebat Prim. Ce altceva mai putem găsi de mâncare?

— O mulţime de lucruri, i-am promis eu. Nu

trebuie decât să mi le reamintesc.

Mama avea un caiet pe care-l adusese cu ea de la spiţerie. Paginile erau coli vechi de pergament acoperite cu desene de plante, realizate în tuş. Paragrafe îngrijit scrise îţi spuneau cum se numesc, de unde să le aduni, când înfloresc, care e întrebuinţarea lor medicală. Dar tata adăugase alte însemnări. Despre plante comestibile, nu medicinale. Păpădii, rumeioare, cepe sălbatice, pini. Eu şi Prim ne-am petrecut restul nopţii studiind cu atenţie toate acele pagini.

A doua zi era liberă, nu trebuia să mergem la şcoală. M-am învârtit o vreme pe marginea Pajiştii dar, în cele din urmă, mi-am adunat curajul şi am trecut pe sub gard. Era prima oară când mă aflam acolo singură, fără să fiu apărată de armele tatei. Dar am regăsit în scorbura unui copac micul arc şi săgeţile pe care mi le făcuse. Probabil că, în ziua aceea, nu m-am afundat în pădure mai mult de douăzeci de metri. În cea mai mare parte a timpului, am stat cocoţată într-un stejar bătrân, sperând să treacă vreun vânat prin apropiere. După câteva ore, am avut norocul de a ucide un iepure. Mai omorâsem câţiva iepuri înainte, sub îndrumarea tatei. Însă de data asta m-am descurcat singură.

Nu mai mâncasem carne de luni de zile. Se

pare că vederea iepurelui a trezit ceva în mama. S-a ridicat, l-a jupuit şi a făcut o tocană, adăugând legume culese de Prim. Pe urmă a redevenit confuză şi s-a întors în pat, dar, când a fost gata mâncarea, am făcut-o să mănânce un castron plin.

Pădurea a devenit salvatoarea noastră şi în fiecare zi mă aventuram ceva mai adânc în sânul ei. La început eram înceată, însă hotărâtă să fac rost de mâncare. Furam ouă din cuiburi, prindeam peşti în plase, reuşeam uneori să vânez câte o veveriţă sau câte un iepure pentru tocană şi culegeam diverse plante care mi se iveau sub picioare. Plantele sunt înşelătoare. Multe sunt comestibile, dar o înghiţitură din altele te poate ucide. Comparam plantele culese cu desenele tatei, verificând întotdeauna de mai multe ori. Mi-am ţinut familia în viaţă.

La început, orice semn de pericol, orice urlet îndepărtat, orice trosnet inexplicabil de creangă mă trimitea în fugă înapoi, către gard. Pe urmă am început să risc, căţărându-mă în copaci ca să scap de câinii sălbatici, care se plictiseau repede şi îşi vedeau de drum. Urşii şi felinele trăiau mult mai departe, poate din cauză că nu le plăcea duhoarea de cărbune a districtului nostru.

Pe 8 mai, am intrat în clădirea Justiţiei, m-

am înscris pentru teseră şi am dus acasă prima mea raţie de cereale şi de ulei, în căruţa de jucărie a lui Prim. Aveam dreptul să fac acelaşi lucru pe data de 8 a fiecărei luni. Bineînţeles că nu m-am putut opri din vânătoare şi din cules. Cerealele nu erau suficiente ca să putem trăi şi trebuia să mai cumpărăm şi alte lucruri, săpun, lapte, haine. Am început să vând în Vatră toată mâncarea care nu ne era absolut necesară. Îmi era frică să intru în locul ăla fără să-l am pe tata alături, dar oamenii îl respectaseră şi m-au acceptat. La urme urmelor, vânatul e vânat, nu contează cine l-a ucis. Vindeam şi la uşile din dos ale clienţilor bogaţi din oraş, încercând să-mi aduc aminte tot ce-mi spusese tata şi învăţând în acelaşi timp câteva trucuri. Măcelarul cumpăra iepuri, dar nu şi veveriţe. Brutarului îi plăceau veveriţele, dar trebuia să faci târgul numai când nu era nevastă-sa prin preajmă. Şefului Apărătorilor Păcii îi plăceau curcanii sălbatici. Primarul avea o pasiune pentru fragi.

Către sfârşitul verii, îmi spălam faţa şi mâinile într-un lăculeţ, când am observat plantele care creşteau în jurul meu. Flori cu trei petale albe. Am îngenuncheat în apă, afundându-mi degetele în mâlul moale, şi mi-am scos apoi mâinile pline de rădăcini.

Tuberculi mici, albăstrui, care nu seamănă prea mult cu cartofii dar care, fierţi sau copţi, au un gust tot atât de bun.

— Katniss[4], am spus, cu voce tare.

E planta de la care îmi vine numele. Şi am auzit vocea tatei, glumind:

— Atâta timp cât te poţi găsi pe tine însăţi, n-o să rabzi niciodată de foame.

Mi-am petrecut ore întregi răscolind fundul apei cu degetele picioarelor sau cu un băţ şi adunând tuberculii care pluteau la suprafaţă. În seara aceea ne-am ospătat cu peşte şi cu rădăcini de katniss şi, pentru prima oară după luni de zile, ne-am simţit toate prea sătule.

Treptat, mama a revenit alături de noi. A început să se ocupe de curăţenie, să gătească şi să conserve pentru iarnă o parte din hrana pe care o aduceam. Oamenii făceau trocuri cu noi sau ne dădeau bani pentru leacurile ei. Într-o zi am auzit-o cântând.

Prim era încântată s-o aibă înapoi, dar eu stăteam cu ochii în patru, aşteptându-mă să dispară iarăşi. N-aveam încredere în ea. Iar o mică parte diformă din interiorul meu o ura pentru slăbiciunea şi pentru neglijenţa ei, pentru lunile cumplite prin care ne făcuse să

---

[4] Numele dat de indienii Algonquin unei varietăţi de săgeata apei (n. tr.).

trecem. Prim a iertat-o, dar eu am făcut un pas înapoi, îndepărtându-mă de mama mea, am înălţat un zid care să mă apere de nevoia de ea şi între noi nimic n-a mai fost niciodată la fel.

Acum o să mor fără să fi rezolvat vreodată asta. Mă gândesc cum am ţipat azi la ea, în clădirea Justiţiei. I-am spus, totuşi, că o iubesc. Poate aşa se reechilibrează totul.

Mă holbez o vreme pe geam, dorindu-mi să pot deschide iarăşi fereastra, dar nu ştiu ce s-ar putea întâmpla la o viteză atât de mare. În depărtare se văd luminile unui alt district. 7? 10?

Habar n-am. Mă gândesc la oameni, în casele lor, pregătindu-se de culcare. Îmi imaginez casa mea, cu obloanele bine închise. Oare ce fac ele acum, mama şi Prim? Au fost în stare să mănânce la cină? Tocana de peşte şi fragii? Sau zac neatinse în farfurii? Au urmărit reluarea evenimentelor zilei la vechiul televizor prăpădit de pe masa lipită de perete? Sigur că au mai fost şi alte lacrimi. Oare mama se ţine tare, e puternică de dragul lui Prim? Sau a început deja să se piardă, lăsând greutatea lumii pe umerii fragili ai surorii mele?

Prim o să doarmă cu mama în noaptea asta, fără nici o îndoială. Gândul la bătrânul şi

jegosul Buttercup, postându-se în pat ca să vegheze asupra lui Prim, mă alină. Dacă sora mea o să plângă, motanul o să i se strecoare în braţe şi o să stea acolo, încovrigat, până ce ea o să se liniştească şi-o să adoarmă. Îmi pare atât de bine că nu l-am înecat.

Imaginându-mi casa mea, simt durerea singurătăţii. Ziua asta e nesfârşită. Oare azi-dimineaţă am mâncat mure împreună cu Gale? Pare să fi fost cu o viaţă în urmă. Ca un vis lung, transformat în coşmar. Poate, dacă adorm, o să mă trezesc din nou în Districtul 12, acolo unde mi-e locul.

Probabil că sertarele adăpostesc nenumărate cămăşi de noapte, dar mă mulţumesc să-mi scot bluza şi pantalonii şi mă urc în pat în lenjeria de zi. Cearşafurile sunt dintr-un material moale, mătăsos. O cuvertură groasă, pufoasă, mă încălzeşte imediat.

Dacă am de gând să plâng, acum e momentul. Dimineaţă o să pot spăla dezastrul lăsat de lacrimi pe faţă. Dar lacrimile nu vin. Sunt prea obosită sau prea amorţită ca să plâng. Singurul lucru pe care-l simt e dorinţa de a mă afla în altă parte. Aşa că las trenul să mă legene, purtându-mă către uitare.

Lumina cenuşie se strecoară printre perdele când mă trezeşte un glas volubil. O aud pe Effie Trinket strigându-mi să mă trezesc.

— Sus, sus, sus! O să fie o zi mare, mare, mare!...

Încerc să-mi imaginez, pentru o clipă, ce-ar putea fi în capul acestei femei. Ce gânduri i-l umplu când e trează? Ce vise i-l cutreieră noaptea? N-am nici cea mai vagă idee.

Îmi pun din nou hainele verzi, de vreme ce nu sunt cu adevărat murdare, doar uşor mototolite fiindcă şi-au petrecut noaptea pe podea. Degetele mele trasează un cerc în jurul micii gaiţe-zeflemitoare de aur şi mă gândesc la pădure, la tata, apoi la mama şi la Prim trezindu-se, nevoite să meargă mai departe.

Am dormit cu părul strâns în împletitura complicată făcută de mama pentru extragere şi nu arată prea rău, aşa că îl las cum e. N-are importanţă. Acum nu putem fi departe de Capitoliu. Şi, odată ajunşi în oraş, stilistul meu o să decidă cum trebuie să arăt la ceremonia de deschidere din seara asta. Sper doar că o să dau peste unul care nu crede că nuditatea e ultima tendinţă a modei.

Când intru în vagonul restaurant, Effie Trinket trece pe lângă mine, aproape atingându-mă, având în mână o ceaşcă plină cu cafea neagră. Murmură obscenităţi cu voce abia auzită.

Cu faţa puhavă şi roşie de pe urma slăbiciunilor pe care şi le-a permis în ziua

precedentă, Haymitch râde pe înfundate. Peeta ţine în mână o chiflă şi pare oarecum stânjenit.

— Stai jos! Stai jos! spune Haymitch, fluturându-şi mâna către mine.

În clipa când mă las să alunec pe scaun, sunt servită cu o farfurie imensă, plină cu mâncare. Ouă, şuncă, un morman de cartofi prăjiţi. Un castron cu fructe stă într-o frapieră, ca să rămână rece. Chiflele din coşul care îmi este pus în faţă i-ar ajunge familiei mele pentru o săptămână. E şi o sticlă elegantă, cu suc de portocale. Cel puţin asta cred eu că este. N-am simţit gustul portocalelor decât o singură dată, de Anul Nou, când tata a adus una ca trataţie specială. O cană cu cafea. Mama adoră cafeaua, pe care nu ne-o putem permite aproape niciodată, dar mie mi se pare amară şi diluată. O cană mare, maronie, cu ceva ce n-am mai văzut niciodată.

— Ei îi spun ciocolată caldă, zice Peeta. E bună.

Iau o înghiţitură din lichidul fierbinte, dulce şi cremos, şi mă străbate un fior. Deşi restul mâncării îmi face cu ochiul, o ignor până când îmi golesc cana. Pe urmă mă îndop cu fiecare îmbucătură pe care o pot înghiţi, ceea ce reprezintă o cantitate substanţială, având grijă să nu întrec măsura cu felurile cele mai

abundente. Mama mi-a spus o dată că mănânc întotdeauna ca şi cum m-aş teme că n-o să mai văd mâncare niciodată.

— N-o să mai văd până n-aduc eu alta acasă, i-am răspuns.

Ceea ce i-a închis gura.

Când stomacul meu pare gata să plesnească, mă las pe spate şi îmi privesc comesenii. Peeta încă mai mănâncă, rupând bucăţele de chiflă şi afundându-le în ciocolata caldă. Haymitch n-a dat cine ştie ce atenţie farfuriei, dar dă de duşcă un pahar cu suc roşu, pe care îl tot subţiază cu un lichid limpede dintr-o sticlă. Judecând după miros, e un soi de băutură spirtoasă. Nu-l cunosc pe Haymitch, dar l-am văzut adesea în Vatră, aruncând pumni de bani pe tejgheaua unei femei care vinde rachiu alb. O să fie incoerent când ajungem la Capitoliu.

Îmi dau seama că îl detest pe Haymitch. Nu e de mirare că tributurile din Districtul 12 n-au niciodată vreo şansă. Nu e numai fiindcă suntem subnutriţi şi ne lipseşte antrenamentul. Unii au fost totuşi destul de puternici ca să poată reuşi. Dar găsim rareori sponsori şi asta explică în mare parte de ce. Bogătanii care susţin tributurile – fie fiindcă au pariat pe ele, fie pur şi simplu pentru dreptul de a se lăuda că au ales un învingător – vor să

trateze cu cineva mai stilat.

— Vasăzică, e de aşteptat să ne dai sfaturi, îi spun lui Haymitch.

— Uite unul. Rămâneţi în viaţă, spune el şi izbucneşte în râs.

Schimb o privire cu Peeta înainte de a-mi aminti că nu mai am nimic de-a face cu el. Sunt surprinsă văzând duritatea din ochii lui. În general pare atât de blajin.

— E foarte amuzant, spune el.

Loveşte brusc paharul din mâna lui Haymitch. Izbit de podea, paharul se face ţăndări, expediind spre partea din spate a trenului picături grăbite de lichid roşu.

— Dar nu pentru noi.

Haymitch se gândeşte la asta o clipă, apoi îl loveşte pe Peeta în falcă, trântindu-l de pe scaun. Când se răsuceşte, dând să se întindă după alcool, îmi înfig cuţitul în masă, între mâna lui şi sticlă, aproape atingându-i degetele. Mă încordez ca să-i parez lovitura, care nu vine. În schimb, se aşază din nou şi ne priveşte chiorâş.

— Ei, ce facem aici? zice el. Chiar m-am ales cu o pereche de luptători anul ăsta?

Peeta se ridică de pe duşumea şi îşi umple căuşul mâinii cu gheaţă de sub castronul cu fructe. Dă să şi-o apropie de semnul roşu de pe falcă.

— Nu, spune Haymitch, oprindu-l. Lasă vânătaia să apară. Publicul o să creadă că te-ai încăierat cu alt tribut încă dinainte de a intra în arenă.

— Asta-i împotriva regulamentului, spune Peeta.

— Numai dacă eşti prins. Vânătaia o să dea de înţeles că te-ai bătut şi n-ai fost prins şi e cu atât mai bine, ripostează Haymitch. Se întoarce în direcţia mea. În afară de masă, poţi să mai loveşti şi altceva cu cuţitul ăla?

Arma mea e arcul cu săgeţi. Dar mi-am petrecut o bună bucată de timp şi aruncând cuţite. Uneori, după ce ai lovit un animal cu o săgeată, e bine să înfigi şi un cuţit în el înainte de a te apropia. Îmi dau seama că, dacă vreau să am parte de atenţia lui Haymitch, acum e momentul să-l impresionez. Smulg cuţitul din masă, îl prind de lamă, apoi îl arunc în peretele din partea opusă a camerei. De fapt, sper să reuşesc să-l înfig zdravăn, dar nimereşte în îmbinarea dintre două lambriuri, făcându-mă să par mult mai bună decât sunt.

— Treceţi acolo. Amândoi, zise Haymitch, arătând cu capul către mijlocul încăperii.

Ne supunem, şi el se învârteşte în jurul nostru, împungându-ne din când în când ca pe animale, verificându-ne muşchii şi studiindu-ne feţele.

— Ei, nu sunteţi pe de-a-ntregul lipsiţi de speranţă. Păreţi buni. Şi, odată intraţi pe mâna stiliştilor, o să fiţi destul de atrăgători.

Nici eu, nici Peeta nu punem asta la-ndoială. Jocurile Foamei nu sunt un concurs de frumuseţe, dar tributurile cele mai arătoase par să atragă întotdeauna cei mai mulţi sponsori.

— Foarte bine, o să facem o înţelegere. Nu vă legaţi de băutura mea, iar eu o să fiu destul de treaz ca să v-ajut, spune Haymitch. Dar nu trebuie să-mi ieşiţi din vorbă.

Nu e cine ştie ce înţelegere, dar e un pas uriaş faţă de acum zece minute, când n-aveam nici un îndrumător.

— Perfect, încuviinţează Peeta.

— Aşadar, ne ajuţi, spun eu. Când ajungem în arenă, care-i cea mai bună strategie la Cornul Abundenţei pentru cineva…

— Toate lucrurile la timpul lor. Peste câteva minute ajungem în gară. O să fiţi daţi în grija stiliştilor voştri. N-o să vă convină ce-or să vă facă. Dar, indiferent ce s-ar întâmpla, nu vă împotriviţi, ne sfătuieşte Haymitch.

— Dar…, încep eu.

— Nici un dar. Nu vă împotriviţi, zice el.

Ia sticla cu alcool de pe masă şi părăseşte vagonul. Uşa încă se mai balansează în urma lui, când se face întuneric. Înăuntru mai sunt

câteva lumini, dar afară e ca şi cum s-ar fi lăsat din nou noaptea. Îmi dau seama că trebuie să fim într-unul dintre tunelurile care străpung munţii, ducând spre Capitoliu. Munţii sunt bariera naturală care îl desparte de districtele dinspre răsărit. E aproape imposibil să pătrunzi dinspre est, altfel decât prin tuneluri. Acest avantaj geografic a fost un factor major care a dus la înfrângerea districtelor în război, înfrângere în urma căreia am ajuns să fiu azi tribut. Fiind nevoiţi să escaladeze munţii, rebelii au devenit ţinte uşoare pentru forţele aeriene ale Capitoliului.

În trenul ce aleargă în viteză, eu şi Peeta Mellark păstrăm tăcerea. Tunelul nu se mai sfârşeşte, iar eu mă gândesc la tonele de piatră care mă despart de cer şi mi se strânge inima. Nu-mi place să fiu închisă astfel în stâncă. Îmi aduce aminte de mină şi de tata, prins în cursă, nereuşind să iasă la lumina zilei, îngropat pe veşnicie în întuneric.

Trenul începe în sfârşit să încetinească şi lumina strălucitoare inundă brusc compartimentul. Nu ne putem abţine. Alergăm amândoi la fereastră, dornici să vedem ceea ce n-am mai văzut decât la televizor, Capitoliul, capitala Panemului. Camerele de luat vederi nu ne-au minţit în privinţa grandorii sale. Dacă au denaturat ceva, atunci

le-au scăpat întreaga măreţie a clădirilor ce scânteiază într-un curcubeu de nuanţe, înălţându-se dominatoare în văzduh, maşinile strălucitoare ce străbat străzile largi, pavate, oamenii cu haine ciudate, cu pieptănături bizare şi cu feţele vopsite, care n-au rămas niciodată flămânzi la ora mesei. Toate culorile par artificiale, rozul e prea intens, verdele e prea strălucitor, galbenul e dureros pentru ochi, ca bomboanele masive, de forma unor discuri plate, pe care nu ne permitem niciodată să le cumpărăm de la cofetăria minusculă din Districtul 12.

Când recunosc un tren cu tributuri care intră în oraş, oamenii încep să ne arate nerăbdători cu degetul. Mă îndepărtez de fereastră, îngreţoşată de entuziasmul lor, ştiind că de-abia aşteaptă să ne vadă murind. Dar Peeta rămâne pe poziţie, făcând de fapt cu mâna şi zâmbind către mulţimea de gură-cască. Se opreşte abia când trenul intră în gară, scoţându-ne din raza vederii lor.

Mă vede holbându-mă la el şi ridică din umeri.

– Cine ştie? spune. Unii dintre ei ar putea fi bogaţi.

L-am judecat greşit. Îmi aduc aminte tot ce-a făcut începând din momentul extragerii. Strângerea prietenească de mână. Tatăl lui,

apărând cu fursecurile şi promiţând să-i dea de mâncare lui Prim… oare Peeta l-a pus să facă asta? Lacrimile lui din gară. Faptul că s-a oferit să-l spele pe Haymitch pentru ca apoi să-l provoace, în dimineaţa asta, când abordarea tip băiat-bun a părut să dea greş. Şi mâna fluturată acum de la geam, încercând deja să câştige mulţimea.

Strădania de a pune toate piesele cap la cap nu s-a încheiat încă, dar simt că în mintea lui ia fiinţă un plan. Nu şi-a acceptat moartea. Se străduieşte deja din greu ca să rămână în viaţă. Ceea ce înseamnă şi că bunul Peeta Mellark, băiatul care mi-a dat pâine, se străduieşte deja din greu să mă ucidă.

Chapter 5

H-â-â-â-r-ş! Scrâşnesc din dinţi când Venia, femeia cu părul acvamarin şi tatuaje aurii deasupra sprâncenelor, smulge o bucată de pânză de pe piciorul meu, odată cu părul de sub ea.

— Scuze! spune cu voce piţigăiată şi cu accentul ei prostesc, de Capitoliu. Eşti atât de păroasă!

De ce vorbesc oamenii ăştia pe tonuri atât de înalte? De ce o fac abia deschizându-şi gura? De ce fiecare dintre frazele lor urcă spre final, de parcă ar pune o întrebare? Vocale ciudate, cuvinte retezate şi întotdeauna un şuierat la litera S... nu e de mirare că e imposibil să nu-i maimuţăreşti.

Venia capătă ceea ce ar trebui să fie o expresie compătimitoare.

— Veşti bune, totuşi. Asta e ultima. Eşti gata? Mă prind bine de marginile mesei pe care stau şi dau din cap. Ultima faşă lipită de părul de pe picior e dezrădăcinată cu o smucitură dureroasă.

Sunt la Centrul de Remodelare de mai bine de trei ore şi încă nu mi-am întâlnit stilistul. Se pare că nu e interesat să mă vadă înainte ca

Venia şi ceilalţi membri ai echipei mele de pregătire să se ocupe de anumite probleme evidente. Dintre care au făcut parte frecarea trupului cu o spumă grunjoasă, care a îndepărtat nu numai murdăria, ci şi cel puţin trei straturi de piele, transformarea unghiilor în obiecte cu aspect uniform şi, în primul rând, îndepărtarea părului de pe corp. Braţele, picioarele, trunchiul, subsuorile şi o parte din sprâncene au fost deposedate de orice fir, lăsându-mă ca pe o pasăre jumulită, gata de fript. Nu-mi place. Îmi simt pielea inflamată, chinuită de usturime şi extrem de vulnerabilă. Dar am respectat partea mea de înţelegere cu Haymitch, de pe buze nu mi s-a desprins nici un protest.

— Te descurci foarte bine, spune un tip pe nume Flavius. Îşi scutură buclele spiralate şi îşi întinde pe buze un strat proaspăt de ruj violet. Dacă există ceva pe care să nu-l pot suporta e un plângăcios. Ungeţi-o!

Venia şi Octavia, o femeie durdulie, al cărei întreg trup a fost vopsit într-o nuanţă palidă de verde ca mazărea, mă ung cu o loţiune la început usturătoare, dar care îmi calmează apoi pielea jupuită. Pe urmă mă dau jos de pe masă şi îmi scot halatul subţire pe care mi s-a îngăduit să-l port, când dezbrăcându-l, când îmbrăcându-l. Stau acolo, complet despuiată,

pe când cei trei se învârtesc în jurul meu, folosind pensete ca să-mi îndepărteze ultimele fire de păr. Ştiu că ar trebui să mă simt jenată, dar ei seamănă atât de puţin a oameni, încât prezenţa lor îmi pare un trio de păsări bizar colorate care ar ciuguli la picioarele mele.

Cei trei fac un pas înapoi şi îşi admiră opera.

— Excelent! Acum arăţi aproape ca o fiinţă umană! zice Flavius şi râd cu toţii.

Îmi silesc buzele să schiţeze un zâmbet, arătându-le cât de mare îmi e recunoştinţa.

— Vă mulţumesc, spun, cu voce suavă. În Districtul 12 nu ne prea străduim să arătăm bine.

Asta îi câştigă pe de-a-ntregul.

— Sigur că nu, biata de tine! zice Octavia, încleştându-şi mâinile, îndurerată pentru mine.

— Dar nu-ţi face griji, adaugă Venia. Când termină Cinna cu tine, o să fii absolut superbă!

— Ţi-o promitem. Ştii, acum, când am scăpat de păr şi de murdărie, nu arăţi rău de loc! spune Flavius, încurajator. Să-l chemăm pe Cinna!

Se năpustesc afară din încăpere. E greu să-mi urăsc echipa de pregătitori. Sunt nişte idioţi atât de desăvârşiţi. Cu toate astea, ştiu că, într-un mod bizar, se străduiesc sincer să

mă ajute.

Mă uit la pereţii şi la podeaua de un alb rece şi rezist impulsului de a-mi reîmbrăca halatul. Acest Cinna, stilistul meu, m-ar pune probabil să mi-l scot imediat. În schimb, mâinile mi se duc spre coafura mea, singura parte a trupului pe care echipa pregătitoare a primit instrucţiuni s-o lase în pace. Degetele mele ating uşor cosiţele mătăsoase aranjate de mama cu atâta grijă.

Mama. Am lăsat rochia ei albastră şi pantofii pe podeaua vagonului de tren, fără să mă gândesc nici o clipă să le recuperez, să încerc să păstrez o parte din ea, din căminul meu. Acum aş vrea s-o fi făcut.

Uşa se deschide şi intră un bărbat tânăr, care trebuie să fie Cinna. Înfăţişarea lui e atât de naturală, încât mă surprinde. Cei mai mulţi dintre stiliştii intervievaţi la televiziune sunt atât de vopsiţi, atât de tatuaţi, atât de modificaţi chirurgical, încât arată grotesc. Dar nuanţa de castaniu a părul lui scurt pare naturală. Poartă o cămaşă simplă, neagră şi pantaloni. Singura concesie făcută autoalterării pare să fie machiajul de un auriu metalic al pleoapelor, aplicat cu discreţie. Scoate în evidenţă punctele aurii din ochii lui verzi. Şi, în ciuda dezgustului meu faţă de Capitoliu şi de moda lui hidoasă, nu pot să nu

observ cât de atrăgător este.

— Bună, Katniss. Sunt Cinna, stilistul tău, spune el cu voce joasă, cumva lipsită de afectarea Capitoliului.

— Bună, mă aventurez eu, cu prudenţă.

— Acordă-mi o clipă, în ordine? mă întreabă. Se roteşte în jurul trupului meu gol, fără să mă atingă, dar plimbându-şi ochii pe fiecare centimetru. Rezist tentaţiei de a-mi încrucişa braţele la piept.

— Cine ţi-a aranjat părul?

— Mama, răspund.

— E frumos. Cu adevărat clasic. Şi într-un echilibru aproape perfect cu profilul tău. Are degete foarte îndemânatice, comentează el.

Mă aşteptasem să apară cineva înzorzonat, cineva mai bătrân, străduindu-se cu disperare să pară tânăr, cineva care să mă privească de parcă aş fi o bucată de carne ce trebuie preparată pentru a fi aşezată pe platou. Cinna nu e nimic din toate astea.

— Eşti nou, nu-i aşa? îl întreb. Cred că nu te-am mai văzut până acum.

Majoritatea stiliştilor sunt figuri familiare, constante în mereu schimbătorul rezervor de tributuri. Unii se învârt în jurul lui de când mă ştiu.

— Da, ăsta e primul meu an la Jocuri, spune Cinna.

— Aşa că ţi-au dat Districtul 12, zic eu. Nouveniţii ajung în general să se ocupe de noi, de cel mai neatrăgător district.

— Eu am cerut Districtul 12, spune el, fără să adauge alte explicaţii. Ce-ar fi să-ţi pui halatul şi să stăm de vorbă?

Îmi trag halatul în timp ce îl urmez într-un salonaş. Două canapele roşii, faţă în faţă, de o parte şi de alta a unei mese joase. Trei pereţi sunt albi, iar al patrulea e în întregime de sticlă, o fereastră către oraş. Judecând după lumină, îmi dau seama că trebuie să fie cam pe la amiază, deşi cerul însorit a fost acoperit de nori. Cinna mă invită să mă aşez pe una dintre canapele şi se instalează vizavi de mine. Apasă un buton din lateralul mesei. Tăblia se despică şi de sub ea se înalţă o a doua, pe care se află prânzul nostru. Pui şi bucăţi de portocală într-un sos cu smântână, pe un aşternut de cereale de un alb sidefat, boabe minuscule de mazăre, ceapă, chifle în formă de flori şi, ca desert, o budincă de culoarea mierii.

Încerc să mă imaginez pregătind eu însămi un asemenea prânz, la noi acasă. Puii sunt prea scumpi, dar m-aş putea descurca vânând un curcan sălbatic. Apoi aş avea nevoie de un al doilea curcan, pe care să-l schimb pe o portocală. Laptele de capră ar trebui să

înlocuiască smântână. Mazăre putem cultiva în grădină. Ar trebui să culeg cepe sălbatice din pădure. Nu recunosc cerealele, cele din raţia primită pe tesere, odată preparate, capătă aspectul neatrăgător al unui terci maroniu. Chiflele fanteziste înseamnă un alt troc cu brutarul, valorând probabil două sau trei veveriţe. Cât despre budincă, nici măcar nu sunt în stare să ghicesc din ce e făcută. Zile întregi de vânătoare şi de cules pentru o singură masă, care n-ar fi decât un substitut sărăcăcios al versiunii din Capitoliu.

Mă întreb cum o fi să trăieşti într-o lume unde mâncarea apare la o apăsare pe buton? Cum mi-aş petrece orele pe care le dedic acum scotocirii prin pădure în căutarea hranei, dacă ea ar fi atât de uşor de căpătat? Ce fac toată ziua oamenii ăştia din Capitoliu, în afară de a-şi împodobi trupurile şi de a aştepta să sosească un nou transport de tributuri care să intre în joc şi să moară spre amuzamentul lor?

Îmi ridic privirea şi văd ochii lui Cinna aţintiţi asupra mea.

— Cât de vrednici de dispreţ trebuie să-ţi părem, spune el.

A desluşit asta pe faţa mea sau mi-a citit cumva gândurile? Însă are dreptate. Sunt, cu toţii, o grămadă detestabilă de putregai.

— N-are importanţă, spune Cinna. Aşadar,

Katniss, despre costumul tău de la ceremonia de deschidere. Partenera mea, Porţia, este stilista colegului tău tribut, Peeta. Iar ideea noastră din acest moment este să vă îmbrăcăm în costume complementare, adaugă el. După cum ştii, se obişnuieşte ca ele să reflecte specificul districtului.

E de aşteptat ca, la festivitatea de deschidere, să purtăm ceva care să sugereze principala activitate din districtul nostru. Districtul 11, agricultura. Districtul 4, pescuitul. Districtul 3, fabricile. Ceea ce înseamnă că, fiind din Districtul 12, eu şi Peeta o să purtăm un soi de costume de mineri. Deoarece salopetele lăbărţate ale acestora nu sunt deosebit de avantajoase, tributurile noastre capătă, de obicei, costume sumare şi căşti cu lampă. Într-un an au fost goi goluţi şi acoperiţi cu o pulbere neagră, ce sugera praful de cărbune. E întotdeauna groaznic şi nu te ajută cu nimic să câştigi favorurile mulţimii. Mă pregătesc pentru ce e mai rău.

— Vasăzică, o să port un costum de miner? întreb, sperând că n-o să fie indecent.

— Nu tocmai. Vezi tu, eu şi Porţia suntem de părere că un asemenea costum a fost folosit prea des. Nimeni n-o să-şi aducă aminte de voi dacă purtaţi aşa ceva. Şi suntem amândoi

de părere că sarcina noastră este să facem tributurile din Districtul 12 de neuitat, spune Cinna.

O să fiu dezbrăcată, cu siguranţă, mă gândesc eu.

— Aşa că, în loc să ne concentrăm asupra mineritului în sine, o să ne concentrăm asupra cărbunelui, continuă Cinna.

Dezbrăcată şi acoperită de praf negru, mă gândesc.

— Şi ce facem cu cărbunele? Îl ardem, adaugă el. Ţi-e frică de foc, Katniss?

Îmi vede expresia feţei şi zâmbeşte larg.

Peste câteva ore, port fie cea mai senzaţională, fie cea mai ucigătoare costumaţie din ceremonia de deschidere. Un costum simplu, negru, mulat, care mă acoperă de la glezne până sub bărbie. Cizme strălucitoare din piele, legate cu şireturi sub genunchi. Însă capa din fâşii portocalii, galbene şi roşii şi toca asortată sunt cele care îmi definesc înfăţişarea. Cinna are de gând să le aprindă chiar în clipa când carul nostru de luptă va porni pe străzi.

— Bineînţeles că nu sunt flăcări adevărate, e doar un foc artificial, inventat de mine şi de Porţia. O să fii în deplină siguranţă, îmi explică el.

Dar eu nu sunt convinsă că n-o să fiu pe

deplin prăjită în momentul când o s-ajung în centrul oraşului.

Chipul meu are un machiaj relativ sărăcăcios, doar câte o subliniere ici şi colo. Părul mi-a fost periat, apoi împletit şi lăsat să atârne pe spate, în stilul meu obişnuit.

— Vreau să fii recunoscută de public când te vei afla în arenă, spune Cinna, visător. Katniss, fata care a fost în foc.

Îmi trece prin minte că sub masca purtării lui calme şi fireşti se ascunde un nebun.

În ciuda revelaţiei avute dimineaţă în privinţa caracterului lui Peeta, mă simt într-adevăr uşurată când îşi face apariţia, purtând un costum identic. Stilista lui, Porţia, şi echipa ei îl însoţesc şi toată lumea e de-a dreptul îmbătată de entuziasm în privinţa impresiei pe care o vom face. Cu excepţia lui Cinna. El pare puţin cam îngrijorat când acceptă felicitările.

Suntem conduşi în grabă la parterul Centrului de Remodelare, care este, în esenţă, un grajd imens. Ceremonia de deschidere e pe punctul de a începe. Perechile de tributuri sunt urcate în care trase de câte patru cai. Ai noştri au culoarea neagră a cărbunelui. Animalele sunt atât de bine dresate, încât nu e niciodată nevoie să ţină cineva hăţurile. Cinna şi Porţia ne urcă în car, ne stabilesc cu atenţie poziţiile trupurilor şi ne aranjează

faldurile capelor, apoi se îndepărtează să se consulte unul cu celălalt.

— Ce părere ai? îi şoptesc lui Peeta. Despre foc?

— Îţi smulg capa şi tu o smulgi pe a mea, răspunde el, printre dinţii strânşi.

— S-a făcut, spun.

Poate, dacă ni le putem scoate destul de repede, evităm cele mai grave arsuri. E de rău oricum. Ne vor arunca în arenă, indiferent în ce stare ne-am afla.

— Ştiu că i-am promis lui Haymitch c-o să facem exact ce ne spun, dar nu cred c-a avut în vedere o situaţie ca asta.

— Oricum, unde e Haymitch? N-ar trebui să ne ferească de aşa ceva? întreabă Peeta.

— Cu atâta alcool în el, probabil că nu e indicat să-l avem în preajma unui foc deschis, spun eu.

Şi izbucnim dintr-odată amândoi în râs. Presupun că suntem atât de nervoşi din cauza Jocurilor şi, cu mult mai presus, atât împietriţi de perspectiva transformării în torţe umane, încât nu ne mai purtăm raţional.

Muzica dă semnalul de începere. O auzim fără efort, răsună în întreg Capitoliul. Uşile masive glisează, deschizându-se şi oferind vederii mulţimea înşirată de-a lungul străzilor. Parada durează în jur de douăzeci de minute

şi se încheie în Piaţa Oraşului, unde ne vor întâmpina, vor cânta imnul şi ne vor conduce la Centrul de Antrenament, care ne va fi casă/închisoare până în momentul începerii Jocurilor.

Tributurile din Districtul 1 sunt într-un car tras de cai albi ca zăpada. Arată atât de frumos, pulverizaţi cu vopsea argintie, în tunici elegante, scânteind de pietre preţioase. În Districtul 1 se confecţionează articole de lux pentru Capitoliu. Se aud strigătele mulţimii. Ei sunt întotdeauna favoriţii.

Districtul 2 trece pe poziţie şi îi urmează. Ne apropiem de uşi cât ai clipi şi văd că, sub cerul înnourat din această oră a serii, lumina devine cenuşie. Tributurile din Districtul 11 trec dincolo de poartă când Cinna apare cu o torţă aprinsă.

— Îi dăm drumul, spune şi, înainte de a avea timp să reacţionăm, ne aprinde capele.

Mi se taie răsuflarea şi aştept să simt arsura, dar nu e decât o furnicătură uşoară. Cinna se urcă în faţa noastră şi ne aprinde tocile. Lasă să-i scape un oftat de uşurare.

— Merge. Pe urmă îşi îndeasă uşor mâna sub bărbia mea. Nu uitaţi, capetele sus. Zâmbete. Vă vor adora!

Sare din car şi are o ultimă idee. Strigă ceva către noi, dar muzica îi acoperă vocea. Strigă

din nou şi gesticulează.

— Ce zice? îl întreb pe Peeta.

Îl privesc pentru prima oară şi realizez că aşa, în mijlocul flăcărilor false, îţi ia ochii. Probabil că şi eu arăt la fel.

— Cred c-a zis să ne ţinem de mână, spune Peeta.

Îmi prinde mâna dreaptă în stânga lui şi ne uităm la Cinna, aşteptându-i confirmarea. El dă din cap şi îşi exprimă aprobarea ridicând degetul mare, iar asta e ultima imagine pe care o văd înainte de a intra în oraş.

Spaima iniţială a mulţimii din momentul apariţiei noastre se transformă repede în urale şi în strigăte de „Districtul 12!”. Toate capetele se întorc înspre noi, abătându-şi atenţia de la cele trei care dinaintea noastră. La început sunt împietrită, însă apoi întrezăresc imaginea noastră pe un ecran imens şi sunt surprinsă de măsura în care îţi taie răsuflarea. În întunecimea tot mai densă a crepusculului, flăcările ne iluminează feţele. În urma noastră pare să se aştearnă o dâră de foc, desprinsă din faldurile capelor. Cinna a avut dreptate în privinţa machiajului sumar, amândoi părem mai frumoşi, dar suntem pe deplin recognoscibili.

Nu uitaţi, capetele sus. Zâmbete. Vă vor adora! Vocea lui Cinna îmi răsună în minte.

Îmi ridic bărbia ceva mai sus, îmi afişez cel mai cuceritor zâmbet şi îmi flutur mâna liberă. Acum mă bucur că-mi pot ţine echilibrul agăţându-mă de Peeta, el e atât de neclintit, solid ca o stâncă. Pe măsură ce capăt încredere, trimit efectiv câteva sărutări către mulţime. Locuitorii Capitoliului sunt înnebuniţi, aruncă asupra noastră o ploaie de flori, strigându-ne numele, numele de botez, pe care s-au ostenit să le caute în program.

Muzica vibrantă, uralele şi admiraţia mi se strecoară în sânge şi nu-mi pot înăbuşi entuziasmul. Cinna mi-a oferit un mare avantaj. Nimeni n-o să mă uite. N-o să-mi uite nici chipul, nici numele. Katniss. Fata care a fost în foc.

Pentru prima oară, simt crescând în mine un licăr de speranţă. Fără nici o îndoială, trebuie să apară un sponsor care să mă susţină. Şi, cu puţin ajutor suplimentar, cu ceva hrană în plus şi cu o armă potrivită, de ce nu aş câştiga Jocurile?

Cineva îmi aruncă un trandafir roşu. Îl prind, îi sorb cu delicateţe mireasma şi trimit o sărutare înapoi, în direcţia celui care mi l-a aruncat. O sută de mâini se întind s-o prindă, ca şi cum ar fi un obiect real, tangibil.

— Katniss! Katniss!

Îmi aud numele strigat din toate părţile.

Toată lumea vrea sărutările mele.

Abia când intrăm în Piaţa Oraşului îmi dau seama că trebuie să fi întrerupt complet circulaţia sângelui prin mâna lui Peeta. Atât de tare am strâns-o. Îmi cobor privirea spre degetele noastre împletite în timp ce îmi slăbesc strânsoarea, dar el şi-o înteţeşte.

— Nu, nu-mi da drumul, spune. Te rog. S-ar putea să cad din chestia asta.

— OK, încuviinţez.

Şi continui să-l ţin de mână, dar cu un sentiment straniu în privinţa felului în care ne-a unit Cinna. Nu e tocmai corect să ne înfăţişezi ca pe o echipă şi să ne închizi apoi într-o arenă pentru a ne ucide unul pe altul.

Cele douăsprezece care triumfale acoperă conturul rotund al Pieţei Oraşului. În clădirile din jur, cei mai de seamă cetăţeni ai Capitoliului se înghesuie la toate ferestrele. Caii noştri ne opresc carul exact în faţa vilei preşedintelui Snow. Muzica încetează cu un sunet de alămuri.

Preşedintele, un bărbat mărunţel şi slab, cu părul alb ca hârtia, ne urează oficial bun-venit din balconul de deasupra noastră. Conform tradiţiei, în timpul discursului camerele de televiziune se plimbă de la chipul unui tribut la al altuia. Dar văd pe ecran că zăbovesc asupra noastră mult mai mult decât ar trebui. Pe

măsură ce întunericul devine mai dens, e din ce în ce mai greu să-ţi desprinzi ochii de imaginea noastră scânteietoare. Când se cântă imnul naţional, se face efortul de a difuza rapid imaginea fiecărei perechi de tributuri, dar camera zăboveşte asupra carului Districtului 12 în timp ce defilăm pentru o ultimă oară în jurul pieţei, dispărând în Centrul de Antrenament.

Abia ce se închid uşile în urma noastră, când ne pierdem în mijlocul echipelor pregătitoare, care ne laudă bolborosind cu voci aproape neinteligibile. Când mă uit în jur, văd că toate celelalte tributuri ne aruncă priviri pline de ură, confirmând că, aşa cum bănuiam, le-am eclipsat. Pe urmă Cinna şi Porţia ajung lângă noi, ajutându-ne să coborâm din car şi scoţându-ne cu grijă capele şi tocile în flăcări. Porţia le stinge pulverizând o substanţă din canistră.

Îmi dau seama că sunt încă lipită de Peeta şi îmi silesc degetele înţepenite să se desfacă. Amândoi ne masăm mâinile.

— Îţi mulţumesc fiindcă nu m-ai abandonat. Devenisem puţin cam nesigur, zice Peeta.

— Nu s-a băgat de seamă, îi spun eu. Sunt sigură că n-a observat nimeni.

— Eu sunt sigur că n-au avut ochi decât pentru tine. Ar trebui să te îmbraci mai des în

flăcări, îmi răspunde el. Ţi se potrivesc.

Şi îmi adresează un zâmbet care pare de o prietenie atât de sinceră, având exact doza potrivită de sfială, încât mă simt năpădită de un neaşteptat val de căldură.

În minte îmi sună un clopoţel de alarmă. Nu fi atât de proastă. Peeta plănuieşte cum să te ucidă, îmi reamintesc. Te ademeneşte ca să te transforme într-o pradă uşoară. Este atât de periculos, pe cât e de fermecător.

Dar, fiindcă în jocul ăsta pot intra două persoane, mă ridic pe vârfuri şi îl sărut pe obraz. Exact pe vânătaie.

Chapter 6

Centrul de Antrenament are un turn destinat în exclusivitate tributurilor şi echipelor lor. Acesta va fi casa noastră până la începerea efectivă a Jocurilor. Fiecare district are la dispoziţie un etaj întreg. Te urci pur şi simplu în lift şi apeşi butonul cu numărul districtului tău. E suficient de simplu ca să poată fi ţinut minte.

În Districtul 12 am mers de două ori cu liftul, în clădirea Justiţiei. O dată, ca să primesc medalia de aur pentru moartea tatei şi a doua oară ieri, ca să-mi iau rămas-bun de la familie şi de la prieteni. Dar liftul acela e o cabină întunecoasă, care scârţâie, se mişcă precum melcul şi miroase a lapte acru. Pereţii acestui ascensor sunt din cristal, aşa că, în timp ce te înalţi în aer, vezi oamenii de la parter reducându-se până la dimensiunile unor furnici. E amuzant şi sunt tentată s-o întreb pe Effie Trinket dacă ne mai putem urca o dată, dar, într-un fel, asta pare o copilărie.

După toate aparenţele, îndatoririle lui Effie Trinket nu s-au încheiat la sosirea în gară. Ea şi Haymitch ne vor supraveghea până în clipa intrării în arenă. Într-un fel, ăsta e un avantaj

în plus fiindcă, în privinţa ei, putem cel puţin conta că o să ne călăuzească, pe când pe Haymitch nu l-am mai văzut din tren, din clipa când a fost de acord să ne ajute. Probabil că e pe undeva, beat mort. Pe de altă parte, Effie Trinket pare să aibă ambiţii mari. Dintre toate echipele pe care le-a însoţit vreodată, suntem prima care a făcut senzaţie la ceremonia de deschidere. Are cuvinte de laudă nu numai la adresa costumelor, ci şi în privinţa purtării noastre. Şi, după cum spune, ea cunoaşte pe oricine, e cineva în Capitoliu şi a făcut vâlvă în jurul nostru toată ziua, încercând să ne câştige sponsori.

— Totuşi, am fost foarte secretoasă, ne spune, privindu-ne cruciş pe sub pleoapele pe jumătate închise. Pentru că, bineînţeles, Haymitch nu s-a deranjat să-mi dezvăluie strategiile voastre. Dar am scos tot ce mi-a stat în puteri din ce-am avut la dispoziţie. Cum s-a sacrificat Katniss pentru sora ei. Cum v-aţi zbătut amândoi, cu succes, pentru a depăşi barbaria districtului vostru.

Barbarie? Cuvântul sună ironic pe buzele unei femei care ne ajută să ne pregătim pentru un măcel. Şi în ce bază apreciază ea succesul nostru? Într-a manierelor de la masă?

— Bineînţeles că toţi au rezerve. Sunteţi dintr-un district unde se extrage cărbune. Dar

eu am spus, ceea ce a fost foarte inteligent din partea mea, am spus: „Ei bine, supune cărbunele unei presiuni suficiente şi se transformă în perle!”

Effie ne priveşte atât de radioasă, încât nu avem de ales şi ne arătăm entuziasmul trezit de inteligenţa ei, cu toate că se înşală.

Cărbunele nu se transformă în perle. Perlele cresc în scoici. Poate a vrut să vorbească despre transformarea cărbunilor în diamante, deşi e tot un neadevăr. Am auzit că în Districtul 1 au un soi de maşinărie care preschimbă grafitul în diamante. Dar în Districtul 12 nu extragem grafit. Cu aşa ceva se ocupau, printre altele, locuitorii Districtului 13, până când au fost nimiciţi.

Mă întreb dacă oamenii în faţa cărora ne-a lăudat astăzi ştiu asta şi dacă le pasă.

— Din nefericire, eu nu pot încheia contracte de sponsorizare în favoarea voastră. Numai Haymitch poate, spune Effie, cu un aer sumbru. Dar nu vă faceţi griji, dacă o să fie necesar, o să-l aduc la negocieri sub ameninţarea armei.

Deşi dă dovadă de lipsuri în anumite privinţe, Effie Trinket arată o anumită hotărâre pe care i-o admir.

Apartamentul meu e mai mare decât întreaga noastră casă. E luxos, ca vagonul de

tren, dar conţine atât de multe gadgeturi automate, cărora sunt sigură că n-o să am timp să le apăs toate butoanele. Numai duşul are un panou cu peste o sută de variante pentru care poţi opta pentru a regla temperatura şi presiunea apei sau pentru a alege săpunul, şampoanele, parfumurile, uleiurile şi bureţii pentru masaj. Când păşeşti pe un covoraş, încep să sufle uscătoarele care îţi usucă trupul. În loc să mă lupt cu nodurile din pletele mele ude, îmi aşez pur şi simplu mâna pe o cutie ce îmi trimite un curent prin scalp, descâlcindu-mi părul, făcându-i cărare şi uscându-mi-l aproape instantaneu. Pluteşte coborându-mi în jurul umerilor, învăluindu-i într-o draperie lucioasă.

Programez garderobul ca să-mi ofere un veşmânt pe gustul meu. Ferestrele măresc şi micşorează părţi din oraş la comandă. Nu e nevoie decât să şopteşti într-un microfon numele unui fel de mâncare dintr-un meniu imens şi acesta apare, fierbinte, aburind, în mai puţin de un minut. Mă plimb în jurul camerei mâncând ficat de gâscă şi pâine pufoasă până când aud un ciocănit în uşă. Effie mă cheamă la cină.

Perfect. Sunt moartă de foame.

Când intrăm în sufragerie, siluetele lui Peeta, Cinna şi Porţia se evidenţiază pe un

balcon care oferă o vedere a Capitoliului. Mă bucur să-i văd pe stilişti, mai ales după ce am auzit că Haymitch o să ni se alăture. O masă prezidată numai de el şi de Effie e condamnată să fie un dezastru. În plus, ne adunăm la cină nu tocmai de dragul mâncării, ci pentru a ne stabili strategia, iar Cinna şi Porţia şi-au dovedit deja valoarea.

Un tânăr tăcut, în tunică albă, ne oferă tuturor vin, în pahare cu picior. Mă gândesc să-l refuz, dar n-am mai băut niciodată vin, cu excepţia licorii preparate în casă pe care o foloseşte mama ca leac pentru tuse, şi când o să mi se ivească şansa de a încerca iarăşi? Iau o înghiţitură din lichidul sec şi mă gândesc în taină că ar putea fi îmbunătăţit cu câteva linguri de miere.

Haymitch îşi face apariţia exact în momentul în care se serveşte cina. Se pare că a avut parte de propriul său stilist, fiindcă e curat, are o înfăţişare îngrijită şi pare mai treaz decât l-am văzut vreodată. Nu refuză vinul, dar, când îşi începe supa, îmi dau seama că e prima oară când îl văd mâncând. Poate şi-a revenit măcar atât cât să ne poată ajuta.

Cinna şi Porţia par să aibă un efect civilizator asupra lui Effie şi Haymitch. Cel puţin îşi vorbesc politicos. Şi nu au amândoi

decât laude faţă de opera stiliştilor din ceremonia de deschidere. În timp ce ei discută tot felul de fleacuri, mă concentrez asupra mâncării. Supă de ciuperci, legume amare, asortate cu roşii de dimensiunea boabelor de mazăre, friptură excelentă de vacă porţionată în felii subţiri ca foaia de hârtie, tăieţei în sos verde, brânză care ţi se topeşte în gură, servită alături de struguri negri, dulci. Slujitorii, numai tineri în tunici albe, aidoma celui care ne-a adus vinul, se apropie şi se îndepărtează de masă în tăcere, având grijă ca farfuriile şi paharele să fie mereu pline.

După ce golesc paharul cu vin cam pe jumătate, încep să simt cum mi se înceţoşează mintea, aşa că îl înlocuiesc cu apă. Nu-mi place senzaţia şi sper să dispară repede. Cum poate Haymitch să umble tot timpul de colo-colo în starea asta e un mister.

Încerc să mă concentrez asupra discuţiei, care s-a întors spre costumele noastre pentru interviu, când o fată aşează pe masă o prăjitură superbă şi o aprinde cu dexteritate. Flăcările izbucnesc înălţându-se, apoi pâlpâie o vreme pe margini înainte de a se stinge. Stau un moment la îndoială.

— Ce-o face să ardă? E alcool? întreb, ridicând ochii spre fată. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l do… oh! Te cunosc!

Nu pot asocia un nume sau un moment cu chipul fetei. Dar n-am nici o îndoială, părul de un roşu întunecat, trăsăturile remarcabile, pielea albă, ca de porţelan. Dar, chiar în clipa când rostesc cuvintele, simt neliniştea şi vinovăţia strângându-mi stomacul la vederea ei şi, în vreme ce nu sunt în stare s-o extrag din adâncul memoriei, ştiu că imaginea ei e legată de o amintire neplăcută. Expresia îngrozită care îi traversează chipul nu face decât să-mi sporească nedumerirea şi stânjeneala. Ea scutură din cap, negând cu repeziciune şi se îndepărtează în grabă de masă.

Când îmi iau ochii de la ea, cei patru adulţi mă privesc ca nişte ulii.

— Nu fi ridicolă, Katniss. Cum ai putea să cunoşti o avox? se răsteşte Effie. Ideea în sine e ridicolă.

— Ce înseamnă avox? întreb, prosteşte.

— Cineva care a comis o nelegiuire. I-au tăiat limba, ca să nu poată vorbi, spune Haymitch. Presupun că e un soi de trădătoare. E puţin probabil s-o cunoşti.

— Şi chiar dacă ar fi aşa, nu trebuie să vorbeşti cu ei decât ca să le dai ordine, adaugă Effie. Bineînţeles că n-o cunoşti.

Dar o cunosc. Acum, după ce Haymitch a pronunţat cuvântul trădător, ştiu şi de unde.

Însă dezaprobarea lor e atât de puternică, încât n-o s-o pot mărturisi niciodată.

— Nu, cred că nu, doar că…

Mă bâlbâi, iar vinul nu mă ajută. Peeta pocneşte din degete.

— Delly Cartwright. Asta e. Şi eu mă tot gândeam că mi se pare cunoscută. Pe urmă mi-am dat seama că seamănă leit cu Delly.

Delly Cartwright e o fată îndesată, cu tenul de un alb bolnăvicios, care seamănă cu servitoarea aşa cum seamănă un cărăbuş cu un fluture. Şi s-ar putea să fie cea mai prietenoasă persoană de pe planetă – la şcoală le zâmbeşte întruna tuturor, până şi mie. N-am văzut-o pe fata cu părul roşu zâmbind. Dar mă grăbesc să accept sugestia lui Peeta cu recunoştinţă.

— Chiar aşa, la ea mă gândeam. Trebuie să fie din cauza părului, spun.

— Şi o asemănare a ochilor, adaugă Peeta. Încordarea din jurul mesei dispare.

— Oh, bine. Dacă-i numai atât, spune Cinna. Şi, da, prăjitura a avut alcool, dar a ars tot. Am comandat-o în mod special, în onoarea debutului vostru înflăcărat.

Mâncăm prăjitura şi ne mutăm într-un salon, de unde urmărim reluarea ceremoniei de deschidere, care se transmite chiar acum. Câteva dintre celelalte cupluri fac impresie

bună, dar nici unul dintre ele nu ne ajunge nici măcar la degetul mic. Chiar şi grupul nostru scoate un „ahh”, când suntem arătaţi ieşind din Centrul de Remodelare.

— A cui a fost ideea să se ţină de mână? întreabă Haymitch.

— A lui Cinna, răspunde Porţia.

— O sugestie perfectă a rebeliunii, comentează Haymitch. Foarte drăguţ.

Rebeliune? Asta îmi dă de gândit o clipă.

Dar, când îmi amintesc de celelalte cupluri, câte doi oameni stând băţoşi, niciodată atingându-se şi părând să nu fie conştienţi unul de existenţa celuilalt, ca şi cum colegul lor tribut n-ar fi acolo, ca şi cum Jocurile ar fi început deja, ştiu ce vrea să spună Haymitch. Fiind prezentaţi nu ca adversari, ci ca prieteni, am ieşit în evidenţă tot atât de mult cum am făcut-o datorită costumelor în flăcări.

— Mâine dimineaţă e prima şedinţă de antrenament. Ne întâlnim la micul dejun şi vă spun în amănunt ce strategie vreau să alegeţi, spune Haymitch, către Peeta şi către mine. Acum duceţi-vă să trageţi un pui de somn cât timp discută adulţii.

Merg alături pe Peeta pe coridorul ce duce spre camerele noastre. Când ajungem la uşa mea, el se sprijină de toc, nu tocmai blocându-mi intrarea, dar insistând să-i acord atenţie.

— Va să zică, Delly Cartwright. Ţi-ai imaginat că ai dat aici peste cineva care-i seamănă.

Îmi cere o explicaţie şi sunt tentată să-i ofer una. Ştim amândoi că m-a acoperit. Prin urmare, îi sunt din nou datoare. Dacă îi spun adevărul despre fată, asta ar putea echilibra lucrurile. De fapt, în ce măsură aş avea de suferit? Chiar dacă o să dezvăluie povestea mea, n-o să-mi poată face prea mult rău. Nu e decât ceva la care am fost martoră. Şi, în privinţa lui Delly Cartwright, n-am minţit mai mult decât el.

Realizez că vreau să vorbesc cu cineva despre fată. Cu cineva care m-ar putea ajuta să descifrez povestea ei. Gale ar fi prima mea alegere, dar e puţin probabil să-l mai revăd vreodată. Încerc să-mi dau seama dacă, povestindu-i, îi ofer lui Peeta un avantaj asupra mea, dar nu văd care ar fi acela. Poate făcându-i o confidenţă o să-l îndemn de fapt să creadă că văd în el un prieten.

În plus, gândul la o fată cu limba ciopârţită mă sperie. Îmi aduce aminte de ce sunt aici. Nu ca să etalez costume orbitoare şi ca să mănânc delicatese. Ci ca să am parte de o moarte sângeroasă în timp ce mulţimea îmi încurajează ucigaşul.

Să-i spun sau să nu-i spun? Mintea îmi e

încă înceată din cauza vinului. Mă holbez în lungul coridorului gol, de parcă decizia s-ar afla acolo, undeva.

Peeta îmi sesizează ezitarea.

— Ai fost pe acoperiş? Scutur din cap.

— Cinna m-a dus. Se vede, practic, întregul oraş. Însă vântul bate ceva cam tare.

În gând, traduc asta prin „nimeni n-o să tragă cu urechea”. Aici ai într-adevăr senzaţia că ai putea fi supravegheat.

— Putem urca, pur şi simplu?

— Sigur, spune Peeta.

Îl urmez în susul unui grup de scări ce duce spre acoperiş. Ajungem într-o mică încăpere în formă de dom cu o uşă către exterior. Când ieşim în vântul răcoros al serii, priveliştea îmi taie răsuflarea. Capitoliul scapără ca un câmp imens de licurici. În Districtul 12, curentul electric vine şi pleacă, de obicei îl avem doar câteva ore pe zi. Ne petrecem adesea serile la lumina lumânării. Singurele momente în care poţi conta pe electricitate sunt cele în care televiziunea transmite Jocurile sau vreun mesaj important al guvernului, pe care e obligatoriu să-l asculţi. Dar aici nu le lipseşte. Niciodată.

Ne apropiem amândoi de balustradă. Privesc în josul suprafeţei laterale a clădirii, către strada de dedesubt, care zumzăie de

oameni. Poţi auzi maşinile lor, câte un strigăt ocazional şi un clinchet bizar, metalic. În Districtul 12, la ora asta, toată lumea se gândeşte să meargă la culcare.

— L-am întrebat pe Cinna de ce ne lasă aici, sus, dacă nu se tem că unul dintre tributuri s-ar putea hotărî să sară peste balustradă, spune Peeta.

— Şi ce-a răspuns? vreau eu să aflu.

— Nu poţi sări, zice Peeta.

Îşi întinde braţul în spaţiul aparent gol. Se aude un pocnet ascuţit şi îşi retrage mâna cu o tresărire.

— Un soi de câmp electric te aruncă înapoi, pe acoperiş.

— Întotdeauna plini de grijă pentru siguranţa noastră, spun eu.

Deşi Cinna i-a arătat acoperişul lui Peeta, mă întreb dacă se presupune că ne este permis să ne aflăm aici, singuri, la o oră atât de târzie. Până acum, n-am mai văzut niciodată tributuri pe acoperişul Centrului de Antrenament. Dar asta nu înseamnă că nu suntem supravegheaţi şi înregistraţi.

— Crezi că ne urmăresc acum?

— E posibil, admite el. Vino să vezi grădina. De cealaltă parte a domului a fost construită o grădină cu straturi de flori şi copaci în ghivece. De ramuri atârnă sute de clopoţei de

vânt, ceea ce explică de ce aud clinchete. Aici, în grădină, în noaptea asta vântoasă, sunt destul de sonore ca să acopere vocile a doi oameni care nu vor să fie auziţi. Peeta mă priveşte, aşteptând.

Mă prefac că studiez o floare.

— Într-o zi vânam în pădure. Eram ascunşi, pândind vânatul, şoptesc.

— Tu şi tatăl tău? întreabă el, tot în şoaptă.

— Nu, eu şi prietenul meu Gale. Toate păsările au tăcut pe neaşteptate. În afară de una. Ca şi cum ar fi dat un semnal de avertizare. Şi pe urmă am văzut-o. Sunt sigură că era aceeaşi fată. O însoţea un băiat. Aveau hainele numai zdrenţe. Şi cearcăne negre, de nesomn, sub ochi. Fugeau ca şi cum vieţile lor ar fi depins de asta, spun eu.

Amuţesc pentru o clipă, amintindu-mi cum am încremenit amândoi la vederea acelei perechi stranii, evident nu din Districtul 12, fugind printre copaci. Mai târziu ne-am întrebat dacă i-am fi putut ajuta să scape. Probabil c-am fi reuşit. I-am fi ascuns. Dacă ne mişcăm repede. Eu şi Gale am fost luaţi prin surprindere, aşa e, dar eram vânători. Ştiam cum arată un animal încolţit. Ne-am dat seama că străinii aveau necazuri, imediat ce i-am zărit. Dar ne-am mulţumit să privim.

— Aeronava a apărut ca din senin, continui

să-i povestesc lui Peeta. Adică în clipa asta am văzut cerul pustiu, iar în următoarea era acolo. N-a făcut nici un zgomot, dar cei doi au văzut-o.

O plasă a căzut asupra fetei şi a ridicat-o în sus, repede, ca un ascensor. Pe băiat l-au străpuns cu un soi de suliţă. Era ataşată de un cablu, aşa că l-au tras sus şi pe el. Dar sunt sigură că era deja mort. Am auzit-o pe fată scoţând un ţipăt. Cred că a strigat numele băiatului. Pe urmă aeronava a dispărut. Şi păsările au început să cânte, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ei v-au văzut? întreabă Peeta.

— Nu ştiu. Eram sub un prag de stâncă, îi răspund.

Însă ştiu. A fost o clipă, după chemarea păsării, dar înainte de apariţia aeronavei, când fata ne-a văzut. Şi-a pironit ochii într-ai mei şi a strigat după ajutor. Dar nici eu, nici Gale nu i-am răspuns.

— Tremuri, spune Peeta.

Vântul şi istorisirea mi-au alungat toată căldura din trup. Ţipătul fetei. Oare fusese ultimul ei ţipăt?

Peeta îşi scoate haina şi mi-o strânge în jurul umerilor. Dau să mă retrag, dar pe urmă îl las s-o facă, hotărându-mă pe moment să-i accept şi haina, şi bunătatea. Aşa ar acţiona

un prieten, nu?

— Erau de aici? mă întreabă, încheindu-mi nasturele de la gât.

Dau din cap. Aveau înfăţişarea aceea specifică, de Capitoliu. Şi băiatul, şi fata.

— Unde crezi că se duceau? mai întreabă el.

— Asta n-o ştiu, răspund.

Districtul 12 e aproape capătul liniei. Dincolo de noi nu e decât sălbăticia. Dacă nu pui la socoteală ruinele Districtului 13, care mai fumegă încă de pe urma bombelor toxice. Ni-l arată din când în când la televizor, pur şi simplu ca să ne aducă aminte.

— Nu ştiu nici de ce ar fi dorit să plece de aici. Haymitch a spus că avocşii sunt trădători. Pe cine au trădat? Nu poate fi vorba decât de Capitoliu. Dar ei au totul aici. Nu există nici un motiv de revoltă.

— Eu aş pleca, scapă fără de voie Peeta.

Se uită nervos în jur. A vorbit destul de tare ca să acopere clopoţeii. Râde.

— Dacă mi s-ar îngădui. Dar trebuie să recunosc că mâncarea e de calitatea întâi.

E din nou la adăpost. Dacă asta-i tot ce-au auzit, vorbele par ale unui tribut speriat, nu ale cuiva care meditează asupra bunătăţii incontestabile a Capitoliului.

— Se lasă rece. Mai bine am intra.

În interiorul domului e cald şi totul pare

strălucitor. Tonul lui e cel al unei conversaţii banale.

— Prietenul tău Gale. E cel care a tras-o pe sora ta deoparte la extragere?

— Da. Îl cunoşti? întreb.

— Nu tocmai. Aud mereu fetele vorbind despre el. Mă gândeam că ţi-e văr sau cam aşa ceva. Vă ajutaţi unul pe altul.

— Nu, nu suntem rude, îl lămuresc eu. Peeta dă din cap, cu o expresie impenetrabilă.

— A venit să-ţi spună rămas-bun?

— Da, răspund, privindu-l cu atenţie. Aşa cum a venit şi tatăl tău. Mi-a adus fursecuri.

Peeta ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi aflat o noutate. Dar, după ce l-am văzut minţind cu atâta uşurinţă, asta nu atârnă prea mult în balanţă.

— Serios? Ei, sunteţi pe placul lui, tu şi sora ta. Cred că îşi doreşte să fi avut o fată, în locul unei case pline de băieţi.

Tresar la gândul că în casa lui Peeta, în jurul mesei de cină sau lângă focul de sub cuptor, s-a discutat vreodată, în treacăt, despre mine. Trebuie să se fi întâmplat când mama lui nu era de faţă.

— A cunoscut-o pe mama ta când erau copii, spune Peeta.

O altă surpriză. Dar probabil că e adevărat.

— Oh, da. Ea a crescut în oraş, zic eu.

Pare nepoliticos să spun că ea nu vorbeşte niciodată despre brutar decât ca să-i laude pâinea. Suntem la uşa mea. Îi înapoiez haina.

— Atunci, pe mâine.

— Pe mâine, spune el, şi se îndepărtează în lungul coridorului.

Când deschid uşa, fata cu părul roşu îmi strânge costumul negru, dintr-o bucată, şi cizmele de pe podea, unde le-am lăsat înainte de duş. Vreau să-i cer scuze fiindcă e posibil să-i fi creat necazuri mai devreme. Dar îmi aduc aminte că nu trebuie să-i vorbesc decât pentru a-i da ordine.

— Oh, îmi pare rău, spun. Trebuia să-i duc astea lui Cinna. Îmi pare rău. Poţi să i le duci tu?

Îmi evită privirea, dă uşor din cap şi se îndreaptă spre uşă.

Am încercat să-i spun că-mi pare rău pentru cină. Dar ştiu că scuzele mele merg mult mai departe. Că mi-e ruşine fiindcă n-am încercat s-o ajut în pădure. Fiindcă am lăsat Capitoliul să-l ucidă pe băiat şi s-o mutileze pe ea fără să mişc nici măcar un deget.

Ca şi cum m-aş fi uitat la Jocuri.

Îmi arunc pantofii din picioare şi mă urc în pat, intrând sub pături îmbrăcată. Tremurul n-a încetat. Poate că fata nici măcar nu-şi mai aduce aminte de mine. Dar ştiu că nu e aşa.

Nu uiţi niciodată chipul unui om care a fost ultima ta speranţă. Îmi trag pătura peste cap, de parcă asta m-ar apăra de fata cu păr roşu, care nu poate vorbi. Dar îi simt ochii fixându-mă, străpungând pereţii, uşile şi cuverturile.

Mă întreb dacă o să-i facă plăcere să mă vadă murind.

Chapter 7

Somnul mi-e plin de vise tulburătoare. Trăsăturile fetei cu părul roşu se împletesc cu scene însângerate de la Jocurile Foamei din anii precedenţi, cu imaginea mamei retrasă în sine şi de neatins, şi a lui Prim sleită şi îngrozită. Sar în sus, strigându-i tatei să fugă când mina explodează în milioane de stropi fatali de lumină.

Zorii pătrund prin ferestre. Văzduhul Capitoliului e ceţos, obsedant. Mă doare capul şi probabil că mi-am muşcat falca peste noapte. Cercetez cu limba carnea sfâşiată şi simt gust de sânge.

Mă târăsc jos din pat şi apoi spre duş, cu încetinitorul. Apăs la întâmplare butoanele de pe panoul de comandă şi sfârşesc sărind de pe un picior pe altul în timp ce sunt asaltată de jeturi de apă rece ca gheaţa ce alternează cu altele, aburinde, de apă fierbinte. Sunt potopită apoi de o spumă cu miros de lămâie, de care trebuie să mă răzuiesc cu o perie grea, ţepoasă. Ei bine, măcar mi se pune sângele în mişcare.

Când sunt uscată şi unsă cu o loţiune de corp, descopăr că în faţa dulapului mi-a fost

lăsat un costum. Pantaloni negri, strâmţi, o tunică roşu-închis, cu mâneci lungi, şi pantofi de piele. Îmi împletesc părul într-o singură coadă, lăsată pe spate. Pentru prima oară din dimineaţa zilei extragerii, semăn cu mine însămi. Fără coafuri şi haine elegante, fără cape în flăcări. Doar eu. Arătând ca şi cum aş pleca în pădure. Asta mă linişteşte.

Haymitch nu ne-a dat o oră exactă pentru întâlnirea de la micul dejun şi nimeni n-a luat legătura cu mine în dimineaţa asta, dar îmi e foame, aşa că mă îndrept spre sufragerie, sperând că acolo voi găsi mâncare. Nu sunt dezamăgită. În timp ce masa e goală, pe o tejghea lungă de lângă ea sunt întinse cel puţin douăsprezece feluri de mâncare. Un bărbat tânăr, un avox, stă în poziţie de drepţi lângă ospăţ. Când îl întreb dacă mă pot servi, dă absent din cap. Umplu o farfurie cu ouă, cârnaţi, prăjituri din aluat acoperite cu un strat gros de portocale glazurate, cu felii de pepene de un purpuriu palid, înfulec, privind răsăritul soarelui deasupra Capitoliului. Iau o a doua farfurie, cu cereale fierbinţi, înăbuşite sub tocană de vită. În cele din urmă, îmi umplu farfuria cu chifle şi mă aşez la masă, unde le rup bucăţele şi le afund în ciocolată caldă, aşa cum a făcut Peeta în tren.

Gândul îmi zboară la mama şi la Prim.

Probabil că s-au trezit. Mama pregăteşte terciul pentru micul dejun. Prim mulge capra înainte de a pleca la şcoală. Acum două dimineţi, eram acasă. Poate fi adevărat? Da, exact două. Şi cât de pustie pare casa acum, chiar şi de la distanţă. Oare ce-au spus aseară despre debutul meu în flăcări din deschiderea Jocurilor? Le-a dat speranţe ori s-au îngrozit mai tare când au văzut realitatea, cele douăzeci şi patru de tributuri în acelaşi cerc, ştiind că numai unul poate rămâne în viaţă?

Haymitch şi Peeta intră, îmi spun bună dimineaţa, îşi umplu farfuriile. Mă simt iritată fiindcă Peeta e îmbrăcat exact ca mine. Trebuie să vorbesc cu Cinna. Îngemănarea asta o să ne explodeze în faţă odată ce vor începe Jocurile. Dar ei o ştiu, cu siguranţă. Pe urmă îmi amintesc că Haymitch m-a sfătuit să fac exact ce-mi spun stiliştii. Dacă ar fi fost vorba de oricine altcineva în afară de Cinna, m-aş fi putut simţi tentată să-l ignor. Dar, după triumful din seara trecută, nu prea am cum să-i critic hotărârile.

Sunt nervoasă din pricina antrenamentului. Vor fi trei zile în care tributurile se antrenează împreună. În ultima după-amiază, fiecare va avea şansa de a face o demonstraţie privată, în faţa creatorilor-de-joc. Gândul la întâlnirea faţă în faţă cu celelalte tributuri mă

îmbolnăveşte. Răsucesc fără încetare în mâini chifla pe care am luat-o din coş, dar pofta mea de mâncare a dispărut.

După ce dă gata mai multe porţii de tocană, Haymitch îşi împinge farfuria deoparte cu un oftat. Scoate o sticlă plată din buzunar, soarbe îndelung din ea şi se sprijină cu coatele de masă.

— Aşadar, să trecem la treabă. Antrenamente. Mai înainte de toate, dacă vreţi, o să vă dau îndrumări separat. Hotărâţi-vă acum.

— De ce ne-ai îndruma separat? îl întreb.

— Să spunem că aveţi talente secrete despre care nu vreţi să ştie celălalt, spune Haymitch.

Schimb o privire cu Peeta.

— Eu n-am nici un talent secret, declară el. Şi ştiu deja care e talentul tău, nu? Vreau să spun că am mâncat destule veveriţe de-ale tale.

N-am ştiut niciodată că Peeta mânca veveriţele pe care le vânam. Cumva, îmi imaginasem întotdeauna că brutarul dispărea cu ele pe tăcute, prăjindu-le ca să le mănânce de unul singur. Nu din lăcomie. Ci fiindcă familiile din oraş mănâncă de obicei carne scumpă, luată de la măcelărie. Vită, pui şi cal.

— Putem primi îndrumările împreună, îi

spun lui Haymitch. Peeta încuviinţează dând din cap.

— Foarte bine, atunci daţi-mi idee cam de ce sunteţi în stare, spune Haymitch.

— Eu nu sunt în stare de nimic, zice Peeta. Doar dacă nu pui la socoteală coacerea pâinii.

— Îmi pare rău, n-o pun. Katniss? Ştiu deja că mânuieşti cu uşurinţă cuţitul, spune Haymitch.

— Nu tocmai, îi răspund. Dar sunt în stare să vânez. Cu arcul cu săgeţi.

— Şi eşti bună? întreabă Haymitch.

Trebuie să mă gândesc la asta. Pun carne pe masă de patru ani. Nu e o sarcină uşoară. Nu sunt atât de bună cum era tata, dar el avea mai mult antrenament. Ţintesc mai bine decât Gale, dar am mai mult antrenament decât el. Gale e un geniu în privinţa capcanelor şi a curselor.

— Sunt acceptabilă, spun.

— E excelentă, zice Peeta. Tata cumpără veveriţele ei. Remarcă întotdeauna că săgeţile nu străpung niciodată corpul. Le nimereşte pe toate în ochi. Tot aşa e şi cu iepurii pe care îi vinde măcelarului. E în stare să doboare şi o căprioară.

Evaluarea talentelor mele de către Peeta mă ia total prin surprindere. În primul rând,

fiindcă le-a remarcat. În al doilea, pentru că mă laudă.

— Ce faci? îl întreb, suspicioasă.

— Ce faci tu? Dacă are de gând să te ajute, trebuie să ştie ce poţi. Nu te subaprecia, mi-o întoarce Peeta.

Nu ştiu de ce, dar asta mă stârneşte aşa cum nu ar trebui.

— Şi tu? Te-am văzut în piaţă. Poţi ridica saci cu făină de cincizeci de kilograme, mă răstesc. De ce nu-i spui asta? Nu-i totuna cu nimic.

— Da, sunt sigur că arena o să fie plină de saci cu făină pe care să-i arunc în oameni. Nu e totuna cu a fi în stare să foloseşti o armă. Ştii că nu e, ripostează el.

— E bun la trântă, îi spun lui Haymitch. Anul trecut, la concursul de la şcoală, a fost pe locul doi, după fratele lui.

— La ce foloseşte asta? De câte ori ai văzut doi oameni luându-se la trântă pe viaţă şi pe moarte? întreabă Peeta, dezgustat.

— Întotdeauna sunt lupte corp la corp. Nu e nevoie decât să-ţi faci rost de un cuţit şi cel puţin ai o şansă. Dacă sare cineva pe mine, eu sunt moartă!

Îmi aud vocea înălţându-se, furioasă.

— Dar n-o să fii! O să stai într-un copac, mâncând veveriţe crude şi doborând oamenii

cu săgeţi, unul câte unul. Ştii că, atunci când a venit să-şi ia rămas-bun, mama mi-a spus, ca şi cum ar fi vrut să mă binedispună, că poate Districtul 12 o să aibă în sfârşit un învingător? Pe urmă mi-am dat seama că nu vorbea despre mine, vorbea despre tine! izbucneşte Peeta.

— Oh, vorbea despre tine, spun, respingându-i ipoteza cu o fluturare de mână.

— A spus: „E o supravieţuitoare fata asta.” Fata, subliniază el.

Replica mă amuţeşte. Oare mama lui a spus într-adevăr asta despre mine? M-a considerat mai bună decât fiul ei? Văd durerea din ochii lui Peeta şi ştiu că nu minte.

Dintr-odată sunt în spatele brutăriei, simţind răceala ploii care mi se scurge pe spate şi golul din stomac. Când vorbesc, par de unsprezece ani.

— Numai fiindcă m-a ajutat cineva.

Ochii lui Peeta coboară o clipă spre chifla din mâinile mele şi ştiu că îşi aminteşte şi el ziua aceea. Dar se mulţumeşte să ridice din umeri.

— Oamenii te vor ajuta în arenă. Se vor îngrămădi să te sponsorizeze.

— Nu mai mult decât pe tine, spun eu.

Peeta îşi întoarce ochii spre Haymitch.

— Ea habar n-are. Nu ştie ce impresie face.

Îşi plimbă unghia de-a lungul unei fibre din lemnul mesei, refuzând să se uite la mine.

Ce naiba vrea să spună? Oamenii mă ajută pe mine? Când eram moarte de foame, nu m-a ajutat nimeni! Nimeni în afară de Peeta. Lucrurile s-au schimbat în momentul în care am avut ceva cu care să fac troc. Sunt o negustoreasă încăpăţânată. Sau nu sunt? Ce impresie fac? Par neajutorată şi săracă? Insinuează că fac afaceri bune fiindcă oamenilor le e milă de mine? Încerc să-mi dau seama dacă ăsta e adevărul. Poate câţiva negustori au fost ceva mai generoşi când am făcut schimburi, dar am pus întotdeauna asta pe seama relaţiei lor îndelungate cu tata. În plus, vânatul meu e de prima mână. Nimănui nu i-a fost milă de mine!

Mă uit urât la chiflă, convinsă că Peeta a vrut să mă insulte.

— Ei, atunci… spune Haymitch, după încă un minut. Ei, ei, ei. Katniss, nu există nici o garanţie că în arenă vor fi arcuri şi săgeţi, dar, în timpul întâlnirii tale private cu creatorii-de-joc, arată-le ce ştii să faci. Până atunci, nu te atinge de nici un arc. Te pricepi la capcane?

— Ştiu cum se fac câteva, din cele elementare, murmur eu.

— Asta poate fi de mare importanţă în ceea ce priveşte hrana, zice el. Şi, Peeta, ea are

dreptate, în arenă nu trebuie să-ţi subestimezi niciodată puterea. Forţa fizică înclină adesea balanţa în favoarea unui jucător. În Centrul de Antrenament vor fi greutăţi, dar nu dezvălui niciodată în faţa altor tributuri cât de mult poţi să ridici. Planul e acelaşi pentru voi amândoi. Vă duceţi la antrenamentele de grup. Vă petreceţi timpul încercând să învăţaţi câte ceva din ce nu ştiţi. Aruncaţi o suliţă. Rotiţi o măciucă. Învăţaţi să faceţi un nod mulţumitor. Nu arătaţi ce ştiţi cel mai bine decât în sesiunile private. Ne-am înţeles? întreabă Haymitch.

Eu şi Peeta dăm din cap.

— Încă un singur lucru. În public, vreau să staţi tot timpul unul lângă celălalt, adaugă Haymitch.

Începem amândoi să obiectăm, dar el dă cu palma în masă.

— În fiecare clipă! Asta nu se discută! Aţi fost de acord să faceţi ce vă spun! O să staţi împreună, o să păreţi binevoitori unul faţă de altul. Acum plecaţi. La zece vă întâlniţi cu Effie la ascensor, pentru antrenament.

Îmi muşc buza şi mă întorc în camera mea păşind cu aroganţă şi asigurându-mă că Peeta aude uşa trântită. Mă aşez pe pat, urându-l pe Haymitch, urându-l pe Peeta, urându-mă şi pe mine fiindcă am amintit de ziua aceea, de

demult, din ploaie.

Ce glumă! Eu şi Peeta, umăr la umăr, pretinzând că suntem prieteni! Lăudând fiecare puterile celuilalt, insistând că trebuie să aibă încredere în propriile sale talente. Pentru că, de fapt, la un moment dat o să fim nevoiţi s-o lăsăm baltă şi să acceptăm că suntem duşmani înverşunaţi. Ceea ce eram pregătită să fac chiar acum, dacă n-ar fi fost instrucţiunile stupide ale lui Haymitch, care ne cere să stăm alături în timpul antrenamentului. E vina mea, aşa cred, fiindcă i-am spus să nu ne dea îndrumări separat. Dar asta nu însemna că vreau să fac totul împreună cu Peeta. Şi, apropo, e clar că nici el nu-şi doreşte un asemenea parteneriat.

Vocea lui îmi răsună în minte. Ea habar n-are. Nu ştie ce impresie face. Evident c-a vrut să mă umilească. Corect? Dar o mică parte din mine se întreabă dacă n-a fost un compliment. Dacă n-a vrut să spună că, într-un fel, sunt atrăgătoare. E ciudată măsura în care m-a remarcat. Ca şi atenţia pe care a dat-o animalelor vânate de mine. Şi, după cum se pare, nici eu nu l-am dat uitării, aşa cum crezusem. Făina. Luptele corp la corp. Nu l-am pierdut din vedere pe băiatul cu pâinea.

E aproape zece. Mă spăl pe dinţi şi îmi netezesc din nou părul. Furia mi-a blocat

temporar nervozitatea legată de întâlnirea cu celelalte tributuri, dar acum simt din nou anxietatea luându-mă în primire. În momentul când mă întâlnesc cu Effie şi Peeta în faţa ascensorului, mă surprind rozându-mi unghiile. Încetez imediat.

Adevăratele săli de antrenament sunt în subsolul clădirii. Cu lifturile astea, drumul durează mai puţin de un minut. Uşile se deschid, dând într-o sală enormă de sport, plină cu diverse arme şi cu piste cu obstacole. Deşi încă nu e zece, suntem ultimii care sosesc. Celelalte tributuri s-au adunat într-un cerc strâns. De cămaşa fiecăruia e prins câte un pătrat de pânză cu numărul districtului. În timp ce cineva îmi agaţă de spate numărul 12, fac o evaluare rapidă. Eu şi Peeta suntem singurii îmbrăcaţi la fel.

Imediat ce ne alăturăm cercului, antrenoarea-şefă, o femeie înaltă, atletică, pe nume Atala, iese în faţă şi începe să ne explice programul de antrenament. Experţii în diferite domenii vor rămâne la posturile lor. Noi vom fi liberi să trecem dintr-o zonă în alta, la alegere, urmând instrucţiunile mentorilor noştri. Într-unele vom învăţa tehnici de supravieţuire, în altele tehnici de luptă. Ni se interzice să ne angajăm în orice tip de exerciţiu combativ cu un alt tribut. Dacă vrem

să exersăm cu un partener, există asistenţi.

În timp ce Atala începe să ne citească lista punctelor de antrenament, trec repede în revistă toate celelalte tributuri. E prima dată când suntem adunaţi cu toţii, aflându-ne la nivelul duşumelei, în haine simple. Mi se strânge inima. Aproape toţi băieţii şi mai bine de jumătate dintre fete sunt mai voinice decât mine, chiar dacă mulţi nu s-au hrănit niciodată ca lumea. Îţi poţi da seama după oasele lor, după piele, după privitul în gol. Poate că sunt mai scundă de fel, dar ingeniozitatea caracteristică familiei mele îmi oferă un avantaj. Mă ţin dreaptă şi, cu toate că sunt subţire, sunt puternică. Carnea şi plantele din pădure, în combinaţie cu efortul depus pentru a face rost de ele, mi-au oferit un trup mai sănătos decât al majorităţii celor pe care-i văd în jurul meu.

Excepţia sunt puştanii din districtele mai bogate, voluntarii, cei care au fost hrăniţi şi antrenaţi toată viaţa lor pentru acest moment. Pentru tributurile din districtele 1, 2 şi 4, asta e o tradiţie. Tehnic vorbind, antrenamentul înainte de a ajunge la Capitoliu contravine regulamentului, dar se practică în fiecare an. În Districtul 12, le spunem tributuri profesioniste sau doar profesionişti. Şi e foarte posibil ca învingătorul să fie unul dintre ei.

Uşorul avantaj pe care l-am căpătat la sosirea în Centrul de Antrenament, intrarea mea în flăcări din noaptea trecută, pare să se facă nevăzut în prezenţa rivalilor. Celelalte tributuri ne-au invidiat nu fiindcă am fost extraordinari, ci fiindcă aşa au fost stiliştii noştri. Acum, în privirile profesioniştilor nu văd nimic altceva decât dispreţ. Fiecare trebuie să aibă douăzeci până la cincizeci de kilograme mai mult decât mine. Emană aroganţă şi brutalitate. Când Atala ne dă liber, se duc întins către armele care par cele mai periculoase din sala de sport şi le mânuiesc cu uşurinţă.

Tocmai îmi trece prin gând că am noroc fiindcă sunt o alergătoare rapidă, când Peeta îmi atinge uşor braţul, făcându-mă să tresar. E încă alături de mine, respectând instrucţiunile lui Haymitch. Are o mină serioasă.

— De unde ţi-ar plăcea să începem?

Mă uit la profesionişti, care îşi etalează abilităţile, evident încercând să intimideze concurenţa. Pe urmă la ceilalţi, la cei subnutriţi, incompetenţi, care primesc tremurând prima lor lecţie de mânuire a unui cuţit sau a unei securi.

— Cred c-o să facem nişte noduri, răspund.

— Ai dreptate, spune Peeta.

Traversăm sala către o zonă pustie, unde

antrenorul pare încântat să aibă elevi. Totul îţi creează sentimentul că acest curs de înnodat nu e punctul fierbinte al Jocurilor Foamei. Când îşi dă seama că ştiu câte ceva despre capcane, profesorul ne arată cum să facem un laţ simplu, excelent, care va lăsa un rival spânzurat de picior, legănându-se de un copac. Ne concentrăm asupra deprinderii acestei singure dexterităţi vreme de o oră, până ce o stăpânim amândoi. Apoi ne mutăm la camuflaj. Peeta pare sincer încântat de activitatea asta, învârtejind un amestec de noroi, argilă şi suc de mure pe pielea lui palidă şi născocind deghizări, ajutându-se de lujeri şi frunze. Antrenorul care conduce cursul e pe deplin încântat de opera lui.

— Eu fac prăjiturile, recunoaşte Peeta faţă de mine.

— Ce prăjituri? îl întreb.

Sunt preocupată, îl urmăresc pe băiatul din Districtul 2, care străpunge inima unui manechin cu o suliţă aruncată de la cincisprezece metri.

— Ce prăjituri?

— Acasă. Cele cu glazură, de la patiserie.

Vorbeşte despre cele pe care le pune în vitrină. Prăjituri fanteziste, cu flori şi alte lucruri drăguţe pictate cu glazură. Sunt pentru aniversări şi pentru Anul Nou. Când suntem în

piaţă, Prim mă trage întotdeauna într-acolo ca să le admire, deşi nu ne-am putea permite niciodată să cumpărăm una. Însă în Districtul 12 sunt prea puţine lucruri frumoase ca să-i refuz această plăcere.

Privesc cu mai multă seriozitate desenul de pe braţul lui Peeta. Jocul de umbre şi lumini sugerează razele de soare strecurate printre frunzele pădurii. Mă întreb de unde ştie aşa ceva, fiindcă mă îndoiesc că a trecut vreodată dincolo de gard. A fost în stare să surprindă asta doar stând în umbra mărului bătrân şi neîngrijit din curtea lui din spate? Toată povestea – talentul lui, prăjiturile alea inaccesibile, laudele expertului în camuflaj – reuşeşte cumva să mă enerveze.

— E frumos. Numai dacă poţi să dai pe cineva cu glazură până moare, îi spun.

— Nu mă lua aşa, de sus. Nu se ştie niciodată ce găseşti în arenă. Să zicem că e, de fapt, o prăjitură uriaşă…, începe Peeta.

— Să zicem că mergem mai departe, îl întrerup eu.

Aşa că următoarele trei zile trec în timp ce eu şi Peeta ne mutăm, în tăcere, de la un punct de antrenament la altul. Căpătăm câteva deprinderi valoroase, de la aprinderea focului până la aruncarea cuţitului şi la construirea unui adăpost. În ciuda ordinului lui

Haymitch de a părea mediocri, Peeta excelează în lupta corp la corp, iar eu trec testul alegerii plantelor comestibile fără nici un efort. Însă ne ţinem deoparte de tragerea cu arcul şi de ridicarea greutăţilor, vrând să păstrăm asta pentru sesiunile private.

Creatorii-de-joc apar la începutul primei zile. Vreo douăzeci de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi în robe de un violet intens se aşază pe platformele înalte din jurul sălii de sport, cutreierând uneori printre noi, urmărindu-ne şi luând notiţe, iar alteori ospătându-se la banchetul nesfârşit pregătit pentru ei şi ignorându-ne în masă. Dar par să nu piardă din ochi tributurile din districtul 12. Mi-am ridicat de mai multe ori privirea, descoperind că unul dintre ei mă fixa. Se consultă cu antrenorii, chiar şi în timp ce luăm masa. Când ne întoarcem, îi vedem adunându-se laolaltă.

Micul dejun şi cina sunt servite la etajul nostru, dar la prânz mâncăm, toţi douăzeci şi patru, în sala de mese a complexului sportiv. Mâncarea e pusă pe cărucioare, la intrare, şi te serveşti singur. Tributurile de profesie au tendinţa să se strângă într-un grup zgomotos din jurul aceleiaşi mese, de parcă ar vrea să-şi dovedească superioritatea, să demonstreze că nu se tem unele de altele şi că noi, restul, nu merităm nici o atenţie. Cei mai mulţi dintre

ceilalţi stau singuri, ca nişte oi rătăcite. Nici unul nu ne adresează vreun cuvânt. Eu şi Peeta mâncăm împreună şi, de vreme ce Haymitch se tot ţine de capul nostru s-o facem, încercăm să discutăm prieteneşte în acest timp.

Nu e uşor să găsim un subiect. E dureros să vorbim despre casă. Să vorbim despre prezent e insuportabil. Într-o zi, Peeta goleşte coşul nostru de pâine şi îmi atrage atenţia că pâinea fină din Capitoliu a fost amestecată cu toate tipurile de pâine din districte. Franzelele din Districtul 4, cu alge marine, având o tentă verde şi formă de peşte. Cornurile ca nişte semiluni, presărate cu seminţe, din Districtul 11. Deşi conţin aceleaşi ingrediente, par, cumva, mult mai apetisante decât biscuiţii urâţi, în formă de stropi, care sunt hrana noastră standard acasă.

— Şi acum ştii tot, spune Peeta, adunând pâinea şi punând-o la loc, în coş.

— Tu ştii o grămadă de lucruri, fără nici o îndoială, zic eu.

— Numai despre pâine, ripostează el. OK, acum râzi ca şi cum aş fi spus ceva amuzant.

Izbucnim amândoi într-un râs cumva convingător, ignorând privirile care ne fixează din toate părţile.

— Perfect. Eu continui să zâmbesc încântat

şi tu vorbeşti, spune Peeta.

Indicaţia lui Haymitch de a fi prietenoşi ne oboseşte pe amândoi. Pentru că, de când am trântit uşa, între noi pluteşte răceala. Dar respectăm ordinul.

— Ţi-am povestit vreodată cum am fost urmărită de un urs? îl întreb.

— Nu, dar pare interesant, răspunde el.

Încerc să-mi anim trăsăturile în timp ce-mi reamintesc totul, o poveste adevărată, în care am provocat prosteşte un urs negru, atribuindu-mi dreptul de acces la un stup. Peeta râde şi pune întrebări ca la comandă. La asta se pricepe mai bine decât mine.

În cea de-a doua zi, în vreme ce ne încercăm norocul la aruncarea suliţei, el îmi şopteşte:

— Cred că avem o umbră.

Îmi arunc suliţa, lucru pe care nu-l fac tocmai rău, dacă nu trebuie s-o trimit prea departe, şi o văd pe fetiţa din Districtul 11 stând ceva mai în spate şi privindu-ne. E cea de doisprezece ani, a cărei statură mi-a amintit atât de mult de Prim. De aproape pare de zece. Are ochi întunecaţi, strălucitori, piele maronie, mătăsoasă, şi stă pe vârfuri, uşor aplecată, cu braţele depărtate puţin de trup, parcă gata să-şi ia zborul la cel mai mic sunet. E imposibil, când o vezi, să nu te duci cu

gândul la o pasăre.

Iau o altă suliţă în vreme ce aruncă Peeta.

— Cred c-o cheamă Rue, spune el, cu voce scăzută.

Îmi muşc buza. E numele unei flori mici, galbene[5], care creşte pe pajişte. Rue. Primrose. Nici una dintre ele nu cântăreşte, în nici un caz, treizeci de kilograme.

— Ce-am putea face? îl întreb, cu mai multă asprime decât aş vrea.

— Nimic, ripostează el. Eu făceam conversaţie.

Acum, când ştiu că fetiţa e acolo, mi-e greu s-o ignor. Se furişează şi ni se alătură la mai multe puncte de antrenament. Ca şi mine, se pricepe la plante, se caţără cu uşurinţă şi ţinteşte bine. Cu praştia nimereşte ţinta de fiecare dată. Dar ce înseamnă o praştie împotriva unui bărbat de o sută de kilograme înarmat cu o sabie?

La etajul Districtului 12, Haymitch şi Effie ne torturează la micul dejun şi la cină, interesându-se de fiecare moment al zilei. Ce-am făcut, cine ne-a urmărit antrenamentul, de ce sunt în stare celelalte tributuri. Cinna şi Porţia nu sunt de faţă, aşa că n-are cine să ne

[5] Virnanţ, rută de grădină sau rută de muri, în limba engleză (n. tr.).

servească o porţie de raţiune sănătoasă la mesele noastre. Ceea ce nu înseamnă că Haymitch şi Effie ar continua să se certe. În schimb, par să se fi pus de acord, fiind hotărâţi să ne instruiască. Au indicaţii nesfârşite despre ceea ce trebuie să facem şi ceea ce nu trebuie să facem în timpul antrenamentelor. Peeta e mai răbdător, dar mie începe să mi se facă lehamite şi devin ursuză.

— Cineva ar trebui să-i dea lui Haymitch de băut, murmură Peeta în cea de-a doua seară, când reuşim în sfârşit să scăpăm de ei şi să mergem la culcare.

Scot un sunet între sforăit şi râs. Pe urmă tac brusc. Strădania de a nu-mi trăda sentimentele când trebuie să lăsăm impresia că suntem prieteni, deşi nu suntem, îmi oboseşte prea mult mintea. Când o să fim în arenă, cel puţin o să ştiu cum stăm.

— Nu. Să nu ne prefacem când nu e nimeni în jur.

— Perfect, Katniss, spune el, obosit.

Pe urmă nu ne mai vorbim decât de faţă cu alţii.

În ziua a treia, încep să ne cheme de la masă pentru şedinţa privată de antrenament, în prezenţa creatorilor-de-joc. District după district, mai întâi băiatul tribut, apoi fata.

Districtul 12 e ultimul pe listă, ca de obicei. Zăbovim în sala de mese, nefiind siguri unde altundeva ne-am putea duce. Odată plecat, nimeni nu se mai întoarce. Pe măsură ce se goleşte încăperea, suntem tot mai puţin constrânşi să părem prieteni. Când e chemată Rue, rămânem singuri. Stăm în tăcere până ce e invitat Peeta. El se ridică în picioare.

— Nu uita ce-a spus Haymitch, ai grijă să arunci greutăţi.

Cuvintele îmi ies din gură fără voia mea.

— Mulţumesc, o s-o fac, răspunde el. Tu… să nimereşti ţinta.

Dau din cap. Nu ştiu de ce a trebuit să spun ceva. Deşi, dacă o să pierd, aş prefera să câştige Peeta. Ar fi mai bine pentru districtul nostru, pentru mama şi pentru Prim.

După vreun sfert de oră mi se strigă numele, îmi netezesc părul, îmi îndrept umerii şi intru în sala de sport. În aceeaşi clipă, îmi dau seama că am dat de necaz. Creatorii-de-joc sunt acolo de prea multă vreme. Au văzut prea multe demonstraţii, de la un capăt la altul. Majoritatea au băut prea mult, nu-şi mai doresc decât să plece acasă.

N-am altceva de făcut decât să-mi continui planul. Mă îndrept către punctul de tragere cu arcul. Oh, armele astea! Zile întregi am tânjit să pun mâna pe ele! Arcuri făcute din lemn,

plastic, metal şi din alte materiale, cărora nici măcar nu le ştiu numele. Săgeţi cu pene cu o linie uniformă, fără nici un cusur. Aleg un arc, îl încordez şi îmi agăţ de umăr tolba cu săgeţi corespunzătoare. Există un poligon, dar oferă prea puţine posibilităţi. Ţintele clasice şi siluetele umane. Mă duc în centrul sălii şi aleg prima ţintă. Manechinul folosit pentru exerciţiu în luptele cu cuţitul. Încă din clipa când trag de arc, ştiu că ceva nu e în regulă. Coarda e mai tensionată decât cea pe care o folosesc acasă. Săgeata e mai rigidă. Ratez manechinul cu cinci centimetri şi pierd puţinul interes pe care-l atrăsesem.

Pe moment, mă simt umilită, apoi mă întorc la ţintele clasice. Trag iarăşi şi iarăşi, până ce ajung să simt aceste noi arme.

Întoarsă în centrul sălii, îmi reiau poziţia iniţială şi trec o săgeată exact prin inima manechinului. Pe urmă retez frânghia care susţine sacul cu nisip pentru box, care se prăvăleşte pe duşumea şi crapă. Fără nici o pauză, îmi duc umărul în faţă, mă las într-un genunchi şi trimit o săgeată în lampa suspendată la o mare înălţime faţă de podea. Din montură ţâşneşte o ploaie de cioburi.

E o lovitură excelentă. Mă întorc spre creatorii-de-joc. Câţiva dau aprobator din cap, dar cei mai mulţi s-au concentrat asupra unui

purcel fript, adus chiar atunci pe masa lor de banchet.

Furia mă cuprinde brusc, fiindcă viaţa mea e la mezat şi ei n-au nici măcar decenţa de a-mi da atenţie. Fiindcă sunt eclipsată de un purcel mort. Inima începe să-mi bată nebuneşte, îmi simt obrajii arzând. Fără să mă gândesc, scot o săgeată din tolbă şi o trimit exact către masa lor. Aud strigăte alarmate în timp ce creatorii-de-joc dau înapoi împleticindu-se. Săgeata străpunge mărul din gura purcelului şi îl ţintuieşte de peretele din spate. Toţi mă privesc nevenindu-le să-şi creadă ochilor.

— Vă mulţumesc pentru atenţie, le spun.

Pe urmă fac o uşoară plecăciune şi o iau drept spre uşă, fără să fi primit permisiunea de a mă retrage.

Chapter 8

Mă apropii de lift cu paşi mari, aruncând arcul într-o parte şi tolba în cealaltă. Mă ating în trecere de avocşii care stau de pază, rămaşi cu gurile căscate, şi apăs cu pumnul pe butonul cu numărul doisprezece. Uşile glisează, închizându-se, şi sunt purtată în sus cu repeziciune. De fapt, ajung la etajul meu înainte de a începe să-mi curgă lacrimile pe obraji. Îi aud pe ceilalţi strigându-mă din salon, dar o iau la fugă de-a lungul coridorului, către camera mea, zăvorăsc uşa şi mă arunc în pat. Pe urmă încep să plâng cu adevărat.

Acum am făcut-o! Am stricat totul! Dacă am avut fie şi umbra unei şanse, am făcut-o să dispară când am trimis săgeata spre creatorii-de-joc. Ce-mi vor face acum? Mă vor aresta? Mă vor executa? Îmi vor tăia limba, transformându-mă într-o avox, ca să rămân aici, în aşteptarea următoarelor tributuri ale Panemului? Ce-a fost în capul meu când am tras în creatorii-de-joc? Bineînţeles că nimic, am tras în mărul ăla de prea multă furie, fiindcă mă ignorau. N-am încercat să-l ucid pe vreunul dintre ei. Dacă aş fi făcut-o, acum ar fi mort!

Oh, ce importanţă are asta? Oricum e foarte puţin probabil să câştig Jocurile. Cui îi pasă ce vor face cu mine? Mă sperie ceea ce le-ar putea face mamei şi lui Prim, ceea ce ar putea avea de suferit familia mea, ca urmare a impulsivităţii mele. Le vor confisca puţinele lor bunuri? O vor trimite pe mama la închisoare şi pe Prim în casa comunitară sau le vor ucide? Nu le vor ucide, nu-i aşa? De ce nu? Ce le pasă lor?

Ar fi trebuit să rămân şi să-mi cer scuze. Sau să râd, ca de o glumă bună. Şi poate apoi aş fi fost tratată cu o oarecare indulgenţă. În schimb, am plecat cu aroganţă, cu cea mai mare lipsă de respect posibilă.

Haymitch şi Effie bat la uşă. Ţip la ei să plece şi, în cele din urmă, se retrag. Am nevoie de cel puţin o oră ca să mă opresc din plâns. Pe urmă mă mulţumesc să zac în pat, încovrigată, dezmierdând cearşafurile mătăsoase şi privind cum apune soarele deasupra bomboanei artificiale care e Capitoliul.

La început, mă aştept să vină paznicii după mine. Dar, pe măsură ce trece timpul, pare tot mai puţin probabil. Mă liniştesc. Încă mai au nevoie de o fată-tribut din Districtul 12, nu-i aşa? Dacă o doresc, creatorii-de-joc mă pot pedepsi în mod public. Pot aştepta să ajung în

arenă, ca să asmută apoi animale sălbatice asupra mea. Pariez că vor avea grijă să n-am la-ndemână vreun arc cu săgeţi ca să mă apar.

Însă, până atunci, îmi vor da un punctaj atât de mic, încât nici un om cu mintea-ntreagă n-o să mă sponsorizeze. Asta o să se-ntâmple diseară. Deoarece spectatorii nu au dreptul să vadă antrenamentul, creatorii-de-joc anunţă punctajul obţinut de fiecare jucător. Ceea ce îi oferă publicului un punct de plecare pentru pariurile care vor continua pe toată durata Jocurilor. Numărul respectiv, situat între unu şi doisprezece – primul fiind, iremediabil, de rău augur, iar ultimul atât de favorabil, încât e de neatins –, reprezintă perspectivele tributului în cauză. Nu garantează cine va câştiga. E o simplă indicaţie a potenţialului de care a dat dovadă tributul în timpul antrenamentului. Din pricina condiţiilor diferite din arena reală, se întâmplă adesea ca tributurile cu punctaj bun să fie eliminate aproape imediat. Acum câţiva ani, băiatul care a câştigat Jocurile nu primise decât un trei. Însă, din punctul de vedere al sponsorizării, punctajul poate ajuta sau prejudicia un tribut. Sperasem că abilităţile mele de ţintaş mi-ar fi putut aduce un şase sau un şapte, chiar dacă nu sunt deosebit de puternică. Acum sunt sigură că voi avea cel

mai mic punctaj obţinut de vreunul dintre cei douăzeci şi patru de participanţi. Dacă nu mă sponsorizează nimeni, şansele mele de a rămâne în viaţă scad aproape la zero.

Când Effie bate la uşă ca să mă cheme la cină, decid că ar fi mai bine să mă duc. Punctajele vor fi difuzate la televiziune în seara asta. Nu pot ascunde la nesfârşit cele întâmplate. Intru în baie şi îmi spăl faţa, dar continuă să fie roşie şi plină de pete.

Toată lumea aşteaptă în jurul mesei, chiar şi Cinna şi Porţia. Sper că stiliştii n-au venit dintr-un motiv anume, pentru că nu-mi place ideea de a-i dezamăgi. E ca şi cum aş fi irosit, cu nepăsare, toate rezultatele bune ale muncii lor de la ceremonia de deschidere. Evit să mă uit la cineva anume în timp ce iau înghiţituri minuscule din supa de peşte. Gustul ei sărat îmi aduce aminte de lacrimile mele.

Adulţii încep să pălăvrăgească despre buletinul meteorologic şi îmi îngădui să întâlnesc ochii lui Peeta. O întrebare. Ce s-a-ntâmplat? Mă mulţumesc să scutur uşor din cap. Pe urmă, în timp ce mănânc felul principal, îl aud pe Haymitch spunând:

— OK, ajunge cu fleacurile, cât de prost v-aţi descurcat astăzi?

Peeta se grăbeşte să răspundă.

— Nu ştiu dacă a avut vreo importanţă.

Când am apărut eu, nici unul nu s-a obosit să se uite la mine. Cântau ceva, cred că era un cântec de beţie. Aşa că am aruncat câteva obiecte grele, până când mi-au spus că pot să plec.

Asta mă face să mă simt ceva mai bine. Nu e acelaşi lucru cu a-i fi atacat pe creatorii-de-joc, dar cel puţin a fost şi el provocat.

— Şi tu, iubito? întreabă Haymitch. Faptul că mi se adresează astfel reuşeşte să mă sâcâie suficient de tare ca să mă facă să vorbesc.

— Am tras o săgeată în creatorii-de-joc. Toată lumea se opreşte din mâncat.

— Ce-ai făcut?

Oroarea din vocea lui Effie îmi confirmă cele mai urâte bănuieli.

— Am tras o săgeată în ei. Nu chiar în ei. În direcţia lor. E aşa cum spunea Peeta, eu trăgeam cu arcul şi ei nu-mi dădeau atenţie, aşa că, pur şi simplu… pur şi simplu mi-am pierdut capul şi am scos cu o săgeată mărul din gura idioţeniei lor de porc fript! spun eu, sfidătoare.

— Şi ei ce-au zis? întreabă prudent Cinna.

— Nimic. Sau… nu ştiu. După aceea am plecat, îi răspund.

— Fără să ţi se permită? bolboroseşte Effie.

— Mi-am permis-o singură, zic eu.

Îmi aduc aminte cum i-am promis lui Prim c-

o să mă străduiesc cu adevărat să câştig şi mă simt de parcă s-ar fi prăvălit peste mine o tonă de cărbune.

— Ei, asta e, spune Haymitch.

Pe urmă se apucă să ungă cu unt o chiflă.

— Credeţi c-or să mă aresteze? întreb.

— Mă-ndoiesc. Ar fi cam greu să te-nlocuiască în stadiul ăsta, zice Haymitch.

— Dar familia mea? adaug eu. O vor pedepsi?

— Nu cred. N-ar avea cine ştie ce sens. Pentru ca efectul asupra populaţiei să fie util, ar trebui să dezvăluie ce s-a petrecut în Centrul de Antrenament. Oamenii ar trebui să afle ce-ai făcut. Dar asta nu se poate, fiindcă e secret, aşa că ar însemna o irosire a eforturilor, explică Haymitch. E mult mai posibil să-ţi transforme viaţa în iad în arenă.

— Păi, au promis deja c-or să ne facă asta, oricum, spune Peeta.

— Foarte adevărat, încuviinţează Haymitch. Iar eu realizez că imposibilul s-a petrecut.

De fapt, m-au încurajat. Haymitch ia un cotlet de porc cu degetele, ceea ce o face pe Effie să se încrunte, şi îl înmoaie în vin. Rupe o bucată de carne şi râde pe înfundate.

— Ce mutre aveau?

Îmi simt colţurile gurii înălţându-se.

— Şocate. Îngrozite. Oh, unii erau

caraghioşi. În minte îmi reapare o imagine. Un bărbat s-a împiedicat şi a căzut pe spate, într-un vas cu punci.

Haymitch izbucneşte în hohote şi toată lumea începe să râdă, cu excepţia lui Effie, cu toate că şi ea abia îşi stăpâneşte un zâmbet.

— Ei, aşa le trebuie. Sarcina lor e să vă acorde atenţie. Iar faptul că veniţi din Districtul 12 nu e o scuză care să le-ngăduie să vă ignore.

Pe urmă îşi aruncă privirea în jur, de parcă ar fi spus ceva cu desăvârşire scandalos.

— Îmi pare rău, dar asta e părerea mea, adaugă, fără să se adreseze cuiva anume.

— O să capăt un punctaj foarte slab, spun eu.

— Punctajele contează numai dacă sunt foarte bune, nimeni nu le dă atenţie celor slabe sau mediocre. Din câte se ştie, e posibil să-ţi ascunzi talentele şi să obţii un punctaj mic dinadins. Strategia asta se foloseşte, zice Porţia.

— Sper că acel patru pe care-l voi obţine probabil eu o să fie interpretat aşa, comentează Peeta. Dacă o fi şi atât. De fapt, nu e nimic mai puţin impresionant decât un om care ridică o bilă grea şi o aruncă la doi metri. Una aproape că mi-a aterizat pe picior.

Îi zâmbesc larg şi îmi dau seama că sunt

moartă de foame. Îmi tai o bucată de friptură de porc, o afund în piure de cartofi şi încep să mănânc. E OK. Familia mea e în siguranţă. Şi, dacă ele sunt în siguranţă, nu s-a întâmplat, de fapt, nici un rău.

După cină mergem în salon, să urmărim anunţarea punctajelor la televizor. Arată mai întâi o fotografie a tributului, apoi punctajul scânteiază dedesubt. Tributurile profesioniste obţin, fireşte, punctaje între opt şi zece. În marea lor majoritate, ceilalţi obţin, în medie, cinci. În mod surprinzător, micuţa Rue se ridică mai sus, cu un şapte. Nu ştiu ce demonstraţie le-a făcut experţilor, dar e atât de mărunţică, încât trebuie să fi fost ceva impresionant.

Districtul 12 apare ultimul, ca de obicei. Peeta capătă un opt, aşa că trebuie să fi fost urmărit de cel puţin doi creatori-de-joc. Când îmi apare chipul pe ecran, îmi înfig unghiile în palme, aşteptându-mă la tot ce e mai rău. Pe urmă văd scânteind numărul unsprezece. Unsprezece!

Effie Trinket scoate un ţipăt şi toată lumea mă bate pe spate, mă ovaţionează şi mă felicită. Dar totul pare ireal.

— Trebuie să fie o greşeală. Cum… a fost posibil? îl întreb pe Haymitch.

— Probabil că le-a plăcut temperamentul

tău, răspunde el. Au de făcut un spectacol. Au nevoie de jucători gata să se-nfierbânte.

— Katniss, fata care a fost în foc, spune Cinna şi mă îmbrăţişează. Oh, aşteaptă să vezi rochia ta pentru interviu.

— Alte flăcări? îl întreb.

— Se poate spune şi aşa, aprobă el, pe un ton jucăuş.

Eu şi Peeta ne felicităm reciproc, un alt moment jenant. Amândoi ne-am descurcat bine, dar ce înseamnă asta pentru celălalt? Fug în camera mea cum prind ocazia şi mă strecor sub pături. Stresul zilei, mai ales plânsul, m-au epuizat. Mă fură somnul, eliberându-mă şi relaxându-mă pentru o vreme, cu numărul unsprezece încă străfulgerându-mi în spatele pleoapelor închise.

În zori, rămân o vreme întinsă în pat, privind cum se înalţă soarele pe cerul unei dimineţi frumoase. E duminică. Zi liberă acasă. Mă întreb dacă Gale e deja în pădure. De obicei consacram duminica strângerii proviziilor pentru toată săptămâna. Ne trezim devreme, vânăm şi culegem, apoi facem schimb de mărfuri în Vatră. Mi-l imaginez pe Gale fără mine. Oricare dintre noi poate vâna de unul singur, dar împreună suntem mai buni. Mai ales când încercăm să facem rost de un vânat

mai mare. Dar, şi când e vorba de lucruri mai mărunte, un partener îmi uşurează povara, reuşind chiar să transforme sarcina dificilă de a umple masa familiei într-o îndeletnicire plăcută.

Trudeam singură de vreo şase luni, când am dat pentru prima oară peste Gale în pădure. Era într-o duminică de octombrie, cu miros pătrunzător de plante veştede în aerul rece. Îmi petrecusem dimineaţa concurând cu veveriţele la adunat de nuci şi după-amiaza ceva mai caldă umblând prin apa puţin adâncă a lacurilor şi culegând katniss. Sigurul animal pe care-l omorâsem fusese o veveriţă care se izbise practic de cizmele mele când umbla după ghindă, însă animalele aveau să rămână în picioare când zăpada va fi îngropat toate celelalte surse de hrană. Mă aventurasem mai departe de casă decât de obicei, aşa că mă grăbeam să mă întorc, cărându-mi cu greu sacii din pânză groasă, când am dat peste un iepure mort. Atârna, cu gâtul prins într-o sârmă subţire, la treizeci de centimetri deasupra capului meu. La vreo cincisprezece metri mai încolo era un altul. Am recunoscut genul acela de laţuri de vânătoare, pentru că şi tata le folosea. Prada, odată prinsă, e smucită şi ridicată în aer, pentru a fi ferită de alte animale mărunte.

Toată vara încercasem fără succes să folosesc laţuri, aşa că mi-am lăsat pe dată sacii jos ca să le studiez pe acelea. Abia ce atinsesem cu degetele sârma de deasupra unuia dintre iepuri, când a răsunat o voce.

— Asta-i periculos.

Am sărit la vreo doi metri înapoi când Gale a apărut ca din senin din spatele unui copac. Probabil că mă urmărise din priviri tot timpul. Avea numai paisprezece ani, dar ajunsese la un metru optzeci şi cinci şi, pentru mine, era totuna cu un adult. Îl văzusem prin Filon şi la şcoală. Şi cu o altă ocazie. Îşi pierduse tatăl în aceeaşi explozie care îl ucisese pe al meu. În ianuarie, stătusem în aşteptare, în timp ce el îşi primea medalia pentru bravură în clădirea Justiţiei, fiind, şi el, copilul cel mai mare dintr-o familie fără tată. Mi-am adus aminte de cei doi fraţi mai mici ai lui, ţinându-se strâns de mâinile mamei, o femeie al cărei pântece umflat spunea că nu mai avea de aşteptat decât câteva zile până să nască.

— Cum te cheamă? m-a întrebat, apropiindu-se şi desprinzând iepurele din laţ. Mai avea încă trei agăţaţi de centură.

— Katniss, i-am răspuns, cu voce abia auzită.

— Păi, Catnip, furtul se pedepseşte cu moartea, n-ai aflat? a zis el.

— Katniss, am spus eu, cu glas mai puternic. Şi nu-l furam. Am vrut doar să mă uit la laţul tău. Într-ale mele nu se prinde niciodată nimic.

S-a încruntat la mine, fără să fie convins.

— Şi de unde ai veveriţa?

— Am vânat-o.

Mi-am dat jos arcul de pe umăr. Încă îl mai foloseam pe cel mic, pe care mi-l făcuse tata, dar exersam cu cel de dimensiuni normale ori de câte ori aveam ocazia. Speram ca, în primăvară, să reuşesc să dobor un vânat ceva mai mare.

Ochii lui Gale s-au lipit de arc.

— Pot să mă uit la el?

I l-am întins.

— Dar, nu uita, furtul se pedepseşte cu moartea. Atunci l-am văzut zâmbind pentru prima oară. Zâmbetul l-a transformat dintr-o figură ameninţătoare într-un om pe care-ţi doreai să-l cunoşti. Dar a fost nevoie să treacă mai multe luni înainte de a-i întoarce zâmbetul acela.

Atunci am vorbit despre vânătoare. I-am spus că i-aş fi putut aduce un arc dacă avea ceva de dat în schimb. Nu mâncare. Voiam să-mi împărtăşească din cunoştinţele lui. Voiam să-mi instalez propriile laţuri cu care să prind, într-o zi, o centură plină de iepuri. A fost de

acord că s-ar fi putut să iasă ceva. Pe măsură ce au trecut anotimpurile, am început, mai întâi fără prea multă tragere de inimă, să ne punem în comun cunoştinţele şi armele, să ne dezvăluim locurile secrete unde se găseau din belşug pruni sălbatici şi curcani. El m-a învăţat să fac laţuri şi să pescuiesc. Eu i-am arătat care sunt plantele comestibile şi, în cele din urmă, i-am dat unul dintre preţioasele arcuri. Iar apoi, într-o bună zi, fără ca vreunul dintre noi s-o spună, am devenit o echipă. Împărţindu-ne munca şi prada. Asigurându-ne că familia fiecăruia dintre noi are mâncare.

Gale mi-a oferit acea senzaţie de siguranţă care îmi lipsea de când murise tata. Compania lui a luat locul orelor lungi de singurătate pe care le petreceam în pădure. Am început să vânez cu mai multă pricepere când n-a mai trebuit să mă uit tot timpul peste umăr, când a apărut cineva care să-mi păzească spatele. Iar el a devenit mult mai mult decât un partener de vânătoare. A devenit confidentul meu, căruia îmi îngăduiam să-i împărtăşesc gânduri pe care nu le-aş fi putut niciodată rosti în interiorul gardului. În schimb, mi le-a încredinţat pe ale lui. Fiind acolo, în pădure, cu Gale… uneori mă simţeam cu adevărat fericită.

Îl numesc prietenul meu, dar, în ultimul an,

cuvântul a început să pară prea banal faţă de ceea ce înseamnă Gale, cu adevărat, pentru mine. Săgeţi de dor îmi îndurerează pieptul. Măcar dacă ar fi aici, cu mine! Însă fireşte că nu-mi doresc asta. Nu vreau să fie în arena unde ar muri peste câteva zile… Numai că… numai că îi simt lipsa. Şi detest să fiu atât de singură. Oare lui îi e dor de mine? Trebuie să-i fie.

Mă gândesc la numărul unsprezece, scânteind sub numele meu azi-noapte. Ştiu exact ce mi-ar fi spus el: „Ei, aici e loc pentru mai bine”. Pe urmă mi-ar fi zâmbit – şi acum i-aş fi întors zâmbetul fără ezitare.

Nu pot să nu compar ceea ce mă leagă de Gale cu ceea ce pretind că mă leagă de Peeta. Faptul că nu pun niciodată la îndoială motivele primului, în timp ce nu fac nimic altceva decât să mă îndoiesc de ale celui de-al doilea. Dar, în realitate, comparaţia nu e corectă. Eu şi Gale am fost aduşi împreună de nevoia reciprocă de a supravieţui. Eu şi Peeta ştim că supravieţuirea celuilalt înseamnă propria moarte. Cum s-ar putea ocoli asta?

Effie îmi bate la uşă, reamintindu-mi că am înainte o altă „zi mare, mare, mare!” Mâine noapte se vor desfăşura interviurile noastre televizate, îmi închipui că întreaga echipă o să fie ocupată până peste cap pregătindu-ne.

Mă ridic din pat şi fac un duş, dând ceva mai multă atenţie butoanelor pe care apăs, şi mă îndrept spre sufragerie. Peeta, Effie şi Haymitch sunt strânşi în jurul mesei, vorbind cu voci scăzute. Mi se pare ciudat, dar foamea e mai puternică decât curiozitatea şi îmi încarc micul dejun pe farfurie înainte de a mă alătura grupului.

Astăzi, tocana e făcută din bucăţi delicate de miel şi din prune uscate. Se potrivesc perfect pe aşternutul de orez sălbatic. Am săpat până la jumătatea mormanului de mâncare, când îmi dau seama că nimeni nu vorbeşte.

— Aşadar, ce se întâmplă? Azi ne pregăteşti pentru interviuri, nu-i aşa?

— Aşa e, spune Haymitch.

— Nu e nevoie s-aştepţi până termin. Pot să ascult şi să mănânc în acelaşi timp, zic eu.

— Ei bine, a avut loc o schimbare de planuri. În privinţa abordării noastre curente, mă pune în temă Haymitch.

— Ce schimbare? întreb.

Nu sunt singură că ştiu care e abordarea noastră curentă. Singura strategie pe care mi-o amintesc e strădania de a încerca să părem mediocri în faţa altor tributuri.

Haymitch ridică din umeri.

— Peeta a cerut să fie pregătit separat.

Chapter 9

Trădare. Asta e primul lucru pe care îl simt, ceea ce mi se pare ridicol. Ca să existe trădare, ar fi trebuit să existe mai întâi încredere. Între Peeta şi mine. Şi încrederea nu face parte din înţelegere. Suntem tributuri. Dar băiatul care a riscat să fie bătut pentru a-mi da mie pâine, cel care m-a ajutat să-mi ţin echilibrul în car, cel care m-a acoperit în privinţa acelei avox roşcate, cel care a insistat ca Haymitch să cunoască talentele mele de vânător... oare n-a existat o parte din mine care nu s-a putut împiedica să-i acorde încredere?

Pe de altă parte, mă simt uşurată fiindcă putem înceta să pretindem că suntem prieteni.

E evident că orice legătură firavă pe care am înfiripat-o prosteşte a fost retezată. Şi încă în ultima clipă. Jocurile încep peste două zile şi încrederea n-ar fi decât o slăbiciune. Indiferent ce-ar fi dus la decizia lui Peeta – şi bănuiesc că are a face cu rezultatul meu mai bun la antrenamente – n-ar trebui să simt altceva decât recunoştinţă. Poate a acceptat, în sfârşit, că e cu atât mai bine, cu cât

recunoaştem mai repede, pe faţă, că suntem duşmani.

— Bine, spun eu. Atunci, care e programul?

— Aveţi fiecare la dispoziţie câte patru ore cu Effie, pentru aspect, şi câte patru cu mine, pentru conţinut, răspunde Haymitch. Tu, Katniss, începi cu Effie.

Nu pot să-mi imaginez ce anume m-ar putea învăţa Effie ca să fie nevoie de patru ore, dar ea mă pune să muncesc până în ultimul minut. Mergem în apartamentul meu şi îmi cere să mă îmbrac cu o rochie lungă până la pământ şi cu pantofi cu tocuri înalte, dar nu cu cei pe care îi voi purta la interviu, apoi mă învaţă cum să merg. Pantofii sunt partea cea mai rea, n-am purtat niciodată tocuri înalte şi nu mă pot obişnui să mă fâţâi de colo-colo stând, în esenţă, pe vârfurile degetelor. Dar Effie se foieşte în astfel de pantofi tot timpul şi hotărăsc că, dacă ea poate, pot şi eu. Rochia e o altă problemă. Mi se tot încurcă printre pantofi, aşa că mi se pare firesc s-o smucesc în sus, după care Effie se năpusteşte la mine ca un uliu, plesnindu-mă peste mâini şi ţipând:

— Nu deasupra gleznei!

Când ajung, în sfârşit, să stăpânesc mersul, mai rămâne stilul în care stau pe scaun, postura – se pare că am tendinţa să-mi ţin capul în jos – modul în care privesc în ochii

oamenilor, gesturile mâinilor, zâmbetul. Cât despre acesta din urmă, e vorba mai ales să zâmbesc mai mult. Effie mă pune să rostesc o sută de fraze banale începând cu un zâmbet, sau în timp ce zâmbesc, sau încheind cu zâmbetul. La ora prânzului, muşchii obrajilor îmi zvâcnesc, suprasolicitaţi.

— Ei, asta-i tot ce pot face, spune Effie cu un oftat. Katniss, nu trebuie decât să-ţi aminteşti că vrei ca spectatorii să te placă.

— Şi crezi c-o să le plac? o întreb.

— Nu şi dacă le arunci tot timpul priviri crunte. Ce-ar fi să le păstrezi pentru arenă? Gândeşte-te în schimb că te afli printre prieteni, spune Effie.

— Pariază cât de mult voi supravieţui! izbucnesc eu. Nu-mi sunt prieteni!

— Ei, atunci încearcă să pretinzi că-ţi sunt! se răsteşte Effie. Pe urmă se controlează şi mă priveşte cu o expresie radioasă. Vezi? Aşa. Îţi zâmbesc, deşi mă exasperezi.

— Da, pare foarte convingător, îi spun. Mă duc să mănânc.

Arunc din picioare pantofii cu toc şi mă îndrept spre sufragerie cu paşi apăsaţi, săltându-mi fusta până la coapse.

Peeta şi Haymitch par foarte binedispuşi, motiv pentru care presupun că şedinţa de conţinut o să reprezinte o îmbunătăţire faţă

de cea de dimineaţă. Nici c-aş putea să mă înşel mai mult. După masă, Haymitch mă duce în salon, mă aşază pe canapea şi se mulţumeşte să mă privească o vreme, încruntându-se.

— Ce e? îl întreb într-un târziu.

— Încerc să-mi dau seama ce trebuie să fac cu tine, răspunde el. Cum trebuie să te prezentăm. Trebuie să fii fermecătoare? Distantă? Violentă? Deocamdată străluceşti ca o stea. Te-ai oferit voluntar ca să-ţi salvezi sora. Cinna te-a făcut de neuitat. Ai obţinut cel mai mare punctaj la antrenament. Oamenii sunt intrigaţi, dar nimeni nu ştie cine eşti. Impresia pe care o s-o faci mâine va decide cu exactitate ce-o să-ţi pot obţine de la sponsori!

Fiindcă m-am uitat la interviurile tributurilor toată viaţa, ştiu că vorbele lui sunt pline de adevăr. Dacă mulţimea te găseşte pe placul ei, pentru că eşti fie amuzant, fie brutal, fie excentric, câştigi favoruri.

— Cum abordează Peeta interviul? Sau nu-mi este permis să-ntreb? mă interesez.

— Tipul fermecător. Are un soi de umor autodepreciativ înnăscut, răspunde Haymitch. În timp ce tu, de câte ori deschizi gura, devii tot mai ursuză şi mai ostilă.

— Nu e adevărat!

— Te rog! Nu ştiu de unde ai scos-o pe fata

aia veselă din car, care făcea tot timpul cu mâna, dar eu n-am mai văzut-o nici înainte, nici după aceea, zice Haymitch.

— Iar tu mi-ai dat atât de multe motive să fiu veselă! ripostez.

— Dar nu mie trebuie să-mi fii pe plac. N-o să te sponsorizez eu. Aşa că, să pretindem că eu sunt publicul, spune el. Încântă-mă.

— Perfect! mă răstesc.

Haymitch îşi asumă rolul intervievatorului, iar eu încerc să-i răspund într-o manieră cuceritoare. Numai că nu pot. Sunt prea furioasă pentru ceea ce mi-a spus, ba chiar şi pentru simplul fapt că trebuie să-i răspund la întrebări. Nu sunt în stare să mă gândesc decât la nedreptatea întregii poveşti, la nedreptatea Jocurilor Foamei. De ce sunt purtată de ici-colo, ca un câine dresat, în încercarea de a le face pe plac unor oameni pe care-i urăsc? Pe măsură ce înaintează interviul, furia pare să mi se ridice tot mai mult la suprafaţă, până ajung să-mi scuip răspunsurile, în adevăratul sens al cuvântului.

— Gata, destul, spune el. Trebuie să găsim o altă perspectivă. Nu numai că eşti ostilă, dar nici n-am aflat nimic despre tine. Ţi-am pus cincizeci de întrebări şi încă nu ştiu nimic despre sensul vieţii tale, despre familia ta, despre ceea ce contează pentru tine. Katniss,

spectatorii vor să te cunoască.

— Dar eu nu vreau! Spectatorii îmi fură deja viitorul! Nu pot avea şi lucrurile importante din trecutul meu! ripostez.

— Atunci minte-i! Inventează ceva!

— Nu prea mă pricep la minciuni.

— Ei, ai face bine să-nveţi cât mai repede. Acum ai cam tot atât farmec cât un melc mort, zice el.

Au! Asta doare. Până şi Haymitch trebuie să-şi dea seama c-a fost prea aspru, fiindcă vocea i se îmblânzeşte.

— Uite o altă idee. Încearcă să fii umilă.

— Umilă, repet eu.

— Spune că nu-ţi vine să crezi c-o fată din Districtul 12 s-a descurcat atât de bine până acum. Că totul e mai mult decât ai visat vreodată. Vorbeşte despre hainele create de Cinna. Despre amabilitatea oamenilor. Spune că oraşul te uluieşte. Dacă nu vorbeşti despre tine, măcar fă complimente publicului. Pur şi simplu, păstrează-i părerea favorabilă. Fii entuziastă.

Următoarele ore sunt chinuitoare. Se dovedeşte imediat că nu mă pot entuziasma. Încercăm rolul impertinentei, dar, pur şi simplu, nu sunt destul de arogantă. Sunt prea „vulnerabilă” pentru a fi crudă. Nu sunt spirituală. Nici amuzantă. Nici sexi. Nici

enigmatică.

La sfârşitul sesiunii, nu mai sunt în nici un fel. Haymitch a început să bea cam pe când mă străduiam să fiu spirituală şi în voce i s-a strecurat o nuanţă tăioasă, neplăcută.

— Mă dau bătut, iubito. Mulţumeşte-te să răspunzi la întrebări şi încearcă să nu laşi spectatorii să vadă cât de sincer îi deteşti.

În seara asta mănânc în camera mea, comandând un număr scandalos de delicatese, mănânc până mi se apleacă, apoi îmi revărs furia împotriva lui Haymitch, a Jocurilor Foamei şi a oricărei făpturi însufleţite din Capitoliu, spărgând farfurii şi împrăştiindu-le în toată încăperea.

Când vine să-mi pregătească patul, fata cu părul roşu face ochii mari la vederea dezastrului. Ţip la ea:

— Pleacă! Lasă-mă-n pace!

O urăsc şi pe ea, îi urăsc ochii atoateştiutori, plini de reproşuri, care îmi spun că sunt o laşă, un monstru, o marionetă a Capitoliului, acum, ca şi atunci. Cel puţin, moartea mea o să plătească pentru viaţa băiatului din pădure.

Dar, în loc să părăsească încăperea, fata închide uşa în urma ei şi intră în baie. Se întoarce cu o bucată de pânză umedă, îmi şterge cu delicateţe faţa şi îmi curăţă sângele de pe mâna tăiată într-un ciob de farfurie. De

ce o face? De ce o las s-o facă?

— Ar fi trebuit să-ncerc să te salvez, şoptesc. Ea clatină din cap. Vrea să spună că am avut dreptate să stăm deoparte? Că m-a iertat?

— Nu, am greşit, îi spun.

Îşi atinge buzele cu degetele, apoi arată spre pieptul meu. Cred că vrea să spună c-aş fi sfârşit devenind şi eu o avox. Probabil că aşa s-ar fi întâmplat. Aş fi fost o avox sau aş fi fost moartă.

Îmi petrec următoarea oră ajutând-o să cureţe camera. După ce tot gunoiul e aruncat în instalaţia de evacuare şi după ce toate urmele de mâncare au fost şterse, roşcata îmi face patul. Mă strecor între cearşafuri ca o fetiţă de cinci ani şi o las să mă-nvelească. Pe urmă pleacă. Aş vrea să stea acolo până adorm. Să fie acolo când mă trezesc. Vreau ca fata asta să mă protejeze, cu toate că ea n-a avut parte de protecţia mea niciodată.

A doua zi dimineaţă, asupra mea nu se apleacă fata, ci membrii echipei pregătitoare. Lecţiile cu Haymitch şi Effie s-au încheiat. Ziua asta îi aparţine lui Cinna. El e ultima mea speranţă. Poate reuşeşte să-mi dea o înfăţişare atât de minunată, încât ceea ce-mi iese din gură să nu mai aibă nici o importanţă.

Echipa se ocupă de mine până către

sfârşitul după-amiezii, transformându-mi pielea în satin strălucitor, întipărindu-mi desene pe braţe, desenându-mi flăcări pe cele douăzeci de unghii fără cusur. Pe urmă, Venia se ocupă de părul meu, împletindu-mi şuviţe roşii într-un model care începe de la urechea stângă, îmi înconjoară capul şi cade apoi, într-o singură coadă, pe umărul meu drept. Pregătitorii îmi acoperă faţa cu un strat de fard palid, apoi îmi redesenează trăsăturile. Ochi imenşi, întunecaţi, buze roşii, pline, gene care împrăştie stropi de lumină când clipesc. La final, îmi acoperă tot trupul cu o pudră ce mă face să licăresc precum praful de aur.

Pe urmă intră Cinna, cu ceea ce presupun că este rochia mea, dar nu o pot vedea, e ambalată.

— Închide ochii, îmi porunceşte el.

În timp ce rochia e trasă în josul trupului meu gol, îi simt interiorul mătăsos, apoi greutatea. Probabil că are douăzeci de kilograme. Îmi încleştez degetele de mâna Octaviei, intrând orbeşte în pantofi, bucuroasă să descopăr că sunt cu cel puţin cinci centimetri mai joşi decât perechea cu care m-a pus Effie să exersez. Urmează câteva ajustări şi o vânzoleală. Pe urmă se face linişte.

— Pot să deschid ochii? întreb.

— Da, răspunde Cinna. Deschide-i. Făptura pe care o văd în faţa mea, în oglinda în care mă încadrez în întregime, e dintr-o altă lume. Unde pielea sclipeşte, ochii scânteiază şi hainele par să fie din nestemate. Pentru că rochia mea, oh, rochia mea e acoperită în întregime cu pietre preţioase reflectorizante, roşii, galbene şi albe, cu stropi de albastru care accentuează vârfurile modelului cu flăcări. Cea mai uşoară mişcare creează impresia că sunt înghiţită de limbi de foc.

Nu sunt frumoasă. Nu sunt superbă. Sunt tot atât de strălucitoare ca soarele.

Pentru o vreme, toată lumea se mulţumeşte să mă fixeze cu privirea.

— Oh, Cinna, spun eu, într-un târziu. Mulţumesc.

— Roteşte-te pentru mine, îmi cere el.

Îmi ridic braţele şi mă învârtesc în cerc. Toată echipa scoate strigăte de admiraţie.

Cinna le cere celorlalţi să plece şi mă pune să umblu prin încăpere în rochia şi în pantofii în care mă descurc mult mai uşor decât într-ai lui Effie. Rochia atârnă în aşa fel încât nu e nevoie s-o ridic când păşesc, scăpându-mă de o grijă.

— Deci eşti întru totul pregătită pentru interviu? mă întreabă Cinna.

Expresia feţei lui îmi dă de înţeles c-a stat

de vorbă cu Haymitch. Ştie ce îngrozitoare sunt.

— Sunt groaznică, Haymitch m-a făcut melc mort. Indiferent ce-am încercat nu mi-a reuşit. Nu pot intra în pielea nici unuia dintre personajele preferate de el, îi spun.

Cinna cade o clipă pe gânduri.

— De ce nu încerci să fii tu însăţi?

— Eu însămi? Nici asta n-are rost. Haymitch spune că sunt ursuză şi ostilă.

— Păi, eşti… în prezenţa lui Haymitch, spune Cinna, rânjind. Eu nu te văd aşa. Echipa pregătitoare te adoră. I-ai câştigat până şi pe creatorii-de-joc. Cât despre oamenii din Capitoliu, ei bine, nu mai încetează să vorbească despre tine. Toţi îţi admiră cutezanţa.

Cutezanţa mea. Asta-i o idee nouă. Nu sunt singură că ştiu exact ce înseamnă, dar cred că sugerează că sunt o luptătoare. Într-un mod curajos. Nu înseamnă că nu sunt niciodată prietenoasă. OK, poate că nu-i îndrăgesc pe toţi oamenii pe care-i întâlnesc, poate că zâmbetele mele nu apar prea uşor, dar îmi pasă de oameni.

Cinna îmi ia mâinile ca de gheaţă în palmele lui calde.

— Când răspunzi la întrebări, imaginează-ţi că te adresezi unui prieten de acasă. Cine e

prietenul tău cel mai bun? mă întreabă.

— Gale, răspund, fără nici o ezitare. Numai că n-are sens. Nu i-aş spune niciodată lui Gale aceste lucruri despre mine. Le ştie deja.

— Dar eu? Te poţi gândi la mine ca la un prieten? întreabă Cinna.

Dintre toţi oamenii pe care i-am întâlnit de când am plecat de acasă, el e de departe favoritul meu. Mi-a plăcut de la prima vedere şi încă nu m-a dezamăgit.

— Cred că da, dar...

— O să stau în tribuna principală, alături de ceilalţi stilişti. O să te poţi uita drept la mine. Când ţi se pune o întrebare, găseşte-mă şi răspunde cât mai sincer cu putinţă, spune Cinna.

— Chiar dacă gândurile mele sunt oribile? întreb.

Pentru că, de fapt, ar putea fi.

— Mai ales atunci, spune el. O să-ncerci?

Dau din cap. E un plan. Sau cel puţin un pai de care să mă agăţ.

Momentul plecării soseşte prea repede. Interviurile se desfăşoară pe o scenă construită în faţa Centrului de Antrenament. Odată ce am ieşit din cameră, mai sunt doar câteva minute până când mă voi afla în faţa mulţimii, a camerelor de luat vederi, a întregului Panem.

Când Cinna răsuceşte mânerul uşii, îi opresc mâna.

— Cinna…

Sunt complet covârşită de trac.

— Nu uita, publicul te adoră deja, spune el, cu blândeţe. Nu trebuie decât să fii tu însăţi.

Ne întâlnim cu restul grupului care se ocupă de Districtul 12 în faţa liftului. Porţia şi echipa ei şi-au dat toată silinţa. Peeta are o înfăţişare frapantă în costum negru, pus în valoare de flăcări. Arătăm bine împreună şi mă simt uşurată fiindcă nu mai suntem îmbrăcaţi la fel. Haymitch şi Effie poartă haine elegante. Îl evit pe el, dar accept complimentele ei. Effie poate fi obositoare şi cu capul în nori, dar nu e distrugătoare, ca Haymitch.

Când se deschid uşile ascensorului, celelalte tributuri sunt aliniate, gata să ocupe scena. Stăm acolo, toţi douăzeci şi patru, înşiraţi pe un arc larg de cerc, pe toată durata interviurilor. Eu o să fiu ultima sau penultima, deoarece fata tribut îl precede pe băiatul din districtul ei. Îmi doresc atât de mult să fiu prima şi să dau totul deoparte. Acum va trebui să ascult cât de spirituali, de amuzanţi, de umili, de violenţi şi fermecători sunt toţi ceilalţi, înainte de a păşi în centru. În plus, publicul o să-nceapă să se plictisească, exact aşa cum s-a întâmplat cu creatorii-de-joc. Şi n-

o să pot trage o săgeată în mulţime ca să-i atrag atenţia.

Chiar înainte de a defila, instalându-ne pe scenă, Haymitch vine în spatele meu şi al lui Peeta şi mormăie:

— Nu uitaţi, încă mai sunteţi o pereche fericită. Aşa că purtaţi-vă ca atare.

Cum? Credeam că am renunţat la asta când Peeta a cerut să fim instruiţi separat. Dar presupun că schimbarea s-a petrecut numai între noi, nu şi pentru public. Însă nu mai avem prea multe şanse de a interacţiona, acum, când mergem în şir indian către scaunele noastre şi ne ocupăm locurile.

Pentru simplul fapt că păşesc pe scenă, respiraţia îmi devine rapidă şi superficială. Îmi simt pulsul zvâcnind în tâmple. E o uşurare când ajung lângă scaun, fiindcă, în pantofii cu toc şi cu picioarele care-mi tremură, mă tem c-o să mă-mpiedic. Cu toate că se lasă seara, Piaţa Oraşului e mai strălucitoare decât o zi de vară. Pentru invitaţii de seamă a fost construită o tribună înaltă, unde stiliştii domină primul rând. Camerele se vor întoarce spre ei când mulţimea va reacţiona, privind rezultatul trudei lor. Balconul imens al unei clădiri din dreapta a fost rezervat pentru creatorii-de-joc. Echipele de televiziune au pretins majoritatea celorlalte balcoane. Dar

Piaţa Oraşului şi bulevardele care dau în ea sunt aglomerate până la refuz. Oamenii n-au loc decât stând în picioare. Televizoarele sunt deschise în toate casele şi în toate centrele publice din ţară. Toţi cetăţenii Panemului urmăresc programul. În noaptea asta nu vor fi pene de curent.

Caesar Flickerman, bărbatul care, de peste patruzeci de ani, e gazda interviurilor sare pe scenă. Faptul că înfăţişarea lui nu s-a schimbat aproape deloc în tot acest timp e oarecum înspăimântător. Acelaşi chip sub stratul de fard simplu, alb. Aceeaşi pieptănătură, dar părul are o altă culoare la fiecare ediţie a Jocurilor. Acelaşi costum festiv, albastru-miez-de-noapte, punctat cu mii de becuri minuscule ce clipesc ca nişte stele. La Capitoliu folosesc chirurgia estetică pentru a face oamenii să pară mai tineri şi mai supli. În Districtul 12, să arăţi bătrân e o realizare, de vreme ce atât de mulţi oameni mor tineri. Când vezi pe cineva în vârstă, îţi doreşti să-l feliciţi pentru longevitate şi să-l întrebi care e secretul supravieţuirii. Grăsanii sunt invidiaţi, fiindcă nu ling farfuriile, cum fac cei mai mulţi dintre noi. Dar aici e altfel. Ridurile nu sunt de dorit. Pântecele rotund nu e semn de succes.

Anul ăsta, părul lui Caesar e de un albastru palid, iar pleoapele şi buzele îi sunt acoperite

cu un strat de fard de aceeaşi culoare. Arată ciudat, dar mai puţin înspăimântător decât anul trecut, când culoarea aleasă a fost stacojiul şi când părea că sângerează. Caesar spune câteva glume ca să-ncălzească atmosfera, apoi trece la treabă.

Fata-tribut din Districtul 1, arătând provocator în rochia lungă, aurie şi transparentă, trece în centrul scenei, alăturându-i-se lui Caesar pentru interviu. Îţi poţi da seama că mentorului ei nu i-a venit greu să-i aleagă abordarea potrivită. Cu părul blond revărsat, cu ochii verde-smarald, înaltă, apetisantă… e sexy din cap până-n picioare.

Interviurile durează numai câte trei minute. Pe urmă se aude o sonerie şi următorul tribut se ridică în picioare. Cât despre Caesar, trebuie să spun că face tot ce-i stă în puteri pentru ca toată lumea să strălucească. E prietenos, încearcă să-i liniştească pe cei mai nervoşi, râde la glumele nesărate şi poate transforma un răspuns slab într-unul memorabil prin felul în care reacţionează.

Stau ca o adevărată doamnă, aşa cum m-a învăţat Effie, în timp ce districtele se perindă: 2, 3, 4. Toată lumea pare să fi adoptat câte un rol. Băiatul monstruos din Districtul 2 e o maşină necruţătoare de ucis. Fata cu chip de vulpe din Districtul 5 e vicleană şi evazivă. L-

am remarcat pe Cinna imediat ce şi-a ocupat locul, dar nici măcar prezenţa lui nu mă poate relaxa. 8, 9, 10. Băiatul schilod din Districtul 10 e foarte tăcut. Palmele îmi asudă nebuneşte, dar rochia cu nestemate nu e absorbantă, aşa că le simt alunecând atunci când încerc să le şterg. 11.

Rue se apropie de Caesar în fluturarea aripilor ce îi desăvârşesc rochia lungă, vaporoasă. La vederea acestui magic tribut minuscul, în public se lasă tăcerea. Caesar e foarte prietenos cu ea, felicitând-o pentru şaptele obţinut la antrenament, un punctaj excelent pentru cineva atât de mărunţel. Când o întreabă care va fi atuul ei cel mai mare, ea îi răspunde fără să ezite.

— Sunt foarte greu de prins, spune, cu voce tremurătoare. Şi, dacă nu mă pot prinde, nu mă pot ucide. Aşa că nu mă nesocotiţi.

— N-aş face-o nici într-un milion de ani, răspunde Caesar, încurajator.

Băiatul din Districtul 11, Thresh, are pielea tot atât de întunecată ca Rue, dar asemănarea se opreşte aici. E unul dintre uriaşi, având probabil doi metri şi conformaţia solidă a unui taur, dar am observat că a refuzat invitaţia tributurilor profesioniste de a li se alătura. În schimb, e foarte singuratic, nu vorbeşte cu nimeni şi s-a arătat foarte puţin

interesat de antrenament. Chiar şi aşa, a obţinut un punctaj de zece şi nu e greu de ghicit că i-a impresionat pe creatorii-de-joc. Ignoră încercările lui Caesar de a-l tachina şi răspunde numai cu da sau nu sau se mulţumeşte, pur şi simplu, să păstreze tăcerea.

Dacă aş fi cât el, mi-aş etala atitudinea ursuză şi ostilă şi totul ar fi perfect! Aş paria că cel puţin jumătate dintre sponsori îl iau în considerare. Dacă aş avea bani, aş paria şi eu pe el.

Pe urmă e chemată Katniss Everdeen şi mă simt pe mine însămi, ca într-un vis, ridicându-mă şi pornind către centrul scenei. Strâng mâna întinsă a lui Caesar, şi el are buna-cuviinţă de a nu şi-o şterge imediat de costum.

— Ei, Katniss, Capitoliul trebuie să reprezinte o mare schimbare faţă de Districtul 12. Ce te-a impresionat cel mai mult de când ai sosit? întreabă el.

Cum? Ce-a spus? E ca şi cum cuvintele n-ar avea nici un sens.

Gura mi s-a uscat ca rumeguşul. Îl caut disperată pe Cinna în mulţime şi îmi pironesc ochii într-ai lui. Îmi imaginez cuvintele dezlipindu-se de pe buzele sale. „Ce te-a impresionat cel mai mult de când ai sosit?”

îmi storc creierii căutând ceva care să mă fi făcut fericită aici. Fii sinceră, îmi spun. Fii sinceră. Îmi smulg câteva cuvinte:

— Tocana de miel.

Caesar râde şi eu realizez, vag, că o parte din public i s-a alăturat.

— Cea cu prune uscate? întreabă el.

Eu dau din cap.

— Oh, eu mănânc găleţi întregi. Se răsuceşte către public cu o privire îngrozită, ţinând o mână pe stomac. Nu se cunoaşte, nu-i aşa?

Spectatorii îi strigă răspunsuri liniştitoare şi aplaudă. Asta voiam să spun despre Caesar. Încearcă să te ajute.

— Acum, Katniss, continuă el, pe un ton confidenţial. Când ţi-ai făcut apariţia la ceremonia de deschidere, mi-a stat efectiv inima. Cum ţi s-a părut costumul tău?

Cinna mă priveşte înălţând dintr-o sprânceană. Fii sinceră.

— Cum mi s-a părut după ce nu mi-a mai fost teamă c-o să ard de vie? întreb.

Un hohot puternic de râs. Unul real, înălţat din public.

— Da. Începe de atunci, spune Caesar.

Cinna, prietene, ar trebui să le-o spun oricum.

— M-am gândit că stilistul Cinna e genial, că

nu mai văzusem niciodată un costum de o asemenea splendoare şi nu mi-a venit să cred că-l purtam eu. Nu-mi vine să cred nici că port rochia asta. Îmi ridic fusta, răsfirând-o. Adică, uitaţi-vă la ea!

În timp ce spectatorii scot oh-uri şi aa-uri, îl văd pe Cinna descriind cercuri minuscule cu degetul. Dar ştiu ce-mi spune: Învârteşte-te pentru mine.

O fac şi reacţia e instantanee.

— Încă o dată! îmi cere Caesar, aşa că îmi ridic braţele deasupra capului, lăsând fusta să zboare, lăsând rochia să mă învăluie în flăcări.

Publicul izbucneşte în urale. Când încetez, mă agăţ de braţul lui Caesar.

— Nu te opri! exclamă el.

— Trebuie, sunt ameţită.

Şi chicotesc, ceea ce cred că n-am mai făcut în viaţa mea. Dar emoţiile şi învârtiturile mi-au venit de hac.

Caesar mă înconjoară cu un braţ protector.

— Nu te teme, te ţin. Nu te pot lăsa s-o iei pe urmele mentorului tău.

Toată lumea fluieră în timp ce camerele îl descoperă pe Haymitch, care e de-acum celebru pentru căderea sa în cap de la extragere, iar el îşi flutură binedispus mâna şi arată către mine.

— E în ordine, reasigură Caesar mulţimea. E

în siguranţă cu mine. Aşa, acum despre punctajul de la antrenament. Unsprezece. Dă-ne un indiciu despre cele întâmplate acolo.

Arunc o privire spre creatorii-de-joc de la balcon şi îmi muşc buza.

— Aă… nu pot să spun, dar e ceva ce cred că s-a întâmplat pentru prima oară.

Camerele sunt îndreptate către creatorii-de-joc, care râd pe înfundate şi dau din cap.

— Ne ucizi, spune Caesar, ca şi cum ar suferi cu adevărat. Detalii. Detalii.

Mă adresez celor de la balcon.

— N-am voie să vorbesc despre asta, nu-i aşa?

— Aşa e! strigă creatorul-de-joc care a căzut în bolul cu punci.

— Mulţumesc, spun eu. Buzele mele sunt pecetluite.

— Atunci să ne întoarcem la acel moment al extragerii când a fost strigat numele surorii tale, spune Caesar. Acum e mai calm. Şi când te-ai oferit voluntar. Poţi să ne povesteşti despre ea?

Nu. Nu, nu tuturor. Dar poate lui Cinna. Cred că tristeţea de pe chipul lui nu există doar în imaginaţia mea.

— O cheamă Prim. N-are decât doisprezece ani. Şi o iubesc mai mult decât orice pe lume.

Acum, aici, în Piaţa Oraşului, ai putea auzi

un ac căzând.

— Ce ţi-a spus? După extragere? întreabă Caesar.

Fii sinceră. Fii sinceră. Înghit cu greutate.

— Mi-a spus să mă străduiesc din toate puterile să câştig.

Spectatorii stau neclintiţi, agăţându-se de fiecare dintre cuvintele mele.

— Şi ce i-ai răspuns? mă întreabă Caesar, cu blândeţe.

Însă, în loc de căldură, îmi simt trupul cuprins de o înţepeneală de gheaţă. Muşchii mi se încordează, aşa cum mi se întâmplă înainte de a ucide o pradă. Când vorbesc, vocea pare să-mi fi coborât cu o octavă.

— Am jurat c-o voi face.

— Pariez c-aşa a fost, spune Caesar şi braţul lui mă strânge mai tare.

Se aude soneria.

— Îmi pare rău, am depăşit timpul. Mult noroc, Katniss Everdeen, tribut din Districtul 12.

Aplauzele continuă încă mult timp după ce mă aşez. Mă uit spre Cinna, pentru reconfirmare, îmi face un semn discret, cu degetul mare ridicat.

În prima parte a interviului lui Peeta sunt încă năucită. Îmi dau totuşi seama că publicul e cucerit de la bun început; aud râsete,

strigăte. Joacă rolul fiului de brutar, comparând tributurile cu pâinea din districtele lor. Pe urmă face o glumă amuzantă despre pericolele la care te expun duşurile din Capitoliu.

— Spune-mi, încă mai miros a trandafiri? îl întreabă pe Caesar şi se adulmecă reciproc rând pe rând, dând gata spectatorii.

Îmi recapăt întreaga atenţie când Caesar îl întreabă dacă acasă are vreo prietenă.

Peeta ezită, apoi clatină neconvingător din cap.

— Un băiat frumos ca tine. Trebuie să fie o fată deosebită. Haide, cum o cheamă? insistă Caesar.

Peeta oftează.

— Ei, există o fată. Sunt nebun după ea de când mă ştiu. Dar sunt sigur că, până la extragere, nici măcar n-a ştiut că exist.

Murmure de simpatie din public. Sunt în stare să se asocieze cu dragostea neîmpărtăşită.

— Are pe altcineva? întreabă Caesar.

— Nu ştiu, dar e pe placul multor băieţi, răspunde Peeta.

— Păi, uite cum faci. Câştigi şi te întorci acasă. Atunci n-o să te poată refuza, nu? spune încurajator Caesar.

— Nu cred c-o să meargă. Victoria n-o să fie

de folos în cazul meu, zice Peeta.

— De ce nu? întreabă Caesar, derutat.

Peeta se înroşeşte ca sfecla şi răspunde bâlbâindu-se.

— Pentru că… pentru că… ea a venit aici, cu mine.

Partea a doua
JOCURILE

Chapter 10

Camerele de luat vederi zăbovesc o clipă asupra ochilor plecaţi ai lui Peeta şi vorbele lui îşi fac efectul. Pe urmă, pe toate ecranele văd chipul meu mărit, cu gura întredeschisă într-un amestec de surpriză şi protest, în timp ce înţeleg. Eu! Vorbeşte despre mine! Strâng din buze şi privesc în jos, sperând că astfel aş putea ascunde emoţiile ce prind să clocotească în mine.

— Oh, ăsta da ghinion, spune Caesar şi în vocea lui e o umbră de durere sinceră.

Mulţimea murmură aprobator şi câţiva scot chiar strigăte de suferinţă.

— Nu e bine, încuviinţează Peeta.

— Ei, nu cred că te poate învinui cineva. E greu să nu te-ndrăgosteşti de fata asta, spune Caesar. Ea n-a ştiut?

Peeta clatină din cap.

— Până acum nu.

Îmi îngădui să ridic ochii spre ecrane destul de mult ca să văd că roşeaţa mea e de neconfundat.

— Nu v-ar plăcea s-o chemăm din nou aici şi să primim un răspuns? întreabă Caesar spectatorii.

Mulţimea scoate strigăte de aprobare.

— Din păcate, regulile sunt reguli, iar timpul lui Katniss Everdeen a trecut. Ei bine, mult noroc, Peeta Mellark, şi cred că vorbesc în numele întregului Panem când spun că inimile noastre sunt alături de a ta.

Strigătele publicului sunt asurzitoare. Peeta ne-a eclipsat pe toţi cu declaraţia lui de dragoste pentru mine. Când spectatorii se linîştesc în sfârşit, rosteşte un „vă mulţumesc" sugrumat şi se întoarce la locul lui. Ne ridicăm în picioare pentru imn. Trebuie să-mi înalţ privirea, dând dovadă de respectul cuvenit, şi observ că toate ecranele sunt acum dominate de imaginea lui şi a mea, separaţi de doi metri, spaţiu care, în capetele spectatorilor, nu poate fi niciodată încălcat. Nefericiţii de noi.

Dar eu ştiu mai bine.

După imn, tributurile se întorc în Centrul de Antrenament şi se urcă în ascensoare. Am grijă să nu mă îndrept spre aceeaşi cabină cu Peeta. Mulţimea îi mai reţine un timp pe stilişti, mentori şi însoţitori, aşa că nu ne avem drept companie decât unii pe alţii. Nimeni nu scoate nici o vorbă. Ascensorul meu se opreşte, lăsând să coboare patru tributuri înainte de a mă pomeni singură şi de a vedea uşile deschizându-se la etajul al douăsprezecelea. Peeta abia a ieşit din cabina

lui când îl izbesc cu palmele în piept. Îşi pierde echilibrul şi cade într-un vas urât, cu flori artificiale. Vasul se răstoarnă, spărgându-se într-o mie de bucăţi minuscule. Peeta aterizează printre cioburi şi sângele îi ţâşneşte imediat din mâini.

— Pentru ce-ai făcut asta? spune îngrozit.

Ţip la el.

— N-aveai dreptul! N-aveai dreptul să spui toate lucrurile alea despre mine!

Uşile ascensoarelor se deschid şi întreaga echipă e acolo: Effie, Haymitch, Cinna şi Porţia.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Effie, cu o notă de isterie în glas. Ai căzut?

— După ce m-a-mbrâncit ea, răspunde Peeta, în timp ce Effie şi Cinna îl ajută să se ridice.

Haymitch se întoarce spre mine.

— L-ai îmbrâncit?

— Asta a fost ideea ta, nu-i aşa? Să mă transformi într-un soi de proastă în faţa întregii ţări? ripostez.

— Ideea a fost a mea, spune Peeta, tresărind când îşi scoate din palme aşchii de ceramică. Haymitch n-a făcut decât să m-ajute.

— Da, Haymitch e întotdeauna de ajutor. Pentru tine! spun eu.

— Eşti o proastă, zice Haymitch, dezgustat. Crezi că ţi-a făcut un rău? Băiatul ăsta ţi-a dat ceea ce n-ai fi putut căpăta niciodată singură.

— M-a făcut să par neajutorată! spun.

— Te-a făcut să pari seducătoare! Şi, hai să fim sinceri, în privinţa asta ai nevoie de tot ajutorul posibil. Înainte de a spune el că te doreşte, nu erai mai romantică decât o bucată de noroi. Acum te doresc toţi. Nimeni nu mai vorbeşte despre altceva. Îndrăgostiţii din Districtul 12, născuţi sub o stea potrivnică! spune Haymitch.

— Dar nu suntem îndrăgostiţi! îl contrazic.

Haymitch mă prinde de umeri şi mă ţintuieşte de perete.

— Cui îi pasă? Totul nu e decât un spectacol. Totul ţine de impresia pe care o faceţi. Singurul lucru pe care l-aş fi putut spune despre interviul tău era că ai fost suficient de simpatică, deşi chiar şi asta, în sine, mi s-a părut un mic miracol. Acum pot susţine că frângi inimi. Oh, oh, oh, cum îţi vor cădea băieţii de acasă, tânjind, la picioare. Ce crezi c-ar putea să-ţi aducă mai mulţi sponsori?

Mirosul de vin din respiraţia lui îmi face greaţă. Îi arunc mâinile de pe umerii mei şi mă îndepărtez cu un pas, încercând să-mi limpezesc mintea.

Cinna se apropie şi mă cuprinde cu braţul.

— Are dreptate, Katniss. Nu ştiu ce să mai cred.

— Ar fi trebuit să mi se spună, să nu par atât de proastă.

— Nu, reacţia ta a fost perfectă. Dacă ai fi ştiut, n-ar fi părut atât de real, spune Porţia.

— Îşi face griji din cauza prietenului ei, zice Peeta, ţâfnos, aruncând un ciob însângerat.

Gândul la Gale îmi împurpurează din nou obrajii.

— N-am nici un prieten.

— Ce contează, spune Peeta. Dar fac pariu că e suficient de inteligent ca să recunoască un bluf. În plus, tu n-ai spus că mă iubeşti. Aşa că, ce importanţă are?

Cuvintele lui îşi fac efectul. Furia îmi păleşte. Acum nu mai ştiu dacă să cred că am fost folosită sau că mi s-a oferit un avantaj. Haymitch are dreptate. Am supravieţuit interviului. Am supravieţuit interviului, dar ce-am fost de fapt? O fată prostuţă, învârtindu-se într-o rochie scânteietoare. Chicotind. Singurul moment de o oarecare substanţă a fost cel în care am vorbit despre Prim. Prin comparaţie cu Thresh, cu puterea lui tăcută, ucigătoare, sunt uşor de uitat. Prostuţă, scânteietoare şi uşor de dat uitării. Nu, nu pot fi uitată chiar pe de-a-ntregul. Am obţinut unsprezece puncte la

antrenament.

Însă Peeta m-a transformat acum într-un obiect al dragostei. Nu doar a lui. L-am auzit spunând că am mulţi admiratori. Şi dacă publicul crede că ne iubim într-adevăr… îmi aduc aminte ce reacţie puternică a stârnit confesiunea lui. Îndrăgostiţi născuţi sub o stea potrivnică. Haymitch are dreptate, la Capitoliu înghit aşa ceva. Mă cuprinde brusc teama că n-am reacţionat cum ar fi trebuit.

— După ce-a spus că mă iubeşte, v-aţi gândit că s-ar putea să-l iubesc şi eu? întreb.

— Eu da, răspunde Porţia. Felul în care ai evitat să te uiţi spre camere, roşeaţa.

Ceilalţi îi susţin părerea.

— Eşti aur curat, iubito. Sponsorii tăi vor sta la coadă pe un cvartal, spune Haymitch.

Mă simt stânjenită din cauza reacţiei mele. Îmi impun s-o recunosc în faţa lui Peeta.

— Îmi pare rău că te-am îmbrâncit.

El ridică din umeri.

— N-are importanţă. Deşi, tehnic vorbind, e ilegal.

— Mâinile tale sunt OK? îl întreb.

— Vor fi.

Se lasă o clipă de tăcere, însă dinspre sufragerie pluteşte mirosul delicios al cinei.

— Haideţi să mâncăm, propune Haymitch. Îl urmăm cu toţii şi ne ocupăm locurile în jurul

mesei. Dar Peeta sângerează atât de violent, încât Porţia îl scoate din încăpere pentru un tratament medical. Începem să mâncăm supa cu smântână şi petale de trandafir fără ei. Se întorc când terminăm. Mâinile lui Peeta sunt înfăşurate în bandaje. Nu am cum să nu mă simt vinovată. Mâine o să fim în arenă. El mi-a făcut o favoare, iar eu l-am răsplătit cu o rană. O să-ncetez vreodată să-i fiu datoare?

După cină, urmărim din salon reluarea interviului. Învârtindu-mă şi chicotind în rochia mea, par împopoţonată şi superficială, deşi ceilalţi mă asigură că sunt fermecătoare. Peeta e cel cu adevărat fermecător, apoi întru totul fermecător ca îndrăgostit. Şi iată-mă pe mine, îmbujorată şi derutată, frumoasă datorită mâinilor lui Cinna, tragică datorită împrejurărilor şi, după cum spun toţi, de neuitat.

După terminarea imnului, când se întunecă ecranul, în încăpere se lasă tăcerea. Mâine o să fim treziţi în zori şi pregătiţi pentru arenă. Jocurile nu încep cu adevărat înainte de ora zece, pentru că atât de mulţi locuitori ai Capitoliului se trezesc târziu.

Ştiu că Haymitch şi Effie nu vor merge cu noi. Imediat ce pleacă de aici, se vor duce în Cartierul General al Jocurilor, cu speranţa că vor înscrie sponsori într-un ritm delirant,

stabilind o strategie în privinţa locurilor unde să ne trimită darurile şi a modului de a o face. Cinna şi Porţia ne vor însoţi până în locul de unde vom fi lansaţi în arenă. Totuşi, trebuie să ne luăm rămas-bun aici.

Effie ne prinde pe amândoi de mâini şi ne urează noroc cu lacrimi sincere în ochi. Apoi, ne mulţumeşte fiindcă suntem cele mai bune tributuri pe care a avut vreodată prilejul de a le susţine. Dar, pentru că ea este Effie şi fiindcă se pare că regulamentul îi impune să spună ceva îngrozitor, adaugă:

— N-o să fiu nicidecum surprinsă dacă la anul voi fi în sfârşit promovată să mă ocup de un district acceptabil!

Pe urmă ne sărută pe amândoi pe obraz şi se grăbeşte să iasă, copleşită de despărţirea emoţionantă sau de posibila îmbunătăţire a viitorului ei.

Haymitch îşi încrucişează braţele la piept şi ne priveşte pe amândoi.

— Un ultim sfat? întreabă Peeta.

— Când bate gongul, plecaţi naibii de acolo. Nici unul dintre voi nu e destul de bun pentru lupta sângeroasă de la Cornul Abundenţei. Mulţumiţi-vă să fugiţi, puneţi o distanţă cât mai mare între voi şi ceilalţi şi găsiţi o sursă de apă, răspunde el. Aţi înţeles?

— Şi apoi? întreb eu.

— Rămâneţi în viaţă, zice Haymitch.

E acelaşi sfat pe care ni l-a dat în tren, dar, de data asta nu e beat şi nu râde. Iar noi ne mulţumim să dăm din cap. Ce altceva ar mai fi de spus?

Când mă îndrept spre camera mea, Peeta mai zăboveşte, stând de vorbă cu Porţia. Mă bucur. Indiferent cât de stranii ar fi cuvintele noastre de despărţire, pot aştepta până mâine. Păturile mele sunt date deoparte, dar nici urmă de fata avox cu părul roşu. Aş vrea să-i fi ştiut numele. Ar fi trebuit s-o-ntreb. Ar fi putut să mi-l scrie. Sau să-l mimeze. Însă poate că singurul rezultat ar fi fost o pedeapsă pentru ea.

Trebuie să fac un duş, să-mi spăl trupul de vopseaua aurie, de machiaj şi de parfumul frumuseţii. Tot ce mai rămâne din eforturile echipei de pregătire sunt flăcările de pe unghiile mele. Mă hotărăsc să le păstrez pentru a-i aminti publicului cine sunt. Katniss, fata care a fost în foc. Poate-mi vor oferi ceva care să mă susţină în zilele ce vor veni.

Îmi pun o cămaşă de noapte groasă, pufoasă, şi mă urc în pat. Am nevoie de cinci secunde ca să-mi dau seama că n-o să pot dormi. Şi am o nevoie disperată de somn pentru că, în arenă, orice secundă în care voi ceda în faţa oboselii va fi o invitaţie la moarte.

N-are rost. Trece o oră, trec două, trec trei şi pleoapele mele refuză să se-ngreuneze. Nu fac decât să-ncerc să-mi imaginez în ce pustietate vom fi aruncaţi. Deşert? Mlaştină? Un pustiu îngheţat? Mai presus de toate, sper să existe copaci, care mi-ar putea oferi posibilitatea de a mă ascunde, mâncare şi adăpost. Cel mai adesea sunt, pentru că un peisaj arid e monoton şi, în lipsa arborilor, Jocurile se termină prea repede. Dar cum o să fie clima? Ce capcane au ascuns creatorii-de-joc ca să anime momentele de acalmie? Şi pe urmă mai sunt şi celelalte tributuri…

Cu cât sunt mai nerăbdătoare să adorm, cu atât mai mult mă ocoleşte somnul. În cele din urmă, devin atât de agitată încât nu mai pot nici măcar să stau în pat. Măsor încăperea cu pasul, cu inima prea grăbită, cu respiraţia prea scurtă.

Camera pare celula unei închisori. Dacă nu ies cât mai repede la aer, o să-ncep din nou să arunc tot felul de lucruri în toate părţile. Alerg de-a lungul coridorului, către uşa ce duce la acoperiş. Nu e doar descuiată, ci şi întredeschisă. Poate cineva a uitat s-o închidă, dar asta n-are nici o importanţă. Câmpul de forţă din jur împiedică orice încercare de evadare. Iar eu nu vreau să fug, nu vreau decât să-mi umplu plămânii cu aer. Vreau să

privesc cerul şi luna în ultima noapte când nu mă hăituieşte nimeni.

Acoperişul nu e luminat noaptea, dar, imediat ce picioarele mele goale ating ţiglele, văd silueta lui neagră, pe fundalul luminilor Capitoliului, ce strălucesc la nesfârşit. Jos, pe străzi, e mare agitaţie, instrumente muzicale, glasuri cântând, claxoanele maşinilor, dar prin ferestrele de sticlă groasă ale camerei mele n-am putut auzi nimic din toate astea. Aş putea s-o şterg pe furiş, fără să fiu observată, zarva l-ar împiedica să mă audă. Dar aerul nopţii e atât de plăcut şi nu suport să mă-ntorc în cuşca sufocantă care mi-e cameră. Şi ce importanţă are? Ce contează dacă stăm sau nu de vorbă?

Picioarele mele păşesc pe ţiglă fără zgomot. Nu ne mai desparte decât un metru când spun:

— Ar trebui să dormi.

El tresare, dar nu se întoarce. Îl văd clătinând uşor din cap.

— N-am vrut să pierd petrecerea. La urma urmelor, e în cinstea noastră.

Mă opresc alături de el şi mă aplec peste balustradă. Străzile largi sunt pline de oameni care dansează. Îmi mijesc ochii ca să zăresc toate detaliile siluetelor minuscule.

— Sunt costumaţi?

— Cine-ar putea spune? răspunde Peeta. Cu toate hainele astea ţicnite care se poartă aici. Nici tu n-ai putut să dormi?

— N-am reuşit să-mi alung gândurile.

— Te gândeşti la familia ta? mă întreabă.

— Nu, recunosc eu, cu un aer uşor vinovat. Nu sunt în stare decât să-mi pun tot felul de întrebări despre ziua de mâine. Ceea ce e lipsit de sens, fireşte.

În lumina de jos, îi desluşesc acum faţa şi stângăcia cu care îşi ţine mâinile bandajate.

— Îmi pare sincer rău pentru mâinile tale.

— N-are importanţă, Katniss. Oricum n-am fost nici o clipă un concurent demn de luat în seamă în Jocurile astea.

— Nu trebuie să gândeşti aşa, spun.

— De ce nu? E adevărat. Nu pot decât să sper că n-o să mă fac de râs şi…

Ezită.

— Şi ce? insist.

— Nu ştiu cum s-o spun, cu exactitate. Doar că… vreau să mor fiind eu însumi. Crezi că are sens?

Clatin din cap. Cum ar putea să moară fiind altcineva?

— Nu vreau să-i las să mă schimbe când o să fiu acolo. Să mă transforme într-un soi de monstru, în ceea ce nu sunt.

Îmi muşc buza, simţindu-mă mai prejos. În

timp ce eu reflectam asupra copacilor, Peeta se străduia să descopere cum să-şi păstreze identitatea. Puritatea sinelui.

— Vrei să spui că n-o să ucizi pe nimeni? îl întreb.

— Nu, sunt sigur că, atunci când o să fie cazul, o să ucid, ca oricine altcineva. Nu mă pot lăsa doborât fără nici o împotrivire. Numai că-mi doresc să pot găsi o cale de a... de a-i arăta Capitoliului că nu îi aparţin. Că sunt mai mult decât un simplu pion în Jocurile lor, răspunde Peeta.

— Dar nu eşti, subliniez. Nici unul dintre noi nu e. Aşa sunt făcute Jocurile.

— OK, dar în cadrul lor, tu eşti încă tu, eu sunt încă eu, insistă el. Înţelegi?

— Puţin. Doar că... nu vreau să te jignesc, Peeta, dar cui îi pasă?

— Mie. Adică, de ce altceva îmi este îngăduit să mă sinchisesc în momentul ăsta? spune el, furios.

Acum şi-a pironit ochii albaştri într-ai mei, cerând un răspuns. Fac un pas înapoi.

— Sinchiseşte-te de ce-a spus Haymitch. Ai grijă să rămâi în viaţă.

Peeta îmi zâmbeşte, un zâmbet trist, aproape batjocoritor.

— OK. Mulţumesc pentru sfat, iubito.

E ca şi cum mi-ar fi tras o palmă. Faptul că

mi-a vorbit de sus, cu afecţiunea condescendentă a lui Haymitch.

— Uite ce e, dacă vrei să-ţi petreci ultimele ore ale vieţii făcând planuri pentru o moarte plină de nobleţe în arenă, e alegerea ta. Eu vreau să mi le petrec în Districtul 12.

— Nu m-ar surprinde să fie aşa, spune Peeta. Transmite-i urările mele de bine mamei când reuşeşti să ajungi înapoi, se poate?

— Contează pe asta, spun.

Pe urmă îi întorc spatele şi plec de pe acoperiş.

Îmi petrec restul nopţii aci aţipind, aci trezindu-mă, imaginându-mi replici tăioase pe care i le voi da lui Peeta Mellark de dimineaţă. Peeta Mellark. O să vedem cât de nobil şi cât de semeţ e când trebuie să dea piept cu moartea. Probabil că e unul dintre acele tributuri care se transformă în fiare turbate, genul care mănâncă inimile celor pe care i-a ucis. Acum câţiva ani am văzut unul aşa, un tribut pe nume Titus, din Districtul 6. Devenise pe de-a-ntregul sălbatic şi creatorii-de-joc erau nevoiţi să-l paralizeze cu puşti electrice ca să poată ridica trupurile jucătorilor ucişi de el, înainte de a le mânca. În arenă nu există nici un fel de reguli, dar canibalismul nu e pe gustul spectatorilor din Capitoliu, aşa că încercau să-l împiedice. S-au făcut multe

speculaţii pe seama avalanşei care l-a măturat în final pe Titus, spunându-se că fusese regizată pentru a se asigura că învingătorul n-avea să fie un lunatic.

Dimineaţă nu mă întâlnesc cu Peeta. Cinna vine la mine înainte de a miji zorile, mă pune să mă îmbrac cu un simplu furou şi mă conduce pe acoperiş. Îmi voi primi costumul în catacombele de sub arenă, unde se vor face şi ultimele pregătiri. O aeronavă apare ca din senin, exact aşa cum s-a întâmplat în pădure, în ziua când am văzut cum era capturată fata avox cu părul roşu, şi o scară e coborâtă lângă mine. Îmi pun mâinile şi picioarele pe traversele de jos şi mă simt imediat ca paralizată. Un soi de curent mă lipeşte de scară în timp ce sunt ridicată şi ajung cu bine sus.

Mă aştept ca scara să mă elibereze, dar sunt încă imobilizată când se apropie de mine o femeie în halat alb, având în mână o seringă.

— Asta e cipul tău de urmărire, Katniss. Cu cât stai mai nemişcată, cu atât îl implantez mai eficient, spune ea.

Nemişcată? Sunt ca o statuie. Dar asta nu mă împiedică să simt o durere ascuţită când acul îmi introduce cipul metalic sub piele, în partea interioară a antebraţului. Acum

creatorii-de-joc vor putea afla întotdeauna în ce loc din arenă mă aflu. Nu vor să piardă vreun tribut.

Scara mă eliberează când cipul e la locul lui. Femeia dispare şi Cinna e ridicat de pe acoperiş, îşi face apariţia un băiat avox, care ne conduce într-o încăpere unde ne aşteaptă micul dejun. În ciuda stomacului încordat, mănânc cât de mult pot, cu toate că nici unul dintre felurile delicioase de mâncare nu-mi face vreo impresie. Sunt atât de agitată, încât aş putea mânca şi praf de cărbune. Singurul lucru care îmi distrage atenţia e priveliştea pe care o zăresc prin ferestre în timp ce plutim pe deasupra oraşului şi apoi a sălbăticiei din afara lui. Asta e imaginea pe care o văd păsările.

Cu deosebirea că ele sunt libere şi în siguranţă. Exact aşa cum nu sunt eu.

Drumul durează vreo jumătate de oră înainte ca geamurile să se întunece, semn că ne apropiem de arenă. Aeronava aterizează, iar eu şi Cinna ne îndreptăm spre scară, numai că acum ne coboară într-un canal subteran din catacombele răsfirate sub arenă. Urmărim instrucţiunile şi ajungem la destinaţia mea, o încăpere unde voi fi pregătită. La Capitoliu e numită Camera de Lansare. În districte îi spunem Ţarc. Locul

unde sunt duse animalele înainte de a fi măcelărite.

Totul e nou-nouţ. Voi fi primul şi singurul tribut care foloseşte această Cameră de Lansare. Arenele sunt situri istorice, conservate după încheierea Jocurilor. Locuri de vizitat în concediu, care se bucură de popularitate printre locuitorii Capitoliului. Stau câte o lună, revăd înregistrarea Jocurilor, fac turul catacombelor, vizitează locurile unde au fost ucişi jucătorii. Pot chiar şi să participe la reconstituiri.

Se spune că mâncarea e excelentă.

Mă străduiesc din greu să-mi păstrez micul dejun în stomac în timp ce fac un duş şi mă spăl pe dinţi. Cinna îmi împleteşte părul în coada simplă ce mă caracterizează, lăsând-o să-mi atârne pe spate. Pe urmă sosesc hainele, identice pentru toate tributurile. Cinna n-a avut nici un cuvânt de spus în alegerea lor, nici măcar nu ştie ce e în pachet, dar mă ajută să îmi pun lenjeria de corp, pantalonii simpli, maro-roşcat, bluza verde-deschis, centura rezistentă, maro, şi o haină subţire, neagră, cu glugă, care îmi ajunge până la coapse.

— Materialul hainei a fost creat special ca să reflecte căldura corpului. Să te-aştepţi la nopţi friguroase, spune el.

Cizmele, pe care le port peste şosete strâmte, sunt mai bune decât aş fi putut spera. Pielea lor moale nu se deosebeşte de a celor de acasă. Astea au talpa îngustă, flexibilă, din cauciuc, cu rizuri. Bune pentru alergat.

Îmi închipui că sunt gata când Cinna scoate din buzunar broşa de aur, cu gaiţa-zeflemitoare. Uitasem de ea cu totul.

— Unde ai găsit-o? îl întreb.

— Pe hainele verzi pe care le-ai purtat în tren, îmi răspunde.

Acum îmi amintesc că am desprins-o de pe rochia mamei, că mi-am înfipt-o în bluză.

— E simbolul districtului tău, nu-i aşa?

Dau din cap şi el mi-o prinde de cămaşă.

— Abia a trecut de comisia de control. Unii s-au gândit că acul ar putea fi folosit ca armă, oferindu-ţi un avantaj incorect. Dar, în final, au acceptat-o, îmi povesteşte Cinna. Însă au eliminat inelul fetei din Districtul 1. Dacă răsuceai piatra, ieşea în afară un ac. Otrăvit. Ea a pretins că nu ştia cum se poate metamorfoza inelul şi nu s-a putut dovedi că nu e aşa. Dar şi-a pierdut simbolul. Uite, eşti gata. Mişcă-te. Asigură-te că totul e confortabil.

Merg, alerg în cerc, îmi balansez braţele.

— Da, e excelent. Îmi vine perfect.

— Atunci nu ne mai rămâne nimic altceva de făcut decât să aşteptăm chemarea, spune Cinna. Sau poate reuşeşti să mai mănânci câte ceva?

Refuz mâncarea, dar accept un pahar cu apă pe care îl beau cu sorbituri minuscule în timp ce aşteptăm pe canapea. Nu vreau să-mi rod unghiile sau să-mi muşc buzele, aşa că mă pomenesc mestecându-mi falca pe interior. Muşcătura de acum câteva zile nu s-a vindecat pe deplin. Gura mi se umple în curând de gustul sângelui.

Nervozitatea se transformă în groază, aşa cum am anticipat c-o să se-ntâmple. Aş putea fi moartă, aş putea să mor cât ai clipi, peste o oră. Sau chiar mai devreme. Degetele mi se plimbă, obsesiv, pe mica umflătură dură de pe antebraţ, din locul unde mi-a injectat femeia cipul. O apăs, deşi mă doare, o apăs cu atâta putere, încât începe deja să-mi apară o vânătaie minusculă.

— Vrei să stăm de vorbă, Katniss? mă întreabă Cinna.

Scutur din cap, dar, după o clipă, întind mâna spre el. Cinna mi-o cuprinde într-ale lui. Şi rămânem aşa până când o voce plăcută de femeie anunţă că e timpul să ne pregătim pentru lansare.

Cu degetele încă încleştate de una dintre

mâinile lui Cinna, mă îndrept spre o placă rotundă de metal, pe care păşesc.

— Nu uita ce ţi-a spus Haymitch. Fugi, caută apă. Restul o să vină de la sine, mă sfătuieşte el.

Dau din cap.

— Şi ţine minte asta. Nu îmi este permis să pariez, dar, dacă aş putea, aş miza pe tine.

— Sincer? şoptesc.

— Sincer, spune Cinna. Se apleacă şi mă sărută pe frunte. Baftă, fată din foc.

Pe urmă în jurul meu coboară un cilindru din sticlă, desfăcându-ne mâinile, despărţindu-l de mine. Se loveşte uşor cu degetele sub bărbie. Capul sus.

Îmi înalţ bărbia şi stau cât mai dreaptă cu putinţă. Cilindrul începe să se ridice. Pentru vreo cincisprezece secunde, sunt în întuneric şi simt placa de metal împingându-mă în afara cilindrului, în aer liber. Pentru o clipă, ochii îmi sunt orbiţi de strălucirea puternică a soarelui şi nu sunt conştientă decât de vântul care suflă cu putere, purtând mireasma dătătoare de speranţă a pinilor.

Pe urmă aud tunând în jurul meu vocea lui Claudius Templesmith, crainicul devenit o legendă.

— Doamnelor şi domnilor, începe cea de-a Şaptezeci şi Patra Ediţie a Jocurilor Foamei!

Chapter 11

Şaizeci de secunde. Atât trebuie să rămânem pe cercurile noastre de metal înainte de a fi eliberaţi de sunetul unui gong. Fă un pas în afara lui înainte de a se încheia minutul şi minele de teren îţi spulberă picioarele. Şaizeci de secunde în care privim cercul de tributuri plasate la aceeaşi distanţă de Cornul Abundenţei, un corn uriaş de aur, de forma unui con cu o coadă curbată, a cărui gură e plasată la o înălţime de cel puţin şase metri, din ea revărsându-se lucruri care aici, în arenă, ne oferă viaţă. Mâncare, recipiente cu apă, arme, medicamente, haine, aprinzătoare. În jurul Cornului Abundenţei sunt împrăştiate alte obiecte, cu atât mai puţin valoroase cu cât se află mai departe. De exemplu, la numai câţiva paşi de picioarele mele e întins un pătrat de plastic cu latura de un metru. Cu siguranţă că ar fi de un oarecare folos în cazul unei ploi torenţiale. Dar în gura Cornului văd un cort împachetat, care m-ar putea proteja pe aproape orice fel de vreme. Dacă aş avea curajul să mă duc acolo şi să mă lupt cu celelalte douăzeci şi trei de tributuri pentru el… Dar am fost instruită să nu fac asta.

Ne aflăm pe o întindere plată, deschisă. O câmpie cu pământul bătătorit. În spatele tributurilor de vizavi de mine nu se vede nimic, ceea ce înseamnă că acolo e o râpă abruptă sau chiar o stâncă. În dreapta mea se află un lac. Iar în stânga şi în spate, o pădure rară de pini. Acolo ar vrea Haymitch să mă duc. Imediat.

Instrucţiunile lui îmi răsună în minte. „Mulţumiţi-vă să fugiţi, puneţi o distanţă cât mai mare între voi şi ceilalţi şi găsiţi o sursă de apă."

Dar e tentant, atât de tentant, când văd toate darurile care aşteaptă acolo, chiar în faţa mea. Şi ştiu că, dacă nu le iau eu, o să le ia altcineva. Că tributurile profesioniste care vor supravieţui băii de sânge vor împărţi această pradă dătătoare de viaţă. Ceva îmi atrage privirea. Pe un morman de pături rulate stau o tolbă din argint cu săgeţi şi un arc, deja bine tensionat, aşteptând doar să fie folosite. Ala e al meu, mă gândesc. A fost pus acolo pentru mine.

Sunt rapidă. Pot sprinta mai repede decât oricare fată din şcoala noastră, cu toate că vreo două mă întrec pe distanţe lungi. Dar aici e vorba de numai patruzeci de metri, iar eu sunt făcută pentru aşa ceva. Ştiu că pot să iau arcul, ştiu că pot ajunge prima la el, însă

întrebarea e cât de repede pot pleca de acolo. În clipa când mă voi căţăra pe pachete, luând arma, alţii vor fi ajuns deja la Cornul Abundenţei, iar eu voi putea să dobor unul sau doi, dar să spunem că vor fi o duzină, şi încă la mică distanţă, de unde m-ar putea ucide cu suliţe şi cu bâte. Sau cu pumnii lor puternici.

Însă nu voi fi singura ţintă. Pariez că multe dintre celelalte tributuri vor lăsa să scape o fată mărunţică, deşi a obţinut un punctaj de unsprezece la antrenament, pentru a-şi scoate din luptă adversarii mai fioroşi.

Haymitch nu m-a văzut niciodată alergând. Dacă m-ar fi văzut, poate mi-ar fi spus să mă duc după arc. Să-l iau. De vreme ce e tocmai arma care ar putea fi salvarea mea. Şi, în întregul morman, nu văd decât un singur arc. Ştiu că minutul trebuie să fie pe sfârşite, că trebuie să-mi aleg o strategie şi descopăr că-mi pregătesc picioarele s-o ia la fugă, dar nu către pădurea din jur, ci către mormanul de obiecte, către arc. Atunci îl văd pe neaşteptate pe Peeta, e cam al cincilea tribut din dreapta mea, la o distanţă bunicică, însă îmi dau seama că se uită la mine şi am impresia că e posibil să clatine din cap. Dar am soarele în ochi şi, în timp ce încerc să găsesc o soluţie, bate gongul.

Şi am ratat! Mi-am ratat şansa! Cele două

secunde în plus pe care le-am pierdut nefiind gata la timp sunt suficiente ca să mă facă să mă răzgândesc, să nu mai intru în cerc. Picioarele îmi şovăie o clipă, nesigure în privinţa direcţiei în care vrea să le trimită creierul, apoi fandez, luând folia de plastic şi o franzelă. Prada e atât de neînsemnată şi eu sunt atât de furioasă că Peeta mi-a distras atenţia, încât sprintez douăzeci de metri, către un rucsac de un portocaliu strălucitor care ar putea conţine orice, fiindcă nu pot suporta să plec neavând asupra mea decât o nimica toată.

Un băiat, cred că din Districtul 9, ajunge lângă rucsac odată cu mine şi ne încăieram pentru scurtă vreme, după care el tuşeşte, împroşcându-mi faţa cu sânge. Dau înapoi clătinându-mă, dezgustată de stropii calzi, lipicioşi. Pe urmă băiatul alunecă, întinzându-se pe pământ. Atunci îi văd cuţitul din spate. Alte tributuri au ajuns deja la Cornul Abundenţei şi se răspândesc în toate părţile, atacând. Da, e fata din Districtul 2, la zece metri distanţă, aleargă spre mine strângând în mână o jumătate de duzină de cuţite. Am văzut-o aruncându-le la antrenament. Nu ratează niciodată. Iar eu sunt următoarea ei ţintă.

Toată spaima pe care o simţeam deja se

comprimă în frica de moment pe care mi-o inspiră ea, prădătorul ce m-ar putea ucide în câteva secunde. Adrenalina îmi răbufneşte în vene, îmi arunc rucsacul pe un umăr şi alerg cu toată viteza spre pădure. Aud lama şuierând către mine şi ridic rucsacul din reflex, apărându-mi capul. Lama se înfige în rucsac. Cu ambele sale curele acum pe umeri, reuşesc să ajung între copaci. Ştiu, cumva, că fata n-o să mă urmărească. Că o să fie atrasă înapoi, spre Cornul Abundenţei, înainte de a dispărea toate lucrurile valoroase. Un rânjet îmi traversează chipul. Mulţumesc pentru cuţit, îmi trece prin gând.

La marginea pădurii mă răsucesc pentru o clipă, trecând în revistă câmpul de bătaie. O duzină de tributuri, sau cam aşa ceva, se hăcuiesc unele pe altele lângă corn. Câţiva zac, morţi, pe pământ. Cei care au scăpat cu fuga se fac deja nevăzuţi printre arbori sau în golul din partea opusă mie. Continui să alerg până când pădurea mă ascunde de ceilalţi, apoi încetinesc ritmul până la un jogging constant, pe care cred că-l pot menţine o vreme. Preţ de câteva ore, alternez între o alergare uşoară şi mers, punând o distanţă cât mai mare între mine şi rivalii mei. În timpul luptei cu băiatul din Districtul 9 am pierdut pâinea, dar am reuşit să-mi îndes folia de

plastic în mânecă, aşa că o împăturesc din mers, cu grijă, şi mi-o pun într-un buzunar. Desprind de asemenea şi cuţitul – e o armă excelentă, cu lama lungă, ascuţită, zimţată lângă mâner, ceea ce o face foarte potrivită pentru a reteza diverse lucruri – şi mi-l strecor în centură. Încă nu îndrăznesc să mă opresc ca să examinez conţinutul rucsacului. Îmi văd pur şi simplu de drum, făcând câte o pauză doar ca să mă asigur că nu sunt urmărită.

Sunt în stare să merg vreme îndelungată. O ştiu din zilele petrecute în pădure. Dar o să am nevoie de apă. Asta a fost a doua instrucţiune a lui Haymitch şi, de vreme ce pe prima am respectat-o cumva, de mântuială, sunt cu ochii în patru după orice ar putea indica prezenţa apei. Fără succes.

Pădurea începe să-şi schimbe înfăţişarea, pinii amestecându-se cu alte varietăţi de copaci, dintre care îi recunosc pe unii, dar alţii îmi sunt complet necunoscuţi. La un moment dat aud un zgomot şi scot cuţitul, cu gândul că ar putea fi necesar să mă apăr, dar n-am făcut altceva decât să sperii un iepure.

— Mă bucur să te văd, şoptesc.

Dacă există un iepure, s-ar putea să mai fie alţi o sută, care nu aşteaptă decât să fie prinşi în laţ.

Terenul coboară în pantă. Asta nu-mi place

în mod deosebit. Văile îmi dau senzaţia că am căzut în capcană. Vreau să mă aflu pe înălţimi, cum sunt dealurile din Districtul 12, de unde îmi pot vedea duşmanii apropiindu-se. Dar n-am de ales, trebuie să merg mai departe.

Gândul că nu mă simt prea rău e straniu. Zilele în care m-am îndopat îşi scot banii. Am senzaţia că sunt destul de puternică, deşi m-am odihnit insuficient. Sunt în pădure, ceea ce mă revigorează. Singurătatea mă bucură, deşi nu e decât o iluzie, probabil că sunt chiar acum pe ecran. Nu tot timpul, dar când şi când. În prima zi mor atât de mulţi, încât imaginea unui tribut care umblă prin pădure nu e cine ştie ce. Dar mă vor arăta destul de mult pentru ca oamenii să ştie că sunt vie şi nevătămată şi că mă aflu în mişcare. Ziua deschiderii, când apar primele victime, e una dintre cele mai importante pentru pariuri. Dar nu se compară cu ceea ce se întâmplă când pe câmpul de luptă nu mai rămâne decât o mână de jucători.

După-amiaza e pe sfârşite când încep să aud loviturile de tun. Fiecare reprezintă un tribut mort. Lupta de la Cornul Abundenţei trebuie să fi încetat, în sfârşit. Cadavrele măcelărite nu sunt niciodată ridicate înainte de a se fi împrăştiat ucigaşii. În ziua

deschiderii, tunul nici măcar nu trage înainte de a se fi terminat lupta iniţială, fiindcă e prea greu să ţii evidenţa pierderilor, îmi îngădui să mă opresc, trăgându-mi sufletul, în timp ce număr loviturile. Una… două… trei… şi tot aşa, până ce ajung la unsprezece, îmi râcâi cu unghiile sângele uscat, împroşcat pe faţă de tusea băiatului din Districtul 9. El e mort, cu siguranţă. Mă întreb ce-o fi cu Peeta. O fi reuşit să prindă sfârşitul zilei? O s-o aflu peste câteva ore. Când imaginile morţilor sunt proiectate pe cer, pentru ca noi, ceilalţi, să le putem vedea.

Mă simt brusc copleşită de gândul că Peeta s-ar putea să se fi prăpădit deja, să-şi fi vărsat tot sângele şi să fi fost recuperat, aflându-se pe drumul de întoarcere către Capitoliu pentru a fi spălat, îmbrăcat la loc şi expediat în Districtul 12, într-un sicriu simplu, de lemn. De gândul că nu mai e aici. Că e în drum spre casă. Mă străduiesc din greu să-mi aduc aminte dacă l-am mai zărit după ce a început acţiunea. Dar ultima imagine pe care mi-o pot reaminti e aceea în care el clatină din cap, în vreme ce se aude gongul.

Poate e mai bine dacă s-a dus deja. N-avea încredere în şansa lui de a învinge. Iar eu nu voi sfârşi având neplăcuta sarcină de a-l ucide. Poate e mai bine dacă a fost scos

definitiv din joc.

Mă las să alunec alături de rucsac, istovită. Trebuie să mă uit în el înainte de căderea nopţii. Să văd cu ce sunt nevoită să mă descurc. În timp ce îi desfac curelele, simt că e rezistent, dar are o culoare nu tocmai potrivită. Portocaliul ăsta, practic, va străluci în întuneric. Îmi întipăresc în minte că trebuie să-mi încep dimineaţa următoare prin a-l camufla.

Îl deschid. Ceea ce îmi doresc cel mai mult în clipa asta e apa. Indicaţia lui Haymitch de a găsi imediat apă n-a fost dată la întâmplare. Nu o să rezist mult fără ea. Pentru câteva zile, o să fiu în stare să suport simptomele neplăcute ale deshidratării, dar pe urmă o să mă simt din ce în ce mai rău, devenind neajutorată, şi o să mor în cel mult o săptămână. Înşir proviziile cu grijă în jurul meu. Un sac subţire de dormit, care reflectă căldura corpului. Un pachet de biscuiţi. Un pachet cu felii de carne uscată de vacă. O sticlă cu iod. O cutie cu chibrituri din lemn. Un mic colac de sârmă. O pereche de ochelari de soare. Şi o sticlă de plastic de doi litri, cu dop, pentru transportul apei, goală goluţă.

Nici un strop de apă. Cât de greu le-ar fi fost să umple sticla? Devin conştientă de uscăciunea din gât şi din gură, de buzele mele

crăpate. Am mers toată ziua. A fost cald şi am transpirat mult. Fac asta şi acasă, dar acolo sunt întotdeauna o mulţime de pâraie din care să bei, sau zăpadă pe care s-o topeşti, dacă e cazul să recurgi la asta.

În timp ce-mi umplu din nou rucsacul, îmi trece prin minte un gând cumplit. Lacul. Cel pe care l-am văzut când aşteptam să bată gongul. Dacă e singura sursă de apă din arenă? În felul ăsta ar fi siguri că suntem împinşi să ne luptăm. Faţă de locul unde mă aflu acum, lacul e la o zi întreagă de mers, un drum care devine mult mai greu când n-ai nimic de băut. Şi apoi, chiar dacă reuşesc să ajung înapoi, e, cu siguranţă, foarte bine păzit de unele dintre tributurile profesioniste. Când sunt gata să intru în panică, îmi aduc aminte de iepurele pe care l-am speriat mai devreme. Şi el trebuie să bea apă. Nu-mi rămâne decât să descopăr de unde.

Asfinţitul se apropie şi nu mă simt deloc în largul meu. Copacii sunt prea subţiri ca să ofere cine ştie ce ascunzătoare. Stratul de ace de pin îmi amortizează zgomotul paşilor, dar îngreunează descoperirea urmelor de animale, care ar trebui să mă conducă la apă. Şi continui să merg în josul dealului, coborând spre adâncul unei văi ce pare fără fund.

Îmi e şi foame, dar nu mă încumet să-mi

încep proviziile preţioase de biscuiţi şi de carne de vită. În schimb, îmi scot cuţitul şi atac un pin, jupuindu-i scoarţa şi răzuind o mână plină din interiorul ei mai moale. Îmi continui drumul mestecând-o încet. După o săptămână în care am avut parte de cele mai bune mâncăruri din lume, e ceva cam greu de înghiţit. Dar am mâncat o groază de coajă de pin în viaţa mea. O să mă obişnuiesc repede.

După încă o oră, e clar că trebuie să-mi găsesc un loc de popas. Creaturile nopţii ies la iveală. Aud din când în când câte un ţipăt de bufniţă şi câte un urlet, primul semn că prădătorii sălbatici îmi sunt rivali la vânătoarea de iepuri. Cât despre posibilitatea de a fi privită eu însămi drept o sursă de hrană, e încă prea curând ca să pot da un răspuns. În clipa asta m-ar putea pândi oricât de multe animale.

Însă, în momentul de faţă, decid să le dau prioritate celorlalte tributuri. Sunt sigură că mulţi îşi vor continua vânătoarea pe durata nopţii. Cei care s-au luptat la Cornul Abundenţei au probabil mâncare, apă din belşug din lac, torţe sau lanterne şi arme pe care simt o poftă nebună să le folosească. Nu pot decât să sper că am ajuns destul de departe, ca să nu-mi dea de urmă.

Înainte de a mă instala, îmi scot sârma şi

improvizez două capcane în tufişuri. Ştiu cât e de riscant să o fac, dar aici mâncarea o să mi se termine atât de repede! Şi nu pot pune capcane în timp ce alerg. Totuşi mai merg vreo cinci minute înainte de a-mi face tabăra.

Îmi aleg cu grijă copacul. O salcie, nu nemaipomenit de înaltă, dar aflată într-un pâlc de alte sălcii, oferindu-mi o ascunzătoare printre pletele ei lungi, revărsate. Mă urc, ţinându-mă de crengile mai groase de lângă trunchi, şi găsesc o bifurcaţie solidă unde să-mi fac patul. E nevoie de ceva muncă, dar până la urmă reuşesc să-mi instalez sacul de dormit într-o poziţie relativ confortabilă, îmi pun rucsacul în fundul sacului şi mă las să alunec pe urmele lui. Ca măsură de precauţie, îmi scot centura, îi fac o buclă în jurul unei ramuri şi a sacului de dormit şi mi-o strâng din nou în jurul taliei. Acum, dacă o să mă răsucesc în somn, n-o să cad grămadă la pământ. Sunt destul de scundă ca să-mi pot trage partea de sus a sacului peste cap, dar îmi pun şi gluga. Deşi am riscat pentru a pune mâna pe rucsac, acum ştiu că am făcut alegerea corectă. Sacul ăsta de dormit, care îmi reflectă şi îmi păstrează căldura corpului, se va dovedi de nepreţuit. Nu mă îndoiesc că multe alte tributuri sunt acum îngrijorate mai ales fiindcă nu ştiu cum să se apere de frig, în

vreme ce eu aş putea avea parte până şi de câteva ore de somn. Numai dacă nu mi-ar fi atât de sete…

Noaptea abia s-a lăsat, când aud imnul care precede redifuzarea omorurilor. Zăresc printre ramuri stema Capitoliului, ce pare să plutească pe cer. De fapt e un alt ecran, imens, transportat de una dintre aeronavele lor nedetectabile. Acordurile imnului se sting şi cerul se întunecă o clipă. Cei de acasă văd înregistrarea completă a tuturor scenelor, însă se consideră că, pentru tributurile rămase în viaţă, ar reprezenta un avantaj incorect. De exemplu, dacă eu aş pune mâna pe arc şi aş săgeta pe cineva, secretul meu le-ar fi dezvăluit tuturor. Nu, aici, în arenă, n-o să vedem decât aceleaşi fotografii pe care ni le-au arătat când au difuzat punctajul obţinut la antrenamente. Simple instantanee cu chipul fiecăruia. Însă acum, în loc de punctaje, nu vor afişa decât numărul districtului. Respir adânc când figurile celor unsprezece tributuri moarte încep să apară şi le ţin socoteala pe degete.

Mai întâi apare fata din Districtul 3. Ceea ce înseamnă că Tributurile Profesioniste din 1 şi 2 au supravieţuit. Fapt care nu e o surpriză. Pe urmă băiatul din 4. La ăsta nu mă aşteptam, de obicei profesioniştii trec de prima zi. Băiatul din Districtul 5… Presupun că fata cu

mutră de vulpe s-a descurcat. Ambele tributuri din 6 şi 7. Băiatul din 8. Amândoi jucătorii din 9. Da, uite-l pe cel cu care m-am luptat pentru rucsac. Am terminat degetele, nu mai urmează decât un singur tribut mort. E Peeta? Nu, e fata din Districtul 10. Asta a fost. Stema Capitoliului reapare, însoţită de câteva înflorituri muzicale. Pe urmă întunericul şi zgomotele pădurii îşi reintră în drepturi.

Mă simt uşurată fiindcă Peeta trăieşte. Îmi spun încă o dată că, dacă sunt ucisă, victoria lui e cea din care mama şi Prim trag cele mai multe foloase. Cu asta îmi explic emoţiile contradictorii care mă cuprind când mă gândesc la Peeta. Recunoştinţă fiindcă mi-a oferit un avantaj mărturisindu-şi dragostea pentru mine. Furie pentru aerul lui de superioritate de pe acoperiş. Teama că, în arena asta, ne-am putea pomeni faţă în faţă în orice clipă.

Unsprezece morţi, dar nici unul din Districtul 12. Încerc să-mi dau seama cine a rămas. Cinci tributuri profesioniste. Faţă de Vulpe. Thresh şi Rue. Rue… deci, la urma urmelor, a reuşit să treacă de prima zi. Sunt oarecum bucuroasă. Asta înseamnă zece dintre noi. Pe ceilalţi trei o să-i descopăr mâine. Acum, când e întuneric, când am ajuns atât de departe şi când sunt cuibărită aici, sus, în copac, acum

trebuie să mă odihnesc.

N-am mai dormit cu adevărat de două zile şi în arenă am făcut un drum lung, de o zi. Încet, încet, le permit muşchilor să mi se relaxeze. Ochilor să mi se închidă. Ultimul lucru care-mi trece prin minte e că am noroc fiindcă nu sforăi...

Trosc! Zgomotul unei ramuri rupte mă trezeşte. Cât am dormit? Patru ore? Cinci? Am vârful nasului rece ca gheaţa. *Trosc! Trosc!* Ce se petrece? Nu e sunetul crengilor care trosnesc sub piciorul cuiva, ci răsunetul ascuţit al celor rupte din copac. *Trosc! Trosc!* Apreciez că vine din dreapta, de la câteva sute de metri. Încet, fără nici un zgomot, mă răsucesc într-acolo. Pentru câteva minute, nu văd nimic altceva decât întunericul şi nu aud decât un târşâit de picioare. Pe urmă zăresc o scânteie şi un mic foc se deschide ca o floare. Deasupra flăcărilor se încălzeşte o pereche de mâini, dar nu pot desluşi nimic mai mult.

Trebuie să-mi muşc buzele ca să nu strig toate insultele pe care le ştiu la adresa celui care a aprins focul. Ce îşi închipuie? Un foc făcut la căderea nopţii ar fi fost altceva. Cei care s-au încăierat la Cornul Abundenţei, cu forţa lor superioară şi cu surplusul lor de provizii, n-ar fi fost atunci destul de aproape ca să observe flăcările. Însă acum cutreieră

probabil pădurea de ore-ntregi, în căutare de victime. Ai putea la fel de bine să fluturi un steag şi să strigi: „Veniţi să mă-nşfăcaţi!”

Şi uite-mă la o aruncătură de băţ de cel mai mare idiot care ia parte la Jocuri! Legată cu centura într-un copac. Neîndrăznind s-o iau la fugă, de vreme ce zona în care mă aflu tocmai a fost semnalată, atrăgând atenţia oricărui ucigaş interesat. Adică, ştiu că e frig şi nu toată lumea are un sac de dormit. Dar, aşa stând lucrurile, scrâşneşti din dinţi şi rabzi până în zori!

În următoarele două ore, rămân întinsă în sac, mocnind de ciudă şi chibzuind cu toată seriozitatea că, dacă aş coborî din copac, mi-aş putea elimina vecinul fără să am nici cea mai mică problemă. Instinctul mi-a spus să fug, nu să mă lupt. Dar e evident că individul ăsta mă pune în primejdie. Proştii sunt periculoşi. Iar ăsta probabil că n-are cine ştie ce arme, pe când eu m-am ales cu un cuţit excelent.

Cerul e încă întunecat, dar simt că primele semne ale dimineţii sunt aproape. Încep să cred că am trecut, totuşi, neobservaţi – eu şi jucătorul a cărui moarte o plănuiesc acum. Pe urmă aud zgomotul. Mai multe perechi de picioare în fugă. Tributul care a făcut focul trebuie să fi aţipit. Ceilalţi sar pe ea înainte de

a avea timp să fugă. Acum ştiu că e o fată, îmi dau seama după glasul implorator, după ţipătul de agonie care urmează. Pe urmă se aud râsete şi felicitări rostite pe mai multe voci.

— Doisprezece doborâţi şi unsprezece de ucis! strigă cineva, stârnind un cor de fluierături apreciative.

Deci luptă în haită. Nu sunt cu adevărat surprinsă. În primele faze ale Jocurilor se formează adesea alianţe. Cei puternici se strâng laolaltă ca să-i vâneze pe cei slabi, apoi, când tensiunea devine prea puternică, se întorc unul împotriva altuia. Nu trebuie să mă gândesc prea mult ca să-mi dau seama cine sunt aliaţii. Trebuie să fie tributurile profesioniste care au mai rămas, cele din districtele 1, 2 şi 4. Doi băieţi şi trei fete. Cei care mâncau la prânz împreună.

Pentru o clipă, îi aud inspectând proviziile fetei ucise. Comentariile lor îmi spun că n-au găsit nimic bun. Mă întreb dacă victima e Rue, dar mă grăbesc să alung gândul. E mult prea inteligentă ca să aprindă un astfel de foc.

— E mai bine să plecăm, ca să poată lua cadavrul până nu-ncepe să pută.

Sunt aproape sigură că ăsta e băiatul din Districtul 2, o brută. Se aud murmure de aprobare, apoi, spre groaza mea, aud grupul

venind către mine. Ei nu ştiu că sunt aici. Cum ar putea s-o ştie? Sunt bine ascunsă în pâlcul de copaci. Cel puţin cât timp nu se înalţă soarele. Pe urmă, sacul meu negru de dormit o să se transforme din camuflaj în belea. Dacă îşi văd de drum, trec de mine şi se îndepărtează într-un minut.

Dar profesioniştii se opresc în luminişul aflat la vreo zece metri de copacul meu. Au lanterne, torţe. Prin golurile dintre ramuri zăresc un braţ aici, o cizmă dincolo. Mă transform în stâncă, nemaiîndrăznind nici măcar să respir. Oare m-au văzut? Nu, nu încă. Îmi dau seama, după vorbele lor, că le e gândul în altă parte.

— N-ar fi trebuit să auzim deja lovitura de tun?

— Aş spune că da. Nimic nu-i împiedică s-o tragă imediat.

— Numai dacă nu-i moartă.

— E moartă. Am înjunghiat-o cu mâna mea.

— Atunci unde-i lovitura de tun?

— Cineva ar trebui să se-ntoarcă. Să se asigure că treaba s-a făcut.

— Da, nu vrem să-i luăm urma de două ori.

— Am spus că e moartă.

Izbucneşte o ceartă, până când unul dintre ei îi reduce pe ceilalţi la tăcere.

— Pierdem timpul! Mă duc s-o termin şi să

ne vedem de drum.

Cât pe ce să cad din copac. E vocea lui Peeta.

Chapter 12

Slavă Domnului că am fost destul de prevăzătoare ca să mă leg cu centura. M-am rostogolit într-o parte, alunecând de pe creanga bifurcată, şi acum stau cu faţa în jos, ţinută locului de centură şi de una dintre mâini, cu picioarele călare pe rucsac în interiorul sacului de dormit, strâns lipită de trunchi. Trebuie să se fi auzit vreun foşnet când m-am lăsat pe-o parte, dar profesioniştii erau mult prea captivaţi de cearta lor ca să-l bage de seamă.

— Atunci, du-te, Îndrăgostitule, spune băiatul din Districtul 2. Convinge-te.

Reuşesc să-l zăresc pe Peeta, luminat de o torţă, întorcându-se către fata de lângă foc. Are faţa umflată şi plină de vânătăi, un bandaj însângerat pe unul dintre braţe şi, judecând după zgomotul paşilor lui, se pare că şchiopătează puţin. Mi-l amintesc dând din cap, spunându-mi să nu intru în luptă pentru provizii, pe când el a plănuit tot timpul, dar absolut tot timpul, să se arunce în miezul lucrurilor. Exact invers faţă de ceea ce i-a spus Haymitch să facă.

OK, pot să-nghit asta. Priveliştea tuturor

acelor lucruri era tentantă. Dar acum… acum e altceva. A intrat în echipă cu haita de lupi a profesioniştilor ca să ne vâneze pe noi, ceilalţi. Nimeni din Districtul 12 nu s-ar fi gândit să facă aşa ceva! Tributurile profesioniste sunt arogante, sunt mai bine hrănite, dar asta numai fiindcă sunt un fel de câini de salon ai Capitoliului. Universal şi ferm detestate de toată lumea, cu excepţia locuitorilor din districtele lor. Îmi imaginez ce se spune acum acasă despre Peeta. Iar el a avut tupeul să-mi vorbească mie despre dezonoare?

Evident că băiatul nobil de pe acoperiş n-a făcut altceva decât să mă atragă într-un alt joc. Dar ăsta o să fie ultimul. O să mă uit cu nerăbdare pe cerul nopţii ca să văd că i se anunţă moartea, dacă nu cumva o să-l omor eu.

Tributurile profesioniste păstrează tăcerea până când Peeta se îndepărtează destul de mult ca să nu le mai poată auzi, apoi vorbesc pe şoptite.

— De ce nu-l ucidem acum, ca să terminăm odată cu el?

— Lasă-l să meargă în continuare alături de noi. Ce-i rău în asta? Şi foloseşte cu îndemânare cuţitul.

Chiar aşa? Asta-i o noutate. Astăzi aflu o mulţime de lucruri interesante despre

prietenul meu Peeta.

— În plus, ne oferă cea mai bună şansă de a da de urma ei.

Am nevoie de o clipă ca să-mi dau seama că acea „ea” despre care vorbesc sunt eu.

— De ce? Crezi că s-a lăsat convinsă de povestea aia siropoasă de dragoste?

— S-ar putea. Mi s-a părut destul de naivă. De fiecare dată când îmi amintesc cum se-nvârtea în rochia aia îmi vine să vărs.

— Aş vrea să ştiu cum a căpătat unsprezecele ăla.

— Fac pariu că Îndrăgostitul ştie.

Zgomotul făcut de Peeta la întoarcere îi reduce la tăcere.

— Era moartă? întreabă băiatul din Districtul 2.

— Nu. Dar acum este, răspunde Peeta

Tunul trage chiar în momentul ăsta.

— Sunteţi gata de plecare? întreabă el

Haita de profesionişti se pune în mişcare, în şir indian. Tocmai începe să se crape de ziuă şi cântecul păsărilor umple aerul. Mai rămân o vreme în poziţia mea incomodă, cu muşchii tremurând de efort, apoi mă salt înapoi, pe creangă. Trebuie să cobor şi s-o iau din loc, dar mai rămân o clipă întinsă, desluşind sensul celor auzite. Peeta nu se mulţumeşte doar să fie alături de tributurile profesioniste,

le mai şi ajută să mă caute. S-o caute pe fata naivă, care trebuie luată în serios din cauza unsprezecelui ei. Pentru că se poate folosi de un arc cu săgeţi. Ceea ce Peeta ştie mai bine decât oricine.

Dar încă nu le-a spus. Păstrează informaţia, fiind conştient că asta îl menţine în viaţă? Încă mai vrea să-i lase publicului impresia că mă iubeşte? Ce e în capul lui?

Păsările amuţesc dintr-odată. Pe urmă, una dă avertismentul strident. O singură notă. Exact ca acela pe care l-am auzit împreună cu Gale, când a fost prinsă fata avox, cea cu părul roşu.

Aeronava se materializează deasupra focului de tabără, la mare înălţime şi lasă în jos nişte dinţi mari, metalici. Fata tribut e ridicată încet, cu delicateţe. Apoi, aeronava se face nevăzută. Păsările îşi reiau cântecul.

— Mişcă-te, îmi şoptesc.

Mă strecor afară din sacul de dormit, îl fac sul şi îl pun în rucsac. Presupun că, atâta timp cât am fost ascunsă de întuneric, de sac şi de ramurile sălciei, camerelor le-a fost greu să mă prindă într-o imagine care să nu lase de dorit. Îmi închipui că acum mă urmăresc. În clipa când ating pământul, garantez că mă aflu în prim-plan.

Publicul trebuie să-şi fi ieşit din minţi ştiind

că eram în copac, că am auzit ce vorbeau profesioniştii, că am aflat că Peeta e cu ei. Până ce îmi dau seama cum vreau să joc cartea asta, aş face bine să mă port ca şi cum aş ţine lucrurile sub control. Să nu par surprinsă. Şi, în nici un caz, confuză sau speriată.

Nu, trebuie să fiu cu un pas înaintea jocului.

Aşa că ies din frunziş, apărând în plina lumină a zorilor, şi mă opresc o clipă, dându-le camerelor timp să mă surprindă. Pe urmă, îmi las capul uşor pe-o parte şi afişez un zâmbet atotcunoscător. Poftim! Lasă-i să-i descopere semnificaţia!

Sunt gata de plecare, când îmi aduc aminte de capcane. Poate că e imprudent să le verific, acum, când ceilalţi sunt atât de aproape. Dar trebuie. Probabil, fiindcă am vânat prea mulţi ani. Şi mă ademeneşte gândul că e posibil să găsesc carne. Sunt răsplătită cu un iepure excelent. Îl jupoi şi îi scot măruntaiele cât ai clipi, lăsându-le împreună cu labele, capul, coada şi blana sub un morman de frunze. Îmi doresc un foc – carnea crudă de iepure îţi poate da febra iepurilor, e o lecţie pe care am învăţat-o pe propria piele – şi atunci îmi zboară gândul la fata ucisă. Tăciunii focului ei muribund sunt încă fierbinţi, cu siguranţă. Tai iepurele bucăţi,

fac o frigare dintr-o creangă şi pun carnea pe jar.

Acum mă bucur că există camerele de luat vederi. Vreau ca sponsorii să vadă că sunt în stare să vânez, că merită să parieze pe mine, pentru că nu voi fi atrasă în cursă cu atâta uşurinţă cum vor fi alţii, mânaţi de foame. Cât se frige iepurele, macin o parte din ramurile carbonizate şi mă apuc să-mi camuflez rucsacul portocaliu. Tăciunele negru îi ia din strălucire, dar ştiu că un strat de nămol mi-ar fi, categoric, mult mai de folos. Bineînţeles că, pentru nămol, aş avea nevoie de apă…

Îmi înşfac lucrurile, înşfac frigarea, arunc cu lovituri de picior ţărână peste cărbuni şi plec în direcţia opusă celei în care s-au dus tributurile profesioniste. Mănânc jumătate de iepure din mers, apoi înfăşor resturile în bucata de plastic, păstrându-le pentru mai târziu. Carnea pune capăt chiorăiturilor din stomacul meu, dar nu îmi potoleşte setea. Apa e acum principala mea prioritate.

Îmi continui drumul, fiind sigură că mă aflu încă pe ecranele din Capitoliu, aşa că am grijă să-mi ascund în continuare emoţiile. Dar ce bine trebuie să se distreze Claudius Templesmith alături de ceilalţi comentatori, invitaţii săi, disecând purtarea lui Peeta şi reacţia mea. Ce se poate înţelege de aici?

Peeta şi-a dat arama pe faţă? Cum afectează asta şansele celor care au pariat? O să ne pierdem sponsorii? Dar, oare, avem sponsori? Da, sunt sigură că avem sau, cel puţin, că am avut.

Peeta a denaturat, cu siguranţă, evoluţia noastră ca îndrăgostiţi născuţi sub o stea potrivnică. Sau nu e aşa? Poate, fiindcă n-a vorbit prea mult despre mine, mai putem încă obţine nişte avantaje. Poate, dacă acum las impresia că mă amuz, oamenii îşi vor închipui că am pus ceva la cale împreună.

Soarele se înalţă pe cer părând mult prea strălucitor chiar şi prin bolta de frunziş. Îmi ung buzele cu un strat de grăsime de iepure şi mă străduiesc să-mi stăpânesc bătăile inimii, dar e lipsit de sens. N-a trecut decât o zi şi mă deshidratez cu repeziciune. Încerc să mă gândesc la toate metodele pe care le ştiu de a descoperi apă. Curge în josul dealurilor aşa că, de fapt, nu fac rău continuând să cobor spre fundul văii. Mi-ar fi de folos dacă aş putea descoperi o urmă de vânat sau vreun pâlc de vegetaţie de un verde mai intens. Dar nimic nu pare să se schimbe. Aceeaşi pantă domoală, păsări, copaci care seamănă leit.

Pe măsură ce trece ziua, îmi dau seama că am necazuri. Puţina urină pe care am reuşit s-o elimin e de un maroniu închis, mă doare

capul şi pe limbă am un petic uscat care refuză să se umezească. Soarele îmi răneşte ochii, aşa că îmi scot ochelarii, dar, când îi pun, cu vederea mea se întâmplă ceva straniu şi îi îndes la loc, în rucsac.

După-amiaza e deja târzie când îmi închipui că am găsit ajutor. Zăresc un pâlc de tufe de mure şi mă grăbesc să culeg bobitele, să sug sucul dulce de sub coajă. Însă, tocmai când să le duc la gură, le privesc cu mai multă atenţie. Fructele pe care le luasem drept mure au o formă uşor diferită şi, când rup una, văd că interiorul e roşu ca sângele. Nu recunosc fructele astea, poate că sunt comestibile, dar bănuiesc că e vreun truc răutăcios de-al creatorilor-de-joc. Până şi instructoarea specializată în botanică de la Centrul de Antrenament a ţinut să ne spună să evităm fructele de pădure dacă nu suntem sută la sută siguri că nu sunt toxice. Un lucru pe care îl ştiam deja, dar îmi e atât de sete, încât e nevoie să-mi reamintesc atenţionarea ei ca să am puterea de a le arunca.

Oboseala începe să mă cuprindă, dar nu e acea osteneală care urmează după un drum lung. Sunt nevoită să mă opresc des şi să-mi trag sufletul, deşi ştiu că singurul leac pentru această slăbiciune trebuie căutat fără întrerupere, încerc o nouă tactică – mă urc

într-un copac, cât de sus îndrăznesc, în starea mea de slăbiciune – uitându-mă după orice ar putea indica prezenţa apei. Dar, în toate direcţiile, cât de departe văd cu ochii, nu se zăreşte decât aceeaşi întindere nemiloasă a pădurii.

Hotărâtă să merg până la căderea nopţii, nu mă opresc decât după ce încep să mă poticnesc la fiecare pas.

Istovită, mă salt într-un copac şi mă leg cu centura. N-am poftă de mâncare, dar sug un os de iepure, doar ca să-i dau gurii ceva de lucru. Se lasă noaptea, se cântă imnul şi pe cer văd fotografia fetei, care se pare că era din Districtul 8. Fata pe care s-a întors Peeta s-o lichideze.

Teama mea de haita de profesionişti e minoră în comparaţie cu setea care mă mistuie. În afară de asta, au luat-o în partea opusă şi acum vor fi nevoiţi să se odihnească şi ei. Cu lipsa asta de apă, e posibil chiar să se fi întors la lac, pentru reaprovizionare.

Poate că asta e singura direcţie în care trebuie să mă îndrept şi eu.

Dimineaţa e aducătoare de suferinţă. Capul îmi zvâcneşte la fiecare bătaie a inimii. La cele mai simple mişcări, încheieturile îmi sunt străpunse de junghiuri dureroase. Nu sar din copac, ci aproape cad. Am nevoie de mai

multe minute ca să-mi strâng echipamentul. Undeva, în adâncul meu, ştiu că fac o greşeală, că ar trebui să mă port cu mai multă prudenţă, să mă mişc cu mai multă rapiditate. Dar mintea pare să mi se fi înceţoşat şi nu sunt în stare să încropesc nici un plan. Mă sprijin de trunchiul copacului, plimbându-mi cu delicateţe un deget pe suprafaţa ca de glaspapir a limbii, şi îmi trec în revistă opţiunile. Cum să fac rost de apă?

Mă întorc la lac. Nu ajută. N-o să reuşesc niciodată.

Îmi pun speranţa în ploaie. Pe cer nu e nici un nor.

Continui căutările. Da, asta e singura mea şansă. Apoi prin cap îmi trece, brusc, o altă idee, şi năvala furiei care urmează mă face să-mi vin în fire.

Haymitch! Ar putea să-mi trimită apă! Ar apăsa pe un buton şi apa ar ajunge la mine într-un minut, cu o paraşută argintie. Trebuie să am sponsori, măcar unul sau doi, care şi-ar putea permite să-mi facă rost de o jumătate de litru de lichid. Da, preţul e piperat, dar oamenii ăştia sunt făcuţi din bani. Şi, pot, totodată, să parieze pe mine. Poate Haymitch nu-şi dă seama cât de multă nevoie am de apă.

— Apă, spun, cu o voce cât îndrăznesc de

puternică.

Plină de speranţă, aştept o paraşută care să coboare din cer. Dar nu apare nimic.

Ceva nu merge cum ar trebui. Mă amăgesc că am sponsori? Sau purtarea lui Peeta i-a făcut pe toţi să bată în retragere? Nu, nu cred. Acolo trebuie să fie cineva care să vrea să-mi cumpere apă, numai că Haymitch refuză să mi-o trimită. Fiindu-mi mentor, deţine controlul asupra darurilor trimise de sponsori. Ştiu că mă urăşte. Mi-a arătat-o destul de limpede. Dar mă urăşte chiar atât de mult, încât să mă lase să mor? Din cauza asta? Nu e posibil, nu-i aşa? Dacă un mentor nu îşi tratează tributurile aşa cum se cuvine, e tras la răspundere de spectatori, de oamenii din Districtul 12. Nici măcar Haymitch n-ar risca una ca asta, nu-i aşa? Despre ceilalţi negustori din Vatră se poate spune orice, dar nu cred că-l vor primi cu braţele deschise dacă mă lasă să mor aşa. Şi, pe urmă, de unde-o să-şi mai cumpere alcoolul? Aşadar… ce? Încearcă să mă facă să sufăr fiindcă l-am sfidat? Orientează toţi sponsorii către Peeta? E atât de beat, încât nici măcar nu-şi dă seama ce se petrece acum? Cumva, nu cred asta, aşa cum nu cred nici că încearcă să mă ucidă neglijându-mă. De fapt, în stilul lui neplăcut, s-a străduit sincer să mă pregătească. Atunci,

ce se întâmplă?

Îmi îngrop faţa în palme. Acum nu există pericolul lacrimilor, nu mi-aş putea stoarce una nici măcar ca să-mi salvez viaţa. Ce face Haymitch? În ciuda furiei mele, a urii şi a suspiciunilor, o voce mică dintr-un ungher al minţii îmi şopteşte un răspuns.

Poate că-ţi transmite un mesaj, zice vocea. Un mesaj. Ce mesaj? Apoi ştiu. Nu există decât un singur mesaj raţional pentru ca Haymitch să nu-mi dea apa. Fiindcă ştie că aproape am găsit-o.

Scrâşnesc din dinţi şi mă ridic în picioare. Rucsacul pare să-şi fi triplat greutatea. Găsesc o creangă ruptă care mi-ar putea servi drept toiag şi pornesc la drum. Dogoarea soarelui pătrunde în pământ, încă şi mai arzătoare decât în primele două zile. Mă simt ca o bucată veche de piele, uscându-se şi plesnind de căldură. Fiecare pas e un efort, dar refuz să mă opresc. Refuz să mă aşez. Dacă mă aşez sunt foarte multe şanse să nu mă mai pot ridica, să nu mai fiu în stare nici măcar să-mi reamintesc ce am de făcut.

Ce pradă uşoară sunt! Orice tribut, chiar şi micuţa Rue, mă poate da gata acum, trântindu-mă pur şi simplu la pământ şi omorându-mă cu propriul meu cuţit, fără să am puterea de a mă împotrivi. Dar, dacă

există cineva în partea asta a pădurii, atunci mă ignoră. Adevărul e că mă simt la un milion de kilometri distanţă faţă de orice alt suflet omenesc.

Însă nu singură. Au, cu siguranţă, o cameră care mă urmăreşte chiar în acest moment. Îmi aduc aminte de anii în care am privit tributurile murind de foame, de frig, sângerând sau deshidratându-se până la moarte. În afara cazului când undeva nu se desfăşoară o luptă cu adevărat interesantă, imaginea mea apare pe ecran.

Gândurile mi se întorc spre Prim. Probabil că nu mă urmăreşte în direct, dar, la şcoală, în timpul prânzului, sunt difuzate reluări. Pentru binele ei, încerc să par cât mai puţin disperată cu putinţă.

Însă după-amiază ştiu că sfârşitul se apropie. Picioarele îmi tremură şi inima îmi bate prea repede. Uit întruna ce fac de fapt. M-am împiedicat în repetate rânduri şi am reuşit să mă repun pe picioare, dar, când băţul alunecă de sub mâna mea, cad în cele din urmă la pământ şi nu mai sunt în stare să mă ridic. Îmi las ochii să se închidă.

L-am judecat greşit pe Haymitch. N-are nicidecum intenţia să mă ajute.

E în ordine, îmi spun. Aici nu-i chiar atât de rău. Aerul e mai puţin încins, dând de înţeles

că se apropie seara. Se simte un miros uşor, plăcut, care mă duce cu gândul la nuferi. Degetele mele mângâie pământul moale, alunecând uşor pe suprafaţa lui. E un loc OK ca să mori, mă gândesc.

Vârfurile degetelor mele trasează modele învârtejite pe pământul rece, alunecos. Ador nămolul, îmi spun. Suprafaţa lui moale, cu urme uşor de citit, m-a ajutat de multe ori să descopăr vânatul. E bun şi contra înţepăturilor de albină. Nămol. Nămol. Nămol. Ochii mi se deschid brusc şi îmi afund degetele în pământ. E nămol! Îmi ridic nările în vânt. Şi ăia sunt nuferi! Nuferi!

Acum mă târăsc, mă târăsc prin nămol, călăuzită de miros. La cinci metri distanţă de locul unde am căzut, mă târăsc printr-o încâlceală de plante până într-un iaz. Deasupra plutesc flori galbene, deschise, frumoşii mei nuferi.

Fac tot ce pot ca să nu-mi afund faţa în apă şi să sorb cu lăcomie. Dar mi-a mai rămas măcar atâta raţiune cât să mă abţin. Îmi scot sticla cu mâini tremurătoare şi o umplu cu apă. Adaug ceea ce îmi amintesc că este numărul corect de picături de iod necesar pentru a o purifica. Jumătatea de oră de aşteptare e o agonie, dar o respect. Cel puţin, cred că e o jumătate de oră, dar e cu

siguranţă atât de lungă, încât ajung la limita răbdării.

Încet, acum ia-o uşurel, mă sfătuiesc. Sorb o înghiţitură şi îmi impun să aştept. Apoi încă una. În următoarele două ore, beau tot conţinutul sticlei de doi litri. Apoi mai beau una. Îmi mai pregătesc una înainte de a mă retrage într-un copac unde continui să iau câte o sorbitură, mănânc carne de iepure, ba îmi permit chiar şi unul dintre preţioşii mei biscuiţi. Când se cântă imnul, mă simt cu mult mai bine. În noaptea asta nu apare nici un chip, azi n-a murit nici un tribut. Mâine o să rămân aici, o să mă odihnesc, o să-mi camuflez rucsacul cu mâl, o să prind câţiva dintre peştii ăia mici pe care i-am văzut când beam apă, o să dezgrop rădăcini de nufăr, făcându-mi rost de o masă delicioasă. Mă ghemuiesc în sacul de dormit şi strâng cu putere la piept sticla mea cu apă, ca pe o asigurare de viaţă, ceea ce, de fapt, chiar este.

Câteva ore mai târziu, zgomotul unor picioare în fugă mă smulge din somnul meu liniştit. Privesc în jur uluită. Încă nu s-a luminat de ziuă, dar ochii mei plini de usturime pot să vadă.

Ar fi greu să-mi scape zidul de foc ce coboară asupra mea.

Chapter 13

Primul impuls îmi cere să cobor din copac, dar centura mă leagă de creangă. Cu degete stângace, reuşesc cumva să desfac catarama şi cad grămadă la pământ, încă înfăşurată în sac. N-am timp să împachetez. Din fericire, rucsacul şi sticla cu apă sunt deja în sacul de dormit. Pun centura înăuntru, îmi arunc sacul pe un umăr şi o iau la fugă.

Lumea s-a transformat în flăcări şi fum. Crengile arse se desprind din copaci şi cad la picioarele mele într-o ploaie de scântei. Nu pot decât să alerg pe urma celorlalţi, a iepurilor şi a căprioarelor, şi văd chiar şi o haită de câini sălbatici ţâşnind printre copaci. Mă încred în simţul lor de orientare, fiindcă au instincte mai ascuţite decât ale mele. Dar sunt şi mult mai rapizi, zboară printre tufişuri cu atâta graţie, pe când ghetele mele se încurcă printre rădăcini şi crengi căzute la pământ, aşa că nu am cum să ţin pasul cu animalele pădurii.

Căldura e groaznică, dar fumul e şi mai rău, ameninţând să mă înăbuşe în orice clipă. Îmi trag gulerul cămăşii peste nas, recunoscătoare fiindcă e îmbibat de sudoare, ceea ce îmi oferă un firav văl protector. Şi fug,

sufocându-mă, cu sacul lovindu-mi spatele, cu faţa tăiată de ramuri care se materializează din ceaţa cenuşie fără nici un avertisment, fug fiindcă ştiu că trebuie să fug.

Ăsta nu e focul de tabără al unui tribut, scăpat de sub control, nu e un incendiu izbucnit din întâmplare. Flăcările care se năpustesc asupra mea au o înălţime nefirească, o uniformitate care trădează amestecul omului, al maşinilor, al creatorilor-de-joc. Atmosfera a fost atât de calmă astăzi. Nici un omor, probabil că nici o luptă. Spectatorii din Capitoliu trebuie să se fi plictisit, plângându-se că Jocurile astea frizează monotonia. Adică singurul lucru care nu le este permis.

Nu e greu să înţelegi motivele creatorilor-de-joc. Există haita profesioniştilor şi mai suntem şi noi, ceilalţi, probabil răzleţiţi pe distanţe mari, în întreaga arenă. Focul e menit să ne scoată din ascunzători. S-ar putea să nu fie cel mai original procedeu pe care l-am văzut, dar e foarte, foarte eficient.

Sar peste un buştean în flăcări. Nu destul de sus. Poalele hainei mi se aprind şi trebuie să mă opresc, să mi-o smulg de pe trup şi s-o calc în picioare, stingând flăcările. Dar nu mă încumet s-o abandonez, aşa pârlită şi fumegândă cum e, şi îmi asum riscul de a o

îndesa în sacul de dormit, sperând că lipsa aerului o să înăbuşe focul pe care nu l-am stins eu. Ceea ce car în spate e tot ce am şi e destul de puţin ca să-mi asigure supravieţuirea.

Peste câteva minute, îmi simt gâtul şi nasul în flăcări. Tusea izbucneşte curând şi încep să am senzaţia că plămânii mi se coc, pur şi simplu. Disconfortul se transformă în suferinţă când fiecare respiraţie îmi săgetează pieptul cu o durere mistuitoare. Reuşesc să-mi găsesc adăpost sub un afloriment stâncos tocmai când mă podideşte voma şi rămân fără cina mea frugală şi fără toată apa pe care o mai aveam în stomac. Ghemuită, sprijinindu-mă pe genunchi şi pe palme, vărs până când nu mai am ce.

Ştiu că trebuie să-mi continui drumul, dar acum tremur, mă simt năucă şi mi se taie răsuflarea. Îmi permit să irosesc cam o lingură de apă, pe care o scuip după ce îmi clătesc gura, apoi sorb de câteva ori din sticlă. Ai un minut, îmi spun. Un minut de odihnă. Îmi ofer timpul necesar ca să-mi rearanjez proviziile, împachetez sacul de dormit şi îngrămădesc totul în rucsac, la nimereală. Minutul s-a terminat. Ştiu că trebuie s-o iau din loc, dar fumul mi-a înceţoşat gândurile. Animalele cu picioare iuţi care îmi ţineau loc de busolă m-

au lăsat în urmă. Ştiu că până acum n-am mai fost în partea asta a pădurii, pe drumurile de până acum n-am mai întâlnit pietroaie atât de mari cum sunt cele care mă adăpostesc acum. Încotro mă mână creatorii-de-joc? Înapoi, spre lac? Spre un teren cu totul nou, plin de pericole inedite? Abia ce avusesem parte de câteva ore de linişte lângă iaz când s-a dezlănţuit atacul ăsta. Oare nu există nici un mod de a mă întoarce acolo, mergând paralel cu focul, pentru a mă afla măcar lângă o sursă de apă? Zidul de flăcări trebuie să aibă un capăt şi incendiul n-o să dureze la nesfârşit. Nu din cauza imposibilităţii de a fi întreţinut, ci fiindcă publicul i-ar acuza din nou pe creatorii-de-joc că îl plictisesc. Dacă aş reuşi să ajung în spatele liniei de foc, aş putea evita întâlnirea cu profesioniştii. Tocmai m-am hotărât să încerc, să mă întorc descriind o buclă, deşi s-ar putea să fie nevoie să merg kilometri întregi ca să ies din infern şi să fac un ocol considerabil pe drumul înapoi, când primul glob de foc explodează lovindu-se de stâncă, cu vreo jumătate de metru deasupra capului meu. Ţâşnesc de sub pragul de piatră, stimulată de o nouă spaimă.

Jocul a luat o altă întorsătură. Focul a avut doar rolul de a ne pune în mişcare, însă spectatorii vor avea acum parte de o

distracţie adevărată. Când aud următoarea şuierătură, mă fac una cu pământul, fără a mai pierde timpul să mă uit în jur. Globul de foc izbeşte un copac din stânga mea, care e înghiţit de flăcări. Nemişcarea înseamnă moarte. Abia reuşesc să mă ridic în picioare când un al treilea glob loveşte pământul în locul unde am stat, înălţând în spatele meu un stâlp de foc. Pierd noţiunea timpului, străduindu-mă nebuneşte să evit atacurile. Nu văd de unde sunt lansate, dar nu e vorba de o aeronavă. Nu cad sub un unghi atât de larg. Probabil că o întreagă zonă a pădurii a fost prevăzută cu lansatoare de precizie, ascunse în copaci sau în stânci. Undeva, într-o încăpere răcoroasă şi curată, un creator-de-joc stă în faţa unei console de comandă, cu degetele pe declanşatoare care îmi pot curma viaţa într-o secundă. Nu e nevoie decât de o lovitură directă.

Oricât de vag ar fi fost planul de reîntoarcere la iaz pe care mi-l făcusem, mi se şterge cu totul din minte în timp ce alerg în zig-zag, mă aplec şi sar ca să evit globurile de foc. Nici unul nu e mai mare decât un măr, dar toate degajă o forţă înspăimântătoare de impact. Toate celelalte simţuri îmi dispar, iar dorinţa de a supravieţui preia controlul. N-am când să judec dacă o mişcare e sau nu

corectă. Când aud un şuierat, acţionez sau mor.

Totuşi, ceva mă îndeamnă să tot înaintez. Uitându-mă toată viaţa la Jocuri, mi-am dat seama că anumite zone din arenă sunt echipate pentru un anumit gen de atac. Şi, dacă reuşesc să ies din sectorul ăsta, s-ar putea să ajung în afara razei de acţiune a lansatoarelor. E posibil şi să nimeresc drept într-un cuib de vipere, dar acum nu e momentul să-mi fac griji pentru aşa ceva.

N-aş putea spune de câtă vreme mă străduiesc din răsputeri să mă feresc de globurile de foc, dar atacurile încep în sfârşit să se rărească. Ceea ce e bine, fiindcă vărs din nou. De data asta e o substanţă acidă, care îmi arde gâtul, răbufnind apoi şi prin nări. Sunt nevoită să mă opresc când trupul meu cuprins de convulsii încearcă disperat să scape de otrava absorbită pe durata atacurilor. Aştept următorul şuierat, următorul semnal care să mă-ndemne să sar. Dar nu se aude. Violenţa vomei mi-a stors lacrimi din ochii plini de usturime. Hainele îmi sunt îmbibate în sudoare. Din mirosul de fum şi de borâtură se detaşează cumva cel de păr pârlit, îmi prind pe bâjbâite coada împletită şi descopăr că un glob de foc a scurtat-o cu cel puţin cincisprezece centimetri. Şuviţele de păr

ars mi se sfărâmă în palme. Mă holbez la ele, fascinată de metamorfoză, când se aude şuierătura.

Muşchii mei reacţionează, însă de data asta nu cu destulă iuţeală. Globul de foc cade pe pământ, alături de mine, dar nu înainte de a-mi atinge pulpa dreaptă. Vederea pantalonilor şi a piciorului meu în flăcări îmi ia minţile. Mă răsucesc şi o iau la fugă înapoi, în patru labe, ţipând strident şi încercând să mă îndepărtez de oroare. Când reuşesc în sfârşit să îmi vin suficient în fire, îmi rostogolesc piciorul pe pământ, într-o parte şi într-alta, înăbuşind cele mai puternice flăcări. Şi apoi, fără să mă gândesc, rup materialul rămas cu mâinile goale.

Stau pe pământ, la câţiva metri distanţă de vâlvătaia stârnită de globul de foc. Pulpa mea sfârâie, palmele îmi sunt pline de dâre roşii. Tremur prea tare ca să mă pot mişca. Dacă vor să mă lichideze, creatorii-de-joc au găsit momentul potrivit.

Aud vocea lui Cinna, purtând imagini ale materialului cu falduri bogate şi nestemate scânteietoare. „Katniss, fata care a fost în foc". Ce bine trebuie să se distreze creatorii-de-joc pe tema asta. Poate acele costume superbe realizate de Cinna sunt cele care au dat ideea acestei torturi. Ştiu că el n-avea

cum s-o prevadă, că probabil suferă pentru mine, fiindcă, de fapt, cred că s-a ataşat de mine. Dar, una peste alta, poate că aş fi fost mult mai în siguranţă dacă ne-am fi urcat în carul ăla în pielea goală.

Atacul s-a încheiat. Creatorii-de-joc nu vor să mă ucidă. Oricum, nu încă. Toată lumea ştie că ne-ar putea nimici la câteva secunde după ce răsună gongul de deschidere. Dar, la Jocurile Foamei, adevărata distracţie e să vezi tributurile omorându-se între ele. Creatorii-de-joc omoară din când în când câte un tribut doar ca să le reamintească jucătorilor că o pot face. Însă, de cele mai multe ori, ne manevrează astfel încât să dăm nas în nas. Ceea ce înseamnă că nu se mai trage în mine fiindcă în apropiere se mai află cel puţin încă un tribut.

Dacă ar fi posibil, m-aş urca târâş într-un copac, căutând adăpost, dar fumul continuă să fie destul de gros ca să mă ucidă. Reuşesc să mă ridic şi mă îndepărtez şchiopătând de zidul de flăcări ce luminează cerul. Incendiul pare să nu mă mai urmărească decât cu norii săi negri, urât mirositori.

O altă lumină, lumina zilei, începe să se răspândească încet. Vălătucii de fum iau prizoniere razele de soare. Vizibilitatea e proastă. Nu văd, în nici o parte, la distanţă

mai mare de cincisprezece metri. Aici şi acum, un alt tribut s-ar putea ascunde de mine cu uşurinţă. Ca măsură de precauţie, ar trebui să-mi scot cuţitul, dar mă îndoiesc că aş putea să-l ţin prea multă vreme în mână. Durerea din palme nu se compară nicidecum cu durerea din pulpă. Detest arsurile, le-am detestat întotdeauna, chiar şi pe cele neînsemnate, cu care te alegi scoţând pâinea din cuptor. Pentru mine, e cel mai cumplit gen de durere, dar n-am mai trecut niciodată prin ce trec acum.

Sunt atât de epuizată, încât nu-mi dau seama că am intrat într-un iaz decât după ce mă afund până mai sus de glezne. E alimentat de un izvor care bolboroseşte, ţâşnind printre bolovani, şi e desfătător de rece. Îmi afund mâinile în apa puţin adâncă şi, în aceeaşi clipă, mă simt uşurată. Nu asta spunea mama întotdeauna? Primul tratament pentru arsuri e apa rece? Scoate fierbinţeala. Dar vorbea despre arsurile minore. Probabil că ar fi recomandat aşa ceva pentru mâinile mele. Dar pentru pulpă? Deşi încă n-am avut curajul s-o examinez, presupun că e o rană de cu totul altă natură.

Pentru o vreme, stau întinsă pe burtă la marginea iazului, legănându-mi mâinile în apă şi studiind micile flăcări de pe unghiile mele,

care încep să se ştirbească. E bine. Am avut parte de foc cât pentru o viaţă întreagă.

Îmi spăl cenuşa şi sângele de pe faţă. Încerc să-mi aduc aminte tot ce ştiu despre arsuri. Sunt răni des întâlnite în Filon, unde gătim şi ne încălzim casele cu cărbuni. Pe urmă mai sunt şi accidentele din mină... O familie a adus odată un tânăr leşinat, implorând-o pe mama să-l ajute.

Medicul districtual care se ocupă de arsuri se dăduse bătut, le spusese rudelor să-l ia să moară acasă. Dar ei nu voiau să accepte asta. Tânărul zăcea pe masa noastră din bucătărie, insensibil la tot ce se petrecea în jur. Am aruncat o privire la rana de pe coapsa lui, la carnea carbonizată, evident arsă până la os, înainte de a ieşi în fugă din casă. M-am dus în pădure şi am vânat toată ziua, bântuită de imaginea oribilă a piciorului, de amintirile despre moartea tatei. Partea stranie a fost că Prim, care se teme şi de umbra ei, a rămas acolo şi a dat o mână de ajutor. Mama spune că vindecătorii sunt născuţi, nu făcuţi. Şi-au dat toată silinţa, dar omul a murit, exact aşa cum spusese doctorul că avea să se întâmple.

Piciorul meu are nevoie de îngrijire, dar încă nu mă simt în stare să-l privesc. Dacă e tot atât de rău ca al tânărului aceluia, dacă mi se vede osul? Pe urmă îmi amintesc cum spunea

mama că, dacă arsurile sunt foarte grave, e posibil ca victima să nu simtă nici o durere, fiindcă nervii au fost distruşi. Gândul mă încurajează, aşa că mă ridic şi îmi răsucesc piciorul, aducându-mi-l în faţa ochilor.

La vederea pulpei, aproape că leşin. Pielea e de un roşu strălucitor şi e plină de băşici. Îmi impun să respir adânc şi rar, fiind sigură că toate camerele sunt îndreptate spre faţa mea. Nu trebuie să arăt că, din cauza rănii, sunt neputincioasă. În nici un caz dacă vreau să fiu ajutată. Nimeni nu te ajută dacă inspiri milă. O fac însă cei care te admiră fiindcă refuzi să te dai bătut, îmi tai resturile de pantalon de sub genunchi şi privesc rana mai îndeaproape. Zona arsă e aproape cât palma mea. Nici o porţiune a pielii nu s-a înnegrit. Mă gândesc că nu e rău s-o ud. Îmi întind cu delicateţe piciorul în iaz, sprijinindu-mi călcâiul de o piatră, astfel încât pielea cizmei să nu se îmbibe prea tare de apă, şi suspin, fiindcă asta îmi oferă o oarecare uşurare. Ştiu că există plante care, dacă le-aş găsi, mi-ar putea grăbi vindecarea, dar nu prea reuşesc să-mi aduc imaginile lor în minte. Probabil că voi fi nevoită să mă mulţumesc cu efectul apei şi al timpului.

Oare ar trebui s-o iau din loc? Fumul se risipeşte treptat, dar e încă prea gros ca să nu

fie vătămător. Dacă mă îndepărtez în continuare de foc, n-o să nimeresc drept în mijlocul armelor profesioniştilor? În plus, ori de câte ori îmi scot piciorul din apă, durerea revine cu o asemenea intensitate încât sunt nevoită să-l las să alunece înapoi. Mâinile sunt mai puţin pretenţioase. Suportă scurte întreruperi ale şederii în apă. Aşa că, încet-încet, mă apuc să-mi aranjez lucrurile în ordine. Mai întâi umplu sticla cu apă din iaz, o tratez şi, după ce trece destul timp, încep să mă rehidratez. După o vreme, mă silesc să ciugulesc dintr-un biscuit, ceea ce îmi ajută stomacul să se liniştească. Îmi rulez sacul de dormit. Cu excepţia câtorva urme negre, e relativ nevătămat. Cu haina e o altă poveste. Urât mirositoare şi pârlită, are în partea din spate o porţiune de cel puţin treizeci de centimetri care nu se mai poate repara. Tai partea stricată, rămânând cu un veşmânt care îmi ajunge doar până la partea de jos a coastelor. Dar gluga e intactă, iar asta înseamnă mult mai mult decât nimic.

În ciuda durerii, somnolenţa preia controlul. M-aş urca într-un copac şi aş încerca să mă odihnesc, numai că aş fi prea uşor de reperat. În plus, mi se pare imposibil să abandonez lacul. Îmi aranjez proviziile, îmi pun chiar şi rucsacul pe umeri, dar se pare că nu sunt în

stare să mă urnesc din loc. Observ câteva plante de apă cu rădăcini comestibile şi îmi încropesc o mică gustare, la care adaug şi ultima bucată de carne de iepure. Sorb din sticla cu apă. Privesc soarele care îşi descrie încet arcul pe boltă. În ce alt loc mai sigur aş putea să mă duc? Mă las pe spate, sprijinindu-mă în rucsac, învinsă de somnolenţă.

Dacă profesioniştii mă vor, n-au decât să mă găsească, îmi spun, înainte de a mă lăsa cuprinsă de apatie. N-au decât să mă găsească.

Şi chiar mă găsesc. E un noroc că sunt gata de plecare, fiindcă, în momentul când aud paşi, am mai puţin de un minut avantaj. Începe să se lase înserarea. În clipa când mă trezesc, sunt în picioare şi o iau la fugă, împroşcând apa când traversez lacul şi alergând apoi prin tufişuri. Piciorul îmi încetineşte ritmul, dar simt că nici urmăritorii mei nu mai sunt la fel de iuţi ca înainte. Îi aud tuşind, le aud vocile răguşite când se strigă unul pe altul.

Cu toate astea, mă înconjoară, exact ca o haită de câini sălbatici, aşa că fac ceea ce am făcut toată viaţa mea într-o asemenea împrejurare. Aleg un copac înalt şi încep să mă caţăr. Dacă fuga a fost dureroasă, urcuşul e chinuitor, pentru că nu e nevoie numai de

efort, ci şi de contactul direct al mâinilor cu scoarţa copacului. Cu toate astea, mă mişc repede şi, în momentul când apar ei lângă copac, am ajuns deja la o înălţime de şase metri. Pentru o clipă, ne oprim şi ne uităm unii la alţii. Sper că ei nu-mi pot auzi bătăile răsunătoare ale inimii.

Se pare că asta a fost, îmi trece prin cap. Ce şanse am împotriva lor? Sunt aici toţi şase, cei cinci profesionişti şi Peeta, iar singurul lucru care mă consolează e că par şi ei destul de prăpădiţi. Dar, chiar şi aşa, uită-te la armele lor. La feţele lor, care rânjesc mârâind la mine, prada sigură de deasupra. Se pare că n-am nici o speranţă. Dar îmi dau imediat seama de altceva. Sunt mai înalţi şi mai puternici decât mine, fără nici o îndoială, dar sunt şi mai grei. Există un motiv pentru care eu, şi nu Gale, mă aventurez să culeg fructele aflate cel mai sus sau să jefuiesc cuiburile de pe ramurile din vârf. Probabil că eu sunt cu cel puţin douăzeci sau douăzeci şi cinci de kilograme mai uşoară decât cel mai firav dintre profesionişti. Acum zâmbesc.

— Cum o duceţi? le strig, cu voioşie.

Asta îi ia prin surprindere, dar ştiu că publicului o să-i placă.

— Destul de bine, răspunde băiatul din Districtul 2. Dar tu?

— După gustul meu, e puţin cam prea cald, îi răspund.

Aproape că pot auzi râsetele din Capitoliu.

— Aerul e mai plăcut aici, sus. De ce nu urcaţi?

— Eu cred c-o s-o fac, ripostează acelaşi băiat.

— Poftim, ia astea, Cato, spune fata din Districtul 1, oferindu-i arcul de argint şi tolba cu săgeţi.

Arcul meu! Săgeţile mele! La simpla lor vedere mă înfurii atât de tare, încât îmi vine să ţip – la mine însămi, la trădătorul de Peeta, care mi-a distras atenţia, ca să nu le pot avea. Încerc să-l privesc în ochi, dar el mă evită intenţionat lustruindu-şi lama cuţitului cu poalele cămăşii.

— Nu, spune Cato, împingând arcul deoparte. Mă descurc mai bine cu sabia.

Pot să văd arma, o lamă scurtă, masivă, prinsă de cingătoarea lui.

Îi las lui Cato timp să se salte în copac înainte de a reîncepe să mă caţăr. Gale spune întotdeauna că, privindu-mă cum alerg pe cele mai subţiri ramuri, se duce cu gândul la o veveriţă. Pe de-o parte, datorită greutăţii mele reduse, dar, pe de alta, datorită practicii. Trebuie să ştii unde să-ţi pui mâinile şi picioarele. Sunt cu alţi nouă metri mai sus

când aud trosnetul şi, privind în jos, îl văd pe Cato bătând aerul cu braţele când el şi creanga îşi încep căderea. Loveşte cu putere pământul şi sper că şi-a frânt gâtul, însă el se ridică în picioare, înjurând ca un demon.

Fata cu săgeţile, am auzit pe cineva strigând-o Glimmer[6] – pfui, ce nume ridicole le dau oamenii din Districtul 1 copiilor lor – oricum, Glimmer se urcă în copac până când crengile încep să-i trosnească sub picioare, şi se dovedeşte destul de înţeleaptă ca să se oprească. Eu am ajuns la o înălţime de cel puţin douăzeci şi cinci de metri. Ea încearcă să tragă în mine, dar se vede imediat că nu ştie să folosească arcul. Una dintre săgeţi se înfige totuşi în scoarţa copacului, în apropierea mea, şi reuşesc să pun stăpânire pe ea. În bătaie de joc, o flutur ameninţător deasupra capului lui Glimmer, de parcă ăsta ar fi fost singurul scop pentru care am recuperat-o, în timp ce intenţia mea e s-o folosesc dacă o să am vreodată ocazia. Aş putea să-i ucid pe toţi, dacă armele alea de argint ar fi în mâinile mele.

Jos, profesioniştii se regrupează şi îi aud mormăind conspirativ între ei, furioşi că i-am făcut să pară ridicoli. Dar soarele asfinţeşte şi

---

[6] Licărire, în limba engleză (n. tr.).

timpul propice pentru atacul lor asupra mea se încheie. Într-un târziu, desluşesc vocea lui Peeta, vorbind cu cruzime:

— Oh, lăsaţi-o să stea acolo. N-are cum să plece. Ne ocupăm de ea mâine dimineaţă.

Da, într-o privinţă are dreptate. Nu plec nicăieri. Iar uşurarea oferită de apa iazului a dispărut, lăsându-mă să simt întreaga durere a arsurilor. Mă îndrept grăbită către o bifurcaţie a ramurilor şi mă pregătesc cu stângăcie de culcare. Îmi pun haina. Întind sacul de dormit. Mă leg cu centura şi încerc să nu gem. Căldura din sac e prea puternică pentru piciorul meu. Crestez materialul şi îmi las pulpa să atârne în afară, în aer liber. Îmi împrăştii stropi de apă pe rană, pe mâini.

Toată bravada mea s-a dus. Mă simt slăbită din cauza durerii şi a foamei, dar nu mă pot convinge să mănânc. Chiar dacă reuşesc să rezist peste noapte, ce-o să-mi aducă dimineaţa? Privesc ţintă frunzişul, încercând să-mi impun să mă odihnesc, dar arsurile nu mă lasă. Păsările se pregătesc de culcare, ciripind cântece de leagăn pentru puii lor. Făpturile nopţii ies din ascunzişuri. O bufniţă ţipă. Prin fum răzbate un miros firav de sconcs. Din copacul de alături mă fixează ochii unui animal – probabil ai unui oposum – reflectând lumina torţelor profesioniştilor. Mă

salt brusc într-un cot. Ăia nu sunt ochi de oposum, reflexia lor sticloasă îmi e prea bine cunoscută. De fapt, nu sunt nicidecum ochii unui animal. În lumina palidă a ultimelor raze de soare, reuşesc s-o văd, privindu-mă în tăcere printre crengi.

Rue.

De când e acolo? Probabil c-a stat în copac tot timpul. Nemişcată şi neobservată, pe când acţiunea se derula sub ea. Probabil că s-a cocoţat cu puţin înaintea mea, auzind că haita era atât de aproape.

O vreme ne susţinem reciproc privirea. Pe urmă, fără să stârnească nici măcar foşnetul unei frunze, mâna ei mică se strecoară în spaţiul deschis şi arată ceva aflat deasupra capului meu.

Chapter 14

Urmăresc din ochi direcţia degetului ei, până în frunzişul de deasupra. La început n-am idee către ce arată, însă apoi desluşesc, cu vreo patru metri şi jumătate mai sus, o formă conturată vag în lumina săracă. Dar ce... ce e? Vreun animal? Are dimensiunile unui raton, dar atârnă sub o creangă, legănându-se foarte uşor. E altceva. Printre sunetele familiare ale pădurii din faptul serii, urechile mele desluşesc un bâzâit gros. Şi pe urmă ştiu. E un cuib de viespi.

Frica îmi săgetează trupul, dar am destulă minte ca să rămân nemişcată. La urma urmelor, nu ştiu ce soi de viespi trăiesc aici. Ar putea fi tipul obişnuit, lasă-ne-n-pace-şi-te-lăsăm-în-pace. Însă acestea sunt Jocurile Foamei şi lucrurile obişnuite nu se încadrează în tiparul lor.

E mult mai probabil să fie una dintre speciile mutante create de Capitoliu, viespoii-copoi. Asemeni gaiţelor-zeflemitoare, aceste viespi ucigaşe au fost create în laborator şi plasate strategic în timpul războiului, în jurul districtelor, precum minele de teren. Mai mari decât viespile obişnuite, au un trup aparte,

masiv, auriu, şi un ac a cărui înţepătură lasă în urmă umflături de dimensiunea unei prune. Cei mai mulţi oameni nu pot să suporte decât câteva. Unii mor imediat. Dacă supravieţuieşti, halucinaţiile produse de venin te aduc realmente în pragul nebuniei. Şi mai e ceva, viespile urmăresc până-n pânzele albe pe oricine le tulbură liniştea cuibului şi încearcă să le ucidă. De aceea sunt numite copoi.

După război, locuitorii Capitoliului au distrus cuiburile din jurul oraşului lor, dar cele din prejma districtelor au fost lăsate neatinse. Presupun că reprezintă un alt memento al slăbiciunii noastre, exact cum sunt şi Jocurile Foamei. Un alt motiv de a rămâne în interiorul gardului Districtului 12. Când dăm peste un cuib de viespoi-copoi, eu şi Gale ne îndreptăm imediat în direcţia opusă.

Prin urmare, aşa ceva atârnă deasupra capului meu? Îmi întorc din nou privirea spre Rue, cerând ajutor, dar a dispărut în frunzişul copacului ei.

Date fiind împrejurările, presupun că n-are nici o importanţă despre ce fel de viespi e vorba. Sunt rănită şi încolţită. Întunericul mi-a dăruit o scurtă amânare, dar, în momentul când va răsări soarele, profesioniştii vor fi plănuit deja cum să mă ucidă. Nici n-ar putea

face altceva după ce i-am pus în postura unor proşti. Cuibul ar putea fi singura opţiune care mi-a mai rămas. Dacă sunt în stare să-l arunc peste ei, aş putea reuşi să scap. Dar făcând asta îmi risc viaţa.

Bineînţeles că n-o să pot ajunge niciodată atât de aproape de acest cuib, încât să-l desprind. Va trebui să tai creanga chiar de lângă trunchi, lăsând să cadă totul jos. Porţiunea zimţată a cuţitului meu ar putea s-o facă. Dar mâinile mele? Şi dacă vibraţiile din timpul tăierii trezesc roiul? Dacă profesioniştii descoperă ce fac eu şi-şi mută tabăra? Asta mi-ar nărui întregul plan.

Îmi dau seamă că, în timp ce se cântă imnul, am cele mai multe şanse să tai ramura fără să atrag atenţia. Iar imnul poate începe în orice clipă. Mă extrag din sac, mă asigur că am cuţitul bine prins de centură şi îmi încep urcuşul către vârful copacului. Ceea ce reprezintă un pericol în sine, de vreme ce crengile devin riscant de subţiri chiar şi pentru mine, dar îmi continui drumul. Când ajung lângă ramura care susţine cuibul, zumzăitul devine mai uşor de recunoscut. Însă, dacă ăştia sunt viespoi-copoi, pare, totuşi, ciudat de firav. E din cauza fumului, îmi trece prin minte. I-a amorţit. Asta a fost singura metodă de apărare găsită de rebeli în lupta cu

viespoii.

Stema Capitoliului străluceşte deasupra mea şi se aud acordurile stridente ale imnului. Acum ori niciodată, îmi spun, şi încep să tai. Băşicile de pe mâna dreaptă mi se sparg în timp ce mişc cuţitul înainte sau înapoi. Odată ce reuşesc să fac un şanţ, munca îmi cere mult mai puţin efort, totuşi e aproape mai mult decât pot suporta. Strâng din dinţi, tai şi arunc ocazional câte o privire către cer, constatând că azi n-a murit nimeni. E în ordine. Publicul o să fie satisfăcut văzându-mă rănită, încolţită şi cu haita de profesionişti dedesubt. Dar imnul se încheie şi eu n-am tăiat creanga decât pe trei sferturi, când muzica încetează, cerul se întunecă şi sunt nevoită să mă opresc.

Şi acum? Probabil că aş reuşi să-mi termin treaba pe bâjbâite, numai că s-ar putea ca ăsta să nu fie cel mai inteligent plan. Dacă viespile sunt prea ameţite, dacă li se agaţă cuibul de ceva în cădere, toate această încercare de evadare poate fi o irosire fatală a timpului. E mai bine, îmi spun eu, să mă furişez din nou aici în zori şi să trimit cuibul în capul duşmanilor mei.

În lumina slabă a torţelor profesioniştilor, mă întorc încet pe creanga bifurcată şi am parte de cea mai plăcută surpriză din viaţa

mea. Pe sacul de dormit e un borcan mic, de plastic, agăţat de o paraşută argintie. Primul meu dar de la un sponsor! Haymitch trebuie să mi-l fi trimis în timpul imnului. Borcănaşul îmi încape în palma unei mâini. Ce-ar putea fi? Cu siguranţă nu e mâncare. Deşurubez capacul şi îmi dau seama, după miros, că e un medicament. Ating cu precauţie suprafaţa alifiei. Zvâcnirea dureroasă din vârful degetului îmi dispare.

— Oh, Haymitch, spun, în şoaptă. Mulţumesc.

Nu m-a abandonat. Nu m-a lăsat să mă descurc de una singură. Preţul unui asemenea medicament trebuie să fie astronomic. Probabil că nu numai un singur sponsor, ci mai mulţi au contribuit la cumpărarea acestui flacon minuscul. Pentru mine e nepreţuit.

Îmi afund două degete în recipient şi îmi întind cu delicateţe balsamul pe pulpă. Efectul e aproape miraculos, făcând durerea să dispară la atingere şi lăsând în urmă o senzaţie plăcută, răcoroasă. Asta nu e o fiertură făcută de mama din plante zdrobite din pădure, e un medicament de ultimă generaţie, preparat în laboratoarele Capitoliului. După ce îmi tratez pulpa, îmi întind un strat subţire pe mâini. Înfăşor flaconul în paraşută şi îl adăpostesc la loc

sigur, în rucsac. Acum, când durerea a dispărut, nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să intru din nou în sac înainte de mă afunda în somn.

O pasăre cocoţată la nici doi metri de mine îmi atrage atenţia că mijesc zorii unei noi zile. Îmi examinez mâinile în lumina cenuşie a dimineţii. Medicamentul a transformat toate porţiunile roşii şi inflamate în piele moale, rozalie, ca de bebeluş. Piciorul mai e încă inflamat, dar acolo arsurile au fost mult mai profunde. Întind un alt strat de alifie şi îmi strâng lucrurile fără zgomot. Indiferent ce s-ar întâmpla, trebuie să mă pun rapid în mişcare. Îmi impun să mănânc un biscuit şi o felie de carne de vită şi beau câteva pahare de apă. Ieri nu mi-a rămas aproape nimic în stomac şi încep deja să simt efectele foamei.

Sub mine văd grupul de profesionişti şi pe Peeta, dormind întinşi pe pământ. Judecând după poziţia lui Glimmer, care e rezemată de trunchiul copacului, presupun că trebuia să stea de strajă, dar oboseala a copleşit-o.

Îmi mijesc ochii, încercând să străbat cu privirea prin frunzişul arborelui de alături, dar nu reuşesc s-o descopăr pe Rue. De vreme ce ea mi-a vândut pontul, mi se pare corect s-o previn. În plus, dacă o să mor astăzi, vreau să câştige ea. Chiar dacă asta presupune mai

puţină hrană suplimentară pentru familia mea, ideea că Peeta ar ajunge să fie încununat cu laurii victoriei mi se pare de nesuportat.

Rostesc numele lui Rue într-o şoaptă slabă şi ochii ei apar imediat, măriţi şi vigilenţi. Arată din nou către cuib. Îmi ridic cuţitul şi îl mişc, sugerând tăierea. Ea dă din cap şi dispare. Se aude un foşnet într-un copac din apropiere. Pe urmă acelaşi zgomot, puţin mai departe. Îmi dau seama că Rue sare din copac în copac. Fac tot ce-mi stă în puteri ca să nu izbucnesc într-un râs zgomotos. Oare asta le-a arătat creatorilor-de-joc? Mi-o imaginez zburând în jurul echipamentului de antrenament fără să atingă vreodată podeaua. Ar fi trebuit să primească măcar un zece.

Înspre răsărit, întunericul e întrerupt de dungi rozalii. Nu-mi pot permite să aştept mai mult. Prin comparaţie cu agonia urcuşului de azi-noapte, cel de acum e floare la ureche. Odată ajunsă la ramura care susţine cuibul, poziţionez cuţitul în şanţ şi sunt gata să mişc zimţii de-a curmezişul lemnului, când văd ceva mişcându-se. Acolo, în cuib. Licărul auriu, strălucitor, al unui viespoi-copoi care îşi croieşte alene drum de-a curmezişul suprafeţei cenuşii, ca de hârtie. Fără nici o îndoială, se mişcă puţin cam prea încet, dar

viesparul s-a trezit şi s-a pus în mişcare, ceea ce înseamnă că, în curând, vor ieşi toţi. Din palme îmi izvorăşte sudoarea, adunându-se în picături deasupra alifiei şi îmi dau toată silinţa să mi le şterg lovindu-le încet de cămaşă. Dacă nu tai creanga în câteva secunde, întregul roi ar putea ieşi să m-atace.

N-are nici un sens să mă opresc. Respir adânc, îmi încleştez degetele de mânerul cuţitului şi tai apăsând cu toată forţa. Înainte, înapoi, înainte, înapoi! Viespoii-copoi încep să zumzăie şi îi aud ieşind. Înainte, înapoi, înainte, înapoi! O durere ascuţită îmi înjunghie genunchiul şi ştiu că unul dintre ei m-a găsit, iar ceilalţi mă vor lua drept ţintă. Înainte, înapoi, înainte, înapoi! Şi, exact în clipa când cuţitul trece prin lemn, împing capătul ramurii cât mai departe cu putinţă. Cade peste crengile de jos, agăţându-se pentru scurtă vreme de câteva, dar se răsuceşte, eliberându-se, şi se izbeşte de pământ cu o bufnitură. Cuibul se sparge ca un ou şi un roi furios de viespoi-copoi se avântă în aer.

Simt o a doua înţepătură în obraz şi o a treia pe gât, iar veninul lor mă ameţeşte aproape imediat. Mă agăţ de copac cu o mână, în timp ce îmi smulg din carne insectele usturătoare. Din fericire, numai astea trei m-au identificat înainte de a cădea cuibul. Celelalte şi-au luat

drept ţintă duşmanii de pe sol.

E prăpăd. Profesioniştii s-au trezit în plin atac al viespoilor-copoi. Peeta şi alţii câţiva au destulă minte, încât să arunce tot şi să o rupă la fugă.

— În lac! În lac!

Îi aud strigând şi ştiu că speră să scape de viespi intrând în apă. Lacul trebuie să fie aproape dacă îşi închipuie că pot alerga mai iute decât zboară insectele furioase. Glimmer şi o altă fată, cea din Districtul 4, au mai puţin noroc. Glimmer pare complet înnebunită, ţipând şi încercând să pocnească viespile cu arcul, ceea ce e lipsit de sens. Îi strigă pe ceilalţi în ajutor, dar e de la sine înţeles că nici unul nu se întoarce. Fata din Districtul 4 se împleticeşte în afara razei mele vizuale, dar n-aş paria c-o să ajungă la lac. O privesc pe Glimmer căzând, răsucindu-se isteric pe pământ vreme de câteva minute şi apoi încremenind.

Cuibul nu mai e decât o găoace goală. Viespile plecate în urmărirea celorlalţi s-au făcut nevăzute. Nu cred că se vor întoarce, dar nu vreau să risc. Cobor în grabă din copac şi, imediat ce ating pământul, o rup la goană în direcţia opusă lacului. Veninul din înţepături mă face să mă-mpleticesc, dar găsesc drumul către micul meu iaz şi mă scufund în apă,

pentru cazul că vreo viespe mai e încă pe urmele mele. După vreo cinci minute, mă târăsc pe pietre. Oamenii nu exagerează efectele înţepăturilor viespoilor-copoi. În clipa asta, umflătura de la genunchi e mai apropiată de dimensiunile unei portocale decât de ale unei prune. În locurile de unde am smuls insectele musteşte un lichid verde, cu miros respingător.

Umflătura. Durerea. Supuraţia. Glimmer contorsionându-se pe pământ, în agonie, sub ochii mei. Trebuie să mă gândesc la atâtea lucruri care s-au întâmplat înainte ca soarele să fi apucat măcar să se ridice deasupra orizontului. Nu vreau să-mi imaginez cum o fi arătând Glimmer acum. Trupul ei sluţit. Degetele ei sluţite înţepenite pe arc…

Arcul! Undeva, în mintea mea confuză, un gând se leagă de altul şi sunt în picioare, clătinându-mă printre copaci, pe drumul de întoarcere către Glimmer. Arcul. Săgeţile. Trebuie să le iau. Încă n-am auzit tunurile, aşa că poate Glimmer e într-un soi de comă, inima ei luptându-se cu veninul viespilor. Dar imediat ce se opreşte şi lovitura de tun îi anunţă moartea, o să apară o aeronavă care o să-i recupereze trupul luând pentru totdeauna din arenă singurul arc şi singura tolbă de săgeţi pe care le-am văzut aici. Şi refuz să le

las să-mi alunece încă o dată printre degete. Ajung la Glimmer exact când trage tunul. Fata asta, atât de frumoasă în rochia ei aurie din seara interviurilor încât îţi tăia răsuflarea, e de nerecunoscut. Trăsăturile i-au dispărut, membrele au de trei ori dimensiunea normală. Umflăturile făcute de înţepături au început să-i explodeze, revărsând în jurul ei lichidul verde, împuţit. Ca să eliberez arcul sunt nevoită să zdrobesc cu o piatră hidoşeniile în care i s-au preschimbat degetele. Tolba cu săgeţi e ţintuită sub spatele ei. Încerc s-o rostogolesc trăgând-o de un braţ, dar carnea ei mi se dezintegrează în mâini şi cad pe spate.

Toate astea sunt adevărate? Sau au început halucinaţiile? Strâng cu putere din ochi şi încerc să respir pe gură, impunându-mi să nu mi se facă greaţă. Micul dejun trebuie să rămână acolo unde e, e posibil să treacă mai multe zile până ce voi reuşi să vânez iarăşi. Apoi se aude o a doua lovitură de tun şi presupun că tocmai a murit fata din Districtul 4. Păsările amuţesc şi o aud pe una dând semnalul de avertizare, ceea ce înseamnă că urmează să apară aeronava. Mă gândesc, confuză, că vine pentru Glimmer, cu toate că asta nu prea are sens, fiindcă eu încă mă mai aflu la faţa locului, încă mă mai străduiesc să pun mâna pe săgeţi. Mă ridic în genunchi

clătinându-mă şi copacii din preajmă încep să se învârtească în jurul meu. Văd nava în mijlocul cerului. Mă arunc peste leşul lui Glimmer de parcă aş vrea să-l protejez, însă apoi o văd pe fata din Districtul 4 ridicată în aer şi dispărând.

— Fă-o! îmi ordon singură.

Strâng din dinţi şi îmi afund mâinile sub trupul lui Glimmer, apuc de ceea de pare să fie coşul pieptului ei şi o răsucesc cu toată forţa, întorcând-o pe burtă. Respiraţia mi se precipită, totul aduce atât de mult cu un coşmar, încât nu mai pricep ce e real şi ce nu. Smucesc de tolba argintie cu săgeţi, care s-a agăţat în ceva, poate în omoplatul ei, dar, în cele din urmă, o eliberez. Abia ce înconjor tolba cu braţele, când aud paşi, mai multe perechi de picioare apropiindu-se printre tufişuri, şi realizez că profesioniştii s-au întors. S-au întors ca să mă ucidă, sau ca să-şi ia armele, sau din ambele motive.

Dar e prea târziu ca să scap cu fuga. Scot din tolbă o săgeată lipicioasă şi încerc s-o pun în arc, dar în loc de o coardă văd trei, iar duhoarea înţepăturilor e atât de respingătoare, încât n-o pot face. Nu pot. Nu pot.

Sunt neajutorată când primul vânător apare cu zgomot dintre copaci, cu suliţa ridicată,

gata să lovească. Şocul de pe chipul lui Peeta mi se pare fără nici o noimă. Aştept lovitura. Însă braţul îi coboară.

— De ce mai eşti încă aici? mă întreabă printre dinţi.

Fără să înţeleg nimic, mă holbez la picăturile de apă ce i se preling încet din înţepătura de sub o ureche. Întregul lui trup sclipeşte de parcă ar fi scăldat în rouă.

— Eşti nebună?

Acum mă împunge cu coada suliţei.

— Ridică-te! Ridică-te!

Mă salt în picioare, dar el continuă să mă împingă. Ce e? Ce se petrece? Mă îmbrânceşte cu putere.

— Fugi! strigă el. Fugi!

În spatele lui, Cato îşi croieşte drum prin tufişuri. Şi el scânteiază, tot atât de ud, şi are o înţepătură urâtă sub un ochi. Observ sclipirea unei raze de soare reflectate de sabia lui şi fug, cum mi-a spus Peeta. Strâng cu putere arcul şi săgeţile, mă izbesc de copaci care îmi apar în cale ca din senin, mă împiedic şi cad în timp ce mă străduiesc să-mi ţin echilibrul. Trec pe lângă iazul meu, mă afund în pădurea necunoscută. Lumea prinde să unduiască de-a dreptul alarmant. Un fluture se umflă până la dimensiunile unei case, apoi se sparge într-un milion de stele. Copacii se

transformă în sânge, împroşcându-mi cizmele. Pe băşicile de pe palme încep să mi se târască furnici şi nu mă pot scutura de ele. Mi se urcă pe braţe, pe gât. Cineva ţipă, un ţipăt strident, fără să se-ntrerupă nici măcar cât să respire. Am o vagă idee cine ar putea fi. Mă împiedic şi cad într-o groapă mică, plină cu bule portocalii, ce zumzăie precum un cuib de viespoi-copoi. Mă ghemuiesc cu genunchii sub bărbie şi îmi aştept moartea.

Slăbită şi dezorientată, nu sunt în stare să formulez decât un singur gând: *Peeta Mellark tocmai mi-a salvat viaţa.*

Pe urmă, furnicile îmi intră în ochi şi totul e negru.

Chapter 15

Păşesc într-un coşmar din care mă trezesc în repetate rânduri, numai pentru a descoperi că mă aşteaptă ceva şi mai înspăimântător. Toate lucrurile de care mă tem cel mai mult, pentru mine sau pentru alţii, prind contur şi amănuntele sunt atât de clare, încât cred că se petrec aievea. Până aici mi-a fost, îmi spun, de fiecare dată când mă trezesc, dar nu e aşa. Nu e decât începutul unui nou episod al torturii. În câte feluri o văd pe Prim murind? De câte ori alin suferinţa ultimelor clipe ale tatei? De câte ori îmi simt trupul tăiat în bucăţi? Ăsta e specificul veninului viespoilor-copoi, creat cu minuţiozitate pentru a ajunge în acel loc din creier unde sălăşluieşte frica.

Când îmi vin în sfârşit în simţiri, rămân întinsă, nemişcată, aşteptând următorul atac violent al imaginaţiei. Însă, în cele din urmă, admit că otrava trebuie să se fi eliminat cu totul din trupul meu, lăsându-l zdrobit şi debil. Încă mai sunt culcată pe o parte, încremenită în poziţie fetală. Îmi duc o mână la ochi şi îi găsesc nevătămaţi, neatinşi de furnicile care, de fapt, nici n-au existat vreodată. Simpla întindere a membrelor îmi cere un efort

imens. Mă doare în atât de multe locuri, încât nu merită să fac un inventar. Foarte, foarte încet, reuşesc să mă ridic. Sunt într-o groapă puţin adâncă, în care nu sunt bulele portocalii, zumzăitoare, din halucinaţiile mele, ci doar frunze moarte. Am hainele umede, dar nu ştiu dacă de apă din iaz, de rouă, de ploaie sau de sudoare. Vreme îndelungată nu sunt în stare decât să sorb înghiţituri minuscule din sticlă şi să privesc un cărăbuş căţărându-se pe o tufă de caprifoi.

Cât timp n-am ştiut de mine? Când am început să aiurez era dimineaţă. Acum e după-amiază. Dar amorţeala încheieturilor îmi sugerează că a trecut mai mult de o zi, poate chiar două. Dacă e aşa, n-am cum să aflu ce tributuri au supravieţuit atacurilor viespoilor-copoi. Nu mă refer la Glimmer şi la fata din Districtul 4. Dar mai erau băiatul din Districtul 1, amândouă tributurile din Districtul 2 şi Peeta. Au murit de pe urma înţepăturilor? Dacă au scăpat cu viaţă, ultimele lor zile trebuie să fi fost la fel de groaznice cum au fost ale mele. Dar Rue? E atât de mică, n-ar fi nevoie de mult venin ca s-o dea gata. Cu toate astea… viespoii-copoi n-aveau de ce s-o hăituiască, iar ea avea un avans bun.

Un gust scârbos, de putreziciune, îmi îmbibă gura, iar apa îl alungă într-o mult prea mică

măsură. Mă târăsc lângă tufa de caprifoi şi rup o floare. Trag cu delicateţe de stamine şi las să-mi cadă pe limbă o picătură de nectar. Dulceaţa mi se răspândeşte în gură, îmi coboară pe gât, îmi încălzeşte venele aducând amintirea verii, a pădurilor de acasă şi a prezenţei lui Gale alături de mine. Dintr-un anumit motiv, conversaţia noastră din ultima dimineaţă îmi revine în minte.

— *Am putea s-o facem, ştii.*

— *Ce să facem?*

— *Să plecăm din district. Să fugim. Să trăim în pădure. Tu şi cu mine, noi doi am putea reuşi.*

Şi, dintr-odată, nu mă mai gândesc la Gale, ci la Peeta şi… Peeta! *Mi-a salvat viaţa!* Cad pe gânduri. Fiindcă, în momentul întâlnirii noastre, n-aş fi putut spune ce era real şi ce îmi imaginam din pricina veninului viespoilor-copoi. Dar, dacă a fost aievea, şi instinctul îmi spune că aşa a fost, de ce a făcut-o? Joacă, pur şi simplu, rolul îndrăgostitului, pe care şi l-a atribuit la interviu? Sau a-ncercat într-adevăr să mă apere? Şi, în primul rând, dacă e aşa, de ce stă cu profesioniştii ăia? Nimic din toate astea n-are sens.

Pentru o clipă, mă întreb ce concluzie ar fi tras Gale din acel incident, apoi îmi scot totul din minte, fiindcă, dintr-un anumit motiv, Gale

şi Peeta nu pot coexista în pace în gândurile mele.

Aşa că mă concentrez asupra singurului lucru cu adevărat bun care s-a întâmplat de când am aterizat în arenă. Am un arc şi săgeţi! O duzină neştirbită de săgeţi, dacă o pun la socoteală pe cea recuperată în copac. Nu văd pe nici una vreo urmă din mucozitatea verde, otrăvitoare, de pe trupul lui Glimmer – ceea ce mă îndeamnă să cred că faptele petrecute n-au fost pe de-a-ntregul reale – dar sunt pătate de o cantitate considerabilă de sânge uscat. O să le curăţ mai târziu, însă îmi acord un minut ca să trag câteva într-un copac din apropiere. Arma seamănă mai degrabă cu arcurile de la Centrul de Antrenament decât cu cele de acasă, dar cine se sinchiseşte de asta? O pot folosi.

Şi îmi oferă o perspectivă cu totul nouă asupra Jocurilor. Ştiu că mai am de înfruntat adversari duri. Dar nu mai sunt o simplă pradă care aleargă, se ascunde şi ia măsuri disperate. Dacă, în clipa asta, se iveşte Cato printre copaci, nu mai fug, trag. Şi descopăr că, de fapt, anticipez momentul cu plăcere.

Dar, mai întâi de toate, trebuie să-mi recuperez forţele. Sunt din nou foarte deshidratată şi rezerva mea de apă e periculos de redusă. Puţina grăsime pe care

am reuşit s-o depun îndopându-mă în perioada de pregătire din Capitoliu s-a dus, luând cu sine alte câteva kilograme. Oasele şoldurilor şi coapsele sunt mai proeminente decât îmi amintesc să fi fost vreodată, după acele luni cumplite care au urmat morţii tatei. Şi, în plus, trebuie să ţin cont şi de rănile mele – arsuri, tăieturi, vânătăi căpătate când m-am lovit de copaci şi cele trei înţepături de viespoi-copoi, care sunt la fel de dureroase şi de inflamate ca şi până acum. Îmi tratez arsurile cu alifie şi încerc să-mi ung şi înţepăturile, dar asupra lor n-are nici un efect. Mama ştie un tratament, un tip de frunză care poate extrage veninul, dar are rareori motiv s-o folosească, aşa că nu-mi aduc aminte nici măcar cum se numeşte, ca să nu mai vorbesc despre cum arată.

Mai întâi apa, îmi spun. În starea asta nu poţi vâna. E uşor să-mi dau seama din ce direcţie am venit, luându-mă după frunzişul distrus de trupul meu ieşit din minţi. Aşa că mă îndrept într-acolo, cu speranţa că duşmanii mei încă mai zac, captivi în lumea ireală a veninului viespoilor-copoi.

Nu pot merge prea repede, încheieturile mele se opun mişcărilor bruşte. Dar regăsesc mişcările încete, silenţioase, ale vânătorului în urmărirea prăzii. Peste câteva minute, zăresc

un iepure şi vânez pentru prima oară cu arcul şi săgeţile dobândite. Nu e lovitura mea curată, direct în ochi, dar nu e rea. După vreo oră, dau peste un pârâu, nu prea adânc, dar lat, mai mult decât suficient pentru nevoile mele. Soarele e nemilos de fierbinte, aşa că, în timp ce aştept să mi se purifice apa, mă dezbrac şi mă bălăcesc, lăsându-mă în voia curgerii molcome a apei. Sunt murdară din cap pană-n picioare. Încerc să mă stropesc, dar, în cele din urmă, mă mulţumesc să mă întind câteva minute în apă, lăsând-o să mă cureţe de funingine, de sânge şi de pielea care a început să mi se jupoaie de pe arsuri. După ce îmi spăl hainele şi le pun la uscat atârnându-le de tufişuri, mă aşez puţin pe mal, la soare, şi îmi descâlcesc părul cu degetele. Îmi revine pofta de mâncare şi mănânc un biscuit şi o felie de carne de vită. Îmi frec armele argintii cu o mână de muşchi, curăţându-le de sânge.

Împrospătată, îmi tratez din nou rănile, îmi împletesc la loc părul şi mă îmbrac cu hainele jilave, ştiind că soarele le va usca. Mersul de-a lungul pârâului, către izvor, pare cea mai inteligentă acţiune. Acum mă îndrept în susul dealului, aşa cum prefer, având alături sursă de apă nu numai pentru mine, ci şi pentru un eventual vânat. Dobor cu uşurinţă o pasăre

stranie, care trebuie să fie un soi de curcan sălbatic. Oricum, mi se pare cât se poate de comestibilă. Către sfârşitul după-amiezii, mă hotărăsc să fac un mic foc la care să prăjesc carnea, fiind gata să pariez că strălucirea amurgului o să ascundă fumul şi că o să-l pot stinge înainte de lăsarea serii. Curăţ vânatul, acordându-i păsării o grijă deosebită, dar nu descopăr nimic alarmant. Fără pene nu depăşeşte dimensiunile unui pui, însă e rotofeie, compactă. Tocmai am pus primele bucăţi de carne pe jar când aud pocnetul unei crengi.

Mă întorc în direcţia sunetului dintr-o singură mişcare, ducându-mi arcul şi săgeata la umăr. Acolo nu e nimeni. Sau, nu e cineva pe care să-l pot vedea. Pe urmă observ vârful unei cizme de copil iţindu-se din spatele unui copac. Umerii mi se relaxează şi zâmbesc. Se poate mişca prin pădure ca o umbră, trebuie s-o recunosc. Cum altfel ar fi reuşit să mă urmărească? Cuvintele mi se desprind de pe buze înainte de a le putea opri.

— Ştii, spun, ei nu sunt singurii care pot face alianţe.

Pentru o clipă, nu primesc nici un răspuns. Pe urmă unul dintre ochii lui Rue apare încet de după trunchi.

— Vrei să te-aliezi cu mine?

— De ce nu? M-ai salvat de viespoii-copoi. Eşti destul de isteaţă ca să fii încă printre cei vii. Şi se pare că oricum nu pot scăpa de tine, îi răspund.

Ea mă priveşte chiorâş, încercând să ia o hotărâre.

— Ţi-e foame?

O văd înghiţind în sec, cu greutate, cu ochii scânteind la vederea mâncării.

— Atunci vino, azi am vânat de două ori. Rue iese, nesigură, la loc deschis.

— Îţi pot vindeca înţepăturile.

— Chiar poţi? o întreb. Cum?

Îşi afundă braţul în raniţa ei şi scoate o mână plină de frunze. Sunt aproape sigură că sunt cele pe care le foloseşte mama.

— Unde le-ai găsit?

— Pe aici. Le purtăm cu toţii asupra noastră când muncim în livezi. Acolo au lăsat o grămadă de cuiburi, îmi explică Rue. Şi aici sunt o mulţime.

— Aşa e. Eşti din Districtul 11. Agricultură, spun. Livezi, ei? Asta explică de ce poţi zbura dintr-un copac într-altul, de parcă ai avea aripi.

Rue zâmbeşte. Am nimerit unul dintre puţinele lucruri cu care se poate mândri.

— Păi, atunci dă-i drumul. Vindecă-mă.

Mă trântesc lângă foc şi îmi suflec cracul

pantalonului, dând la iveală înţepătura din genunchi. Spre surprinderea mea, Rue îşi îndeasă frunzele în gură şi începe să le mestece. Mama ar folosi alte metode, dar nu se poate spune că aici am avea de ales. Peste un minut, Rue scuipă un cocoloş vâscos de frunze mestecate şi îl presează de genunchiul meu.

— Ohhh.

Sunetul îmi scapă înainte de a apuca să-l reţin. E ca şi cum frunzele ar extrage pur şi simplu durerea din înţepătură.

Rue chicoteşte.

— Noroc că ţi-a dat prin gând să scoţi viespile, altfel ar fi fost mult mai rău.

— Ocupă-te de gâtul meu! Şi de obraz! Aproape că o implor.

Ea îşi îndeasă în gură o altă mână de frunze, iar eu încep în curând să râd, fiindcă senzaţia de uşurare e atât de minunată. Observ o arsură lungă pe antebraţul lui Rue.

— Am ceva pentru asta.

Îmi aşez armele alături şi o ung cu alifia pentru arsuri.

— Ai sponsori buni, spune ea, uşor invidioasă.

— Încă n-ai primit nimic? o întreb.

Clatină din cap.

— Vei primi, oricum. O să vezi. Cu cât ne

apropiem mai mult de sfârşit, cu atât mai mulţi oameni îşi dau seama ce isteaţă eşti.

Întorc carnea pe partea cealaltă.

— N-ai glumit când ai spus că vrei să te-aliezi cu mine? mă întreabă ea.

— Nu, am vorbit serios.

Aproape că-l pot auzi pe Haymitch cârtind fiindcă mă aliez cu fetiţa asta firavă. Dar e alegerea mea. Pentru că e o supravieţuitoare, pentru că am încredere în ea şi, trebuie să o recunosc, pentru că îmi aduce aminte de Prim.

— OK, spune, întinzându-mi mâna. Eu i-o strâng. S-a făcut.

Fireşte că o asemenea înţelegere nu poate fi decât temporară, dar nici una dintre noi nu pomeneşte asta.

Rue contribuie la ospăţ cu un pumn dintr-un soi de rădăcini cu mult amidon. Coapte pe foc, au dulceaţa puternică a păstârnacului. Recunoaşte şi pasărea, o vietate sălbatică, pe care oamenii din districtul ei o numesc gâsculiţă. Îmi povesteşte că prin livadă cutreieră uneori câte un cârd întreg şi că, într-o asemenea zi, au parte de o masă decentă. O vreme, nu mai scoatem nici o vorbă şi ne umplem stomacurile. Carnea de gâsculiţă e delicioasă şi atât de grasă, încât untura ţâşneşte la fiecare muşcătură şi stropii ţi se scurg pe bărbie.

— Oh, spune Rue, cu un oftat. Până acum n-am mai primit niciodată un copan întreg numai pentru mine.

Fac pariu că aşa e. Fac pariu că pune rareori gura pe carne.

— Ia-l şi pe celălalt, o îndemn.

— Serios? întreabă ea.

— Ia tot ce vrei. Acum, când am arc şi săgeţi, pot face rost de mai multe. Plus că am instalat capcane. Te pot învăţa şi pe tine.

Rue continuă să se uite nesigură la copan.

— Hai, ia-l, spun, punându-i-l în mâini. Oricum nu ţine decât câteva zile şi avem toată pasărea, plus iepurele.

Odată ce l-a prins între degete, pofta ei de mâncare învinge şi ia o îmbucătură imensă.

— Credeam că, în Districtul 11, aveţi mai multă mâncare decât noi. Ştii, de vreme ce voi sunteţi cei care cultivă mâncarea, zic eu.

Rue face ochii mari.

— Oh, nu, nu avem voie să mâncăm recolta.

— Vă arestează sau ce? mă interesez.

— Te biciuiesc şi ii obligă pe toţi ceilalţi să privească, mă lămureşte Rue. Primarul e foarte strict în privinţa asta.

Expresia ei îmi dă de înţeles că nu vorbeşte despre ceva neobişnuit. În Districtul 12 biciuirile publice sunt o raritate, deşi uneori se mai întâmplă. Teoretic, eu şi Gale ar trebui să

fim biciuiţi zilnic pentru că intrăm ilegal în pădure – ei, teoretic ar trebui s-o păţim mult rău – numai că toţi oficialii ne cumpără carnea. În plus, primarul nostru, tatăl lui Madge, nu pare să guste în mod deosebit asemenea evenimente. Poate, fiind cel mai lipsit de prestigiu, cel mai sărac şi cel mai ridiculizat district din întreaga ţară, avem nişte avantaje. Cum ar fi faptul că suntem ignoraţi pe scară largă de Capitoliu, atâta timp cât ne livrăm cota de cărbune.

— Voi luaţi cât cărbune vreţi? întreabă Rue.

— Nu, îi răspund. Doar ce cumpărăm şi ce cărăm pe tălpi.

— Pe noi ne hrănesc ceva mai bine în timpul culesului, pentru ca oamenii să reziste mai mult, spune ea.

— Nu trebuie să fiţi la şcoală?

— Nu şi în timpul culesului. Atunci toată lumea munceşte, îmi explică ea.

E interesant să aflu cum e viaţa ei. Comunicăm atât de puţin cu cei din afara districtului. De fapt, mă întreb dacă discuţia noastră e sau nu difuzată, pentru că, deşi pare inofensivă, creatorii-de-joc nu vor ca oamenii din diferite districte să primească informaţii unii despre alţii.

La sugestia lui Rue, ne scoatem toate proviziile, făcând o planificare. A văzut mai tot

ce am eu, dar acum adaug deasupra mormanului ultimii doi biscuiţi şi feliile de carne uscată. Ea a adunat o adevărată colecţie de rădăcini, de nuci, de legume verzi, ba chiar şi câteva fructe.

Rostogolesc între degete una dintre bobiţele nefamiliare.

— Eşti sigură că astea sunt bune?

— Oh, da, cresc şi acasă. Le mănânc de zile-ntregi, îmi răspunde, ducându-şi un pumn plin la gură.

Muşc cu prudenţă dintr-una şi mi se pare la fel de bună ca murele noastre. Faptul că m-am aliat cu Rue pare o hotărâre din ce în ce mai bună. Ne împărţim rezervele, astfel încât, dacă suntem despărţite, să ne descurcăm amândouă vreme de câteva zile. În afară de mâncare, Rue mai are un burduf pentru apă, o praştie improvizată şi o pereche suplimentară de şosete. Mai are şi o aşchie ascuţită de piatră, pe care o foloseşte drept cuţit.

— Ştiu că nu e mult, spune, părând stânjenită, dar a trebuit să plec repede de la Cornul Abundenţei.

— Ai făcut bine, încuviinţez.

Când îmi înşir echipamentul, scoate un icnet uşor la vederea ochelarilor de soare.

— Cum ai făcut rost de ăştia? mă întreabă.

— Erau în rucsac. Până acum nu mi-au fost

de folos. Nu blochează lumina soarelui şi vezi mai rău când îi pui, răspund, cu o ridicare din umeri.

— Nu sunt pentru soare, sunt pentru întuneric, exclamă Rue. Uneori, când culegem pe timpul nopţii, ne dau câteva perechi pentru cei care se urcă în vârful copacilor. Acolo unde nu ajunge lumina torţelor. Odată, un băiat, Martin, a încercat să păstreze perechea lui. A ascuns-o în pantaloni. L-au ucis chiar acolo.

— L-au ucis fiindcă a luat unii din ăştia? mă minunez.

— Da, şi toată lumea ştia că el nu era un pericol. Martin avea ceva la cap. Adică încă se mai purta de parcă ar fi avut trei ani. Voia ochelarii ca să se joace cu ei, îmi povesteşte Rue.

Ceea ce îmi dă senzaţia că Districtul 12 e un fel de rai, unde te afli în siguranţă. Bineînţeles că mereu cade câte cineva lat, murind de foame, dar nu mi-i pot imagina pe Apărătorii Păcii omorând un copil slab de minte. E o fetiţă, una dintre nepoatele lui Sae Unsuroasa, care cutreieră prin Vatră. Nu e tocmai întreagă la minte şi e tratată drept un fel de animal de casă. Oamenii îi aruncă resturi de mâncare şi diverse lucruri.

— Şi ce fac ăştia? o întreb pe Rue, ridicând ochelarii.

— Te ajută să vezi în cea mai neagră beznă, răspunde ea. Încearcă-i la noapte, după ce apune soarele.

Îi dau lui Rue câteva chibrituri, iar ea se asigură că am destule frunze, pentru cazul că înţepăturile mele se inflamează iarăşi. Stingem focul şi mergem în susul râului aproape până ce se lasă întunericul.

— Unde dormi? o întreb. În copaci? Ea dă din cap.

— Doar în haină?

Rue ridică perechea suplimentară de şosete.

— Am astea pentru mâini.

Mă gândesc cât de reci au fost nopţile.

— Dacă vrei, putem împărţi sacul meu de dormit. O să-ncăpem amândouă cu uşurinţă.

Chipul i se luminează. Îmi dau seama că e mai mult decât îndrăznea să spere.

Alegem o creangă bifurcată şi ne instalăm pentru noapte tocmai când începe să răsune imnul. Astăzi n-a murit nimeni.

— Rue, eu m-am trezit abia astăzi. Câte nopţi am pierdut?

Imnul ar trebui să ne acopere vocile, totuşi vorbesc în şoaptă. Îmi iau chiar şi precauţia de a-mi acoperi gura cu mâna. Nu vreau să afle publicul că vreau să-i povestesc despre Peeta. Urmându-mi exemplul, ea face acelaşi lucru.

— Două, îmi răspunde. Fetele din districtele

unu şi patru sunt moarte. Am rămas zece.

— S-a întâmplat ceva ciudat. Sau, cel puţin, eu cred că s-a întâmplat. E posibil să-mi fi imaginat doar, din cauza veninului viespoilor-copoi, îi spun. Îl ştii pe băiatul din districtul meu? Peeta? Cred că mi-a salvat viaţa. Numai că era aliat cu profesioniştii.

— Acum nu mai e cu ei, zice ea. Le-am spionat tabăra de lângă lac. Au reuşit să se-ntoarcă înainte de a cădea din cauza înţepăturilor. Dar el nu e acolo. Poate că te-a salvat şi a fost nevoit să fugă.

Nu răspund. Dacă Peeta m-a salvat într-adevăr, atunci îi sunt din nou îndatorată. Şi datoria asta nu poate fi plătită.

— Dacă a făcut-o, înseamnă că a continuat, probabil, să-şi joace rolul. Ştii, pentru ca lumea să creadă că e îndrăgostit de mine.

— Oh, spune Rue, căzând pe gânduri. Nu m-am gândit că e o înscenare.

— Bineînţeles că e, zic eu. A pus-o la cale împreună cu mentorul nostru.

Imnul se termină şi cerul se întunecă.

— Hai să-ncercăm ochelarii.

Îi scot din rucsac şi mi-i pun. Rue n-a glumit. Văd totul, de la frunzele copacilor până la un sconcs care cutreieră tacticos printre tufişuri, la o distanţă de vreo cincisprezece metri. L-aş putea ucide de aici, dacă aş avea de gând. Aş

putea ucide pe oricine.

— Mă întreb cine mai are vreo pereche din ăştia.

— Profesioniştii au două. Dar ţin totul lângă lac, spune Rue. Şi sunt atât de puternici.

— Şi noi suntem puternice. Numai că într-alt fel.

— Tu eşti. Tu poţi să tragi cu arcul, subliniază ea. Eu ce pot?

— Poţi să te hrăneşti. Ei sunt în stare? întreb.

— N-au nevoie. Au toate proviziile alea, răspunde Rue.

— Să zicem că nu le-ar mai avea. Să zicem că proviziile dispar. Cât ar putea rezista? Adică, astea sunt Jocurile Foamei, nu-i aşa?

— Dar, Katniss, ei nu rabdă de foame, spune Rue.

— Nu, nu rabdă. Asta e problema, încuviinţez. Şi, pentru prima oară, am un plan. Un plan fără nici o legătură cu nevoia de a fugi şi de a mă ascunde. Un plan de atac.

— Şi cred c-o s-o rezolvăm, Rue.

Chapter 16

Rue s-a hotărât să se încreadă în mine fără rezerve. O ştiu fiindcă se face ghem imediat ce se termină imnul, se lipeşte de mine şi adoarme. Nici eu n-am îndoieli în privinţa ei, aşa că nu-mi iau nici o măsură de prevedere ieşită din comun. Dacă voia să mor, ar fi fost suficient să plece din copac fără să-mi arate cuibul viespoilor-copoi. Într-un ungher al minţii mele, realitatea evidentă mă zgândăreşte. Nu putem câştiga amândouă Jocurile. Dar, de vreme ce şansele continuă să fie împotriva supravieţuirii oricăreia dintre noi, reuşesc să-mi ignor gândul.

În plus, atenţia îmi e distrasă de noua mea idee legată de profesionişti şi de proviziile lor. Eu şi Rue trebuie să găsim, cumva, o modalitate de a le distruge mâncarea. Sunt sigură că nu s-ar putea hrăni decât făcând eforturi imense. Strategia tradiţională a tributurilor profesioniste constă în a pune mâna pe toată mâncarea în prima etapă a Jocurilor şi a acţiona bazându-se pe asta. În anii când nu şi-au păzit-o cum trebuia – o dată a fost distrusă de un grup de reptile oribile, altă dată a fost luată de o inundaţie regizată

de creatorii-de-joc – Jocurile au fost câştigate, de obicei, de tributuri din alte districte. Faptul că au crescut fiind mai bine hrăniţi e în dezavantajul profesioniştilor, pentru că nu ştiu cum e să-ţi fie foame. Nu aşa cum o ştim eu şi Rue.

Dar sunt prea istovită ca să pot face un plan amănunţit în seara asta. Rănile mele pe cale de a se vindeca, mintea încă puţin cam tulbure din cauza veninului, căldura trupului lui Rue, aflat alături, capul ei rezemat pe umărul meu mi-au dat senzaţia că mă aflu în siguranţă. Şi pentru prima oară realizez cât de singură m-am simţit în arenă. Cât de reconfortantă poate fi prezenţa unei alte fiinţe umane. Cedez în faţa somnolenţei, hotărând că mâine rolurile se vor inversa.

Mâine profesioniştii vor fi nevoiţi să-şi păzească spatele.

Mă trezesc tresărind când bubuie tunul. Cerul e brăzdat de dungi luminoase şi păsările au început deja să ciripească. Rue e cocoţată pe o creangă de vizavi de mine, ţinând ceva în mâinile făcute căuş. Ne aşteptăm să mai auzim lovituri de tun, dar nu mai urmează nici una.

— Cine crezi c-o fi? Gândul îmi zboară la Peeta.

— Nu ştiu. Ar putea fi oricare din ceilalţi,

zice Rue. Presupun c-o să aflăm la noapte.

— Cine a mai rămas? întreb.

— Băiatul din Districtul 1. Ambele tributuri din 2. Băiatul din 3. Eu şi Thresh. Tu şi Peeta, spune Rue. Asta înseamnă opt. Stai, mai e băiatul din 10, cel cu piciorul diform. Cu el suntem nouă.

Mai e încă unul, dar nici una dintre noi nu reuşeşte să-şi aducă aminte cine.

— Mă întreb cum o fi murit ultimul, zice Rue.

— Greu de spus. Dar e în avantajul nostru. Moartea cuiva ar trebui să-i ţină pe ceilalţi o vreme pe loc. Poate avem timp să facem ceva înainte de a decide creatorii-de-joc că lucrurile merg prea încet, îi răspund eu. Ce-ai acolo?

— Micul dejun, spune ea.

Îşi deschide palmele, dând la iveală două ouă mari.

— Ce fel de ouă sunt? întreb.

— Nu sunt sigură. În partea aia e o mlaştină. E un soi de pasăre de apă, răspunde ea.

Ar fi bine să le putem pregăti, dar nici una dintre noi nu vrea să rişte făcând focul. Presupun că tributul care a murit astăzi a fost o victimă a profesioniştilor, ceea ce înseamnă că şi-au revenit atât cât e necesar ca să reintre în joc. Sorbim fiecare conţinutul câte unui ou, mâncăm câte un picior de iepure şi câteva fructe. E un mic dejun la fel de bun ca

oricare altul.
— Eşti gata s-o facem? întreb, punându-mi în spate rucsacul.
— Ce să facem? vrea ea să ştie, dar, după felul în care ţopăie, îmi dau seama că e gata pentru orice.
— Azi îi lăsăm pe profesionişti fără mâncare, îi spun.
— Serios? Cum?
Licărul de entuziasm din ochii ei e uşor de observat. În privinţa asta, e exact opusul lui Prim, pentru care orice aventură e un coşmar.
— Habar n-am. Haide, o să fac un plan în timp ce vânăm, zic eu.
Nu reuşim să vânăm mare lucru, fiindcă sunt prea ocupată să aflu şi cea mai mică informaţie deţinută de Rue despre baza profesioniştilor. I-a spionat pentru scurt timp, dar are un spirit de observaţie excelent. Şi-au făcut tabăra lângă lac. Proviziile sunt depozitate la vreo treizeci de metri distanţă. În timpul zilei le lasă sub paza unui alt tribut, băiatul din Districtul 3.
— Băiatul din Districtul 3? mă mir eu. E mână-n mână cu ei?
— Da, stă tot timpul în tabără. A fost înţepat şi el când au atras viespoii-copoi către lac, îmi povesteşte Rue. Cred că au fost de acord să-l lase în viaţă dacă le serveşte drept paznic.

Dar nu e foarte voinic.

— Ce arme are?

— Din câte am văzut, nu cine ştie ce. O suliţă. I-ar putea ţine la distanţă pe câţiva dintre noi, dar Thresh l-ar omorî cu uşurinţă, spune Rue.

— Şi mâncarea stă aşa, la vedere? întreb. Ea dă din cap.

— În tot aranjamentul ăsta, ceva nu se potriveşte.

— Ştiu. Dar n-aş putea spune ce. Katniss, dacă ai putea ajunge la mâncare, cum ai scăpa de ea?

— I-aş da foc. Aş arunca-o în lac. Aş turna combustibil peste ea. O împung cu degetul în stomac, aşa cum aş face cu Prim. Aş mânca-o!

Ea chicoteşte.

— Nu-ţi face griji, o să mă gândesc la ceva. E mai uşor să distrugi lucrurile decât să le faci.

Pentru o vreme, dezgropăm rădăcini, adunăm fructe şi legume verzi, punem la punct o strategie, pe şoptite. Şi aflu că Rue, cea mai mare dintre şase fraţi, îi protejează pe ceilalţi cu înverşunare, le dă celor mai mici raţia ei şi umblă după mâncare pe pajişti, într-un district unde Apărătorii Păcii sunt mult mai puţin binevoitori decât ai noştri. Rue, care, atunci când o întreb ce-i place cel mai mult pe lume, spune, dintre toate lucrurile posibile:

— Muzica.
— Muzica?
În lumea noastră, din punct de vedere al utilităţii, eu plasez muzica undeva, între panglicile pentru păr şi curcubeu. Cel puţin, curcubeul te avertizează în privinţa vremii.
— Aveţi mult timp pentru muzică?
— Cântăm acasă. Şi la muncă. De-asta îmi place broşa ta, spune, arătând către gaiţa-zeflemitoare pe care am dat-o din nou uitării.
— Aveţi gaiţe-zeflemitoare? o întreb.
— O, da. Am câteva care sunt prietenele mele speciale. Le cânt şi ele îmi răspund, vreme de ore întregi. Transmit mesaje pentru mine, spune ea.
— Cum adică?
— Eu mă urc de obicei cel mai sus, aşa că văd prima steagul care semnalizează încetarea lucrului. Pentru asta am un cântecel special, îmi explică Rue şi cântă o suită de patru note, cu voce dulce, limpede. Şi gaiţele-zeflemitoare îl duc în toată livada. Aşa află toată lumea că e timpul să se oprească. Totuşi, pot fi periculoase când te apropii prea mult de cuiburile lor. Dar nu le poţi condamna pentru asta.
Îmi scot broşa şi i-o întind.
— Uite, ia-o tu. Pentru tine înseamnă mai mult decât pentru mine.

— Oh, nu, spune ea, strângându-mi degetele la loc, peste broşă. Îmi place să te văd purtând-o. Aşa am hotărât că pot avea încredere în tine. În plus, eu am asta.

Îşi scoate de sub cămaşă un lănţişor împletit dintr-un soi de iarbă. De el atârnă o stea de lemn, cioplită grosolan. Sau poate e o floare.

— E un talisman aducător de noroc.

— Ei bine, până aici a mers, spun, prinzându-mi din nou gaiţa-zeflemitoare de cămaşă. Poate e de preferat să nu-l înlocuieşti.

Până la prânz, avem un plan. La începutul după-amiezii suntem pregătite să-l ducem la îndeplinire. O ajut pe Rue să adune şi să aşeze lemnele pentru primele două focuri de tabără, iar de al treilea va avea timp să se ocupe singură. Stabilim să ne-ntâlnim după aceea, în locul unde am mâncat prima dată împreună. Pârâul o să m-ajute să găsesc locul. Înainte de a pleca, mă asigur că Rue are destulă mâncare şi destule chibrituri. Insist chiar şi să ia sacul meu de dormit, pentru cazul în care nu ne putem întâlni înainte de căderea nopţii.

— Dar tu? N-o să-ţi fie frig? mă întreabă ea.

— Nu şi dacă o să iau alt sac de dormit de lângă lac, răspund. Ştii, aici furtul nu e ilegal, adaug, rânjind.

În ultima clipă, Rue se hotărăşte să mă

înveţe semnalul ei pentru gaiţele-zeflemitoare, cel prin care dă de veste că ziua de lucru s-a încheiat.

— S-ar putea să nu meargă. Dar, dacă o să auzi gaiţele-zeflemitoare cântându-l, o să ştii că sunt OK, numai că nu mă pot întoarce imediat.

— Aici sunt gaiţe-zeflemitoare? o întreb.

— Nu le-ai văzut? Au cuiburi peste tot, răspunde ea.

Trebuie să recunosc că n-am observat.

— OK. Dacă totul merge conform planului, ne vedem la cină, îi spun.

Rue îşi aruncă pe neaşteptate braţele în jurul meu. Nu ezit decât o singură clipă înainte de a răspunde îmbrăţişării ei.

— Să fii prudentă, mă roagă ea.

— Şi tu, spun.

Îi întorc spatele şi mă îndrept către pârâu, simţindu-mă, cumva, îngrijorată. Fiindcă Rue ar putea fi ucisă, fiindcă s-ar putea să nu fie ucisă şi noi două o să rămânem ultimele, fiindcă am lăsat-o singură, fiindcă am lăsat-o pe Prim singură acasă. Nu, Prim îi are pe mama, pe Gale şi pe brutar, care a promis că n-o s-o lase să moară de foame. Rue nu mă are decât pe mine.

Odată ajunsă lângă pârâu, n-am de făcut nimic altceva decât să-l urmăresc în josul

dealului până în locul unde l-am descoperit prima dată, după atacul viespoilor-copoi. Trebuie să fiu prevăzătoare când merg de-a lungul apei, fiindcă mintea îmi e preocupată de întrebări fără răspuns, cele mai multe având legătură cu Peeta. Lovitura de tun pe care am auzit-o dis-de-dimineaţă a anunţat moartea lui? Dacă da, cum a murit? De mâna unui profesionist? Şi asta a fost o răzbunare fiindcă m-a lăsat pe mine în viaţă? Mă străduiesc din nou să-mi aduc aminte momentul în care mă aflam deasupra cadavrului lui Glimmer, când el a dat năvală dintre copaci. Dar simplul fapt că Peeta sclipea mă face să mă-ndoiesc de adevărul amintirilor mele.

Probabil că ieri am mers foarte încet, fiindcă acum ajung în numai câteva ore în dreptul porţiunii largi, cu apă puţin adâncă, unde m-am scăldat. Mă opresc să-mi completez rezerva de apă şi adaug un strat de noroi pe rucsac. Se pare că are tendinţa să redevină portocaliu indiferent de câte ori l-aş acoperi.

Vecinătatea taberei profesioniştilor îmi ascute simţurile şi, cu cât ajung mai aproape, cu atât sunt mai prudentă, mă opresc des, cu o săgeată gata potrivită în arc, străduindu-mă să nu scap nici un zgomot nefiresc. Nu văd nici un alt tribut, dar observ câteva lucruri de-

spre care a pomenit Rue. Tufe de mure dulci. Un tufiş cu frunze din soiul care mi-a vindecat înţepăturile. Ciorchini de cuiburi de viespoi-copoi în vecinătatea copacului în care am fost încolţită. Şi, ici-colo, străfulgerarea alb-cu-negru a unei aripi de gaiţă-zeflemitoare pe ramurile de deasupra capului meu.

Când ajung la copacul alături de care zace cuibul abandonat, mă opresc o clipă, adunându-mi curajul. Rue mi-a explicat cu precizie cum ajung de aici până în cel mai potrivit loc pentru spionaj de lângă lac. Nu uita, îmi spun. Acum vânătorul eşti tu, nu ei. Îmi încleştez cu mai multă hotărâre mâna pe arc şi îmi văd de drum. Ajung în tufărişul de-spre care mi-a vorbit Rue şi îi admir din nou isteţimea. E exact la marginea pădurii, dar frunzişul e atât de des încât pot spiona cu uşurinţă tabăra profesioniştilor, fără să fiu observată. Între noi se întinde porţiunea de teren plat unde au început Jocurile.

Sunt patru tributuri. Băiatul din Districtul 1, Cato, fata din Districtul 2 şi un băiat costeliv, palid, care trebuie să fie din Districtul 3. În timpul petrecut la Capitoliu nu m-a impresionat cu ceva. Nu-mi amintesc aproape nimic despre el, nici costumul, nici punctajul de la antrenament, nici interviul lui. Chiar şi acum, când stă acolo, răsucind între degete

un soi de cutie de plastic, e uşor de trecut cu vederea în prezenţa însoţitorilor săi masivi şi dominatori. Dar trebuie să aibă o oarecare valoare, fiindcă altfel nu s-ar fi ostenit să-l lase în viaţă. Totuşi, vederea lui îmi sporeşte neliniştea, făcându-mă să mă întreb de ce îl lasă profesioniştii să le păzească proviziile şi de ce nu l-au ucis.

Toţi patru par să fie încă în convalescenţă după atacul viespoilor-copoi. Până şi de aici le pot vedea umflăturile mari, inflamate. Probabil că nu le-a dat prin cap să smulgă viespile care i-au înţepat sau, chiar dacă au făcut-o, nu ştiu nimic despre frunzele care i-ar putea lecui. Se pare că medicamentele găsite în Cornul Abundenţei, indiferent ce-or fi fost, n-au avut nici un efect.

Cornul Abundenţei stă în poziţia sa iniţială, dar a fost golit cu desăvârşire. Majoritatea proviziilor, păstrate în lăzi, în saci de pânză groasă şi în recipiente de plastic sunt stivuite cu grijă într-o piramidă a cărei distanţă faţă de tabără ridică semne de întrebare. Altele sunt împrăştiate de-a lungul perimetrului piramidei, aproape imitând aranjamentul proviziilor din jurul Cornului Abundenţei, cel de la începutul Jocurilor. Piramida este acoperită cu o plasă care, în afară de faptul că descurajează păsările, pare să nu fie de nici un folos.

Întregul aranjament e complet derutant. Distanţa, plasa, prezenţa băiatului din Districtul 3. Un singur lucru e sigur, distrugerea acestor provizii n-o să fie atât de simplă cum pare. Aici mai e în joc şi un alt factor şi e bine să stau liniştită până când descopăr despre ce e vorba. Presupun că piramida e înconjurată, cumva, de capcane nevăzute. Mă gândesc la gropi camuflate, plase coborâtoare, fire care, odată rupte, îţi trimit în inimă o săgeată otrăvită. Adevărul e că posibilităţile sunt infinite.

În timp ce reflectez asupra opţiunilor mele, îl aud pe Cato strigând. Arată către pădure, undeva, cu mult dincolo de mine, şi, fără să mă întorc, ştiu că Rue a aprins primul foc. Am avut grijă să strângem destule lemne verzi pentru ca fumul să fie vizibil. Profesioniştii încep imediat să se înarmeze.

Izbucneşte o ceartă. Vorbesc suficient de tare ca să aud că sunt preocupaţi de băiatul din Districtul 3, nehotărându-se dacă trebuie să rămână pe loc sau să-i însoţească.

— Vine cu noi. Avem nevoie de el în pădure, iar aici oricum nu mai are ce face. De provizii nu se poate atinge nimeni, zice Cato.

— Dar Îndrăgostitul? întreabă băiatul din Districtul 1.

— Ţi-am tot spus să nu te mai gândeşti la el.

Ştiu ce tăietură i-am făcut. E un miracol că încă n-a sângerat până la moarte. În orice caz, nu e în stare să dea o raită pe-aici, subliniază Cato.

Deci Peeta e undeva, în pădure, grav rănit. Cât despre motivul pentru care i-a trădat pe profesionişti, mă simt încă în ceaţă.

— Haideţi, îi îndeamnă Cato.

Îndeasă o suliţă în mâinile băiatului din Districtul 3 şi o pornesc toţi trei în direcţia focului. Ultimul lucru pe care-l aud în timp ce pătrund printre copaci sunt vorbele lui Cato:

— Când o găsim, o ucid aşa cum ştiu eu şi nu se amestecă nimeni.

Ştiu, cumva, că nu vorbeşte despre Rue. Ea nu i-a aruncat în cap un cuib de viespoi-copoi.

Rămân locului încă vreo jumătate de oră, încercând să-mi dau seama ce e de făcut în privinţa proviziilor. Singurul avantaj pe care mi-l oferă arcul şi săgeţile e distanţa. Mi-ar fi uşor să trimit o săgeată aprinsă în piramidă – ţintesc destul de bine ca să nimeresc într-un ochi al plasei – dar n-am nici o garanţie că ar declanşa un incendiu. E mult mai probabil să ardă numai săgeata, şi ce-aş realiza? N-aş rezolva nimic şi le-aş oferi mult prea multe informaţii despre mine. Că am fost aici, că am un complice, că pot trimite săgeţile la ţintă cu mare precizie.

Nu există alternativă. Trebuie să mă apropii, să văd dacă nu pot descoperi ce anume protejează proviziile. De fapt, sunt gata să ies în câmp deschis când o mişcare îmi atrage privirea. La câteva sute de metri în dreapta mea, văd pe cineva ieşind din pădure. Pentru o clipă, am impresia că e Rue, însă apoi o recunosc pe Faţă de Vulpe – ea e cea de care nu reuşeam să ne-aducem aminte azi-dimineaţă – furişându-se spre câmpie. Când ajunge la concluzia că e în siguranţă, aleargă spre piramidă cu paşi mici şi iuţi. Se opreşte exact la marginea cercului de provizii răspândite de jur împrejur, cercetează terenul şi îşi plasează cu băgare de seamă picioarele într-un loc anume. Pe urmă se apropie de morman în salturi mici, bizare, uneori aterizând pe un singur picior, legănându-se lent şi riscând când şi când câţiva paşi. La un moment dat, se lansează în aer, sărind peste un butoiaş, şi aterizează pe vârfuri. Dar s-a avântat prea tare şi inerţia o aruncă în faţă. O aud ţipând ascuţit când atinge cu mâinile pământul, dar nu se întâmplă nimic. În secunda următoare e din nou în picioare şi continuă să înainteze până ce ajunge la grosul proviziilor.

Am avut aşadar dreptate în privinţa capcanelor, dar sunt mult mai complexe decât

îmi imaginasem. Am avut dreptate şi în privinţa fetei. Cât de vicleană e dacă a reuşit să descopere drumul către hrană şi să-l reconstituie cu atâta exactitate? Îşi umple rucsacul luând câte puţin din diverse containere, biscuiţi dintr-o ladă, o mână de mere dintr-un sac de pânză, agăţat pe latura unei lăzi. Dar numai câte un pumn din fiecare, prea puţin pentru ca lipsurile să fie observate. Prea puţin ca să trezească vreo suspiciune. Şi se îndepărtează executându-şi micul dans straniu până la marginea cercului şi fugind cât o ţin picioarele până în pădure, vie şi nevătămată.

Îmi dau seama că scrâşnesc din dinţi, frustrată. Faţă de Vulpe mi-a confirmat ceea ce ştiam deja. Dar ce fel de capcane au instalat ca să fie nevoie de o asemenea dexteritate? Sunt atât de multe puncte declanşatoare? Şi de ce a ţipat aşa când a atins pământul cu mâinile? Ai fi zis că… şi, încet, încet, în mintea mea începe să se facă lumină… ai fi zis că pământul era pe cale să explodeze.

— E minat, şoptesc.

Asta explică totul. Uşurinţa cu care au acceptat profesioniştii să-şi părăsească proviziile. Reacţia lui Faţă de Vulpe, implicarea băiatului din Districtul 3, unde au fabrici, unde

fac televizoare, automobile şi explozibili. Dar de unde a luat minele? Din provizii? Creatorii-de-joc nu furnizează, de obicei, astfel de arme, pentru că le place să vadă tributurile vărsând sânge cu mâinile lor. Mă strecor în afara tufişurilor şi traversez câmpul către una dintre plăcile rotunde de metal care ne-au adus în arenă. Pământul din jur a fost săpat şi bătătorit la loc. Minele de teren au fost dezactivate după cele şaizeci de secunde în care am rămas pe plăci, dar băiatul din Districtul 3 trebuie să fi reuşit să le reactiveze. N-am mai văzut pe nimeni făcând aşa ceva în timpul Jocurilor. Trebuie să fi fost un şoc chiar şi pentru creatori.

Ei, bravo pentru băiatul din Districtul 3, care i-a tras pe sfoară, dar ce-ar trebui să fac eu acum? Evident că nu pot să mă plimb tacticoasă prin harababura de explozibili fără să fiu spulberată până în înaltul cerului. Cât despre trimiterea unei săgeţi aprinse, ideea pare mai ridicolă ca niciodată. Minele sunt declanşate prin apăsare. Iar apăsarea nu trebuie să fie foarte puternică. Într-un an, o fată şi-a scăpat talismanul, o bilă mică, de lemn, în timp ce se afla încă pe trapă şi au adunat-o apoi bucată cu bucată, răzuindu-le efectiv de pe pământ.

Braţul meu e destul de puternic, aş putea

arunca nişte pietre în interiorul cercului, ca să declanşez... ce să declanşez? Poate o mină? Asta ar putea conduce la o reacţie în lanţ. Sau nu? Oare băiatul din Districtul 3 a plasat minele, astfel încât explozia uneia să nu le declanşeze pe celelalte? Protejând proviziile, dar garantând moartea intrusului? Dacă aş declanşa o singură mină, i-aş atrage cu siguranţă pe profesionişti aici, înapoi. Şi, oricum, ce e în capul meu? Mai e şi plasa, evident întinsă ca să devieze un asemenea atac. În plus, ceea ce ar trebui să fac, de fapt, ar fi să arunc simultan vreo treizeci de pietre, declanşând o imensă explozie în lanţ, care să distrugă totul.

Arunc o privire înapoi, către pădure. Fumul celui de-al doilea foc al lui Rue pluteşte către cer. În clipa asta, profesioniştii au început probabil să bănuiască deja că au de-a face cu un soi de truc. Timpul e pe sfârşite.

Problema asta are o soluţie, ştiu că are, nu trebuie decât să mă concentrez suficient. Mă holbez la piramidă, la recipiente, la lăzi, toate prea grele ca să le răstorni cu o singură săgeată. Poate că există vreun container cu ulei comestibil – şi, când ideea săgeţii aprinse prinde din nou viaţă, îmi dau seama că aş putea sfârşi pierzându-le pe toate douăsprezece fără să lovesc nici o cutie cu

ulei, fiindcă aş trage la întâmplare. Mă gândesc să-ncerc să refac traseul lui Faţă de Vulpe către piramidă, cu speranţa că voi descoperi o nouă metodă de distrugere, când ochii îmi cad pe sacul de pânză, plin cu mere. Aş putea reteza frânghia cu o singură săgeată, n-am făcut-o şi la Centrul de Antrenament? E un sac mare, dar e posibil să nu provoace, totuşi, decât o singură explozie. Dacă aş putea elibera cumva merele...

Ştiu ce am de făcut. Îmi schimb poziţia, astfel încât să am sacul în bătaia arcului şi îmi acord trei săgeţi ca să termin treaba. Îmi aleg cu grijă poziţia picioarelor şi ignor restul universului în timp ce ţintesc cu meticulozitate. Prima săgeată taie pânza din partea de sus a sacului, lăsând în urmă o despicătură. A doua o lărgeşte, transformând-o într-o gaură căscată. Văd primul măr clintindu-se, când slobod a treia săgeată, nimerind gura răsucită a sacului.

Pentru o clipă, timpul pare să fi încremenit. Pe urmă, merele se răspândesc pe pământ şi sunt azvârlită înapoi, prin aer.

Chapter 17

Impactul cu solul tare, bine bătătorit, al câmpiei îmi scoate aerul din plămâni. Rucsacul amortizează căzătura într-o mult prea mică măsură. Din fericire, tolba cu săgeţi mi s-a înţepenit în scobitura cotului, salvându-se şi salvându-mi umărul, iar arcul a rămas în strânsoarea mâinii mele. Exploziile continuă să cutremure pământul. Nu le aud. În clipa asta nu aud nimic. Dar merele trebuie să fi lovit suficient de multe mine, aruncând în aer destule sfărâmături care să activeze altele. Reuşesc să-mi apăr faţa cu braţele, în timp ce în jurul meu cade o ploaie de resturi, unele aprinse. Un fum usturător se răspândeşte în aer, nefiind cel mai potrivit remediu pentru cineva care se străduieşte să-şi recapete răsuflarea.

După vreun minut, pământul încetează să mai vibreze. Mă răsucesc pe-o parte şi îmi permit un moment de satisfacţie la vederea mormanului fumegând în care s-au transformat proviziile până de curând sub formă de piramidă. E puţin probabil ca profesioniştii să mai poată salva ceva.

Aş face mai bine să plec de-aici, îmi spun.

Se vor întoarce pe drumul cel mai scurt. Dar, odată ridicată în picioare, îmi dau seama că plecarea nu e atât de simplă. Sunt ameţită. Nu e vorba de o uşoară instabilitate, ci de acea ameţeală care face copacii să se năpustească asupra ta şi pământul să ţi se vălurească sub picioare. După câţiva paşi, reuşesc cumva să mă răsucesc, ajungând în patru labe. Aştept câteva minute, sperând să-mi revin, ceea ce nu se întâmplă.

Încep să intru în panică. Nu pot rămâne aici. Fuga e esenţială. Dar nu pot să merg şi nu aud nimic. Îmi duc mâna la urechea stângă, cea care s-a aflat în direcţia exploziei, şi o iau plină de sânge. Oare detonaţia m-a lăsat surdă? Ideea mă înspăimântă. Când vânez, mă bazez pe auz în aceeaşi măsură ca pe văz, poate uneori mai mult. Dar nu-mi pot trăda frica. Fără îndoială acum mă aflu în direct, pe fiecare ecran din Panem.

Fără urme de sânge, îmi spun, şi reuşesc să-mi trag gluga pe cap şi să-i leg şnurul sub bărbie cu degete ce nu vor să coopereze. Ar trebui să sugă sângele. Nu pot merge, dar oare mă pot târî? Înaintez, de probă. Da, mă pot târî, dacă mă mişc foarte încet. Cea mai mare parte a pădurii nu îmi oferă nici un ascunziş mulţumitor. Speranţa mea e să ajung înapoi, în tufărişul lui Rue. Nu-mi pot permite

să fiu surprinsă în patru labe, în câmp deschis. Nu numai că mi-aş găsi moartea, dar, în mâinile lui Cato, aş avea parte de o agonie lungă şi dureroasă. Gândul că Prim ar trebui să privească aşa ceva mă ajută să mă târăsc cu încăpăţânare spre adăpost. Suflul unei alte detunături mă izbeşte drept în faţă. O mină răzleţită, declanşată de o ladă ce se prăbuşeşte, făcându-se bucăţi. Se mai întâmplă de încă două ori. Asta mă duce cu gândul la ultimele câteva boabe de porumb care pocnesc când fac floricele împreună cu Prim, deasupra focului de acasă.

Ajung la adăpost exact la ţanc. Abia ce apuc, literalmente, să mă târăsc în hăţişul de tufişuri când Cato e deja aici, dând buzna pe câmpie, urmat în curând de aliaţii săi. Furia lui dezlănţuită mi-ar putea stârni râsul – vasăzică oamenii îşi smulg într-adevăr părul din cap şi lovesc cu pumnii în pământ – dacă n-aş şti că e îndreptată împotriva mea, pentru ceea ce i-am făcut. Ţinând cont că mă aflu atât de aproape şi că nu sunt în stare nici să fug, nici să mă apăr, totul mă umple de groază. Mă bucur că ascunzătoarea mea nu le permite camerelor să mă arate în prim-plan, fiindcă îmi rod unghiile cu disperare. Le răzuiesc de ultimele resturi de lac, încercând să-mi opresc clănţănitul dinţilor.

Băiatul din Districtul 3 aruncă pietre în ruine şi probabil le spune însoţitorilor săi că toate minele au fost activate, fiindcă profesioniştii se apropie de resturi.

Cato a ieşit din prima fază a accesului de furie şi acum îşi varsă mânia, spărgând diverse containere cu lovituri de picior. Celelalte tributuri răscolesc prin toată harababura, căutând câte ceva care să poată fi salvat, dar nu găsesc nimic. Băiatul din Districtul 3 şi-a făcut datoria prea bine. Probabil că ideea trece şi prin gândul lui Cato, fiindcă se răsuceşte în direcţia lui, părând să ţipe la el. Băiatul abia ce apucă să facă stânga-împrejur şi s-o ia la fugă când Cato îl ajunge şi îl imobilizează din spate, înconjurându-i gâtul cu braţul. Văd muşchii lui Cato vălurind când îi smuceşte scurt capul într-o parte.

Asta se petrece cât ai clipi. Moartea băiatului din Districtul 3.

Ceilalţi doi profesionişti par să-şi dea silinţa să-l calmeze pe Cato. Îmi dau seama că el vrea să se întoarcă în pădure, dar ceilalţi arată întruna spre cer, ceea ce mă nedumereşte, până când înţeleg: „Sigur că da. Îşi închipuie că tributul care a declanşat exploziile e mort." Nu ştiu nimic despre săgeţi şi despre mere. Îşi închipuie că minele au funcţionat aiurea, că

tributul care a distrus proviziile a sărit în aer odată cu ele. Dacă ar fi fost trasă o lovitură de tun, s-ar fi confundat cu uşurinţă cu zgomotul exploziilor. Iar rămăşiţele împrăştiate ale hoţului ar fi putut fi ridicate de aeronavă. Se retrag în partea opusă a lacului, lăsându-i pe creatorii-de-joc să recupereze cadavrul băiatului din Districtul 3. Şi aşteaptă.

Presupun că se aude lovitura de tun. Apare o aeronavă, care ia mortul. Soarele coboară sub orizont. Se lasă noaptea. Văd stema Capitoliului sus, pe cer, şi ştiu că imnul trebuie să fi început. Beznă de o clipă. Arată chipul băiatului din Districtul 3. Apoi pe al celui din Districtul 10, care trebuie să fi murit dimineaţă. Pe urmă reapare stema. Aşadar, acum ştiu şi ei. Cel care a declanşat exploziile trăieşte. În lumina răspândită de stemă, îi văd pe Cato şi pe fata din Districtul 2 punându-şi ochelarii de noapte. Băiatul din Districtul 1 aprinde o creangă de copac, în loc de torţă, luminând îndârjirea necruţătoare de pe toate chipurile. Profesioniştii se întorc în pădure cu paşi mari, gata de vânătoare.

Ameţeala s-a mai domolit şi, în timp ce urechea stângă continuă să-mi fie pe de-a-ntregul surdă, în dreapta aud un ţiuit, ceea ce pare să fie semn bun. Totuşi, n-are nici un rost să-mi părăsesc ascunzătoarea. Nicăieri nu

sunt mai în siguranţă decât aici, la locul faptei. Ei îşi închipuie, probabil, că vinovatul are un avans de două sau chiar trei ore. Însă trece mult timp înainte de a îndrăzni să mă clintesc.

Mai întâi caut propriii mei ochelari şi mi-i pun, ceea ce mă mai linişteşte puţin, fiindcă îmi pot folosi măcar unul dintre simţurile de vânător. Beau puţină apă şi îmi spăl sângele din ureche. Temându-mă că mirosul de carne ar putea atrage prădători nedoriţi – cel de sânge proaspăt e suficient de periculos – îmi încropesc o cină bună din legumele, rădăcinile şi fructele pe care le-am cules împreună cu Rue.

Unde e micuţa mea aliată? A reuşit să ajungă înapoi, la punctul nostru de întâlnire? Cel puţin, cerul a dovedit că suntem amândouă în viaţă.

Număr pe degete tributurile supravieţuitoare. Băiatul din 1, amândouă din 2, Faţă de Vulpe, amândouă tributurile din 11 şi din 12. Numai opt. Pariurile trebuie să se fi încins la Capitoliu. Probabil că acum studiază particularităţile fiecăruia dintre noi. Probabil că ne intervievează prietenii şi familiile. A trecut mult timp de când nici un tribut din Districtul 12 n-a mai ajuns printre cei mai buni opt. Iar acum suntem doi. Cu toate că, judecând după spusele lui Cato, Peeta e pe

ducă. Deşi despre Cato nu se poate spune că are întotdeauna ultimul cuvânt. Nu e el cel care tocmai şi-a pierdut toate proviziile?

Să-nceapă cea de-a Şaptezeci şi Patra Ediţie a Jocurilor Foamei, Cato, spun, în gând. Să-nceapă cu adevărat.

Vântul rece a prins să sufle pe neaşteptate, întind mâna după sacul de dormit înainte de a-mi aminti că i l-am dat lui Rue. Ar fi trebuit să-mi fac rost de altul, dar, din pricina minelor şi a tuturor celorlalte, am uitat. Încep să dârdâi. Pentru că, oricum, cuibăritul într-un copac peste noapte nu e practic, sap cu mâinile o groapă sub tufişuri şi mă acopăr cu frunze şi cu ace de pin. Dar încă îmi mai e frig. Îmi întind folia de plastic peste partea de sus a corpului şi îmi aşez rucsacul, astfel încât să mă apere de vânt. E ceva mai bine. Încep să am mai multă înţelegere pentru fata din Districtul 8, care a aprins focul în prima noapte. Însă acum eu sunt cea care trebuie să scrâşnească din dinţi şi să reziste până dimineaţă. Mai multe frunze, mai multe ace de pin. Îmi strecor braţele în interiorul hainei şi îmi strâng genunchii la piept. Reuşesc, cumva, să mă las furată de somn.

Când deschid ochii, lumea pare uşor fisurată şi am nevoie de un minut ca să-mi dau seama că soarele trebuie să se fi ridicat destul de

sus, iar ochelarii îmi fragmentează câmpul vizual. În timp ce mă salt în capul oaselor şi mi-i scot, aud pe cineva râzând, undeva, în preajma lacului, şi încremenesc. Râsul e distorsionat, dar faptul că îl percep înseamnă că îmi recapăt auzul. Da, cu urechea dreaptă aud din nou, deşi încă îmi mai ţiuie. Cât despre urechea stângă, ei bine, cel puţin nu mai sângerează.

Mă uit cu atenţie printre tufişuri, temându-mă că profesioniştii s-au întors, blocându-mă aici pe timp nelimitat. Dar e Faţă de Vulpe, stă, râzând, în mijlocul resturilor piramidei. E mai isteaţă decât profesioniştii, descoperă câteva obiecte utile în cenuşă. Un vas din metal. O lamă de cuţit. Buna ei dispoziţie mă nedumereşte, până ce înţeleg că, proviziile profesioniştilor odată dispărute, ea ar putea avea realmente o şansă. Ca noi toţi, ceilalţi. Îmi trece prin gând să ies la iveală şi s-o recrutez ca a doua aliată împotriva grupului lor. Dar alung ideea. Zâmbetul ei viclean are ceva care mă convinge că prietenia cu Faţă de Vulpe se va încheia cu un cuţit în spatele meu. Având asta în minte, apreciez că e momentul potrivit s-o dobor cu o săgeată. Dar ea aude ceva, nu pe mine, fiindcă îşi întoarce capul în partea opusă, către râpă, şi o rupe la fugă spre pădure. Eu aştept. Nu e nimic, nu apare

nimeni. Totuşi, dacă Faţă de Vulpe a crezut că există un pericol, poate că e timpul să plec de aici. Pe lângă asta, sunt nerăbdătoare să-i povestesc lui Rue despre piramidă.

Fiindcă n-am habar unde ar putea fi profesioniştii, ideea de a mă întoarce mergând de-a lungul pârâului pare la fel de bună ca oricare alta. Mă grăbesc, cu arcul încărcat într-o mână şi cu o bucată de gâsculiţă rece în cealaltă, fiindcă acum sunt lihnită de foame şi nu vreau frunze şi fructe, ci grăsimea şi proteinele din carne. Drumul în susul pârâului e lipsit de evenimente. Odată ajunsă lângă apă, îmi reumplu sticla şi mă spăl, acordând o atenţie deosebită urechii mele rănite. Pe urmă urc dealul, cu pârâul drept călăuză. La un moment dat, descopăr urme de cizme în mâlul de pe mal. Profesioniştii au fost aici, dar nu pentru multă vreme. Urmele sunt adânci fiindcă au fost făcute în noroi moale, dar acum sunt aproape uscate de soarele dogoritor. N-am fost destul de prevăzătoare în privinţa propriilor mele urme, contând pe faptul că nu sunt apăsate şi că vor fi ascunse sub acele de pin. Însă acum îmi scot cizmele şi şosetele şi merg desculţă prin albia pârâului.

Apa rece îmi înviorează trupul şi îmi redă buna dispoziţie. Săgetez doi peşti, o pradă uşoară în apa lină a pârâului, şi îmi continui

drumul mâncând unul crud, cu toate că abia am terminat carnea de gâsculiţă. Pe al doilea îl păstrez pentru Rue.

Ţiuitul din urechea mea dreaptă se atenuează treptat, pe nesimţite, până când dispare cu desăvârşire. Mă pomenesc pipăindu-mi periodic urechea stângă, încercând să îndepărtez indiferent ce mă împiedică să aud sunetele. Dacă există vreo ameliorare, atunci e insesizabilă. Nu mă pot obişnui cu surzenia de o ureche. Mă face să mă simt dezechilibrată şi lipsită de apărare dinspre partea stângă. Şi oarbă, în aceeaşi măsură. Capul mi se tot întoarce înspre partea rănită, urechea mea dreaptă încercând să compenseze zidul de tăcere care a înlocuit fluxul constant de informaţii de ieri. Cu cât trece mai mult timp, cu atât îmi pierd mai tare speranţa că rana asta se poate vindeca vreodată.

Când ajung la locul primei noastre întâlniri, sunt sigură că e neatins. Nici urmă de Rue, nici jos, nici în copaci. Ciudat. Ar fi trebuit să se-ntoarcă până acum, e deja amiază. Fără îndoială că şi-a petrecut noaptea în vreun copac. Ce altceva ar fi putut face, fără nici o sursă de lumină şi cu profesioniştii cu ochelari de noapte tropăind prin pădure? Iar cel de-al treilea foc pe care ar fi trebuit să-l aprindă –

cu toate că am uitat să mă uit după el azi-noapte – era mai îndepărtat de locul nostru decât celelalte. Probabil că se întoarce cu multă prudenţă. Aş vrea să se grăbească, fiindcă nu-mi place să rămân aici prea mult. Vreau să-mi petrec după-amiaza mergând spre un teren mai înalt şi să vânez pe drum. Dar acum n-am altceva de făcut decât să aştept.

Îmi spăl sângele de pe haină şi din păr şi îmi curăţ rănile a căror listă se tot lungeşte. Arsurile sunt într-o stare mult mai bună, totuşi le ung cu puţină alifie. Acum, principala mea preocupare e să nu le las să se infecteze. Îmi văd de treabă şi mănânc şi cel de-al doilea peşte. Oricum n-o să reziste mult sub soarele ăsta fierbinte, dar o să-mi fie uşor să mai prind alţii pentru Rue, cu o săgeată. Dacă ea o să apară.

Aici, la nivelul solului, mă simt vulnerabilă din cauza auzului meu asimetric, aşa că mă urc într-un copac şi continui să aştept. Dacă apar profesioniştii, locul e excelent pentru a trage în ei. Soarele se mişcă încet. Fac diverse lucruri ca să treacă timpul. Mestec frunze şi mi le aplic pe înţepăturile care s-au dezumflat, dar încă n-au dispărut. Îmi pieptăn părul jilav cu degetele şi îl împletesc. Îmi leg din nou şireturile cizmelor, îmi verific arcul şi cele

nouă săgeţi rămase. Îmi cercetez în repetate rânduri urechea stângă, foşnind dintr-o frunză lângă ea, dar rezultatul nu e promiţător.

În ciuda cărnii de gâsculiţă şi a peştilor, maţele mele chiorăie şi ştiu că o să am parte de o zi a foamei, cum o numim noi acasă, în Districtul 12. E o zi în care, indiferent ce ţi-ai îndesa în stomac, nu te simţi niciodată sătul. Statul în copac, fără a avea nimic de făcut, înrăutăţeşte lucrurile, aşa că mă hotărăsc să mă las condusă de foame. La urma urmelor, am slăbit mult în arenă, am nevoie de nişte calorii în plus. Iar arcul şi săgeţile îmi dau mai multă încredere în privinţa perspectivelor mele de viitor.

Curăţ pe îndelete o mână de nuci şi le mănânc. Ultimul meu biscuit. Gâtul gâsculiţei. Ăsta e bun, fiindcă e nevoie de mult timp ca să curăţ toată carnea de pe oase. În final, o aripă de gâsculiţă şi pasărea devine istorie. Dar e o zi a foamei şi, chiar după toate astea, visez mâncare cu ochii deschişi. Mai ales mâncărurile decadente servite la Capitoliu. Puiul în sos de portocale. Prăjiturile şi budinca. Pâinea cu unt. Păstârnacul în sos verde. Şi tocana de miel cu prune uscate. Sug câteva frunze de mentă şi îmi ordon să încetez. Menta e bună fiindcă acasă bem adesea ceai de mentă după cină, aşa că îmi păcăleşte

stomacul, făcându-l să creadă că a trecut ora mesei. Într-un fel.

Legănându-mi picioarele în vârful copacului, dogorită de soare, cu gura plină de mentă, cu arcul şi săgeţile la-ndemână… e cel mai relaxant moment de care am avut parte de când am intrat în arenă. Nu mai trebuie decât să-şi facă apariţia Rue ca să putem pleca. Pe măsură ce se lungesc umbrele, creşte şi neliniştea mea. Către sfârşitul după-amiezii, sunt hotărâtă să plec în căutarea ei. Pot cel puţin să trec prin locul unde a făcut al treilea foc, să văd dacă descopăr ceva care să-mi sugereze unde s-ar putea afla.

Înainte de a pleca, împrăştii câteva frunze de mentă în jurul fostului nostru foc de tabără. Fiindcă le-am cules de la mare distanţă, Rue o să priceapă că am fost aici, pe când pentru profesionişti nu vor avea nici un înţeles.

În mai puţin de o oră, ajung în locul ales pentru cel de al treilea foc şi ştiu că o parte a planului n-a mers. Lemnele au fost aranjate cu grijă, amestecate cu iască de o mână de expert, dar n-au fost niciodată aprinse. Rue a pregătit focul, dar n-a mai ajuns înapoi. Undeva, între a doua coloană de fum, pe care am observat-o înainte de a arunca în aer proviziile, şi locul ăsta, a dat de necaz.

Trebuie să-mi reamintesc că e încă în viaţă.

Sau nu mai e? E posibil ca lovitura de tun ce i-a anunţat moartea să fi răsunat în primele ore ale dimineţii când şi urechea mea teafără era încă prea afectată ca s-o poată auzi? O să apară pe cer la noapte? Nu, refuz să cred asta. Pot exista o sută de alte explicaţii. A dat peste o haită de animale de pradă sau peste un alt tribut, cum ar fi Thresh, şi a fost nevoită să se ascundă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, sunt aproape sigură că e blocată undeva, pe traseul dintre al doilea foc şi cel neaprins, de la picioarele mele. Ceva o ţine cocoţată într-un copac.

Ceva pe care mă voi duce să-l vânez. După ce am pierdut vremea toată după-amiaza, a avea o ocupaţie e o adevărată uşurare. Mă furişez în tăcere printre umbre, lăsându-le să mă ascundă. Dar nimic nu-mi trezeşte bănuielile. Nu văd nici o urmă de luptă, nici o răscolire a acelor de pin aşternute pe pământ. Tocmai m-am oprit pentru o clipă, când o aud. Ca să fiu sigură, mă văd nevoită să-mi rotesc capul, înclinându-l pe o parte, dar se aude din nou. Melodia de patru note a lui Rue, ieşind din ciocul unei gaiţe-zeflemitoare. Cea care înseamnă că e bine sănătoasă.

Zâmbesc larg şi mă îndrept în direcţia păsării. La o mică distanţă în faţa mea, o alta reia aceleaşi note. Rue le-a cântat, şi asta s-a

întâmplat de curând. Altminteri, gaiţele ar fi imitat un alt cântec. Îmi ridic ochii spre copaci, căutând o urmă lăsată de ea. Înghit în sec şi cânt şi eu, ca răspuns, sperând că Rue va înţelege că mi se poate alătura fără să rişte nimic. O gaiţă-zeflemitoare îmi repetă melodia. Şi atunci aud ţipătul.

E ţipătul unui copil, ţipătul unei fete tinere, şi, în afară de Rue, în arenă nu există nimeni care să scoată un asemenea sunet. Acum alerg, ştiind că asta poate fi o cursă, ştiind că toţi cei trei profesionişti pot fi pregătiţi să mă atace, dar nu mă pot opri. Se aude un alt strigăt strident şi, de data asta, e numele meu.

— Katniss! Katniss!

— Rue!

Îi răspund, ca să ştie că sunt aproape. Pentru ca *ei* să ştie că sunt aproape şi cu speranţa că fata care i-a atacat cu un cuib de viespoi-copoi şi care a obţinut un unsprezece pentru ei încă inexplicabil va izbuti să le abată atenţia de la Rue.

— Rue! Vin!

Când dau buzna în luminiş, ea e căzută la pământ, neajutorată, încâlcită într-o plasă. Abia are timp să-şi întindă către mine mâna scoasă printr-un ochi şi să-mi rostească numele, înainte ca suliţa să-i pătrundă în trup.

Chapter 18

Băiatul din Districtul 1 moare fără să apuce să scoată suliţa. Săgeata mea i se înfige adânc în mijlocul gâtului. Cade în genunchi şi îşi împarte scurtul timp care i-a mai rămas de trăit între a-şi smulge săgeata şi a se îneca în propriul sânge. Mi-am reîncărcat arcul şi îl îndrept în toate părţile, în timp ce strig la Rue:

— Mai sunt şi alţii? Mai sunt şi alţii?

Ea e nevoită să spună nu de mai multe ori înainte de a o auzi.

S-a rostogolit pe-o parte, cu trupul arcuit în jurul suliţei. Îl împing pe băiat, îndepărtându-l de ea, şi îmi scot cuţitul, eliberând-o din plasă. După o singură privire asupra rănii, ştiu că depăşeşte capacitatea mea de a o lecui. Probabil că o depăşeşte pe a oricui. Vârful armei e adânc împlântat în stomac. Mă ghemuiesc lângă ea, privind neajutorată suliţa înţepenită. N-are rost să-i spun cuvinte liniştitoare, să-i spun că o să fie bine. Nu e proastă. Mâna i se întinde şi mă agăţ de ea ca de o parâmă salvatoare. De parcă eu, nu ea, aş fi pe moarte.

— Ai aruncat în aer mâncarea? şopteşte Rue.

— Până la ultima îmbucătură.

— Trebuie să-nvingi.

— O să-nving. Acum o să-nving pentru noi amândouă, îi promit.

Aud tunul şi îmi ridic privirea. Trebuie să fie pentru băiatul din Districtul 1.

— Nu pleca.

Rue mă strânge mai tare de mână.

— Sigur că nu plec. Nu mă mişc de-aici, zic eu.

Mă trag mai aproape şi îi pun capul în poala mea. Îi mângâi cu blândeţe părul negru, des, dându-i-l după ureche.

— Cântă, spune ea, şi eu abia reuşesc să aud cuvântul.

Să cânt? mă gândesc. Ce să cânt? Ştiu puţine cântece. Greu de crezut sau nu, în casa noastră se cânta cândva. Cântece pe care le cântam şi eu. Tata mă antrena cu vocea lui uimitoare – dar, după moartea lui, n-am mai cântat prea des. Cu excepţia cazurilor când Prim era foarte bolnavă. Atunci îi cântam cântecele care îi plăceau în fragedă copilărie.

Să cânt. Am un nod în gât, vocea răguşită de fum şi de oboseală. Dar asta e ultima dorinţă a lui Prim, adică a lui Rue, aşa că trebuie măcar să-ncerc. Melodia care îmi vine în minte e un simplu cântec de leagăn, cu care ne adormim copii agitaţi şi flămânzi. Cred

că e vechi, foarte vechi. Compus cu multă vreme în urmă, pe dealurile noastre. Profesoara mea de muzică numeşte aşa ceva „boare de munte.” Dar cuvintele sunt simple, mângâietoare, promit că ziua de mâine va fi mai plină de speranţe decât acest răstimp cumplit pe care îl numim *astăzi.*

Tuşesc scurt, înghit cu greutate şi încep:

În inima luncii, sub salcia deasă,
E patul de iarbă, e perna frumoasă.
Pe ea culc-obrazul şi pleoapele-nchide.
O să fie soare când le vei deschide.

Aici ţi-e-adăpostul, aici e căldură,
Aici margarete te apăr' de ură.
Aici vise dulci dimineaţa-mplineşte,
Aici al meu suflet mereu te-ndrăgeşte.

Pleoapele lui Rue flutură şi se închid. Pieptul îi tresaltă, dar atât de uşor! Lacrimile îmi sunt eliberate şi se preling pe obraji. Dar trebuie să termin cântecul pentru ea.

În inima luncii, de lume ascunse,
Sunt raze de Lună şi mantii de frunze.
Tu uită durerea, necazuri aruncă;
în zori dispărea-vor cu toate din luncă.

Aici ţi-e-adăpostul, aici e căldură,
Aici margarete te apăr' de ură.

Ultimele versuri abia se mai aud.

Aici vise dulci dimineaţa-mplineşte,
Aici al meu suflet oricând te-ndrăgeşte.

În jur, totul e nemişcare şi tăcere. Pe urmă, parcă venind din altă lume, gaiţele-zeflemitoare repetă cântecul meu.

Rămân locului preţ de încă o clipă, privind cum picură pe faţa lui Rue lacrimile mele. Răsună lovitura ei de tun. Mă aplec şi îi ating apăsat tâmpla cu buzele. Încet, de parcă mi-ar fi teamă să n-o trezesc, îi culc din nou capul pe pământ şi îmi desprind mâna de a ei.

Probabil că acum vor să plec de aici. Ca să poată lua cadavrele. Şi nu mai am de ce să rămân. Îl întorc pe băiatul din Districtul 1 cu faţa în jos şi îi iau rucsacul, apoi recuperez săgeata care i-a curmat viaţa. Tai curelele rucsacului lui Rue, desprinzându-i-l de spate, ştiind că şi-ar fi dorit să-l am eu, dar îi las suliţa în stomac. Armele rămase în trupuri sunt duse în aeronavă. Suliţa nu-mi e de nici un folos, aşa că e cu atât mai bine cu cât dispare mai repede din arenă.

Nu sunt în stare să-mi iau ochii de la Rue,

acum mai mică decât oricând, un pui de animal încovrigat într-un culcuş de plasă. Nu mă pot convinge s-o părăsesc aşa. Dincolo de orice rău, dar părând atât de neajutorată. Să-l urăsc pe băiatul din Districtul 1, pe care moartea îl face să pară tot atât de vulnerabil, pare lipsit de sens.

Capitoliul e cel pe care-l urăsc, fiindcă ne face asta nouă, tuturor.

Vocea lui Gale îmi răsună în minte. Furia dementă pe care i-o stârneşte Capitoliul nu mai e fără nici o noimă, nu mai poate fi ignorată. Moartea lui Rue mă aduce faţă în faţă cu propria mânie, stârnită de cruzimea şi de nedreptăţile răsfrânte de ei asupra noastră. Însă aici neputinţa mea se face simţită mult mai mult decât acasă. N-am cum să mă răzbun pe Capitoliu. Nu-i aşa?

Pe urmă îmi aduc aminte cuvintele lui Peeta, de pe acoperiş. *„Numai că-mi doresc să pot găsi o cale de a... de a-i arăta Capitoliului că nu îi aparţin. Că sunt mai mult decât un simplu pion în Jocurile lor”.* Şi, pentru prima oară, înţeleg ce-a vrut să spună.

Vreau să fac ceva, aici şi acum, ceva care să-i silească să se ruşineze, să se simtă răspunzători, vreau să-i arăt Capitoliului că, indiferent ce-ar face şi ce ne-ar sili să facem, există o parte a fiecărui tribut pe care n-o

poate lua în stăpânire. Că Rue a fost mai mult decât un pion în Jocurile lor. Că şi eu sunt mai mult decât atât.

În pădure, la câţiva paşi distanţă, e un pâlc de flori de câmp. Poate sunt vreun soi de buruieni, dar petalele au nuanţe superbe de violet, galben şi alb. Culeg un braţ şi mă întorc alături de Rue.

Îi împodobesc trupul cu flori, aranjându-le încet, una câte una. Acoperindu-i rana urâtă. Încununându-i chipul. Împletindu-i în păr culori strălucitoare.

Vor trebui să arate asta. Sau, chiar dacă preferă să îndrepte camerele în altă parte în aceste clipe, vor fi nevoiţi să le răsucească înapoi în momentul recuperării leşurilor şi toată lumea o s-o vadă şi o să ştie că eu am împodobit-o. Fac un pas înapoi şi o privesc pentru ultima oară. La urma urmelor, ar putea să doarmă acum în lunca aia.

— Adio, Rue, şoptesc.

Îmi lipesc cele trei degete din mijloc de buze şi le întind în direcţia ei. Apoi plec fără să mă mai uit înapoi.

Păsările amuţesc. Undeva, o gaiţă-zeflemitoare scoate fluieratul de avertizare, care anunţă sosirea aeronavei. Nu ştiu de unde ştie ea. Probabil că aude lucruri pe care oamenii nu le pot auzi. Mă opresc, privind

ţintă înainte, nu la ceea ce se petrece în urmă. Nu durează mult, apoi toate păsările reîncep să cânte şi ştiu că ea nu mai e aici.

O altă gaiţă-zeflemitoare, o pasăre tânără, coboară pe o creangă din faţa mea şi începe să cânte melodia lui Rue. Pentru această novice, cântecul meu şi aeronava au fost prea nefamiliare ca să le poată memora, dar redă cu măiestrie cele câteva note. Cele care spun că Rue e în siguranţă.

— E bine şi la adăpost, spun, trecând pe sub creangă. Acum nu trebuie să ne mai facem griji pentru ea.

E bine şi la adăpost.

Habar n-am unde să mă duc. Scurta senzaţie a existenţei unui cămin din noaptea petrecută împreună cu Rue a dispărut. Picioarele mă poartă încoace şi încolo, până la asfinţit. Nu mi-e frică, nu mai sunt nici măcar în alertă. Ceea ce mă transformă într-o ţintă uşoară. Cu excepţia faptului că sunt gata să ucid pe oricine mi s-ar ivi în faţa ochilor. Fără nici o emoţie şi fără nici un tremur al mâinii. Ura împotriva Capitoliului nu mi-a alungat câtuşi de puţin ura faţă de rivali. Mai ales pe cea faţă de profesionişti. Măcar ei pot fi făcuţi să plătească pentru moartea lui Rue.

Totuşi, nu se iveşte nimeni. N-am mai rămas prea mulţi şi arena e mare. Vor pune în

curând în aplicare vreun alt plan care să ne aducă laolaltă. Însă azi s-a vărsat destul sânge. Poate o să reuşesc chiar să dorm.

Sunt gata să-mi urc rucsacurile într-un copac şi să-mi instalez tabăra, când o paraşută argintie coboară lin şi îmi aterizează la picioare. Un dar de la un sponsor. Dar de ce acum? Stau cât se poate de bine cu proviziile. Poate că Haymitch mi-a remarcat deznădejdea şi vrea să mă înveselească puţin. Sau o fi ceva care să-mi vindece urechea?

Desfac pachetul ataşat de paraşută şi găsesc o pâine mică. Nu e pâinea fină, albă, din Capitoliu. E făcută din raţia de grâne închise la culoare şi are formă de semilună. Presărată cu seminţe, îmi aduc aminte ce m-a învăţat Peeta despre diferitele tipuri de pâine când ne aflam în Centrul de Antrenament. Pâinea asta e din Districtul 11. Ridic cu prudenţă franzela încă fierbinte. Cât i-o fi costat pe oamenii din Districtul 11, care abia se pot hrăni pe ei înşişi? Cât de mulţi au fost nevoiţi să pună deoparte câte un bănuţ pe care să-l doneze pentru această singură pâine? A fost pregătită pentru Rue, cu siguranţă. Dar, în loc să-şi retragă darul după moartea ei, l-au autorizat pe Haymitch să mi-l trimită mie. Ca mulţumire? Sau fiindcă sunt ca mine, nu le place să-şi lase datoriile neplătite?

Indiferent care ar fi motivul, se întâmplă pentru prima oară. Un district trimite un dar unui tribut din alt district.

Îmi ridic capul şi păşesc în lumina ultimelor raze de soare.

— Le mulţumesc oamenilor din Districtul 11, spun.

Vreau să afle că ştiu cine mi-a făcut darul. Că a fost apreciat la adevărata lui valoare.

Mă urc în copac, periculos de sus, nu ca să fiu în siguranţă, ci ca să mă îndepărtez cât mai mult de ziua de azi. Sacul meu de dormit e rulat cu grijă în rucsacul lui Rue. Mâine o să-mi sortez lucrurile. Mâine o să fac un nou plan. Dar în seara asta nu sunt în stare decât să mă ancorez cu centura de crengi şi să înghit bucăţele minuscule de pâine. E bună. Are gustul de acasă.

Stema apare în curând pe cer şi imnul îmi răsună în urechea dreaptă. Băiatul din Districtul 1, Rue. Asta e tot pentru astăzi. *Am rămas şase,* îmi spun. Numai şase. Adorm imediat, încă strângând pâinea în mâini.

Uneori, când lucrurile merg din cale-afară de rău, creierul meu îmi dăruieşte câte un vis frumos. O plimbare cu tata în pădure. O oră însorită şi o prăjitură mâncată împreună cu Prim. În noaptea asta mi-o trimite pe Rue, încă împodobită cu flori, cocoţată în mijlocul unei

mări de copaci înalţi, încercând să mă-nveţe cum să vorbesc cu gaiţele-zeflemitoare. Nu-i văd rănile, nu văd nici un strop de sânge, doar o fată sclipitoare, râzând. Îmi cântă melodii pe care nu le-am mai auzit niciodată, cu voce limpede, melodioasă. Iarăşi şi iarăşi. Toată noaptea. Urmează un răstimp de trecere, somnolent, când aud ultimele acorduri ale cântecului ei, deşi Rue a dispărut printre frunze. Când mă trezesc de-a binelea, mă simt alinată pentru câteva clipe. Încerc să păstrez senzaţia de pace din vis, dar se prelinge repede, lăsându-mă mai singură şi mai tristă ca oricând.

Melancolia mi se răspândeşte în întregul trup, ca un lichid ce mi se scurge prin vene. Mi-am pierdut dorinţa de a face cele mai simple lucruri, de a face orice altceva în afară de a sta aici, privind fără să clipesc prin bolta de frunze. Rămân nemişcată vreme de mai multe ore. Ca de obicei, mă scoate din letargie gândul la faţa îngrijorată a lui Prim, care mă urmăreşte pe unul dintre ecranele de acasă.

Îmi dau o serie de comenzi simple, cum ar fi:

— Acum trebuie să te salţi în capul oaselor, Katniss. Acum trebuie să bei apă, Katniss.

Îmi îndeplinesc ordinele cu mişcări lente, de robot.

— Acum trebuie să sortezi lucrurile din rucsacuri, Katniss.

Rucsacul lui Rue adăposteşte sacul meu de dormit, burduful ei de apă, aproape gol, o mână de nuci şi de rădăcini, o bucată de carne de iepure, şosetele suplimentare şi praştia ei. Băiatul din Districtul 1 are mai multe cuţite, două vârfuri de suliţă de rezervă, o punguţă de piele, o trusă de prim ajutor, o sticlă plină cu apă şi un pachet de fructe uscate. Un pachet de fructe uscate! Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut alege. Pentru mine, ăsta e un semn de aroganţă dusă la extrem. De ce să te oboseşti să cari mâncare, când în tabără ai un asemenea belşug? Când poţi să-ţi ucizi toţi adversarii atât de repede, încât să te întorci acasă înainte de a ţi se face foame? Nu pot decât să sper că şi ceilalţi profesionişti aveau asupra lor tot atât de puţină mâncare şi că au rămas fără nimic.

Fiindcă tot a venit vorba, propriile mele provizii se împuţinează. Termin pâinea din Districtul 11 şi ultima bucată de iepure. Ce repede dispare mâncarea! Nu mi-au mai rămas decât rădăcinile şi nucile lui Rue, fructele băiatului şi o felie de carne uscată. Acum trebuie să vânezi, Katniss, îmi spun.

Supusă, îmi aranjez în propriul rucsac toate

lucrurile de care am nevoie. După ce cobor din copac, ascund cuţitele şi vârfurile de suliţă ale băiatului sub un morman de pietre, ca să nu mai poată fi folosite de nimeni altcineva. Aseară, când am hoinărit de colo-colo, am reuşit să mă rătăcesc, dar încerc să merg în direcţia pârâului. Ştiu că sunt pe calea cea bună când dau peste al treilea foc al lui Rue, cel neaprins. La scurt timp, descopăr un cârd de gâsculiţe cocoţate în copaci şi dobor trei înainte de a-şi da seama că le vânează cineva. Mă întorc la focul de semnalizare al lui Rue şi îl aprind, fără să-mi pese de fumul în exces. *Unde eşti, Cato?* mă întreb în vreme ce frig păsările şi rădăcinile lui Rue. *Te-aştept aici.*

Cine ştie unde-or fi profesioniştii acum? Fie sunt prea departe de mine, fie mult prea siguri că e vorba de un truc, fie... oare e cu putinţă? Prea speriaţi de mine? Ştiu că am arcul şi săgeţile, bineînţeles. Cato m-a văzut luându-le de lângă cadavrul lui Glimmer. Dar au reuşit să pună lucrurile cap la cap? Să-şi dea seama că eu am aruncat în aer proviziile şi tot eu l-am ucis pe amicul lor, celălalt profesionist? S-ar putea să creadă că totul e opera lui Thresh. Nu e mai probabil ca răzbunătorul morţii lui Rue să fie el, nu eu? Fiindcă sunt din acelaşi district? Ceea ce nu înseamnă că s-ar fi arătat vreodată interesat

de soarta ei.

Şi ce e cu Faţă de Vulpe? A rămas prin preajmă şi m-a văzut aruncând proviziile în aer? Nu. În dimineaţa următoare, când am zărit-o râzând în cenuşă, arăta ca şi cum cineva i-ar fi făcut o surpriză minunată.

Mă îndoiesc că profesioniştii şi-ar putea imagina că Peeta a aprins un foc de semnalizare. Cato îl consideră, cu siguranţă, ca şi mort. Mă pomenesc dorindu-mi să-i povestesc lui Peeta despre florile cu care am acoperit-o pe Rue. Să-i mărturisesc că acum înţeleg ce a încercat să-mi spună pe acoperiş. Poate, dacă o să câştige Jocurile, o să mă vadă în noaptea învingătorului, când cele mai captivante momente sunt reproiectate pe un ecran plasat deasupra scenei unde ni s-au luat interviurile. Câştigătorul stă pe o estradă, la loc de cinste, înconjurat de echipa sa de susţinători.

Însă i-am spus lui Rue că eu o să stau acolo. Pentru noi amândouă. Şi promisiunea asta pare, cumva, mult mai importantă decât cea făcută lui Prim.

Acum cred cu adevărat că am şanse să reuşesc. Să înving. Nu numai fiindcă am săgeţile şi fiindcă, de vreo câteva ori, am fost mai isteaţă decât profesioniştii. Când o ţineam pe Rue de mână, privind cum se scurge viaţa

din ea, s-a întâmplat ceva. Acum sunt hotărâtă s-o răzbun, să fac pierderea ei de neuitat, iar asta nu se poate decât dacă înving, dacă devin eu însămi de neuitat. Tot aşteptând să apară cineva, frig păsările prea tare; şi nu se iveşte nimeni. Poate celelalte tributuri se luptă nebuneşte între ele. Ceea ce ar fi excelent. De când cu baia de sânge, eu am apărut pe ecrane de mai multe ori decât pot ţine minte.

În cele din urmă, îmi pun la păstrare mâncarea şi mă întorc lângă pârâu, să completez provizia de apă şi să culeg câte ceva. Dar apatia de dimineaţă coboară din nou asupra mea şi, cu toate că abia a început să se-nsereze, mă urc într-un copac şi mă pregătesc de culcare. Creierul meu începe să rederuleze evenimentele zilei de ieri. O revăd întruna pe Rue străpunsă de suliţă, văd săgeata mea străpungând gâtul băiatului. Nu ştiu de ce ar trebui să mă sinchisesc de băiat.

Pe urmă înţeleg… e prima mea victimă.

Printre statisticile afişate pentru a ajuta spectatorii să-şi facă pariurile, există lista victimelor fiecărui tribut. Cred că, teoretic vorbind, mi s-a atribuit meritul uciderii lui Glimmer şi a fetei din Districtul 4, fiindcă am aruncat cuibul peste ele. Dar băiatul din Districtul 1 a fost primul om despre care am

ştiut c-o să-şi piardă viaţa ca urmare a acţiunilor mele. De mâna mea au murit numeroase animale, dar numai o singură fiinţă umană. „De fapt, cât de mare poate fi deosebirea?” îmi răsună în amintire vocea lui Gale.

Fapta e uimitor de similară. Arcul încordat, săgeata trasă. Deosebirea constă în cele petrecute după aceea. Am ucis un băiat căruia nici măcar nu-i ştiu numele. Undeva, familia lui îl jeleşte. Prietenii lui îmi cer sângele. Poate o fi avut o iubită, care credea cu adevărat c-o să se reîntoarcă…

Însă, când mă gândesc la trupul înţepenit al lui Rue, reuşesc să mi-l scot pe băiat din minte. Cel puţin pe moment.

Conform ştirilor primite de pe cer, ziua a fost lipsită de evenimente. Mă întreb cât timp o să treacă până ce vom fi adunaţi laolaltă de următoarea catastrofă. Dac-o să fie în noaptea asta, vreau să am parte mai întâi de ceva somn. Îmi acopăr urechea teafără ca să nu mai aud acordurile imnului, dar pe urmă răsună trompetele şi mă ridic în şezut, în aşteptare.

În cele mai multe rânduri, comunicările pe care le primesc tributurile din afara arenei se rezumă la lista morţilor, anunţată în fiecare seară. Însă, ocazional, se aud trompetele,

urmate de o altă înştiinţare. De obicei, e o invitaţie la festin. Când hrana e pe sponci, creatorii-de-joc invită concurenţii la un banchet, într-un loc cunoscut de toată lumea, cum ar fi Cornul Abundenţei, ca stimulent pentru a se aduna şi a se lupta. Uneori e un ospăţ, dar alteori tributurile se bat numai pentru o pâine veche. Nu m-aş duce pentru mâncare, dar ar fi o ocazie ideală de a scoate din joc câţiva rivali.

Vocea lui Claudius Templesmith îmi bubuie deasupra capului, felicitându-ne pe toţi cei şase rămaşi în Joc. Dar nu ne invită la festin. Spune ceva foarte derutant. Una dintre regulile Jocurilor s-a schimbat. O schimbare de reguli! Ideea în sine e năucitoare, de vreme ce, în privinţa Jocurilor, nu se poate vorbi despre reguli, cu excepţia faptului că n-ai voie să-ţi părăseşti platoul rotund vreme de şaizeci de secunde şi a legii nescrise care ne interzice să ne mâncăm unii pe alţii. Conform noii reguli, amândouă tributurile din acelaşi district pot fi declarate învingătoare, dacă sunt ultimele două rămase în viaţă. Claudius face o pauză, ca şi cum ar şti că suntem nedumeriţi, apoi repetă în ce constă schimbarea.

Noutatea pătrunde în mintea mea. Anul ăsta pot câştiga două tributuri. Dacă sunt din acelaşi district. Pot rămâne în viaţă

amândouă. Putem supravieţui amândoi.

Înainte de a mă putea stăpâni, mă aud strigând numele lui Peeta.

Partea a treia
ÎNVINGĂTORUL

Chapter 19

Mă plesnesc cu palma peste gură, dar sunetul a ieşit deja. Cerul se întunecă şi aud corul broaştelor, începându-şi cântecul. *Proasto!* îmi spun. Ce prostie am putut să fac! Aştept, înlemnită, dar pădurea nu prinde viaţă, umplându-se de agresori. Pe urmă îmi amintesc că n-a mai rămas aproape nici unul.

Peeta, care a fost rănit, e acum aliatul meu. Toate îndoielile pe care le-am avut în privinţa lui se risipesc, fiindcă, luând acum viaţa celuilalt, oricare dintre noi s-ar transforma într-un paria după întoarcerea în Districtul 12. De fapt, ştiu că, dacă m-aş număra printre spectatori, aş detesta orice tribut care nu s-ar alia imediat cu partenerul său din district. În plus, are sens să ne protejăm unul pe celălalt. Iar în cazul meu – îndrăgostita din Districtul 12 născută sub o stea potrivnică – asta reprezintă o cerinţă absolută, dacă îmi doresc în continuare sprijinul sponsorilor compătimitori.

Îndrăgostiţii născuţi sub o stea potrivnică... Probabil că Peeta a acţionat tot timpul din perspectiva asta. Din ce alt motiv ar fi adoptat creatorii-de-joc o asemenea schimbare a regulilor, fără nici un precedent? Fiind două tributuri care au şanse să câştige, „idila”

noastră trebuie să fie atât de populară printre spectatori, încât distrugerea ei ar pune în primejdie succesul Jocurilor. Nu mulţumită mie. Eu n-am făcut nimic altceva în afară de a reuşi să nu-l ucid pe Peeta. Dar, indiferent ce ar fi făcut el în arenă, probabil că a reuşit să convingă publicul că n-a vrut decât să mă păstreze în viaţă. A clătinat din cap, împiedicându-mă să mă reped spre Cornul Abundenţei. S-a luptat cu Cato, pentru ca eu să pot fugi. Până şi alianţa lui cu profesioniştii trebuie să fi fost o mişcare menită să mă protejeze. Se dovedeşte că Peeta n-a fost niciodată un pericol pentru mine.

Gândul mă face să zâmbesc. Îmi las mâinile să cadă şi îmi ridic faţa în lumina lunii, astfel încât camerele să-mi poată prinde cu siguranţă imaginea.

Aşadar, de cine ar mai trebui să mă tem? De Faţă de Vulpe? Băiatul tribut din districtul ei e mort. Lucrează singură, noaptea. Iar strategia ei e fuga, nu atacul. Chiar dacă mi-a auzit vocea, nu cred că o să facă altceva decât să spere că o să mă omoare alţii.

Pe urmă e Thresh. Foarte bine, el reprezintă o ameninţare aparte. Dar, de când au început Jocurile, nu l-am văzut nici măcar o singură dată. Îmi aduc aminte cum a intrat Faţă de Vulpe în panică la locul exploziei, când a auzit

ceva. Dar nu s-a întors către pădure, ci către orice s-o fi aflând în partea opusă. Către acea zonă a arenei unde terenul coboară, nu ştiu către ce. Sunt aproape sigură că ea a fugit atunci de Thresh şi că acela e domeniul lui. El n-avea cum să mă audă de acolo şi, chiar dacă a făcut-o, m-am urcat mult prea sus, cineva de dimensiunile lui nu poate ajunge până la mine.

Aşa că nu mai rămân decât Cato şi fata din Districtul 2, care acum sărbătoresc apariţia noii reguli, fără nici o îndoială. În afară de Peeta şi de mine, sunt singurii care mai pot beneficia de ea. Să fug de ei acum, pentru cazul că m-au auzit strigându-l pe Peeta? Nu, îmi spun. *Lasă-i să vină.* Lasă-i să vină, cu ochelarii lor de noapte, cu trupurile lor masive, care rup crengi. Să vină exact în bătaia săgeţilor mele. Dar ştiu că n-o vor face. Dacă n-au venit la focul meu, în lumina zilei, nu vor risca să cadă într-o altă cursă în timpul nopţii. Când vor veni, o vor face în condiţiile stabilite de ei înşişi, nu fiindcă le-am dat de ştire unde mă aflu.

Katniss, rămâi locului şi încearcă să dormi, mă instruiesc singură, deşi aş vrea să plec chiar acum în căutarea lui Peeta. Mâine o să-l găseşti.

Dorm într-adevăr, dar dimineaţa sunt

excesiv de prudentă, gândindu-mă că, în vreme ce au ezitat să mă atace când eram în copac, profesioniştii sunt pe deplin capabili să-mi pregătească o ambuscadă. Înainte de a coborî, mă asigur că sunt gata să fac faţă noii zile – mănânc din belşug la micul dejun, îmi prind bine rucsacul, îmi pregătesc armele. Însă jos totul pare liniştit, netulburat.

Astăzi trebuie să fiu scrupulos de prevăzătoare. Profesioniştii ştiu că voi încerca să dau de urma lui Peeta. E foarte posibil să aştepte s-o fac, pentru a intra abia apoi în scenă. Dacă el e atât de grav rănit cum crede Cato, s-ar putea să fiu pusă în situaţia de a ne apăra pe amândoi, fără nici un ajutor. Însă, dacă e chiar atât de neajutorat, cum de a reuşit să rămână în viaţă? Şi oare cum o să-l găsesc?

Mă gândesc la orice ar fi putut să spună ca să-mi sugereze unde se ascunde, dar nimic nu-mi dă nici o idee. Aşa că mă întorc cu gândul la ultimul moment când l-am văzut, scânteind în lumina soarelui, ţipând la mine să fug. Pe urmă a apărut Cato, cu sabia scoasă. Şi, după ce am plecat, l-a rănit pe Peeta. Dar cum a reuşit Peeta să plece? Poate e mai rezistent decât Cato la veninul viespoilor-copoi. Poate asta l-a ajutat să scape. Dar şi el fusese înţepat. Cât de departe ar fi putut

ajunge, înjunghiat şi plin de venin? Şi cum de a rămas în viaţă în toate zilele scurse de atunci? Dacă rana şi înţepăturile nu l-au ucis, atunci setea ar fi trebuit să-i vină, cu siguranţă, de hac.

Şi aşa am primul indiciu despre locul unde s-ar putea afla. N-avea cum să supravieţuiască fără să bea. O ştiu din experienţa primelor câteva zile petrecute aici. Trebuie să se ascundă undeva, lângă o sursă de apă. Prima ar fi lacul, dar pare o opţiune puţin probabilă, fiind atât de aproape de tabăra profesioniştilor. Pe urmă, cele câteva lacuri mai mici, alimentate de izvoare. Numai că, în preajma lor, eşti cu adevărat o ţintă uşoară. Mai rămâne pârâul. Cel care porneşte de la tabăra mea şi a lui Rue, ajungând la lac şi dincolo de el. Dacă stă pe malul pârâului, îşi poate schimba locul, rămânând în permanenţă lângă apă. Poate merge prin albie, ştergându-şi orice urmă. Ar putea să prindă câte un peşte.

E, oricum, un punct de pornire.

Ca să-mi derutez duşmanii, aprind o grămăjoară de lemn verde. Chiar dacă vor bănui că e o cursă, sper să-şi imagineze că mă ascund prin apropiere. Pe când eu îl voi căuta, de fapt, pe Peeta.

Soarele împrăştie aproape imediat ceaţa

dimineţii şi îmi pot da seama că ziua o să fie mai toridă decât de obicei. Merg în josul pârâului, prin apa rece, plăcută pentru picioarele mele desculţe. Sunt tentată să-l strig pe Peeta, dar mă hotărăsc să n-o fac. Trebuie să-l găsesc bizuindu-mă pe ochii mei şi pe urechea teafără sau trebuie să mă găsească el pe mine. Şi ştie că îl caut, nu-i aşa? Nu poate avea o părere atât de proastă despre mine, încât să creadă că ignor noua regulă şi rămân pe cont propriu. Nu-i aşa? Peeta e imprevizibil, ceea ce ar putea fi interesant în alte împrejurări, dar, pe moment, asta nu reprezintă decât un obstacol în plus.

N-am nevoie de mult timp ca să ajung în locul unde m-am desprins de pârâu, pornind către tabăra profesioniştilor. Nu se vede nici urmă de Peeta, ceea ce nu mă miră. De când cu atacul viespoilor-copoi am străbătut zona asta, în sus şi-n jos, de trei ori. Nu mă îndoiesc că aş fi bănuit ceva dacă el s-ar fi aflat în apropiere. Albia începe să se curbeze spre stânga, intrând într-o parte a pădurii care îmi e necunoscută. Malurile noroioase, acoperite cu o încâlceală de plante de apă, sunt mărginite de bolovani din ce în ce mai mari, până ce încep să mă simt, cumva, prinsă în cursă. Acum nu mi-ar fi prea simplu să mă îndepărtez de pârâu. Sau să mă lupt cu Cato

sau cu Thresh în timp ce mă caţăr pe terenul stâncos. Sunt pe cale să decid că am pornit pe o pistă întru totul greşită şi că un băiat rănit nu ar fi în stare să se deplaseze, apropiindu-se şi îndepărtându-se de această sursă de apă, când văd o dâră însângerată, urmărind curbura unui bolovan. S-a uscat de multă vreme, însă liniile mâzgălite ce se întind dintr-o parte într-alta sugerează că s-a străduit cineva să o şteargă – cineva care, probabil, nu deţinea pe deplin controlul facultăţilor sale mintale.

Înaintez încet în căutarea lui Peeta, urmărind dâra şi luând în braţe bolovanii. Descopăr mai multe pete de sânge, de una fiind lipite mai multe fire de stofă, dar nici un semn de viaţă. Mă dau bătută şi îl strig cu voce înăbuşită:

— Peeta! Peeta!

Pe urmă, o gaiţă-zeflemitoare se opreşte într-un copac golaş şi începe să-mi imite vocea, aşa că încetez. Renunţ şi cobor din nou către apă.

Trebuie să fi plecat, îmi spun. Undeva, în josul pârâului.

Piciorul meu abia sparge suprafaţa apei, când aud o voce:

— Ai venit să-mi pui capăt zilelor, iubito? Mă întorc brusc. Glasul s-a auzit dinspre stânga,

aşa că nu l-am putut identifica prea bine. Şi era răguşit, fără vlagă. Totuşi, trebuie să fi fost Peeta. Cine altcineva din arenă mi-ar fi spus iubito? Ochii mei cercetează cu atenţie malul, dar nu văd nimic. Doar noroi, plante, poalele stâncilor.

— Peeta? şoptesc. Unde eşti?

Nu primesc nici un răspuns. E posibil ca imaginaţia să-mi fi jucat o festă? Nu, sunt sigură că vocea a fost reală şi că a venit de foarte aproape.

— Peeta?

Înaintez încet de-a lungul malului.

— Ei, nu călca pe mine.

Sar înapoi. Vocea a venit exact de sub picioarele mele. Însă tot nu văd nimic. Atunci ochii lui se deschid, de un albastru inconfundabil în noroiul maroniu şi sub frunzele verzi. Icnesc, cu răsuflarea tăiată, şi sunt răsplătită cu indiciul oferit de dinţii lui albi când începe să râdă.

E o culme a camuflajului. Nici vorbă de aruncarea greutăţilor. Probabil că, în timpul întâlnirii private cu creatorii-de-joc, s-a pictat pe sine însuşi în chip de copac. Sau de stâncă. Sau de mal noroios, plin de buruieni.

— Închide din nou ochii, îi cer.

El o face, apoi închide şi gura şi dispare cu totul. O mare pare din ceea ce socotesc că e

trupul lui se află, de fapt, sub un strat de mâl şi de plante. Faţa şi braţele îi sunt deghizate cu atâta măiestrie, încât au devenit invizibile. Îngenunchez alături de el.

— Cred că toate orele petrecute împodobind prăjituri şi-au scos banii.

Peeta zâmbeşte.

— Da, glazura. Ultimul mijloc de apărare al muribunzilor.

— N-o să mori, declar, cu fermitate.

— Cine-a zis?

Are vocea atât de zgrunţuroasă!

— Eu o spun. Ştii, acum suntem în aceeaşi echipă, îi povestesc.

Ochii i se deschid.

— Da, am auzit. Frumos din partea ta c-ai venit să descoperi ce-a mai rămas din mine.

Îmi scot sticla cu apă şi îi dau să bea.

— Cato te-a rănit? îl întreb.

— La piciorul stâng. În partea de sus, îmi răspunde.

— Trebuie să te duc în pârâu, să te spăl şi să văd cu ce fel de rană te-ai ales.

— Mai întâi apleacă-te o clipă, zice el. Trebuie să-ţi spun ceva.

Mă plec şi îmi lipesc urechea teafără de buzele lui, care mă gâdilă în timp ce îmi vorbeşte în şoaptă.

— Nu uita că suntem îndrăgostiţi nebuneşte,

aşa că poţi să mă săruţi ori de câte ori simţi nevoia.

Îmi salt capul cu o smucitură, dar sfârşesc prin a izbucni în râs.

— Mulţumesc. O să ţin minte.

Cel puţin mai e încă în stare să se ţină de glume. Dar, când încerc să-l ajut să intre în pârâu, dispare orice urmă de frivolitate. E la numai şaizeci de centimetri distanţă, cât de greu poate să fie? E foarte greu, când îmi dau seama că, de unul singur, nu se poate clinti nici măcar cu un centimetru. E atât de slăbit, încât cel mai bun lucru pe care-l poate face e să nu opună rezistenţă, încerc să-l târăsc, dar, deşi ştiu că se străduieşte din răsputeri să păstreze tăcerea, durerea îi smulge câteva ţipete ascuţite. Mâlul şi plantele par să-l imobilizeze şi, în cele din urmă, sunt nevoită să-l smucesc cu toată puterea ca să-l scot din ghearele lor. Continuă să se afle la şaizeci de centimetri distanţă de apă, zăcând cu dinţii încleştaţi şi cu lacrimile săpându-şi drumul în noroiul de pe faţa lui.

— Uite, Peeta, o să te rostogolesc până-n pârâu. Apa e foarte mică, OK? îi spun.

— Excelent, îmi răspunde.

Mă ghemuiesc alături de el. Indiferent ce s-ar întâmpla, îmi spun, nu te opri până nu-l vezi în apă.

— La trei, zic. Unu, doi, trei!

Reuşesc să-l rostogolesc complet o singură dată înainte de a fi nevoită să mă opresc din cauza sunetului înfiorător pe care-l scoate. Acum e pe marginea pârâului. Poate că aşa e mai bine.

— OK, schimbăm planul, îi spun. N-o să te bag cu totul înăuntru.

În plus, dacă-l aşez în pârâu, cine ştie dacă-l mai pot scoate sau nu?

— Fără alte rostogoliri? mă întreabă.

— Asta s-a rezolvat. Acum să te curăţăm. Fii cu ochii pe pădure, în locul meu, OK? îi cer.

E greu să-mi dau seama de unde să încep. E atât de plin de noroi şi de frunze încâlcite, încât nici măcar nu i se văd hainele. Dacă are haine. Ideea mă face să ezit o clipă, apoi mă apuc de treabă. Trupurile goale nu-nseamnă mare lucru în arenă, nu-i aşa?

Am două sticle de apă şi burduful lui Rue. Le pun în pârâu, proptindu-le printre pietre, astfel încât am mereu două care se umplu, în vreme ce o torn pe a treia peste Peeta. Durează de ceva timp, dar, în final, reuşesc să scap de suficient mâl ca să-i văd straiele. Îi deschid fermoarul hainei, îi deschei nasturii cămăşii şi i le scot pe amândouă. Lenjeria i s-a lipit atât de tare de răni încât trebuie s-o tai cu cuţitul şi să-l ud din nou ca s-o îndepărtez. Are

vânătăi urâte, o arsură lungă de-a curmezişul pieptului şi patru înţepături de viespe, dacă o pun la socoteală şi pe cea de sub ureche. Dar mă simt ceva mai bine. Măcar pe astea pot să i le vindec. Mă hotărăsc să mă-ngrijesc mai întâi de partea de sus a corpului, să-i alin o parte a durerii înainte de a mă ocupa de indiferent ce i-ar fi făcut Cato piciorului său.

Fiindcă tratamentul rănilor pare lipsit de sens când zace în ceea ce a devenit o baltă de noroi, reuşesc să-l sprijin de un bolovan. Stă aşa, fără să se plângă, cât îi spăl urmele de mâl de pe faţă şi din păr. În lumina soarelui, e foarte palid şi nu mai pare puternic şi îndesat. Trebuie să-i smulg viespile din umflăturile apărute la locul înţepăturilor şi asta îl face să se cutremure, dar când îi aplic frunzele suspină, uşurat. Cât timp se usucă la soare, îi spăl hainele murdare şi le întind pe bolovani. Pe urmă îl ung pe piept cu alifia pentru arsuri. Atunci observ ce tare i s-a înfierbântat pielea. Stratul de mâl şi sticlele cu apă au ascuns febra care îl mistuie. Caut prin trusa de prim-ajutor luată de la băiatul din Districtul 1 şi găsesc pastile care scad temperatura corpului. Adevărul e că mama lasă totul baltă şi se duce să cumpere aşa ceva când leacurile ei preparate în casă nu dau nici un rezultat.

— Înghite astea, îi spun lui Peeta, care ia

medicamentul fără nici o împotrivire. Trebuie să-ţi fie foame.

— Nu tocmai. E ciudat, nu mi-a mai fost foame de zile-ntregi, răspunde el.

De fapt, când îi ofer o bucată de gâsculiţă, strâmbă din nas şi întoarce capul. Atunci îmi dau seama cât de bolnav e.

— Peeta, trebuie să mănânci ceva, insist eu. Cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să-l pun să înghită câteva bucăţele de măr uscat.

— Mulţumesc. Mă simt cu adevărat mult mai bine. Acum pot să dorm, Katniss? mă întreabă.

— În curând, îi promit. Mai întâi trebuie să mă uit la piciorul tău.

Încercând să dau dovadă de toată delicateţea de care sunt în stare, îi scot cizmele, ciorapii şi apoi pantalonii, trăgându-i încet, centimetru cu centimetru. Văd tăietura făcută de sabia lui Cato în materialul de pe coapsă, dar asta nu mă pregăteşte pentru ceea ce se află dedesubt. Spintecătura adâncă, inflamată, care musteşte atât de sânge, cât şi de puroi. Piciorul umflat. Şi, cel mai rău dintre toate, mirosul de carne intrată în putrefacţie.

Vreau să fug. Să dispar în pădure, ca în ziua când l-au adus la noi acasă pe bărbatul cu arsuri. Să mă duc să vânez, în timp ce mama şi Prim îl îngrijesc aşa cum eu nu am nici

îndemânarea, nici curajul de a o face. Dar aici nu sunt decât eu. Încerc să imit atitudinea calmă adoptată de mama când tratează cazuri deosebit de grave.

— E groaznic, eh? spune Peeta. Mă studiază cu atenţie.

— Aşa şi-aşa. Ridic din umeri, ca şi cum n-ar fi mare lucru. Ar trebui să-i vezi pe unii dintre minerii care ajung la mama.

Mă feresc să spun cum o şterg eu de acasă ori de câte ori tratează ceva mai grav decât o răceală. Dacă mă gândesc mai bine, nu-mi place prea mult nici să fiu în preajma celor care tuşesc.

— În primul rând, trebuie s-o curăţăm foarte bine.

N-am scos boxerii lui Peeta fiindcă nu arată rău, fiindcă nu vreau să-i trag peste coapsa umflată şi, da, foarte bine, poate că ideea de a-l vedea dezbrăcat mă face să mă simt stânjenită. Ăsta-i un alt aspect în privinţa mamei şi a lui Prim. Goliciunea n-are nici un efect asupra lor, nu le produce nici un fel de jenă. E o ironie dar, în acest moment al Jocurilor, surioara mea i-ar fi fost mult mai de folos lui Peeta decât îi sunt eu. Strecor cu repeziciune bucata mea de plastic sub el, ca să-l pot spăla. Cu fiecare sticlă de apă pe care o torn peste ea, rana arată tot mai rău. Restul

părţii de jos a corpului e într-o stare destul de bună, doar o înţepătură de viespoi-copoi şi câteva arsuri minore pe care le tratez în scurt timp. Dar tăietura din coapsă… ce aş putea face pentru ea?

— Ce-ar fi s-o ţinem puţin la aer şi apoi… Vocea mi se stinge.

— Apoi o bandajezi? spune Peeta.

Arată aproape ca şi cum i-ar fi milă de mine, ca şi cum ar şti cât de pierdută mă simt.

— Chiar aşa, spun. Între timp, mănâncă astea. Îi pun în mână câteva jumătăţi de pere uscate şi mă întorc la pârâu, să-i spăl restul hainelor. După ce le întind să se usuce la soare, inspectez conţinutul trusei de prim-ajutor. Sunt numai lucruri elementare. Bandaje, pastile împotriva febrei, calmante pentru stomac. Nimic suficient de puternic pentru a-l trata pe Peeta.

— Va trebui să facem nişte experimente, mărturisesc.

Ştiu că frunzele împotriva înţepăturilor de viespoi-copoi îndepărtează infecţia, aşa că încep cu ele. La câteva minute după ce îndes în rană un pumn de materie verde, bine mestecată, puroiul începe să i se prelingă pe partea laterală a piciorului. Îmi spun că asta e bine şi îmi muşc zdravăn interiorul obrazului, fiindcă micul meu dejun ameninţă să reiasă la

lumină.

— Katniss? spune Peeta.

Îi întâlnesc ochii, ştiind că faţa mea trebuie să fi căpătat o tentă verzuie. El mimează cuvintele.

— Cum rămâne cu sărutul ăla?

Izbucnesc în râs, fiindcă totul e atât de revoltător, încât nu mai pot suporta.

— S-a întâmplat ceva? mă întreabă, cu o doză cam mare de inocenţă.

— Nu... nu mă pricep la asta. Nu sunt mama. N-am idee ce fac şi detest puroiul. Ahh!

Îmi permit să scap un geamăt când curăţ prima serie de frunze şi o aplic pe a doua.

— Aaaah!

— Cum de eşti în stare să vânezi? se miră el.

— E mult mai uşor să ucizi decât să faci aşa ceva, ascultă ce-ţi spun. Deşi, din câte-mi dau seama, acum te ucid pe tine.

— Nu poţi s-o faci ceva mai repede? mă întreabă.

— Nu. Taci şi mănâncă-ţi perele.

După încă trei aplicări de frunze şi după revărsarea unei cantităţi de puroi ce ar putea să umple o găleată, rana arată cu adevărat mai bine. Acum, când umflătura s-a retras, pot să văd cât de adânc a tăiat sabia lui Cato.

Exact până la os.

— Ce urmează, doctore Everdeen? se interesează Peeta.

— Poate c-o să pun pe rană nişte alifie pentru arsuri. Cred că ajută oricum, în privinţa infecţiei. Şi-o s-o bandajez.

O fac şi, piciorul odată înfăşurat în bumbac alb, curat, totul pare mai uşor de pus la punct. Totuşi, prin comparaţie cu bandajul steril, tivul boxerilor lui pare dezgustător de murdar şi de îmbâcsit de puroi. Scot rucsacul lui Rue.

— Poftim, acoperă-te cu asta şi eu o să-ţi spăl boxerii.

— Oh, nu mă deranjează dacă mă vezi, spune Peeta.

— Eşti la fel ca familia mea. Mă deranjează pe mine, e clar?

Mă întorc cu spatele şi rămân cu ochii la pârâu până ce văd boxerii împroşcând apa. Probabil că se simte ceva mai bine dacă a reuşit să-i arunce.

— Ştii, eşti cam sensibilă pentru cineva atât de letal, spune Peeta în timp ce eu curăţ boxerii bătându-i cu două pietre. La urma urmelor, mai bine te lăsam să-i faci duş lui Haymitch.

Strâmb din nas când îmi aduc aminte.

— Ce ţi-a trimis până acum?

— Absolut nimic, îmi răspunde Peeta.

Urmează o pauză, în care înţelege.

— De ce, tu ai primit ceva?

— Medicamentul împotriva arsurilor, spun, aproape cu sfială. A, şi nişte pâine.

— Am ştiut întotdeauna că eşti favorita lui, comentează Peeta.

— Te rog, nu poate suporta să stea în aceeaşi cameră cu mine, protestez eu.

— Pentru că semănaţi, murmură el.

Îi ignor replica, acum chiar că nu e momentul să-l insult pe Haymitch, aşa cum mi-o cere primul meu impuls.

Îl las pe Peeta să aţipească în timp ce i se usucă hainele dar, către sfârşitul după-amiezii, nu îndrăznesc să mai aştept. Îl scutur uşor de umăr.

— Peeta, acum trebuie să plecăm.

— Să plecăm? Pare derutat. Unde să plecăm?

— În altă parte. Poate în josul apei. Undeva unde să te poţi ascunde până îţi recapeţi puterile, îi spun.

Îl ajut să se-mbrace, lăsându-l desculţ ca să putem merge prin apă, apoi îl ridic. În clipa când îşi sprijină greutatea pe picior, îi piere orice urmă de culoare din obraji.

— Haide. Poţi s-o faci.

Dar nu poate. Oricum, nu pentru mult timp. Înaintăm vreo cincizeci de metri în aval, el

sprijinindu-se de umărul meu, şi îmi dau seama că e gata să leşine. Îl aşez pe mal, îi aplec capul între genunchi şi îl bat cu stângăcie pe spate în timp ce supraveghez zona. Bineînţeles că mi-ar plăcea să-l urc într-un copac, dar asta n-o să se-ntâmple. Totuşi, ar fi putut fi şi mai rău. O parte dintre stânci sunt grupate sub forma unor construcţii de mici dimensiuni, un soi de grote. Pun ochii pe una aflată cu vreo douăzeci de metri mai sus de apă. Când reuşeşte să se ţină pe picioare, îl duc pe Peeta într-acolo, pe jumătate călăuzindu-l şi pe jumătate cărându-l. Îmi doresc, efectiv, să caut prin apropiere un loc mai bun, dar va trebui să ne mulţumim cu ăsta, fiindcă aliatul meu e la pământ. Alb ca varul, cu răsuflarea tăiată şi tremurând, cu toate că aerul abia a început să se răcorească.

Acopăr solul grotei cu un strat de ace de pin, întind sacul meu de dormit şi îl îndes pe Peeta înăuntru. Îl fac să ia două pastile şi să bea nişte apă când nu ştie de el, dar refuză să mănânce, nu vrea nici măcar un fruct. Zace pur şi simplu, cu ochii la faţa mea, în timp ce împletesc din lujeri un soi de perdea care să mascheze intrarea grotei. Rezultatul e nesatisfăcător. E posibil ca un animal să nu aibă nici o îndoială, dar un om îşi va da destul de repede seama că e făcută de mâna altuia.

O rup, frustrată.

— Katniss, spune Peeta.

Mă aplec asupra lui şi îi îndepărtez părul din ochi.

— Îţi mulţumesc că m-ai căutat.

— Şi tu m-ai fi căutat pe mine, dacă ai fi putut, îi spun.

Îi arde fruntea. Ca şi cum medicamentul n-ar fi avut absolut nici un efect. Apoi, ca din senin, încep să mă tem c-o să moară.

— Da. Uite ce e, dacă nu reuşesc să mă-ntorc acasă…, începe el.

— Nu vorbi aşa. Nu ţi-am scos tot puroiul ăla degeaba.

— Ştiu. Dar, în caz că nu…, încearcă el să continue.

— Nu. Peeta, nu vreau nici măcar să discutăm despre asta, spun, punându-i degetele pe buze ca să-l fac să tacă.

— Dar…, insistă el.

Cu o mişcare impulsivă, mă aplec şi îl sărut, înăbuşindu-i cuvintele. Gestul vine oricum prea târziu, fiindcă el are dreptate, se presupune că ne iubim nebuneşte. E prima oară când sărut un băiat şi presupun că asta ar trebui să-mi facă o anumită impresie, dar singurul lucru de care-mi dau seama e fierbinţeala nefirească a buzelor lui încinse de febră. Mă opresc şi îi strâng marginile sacului

de dormit în jurul trupului.

— N-o să mori. Ţi-o interzic. E clar?

— E clar, şopteşte el.

Ies afară, în aerul rece al serii, tocmai când o paraşută coboară lin din cer. Degetele mele desfac repede nodul, sperând că e un medicament adevărat, bun pentru piciorul lui Peeta. În schimb, găsesc un castron cu supă fierbinte.

Haymitch n-ar fi putut să-mi trimită un mesaj mai clar. O sărutare îţi aduce un castron cu supă. Aproape că-l aud mârâind.

— Iubito, se presupune că sunteţi îndrăgostiţi. Băiatul e pe moarte. Dă-mi ceva de care să mă pot folosi.

Şi are dreptate. Dacă vreau să-l ţin pe Peeta în viaţă, trebuie să-i ofer publicului ceva mai mult, care să impresioneze. Îndrăgostiţii născuţi sub o stea potrivnică, dorindu-şi cu disperare să se întoarcă acasă împreună. Două inimi bătând la unison. Romantism.

Fiindcă n-am fost niciodată îndrăgostită, totul va fi curată şarlatanie. Mă gândesc la părinţii mei. Cum nu uita tata niciodată să-i aducă mamei un dar din pădure. Cum se lumina faţa mamei când auzea paşii lui dincolo de uşă. Cum a fost viaţa ei gata să se curme după moartea lui.

— Peeta! strig, încercând să-i dau vocii mele

acel ton deosebit pe care îl avea vocea mamei numai când vorbea cu tata.

El a aţipit din nou, dar îl trezesc cu un sărut, ceea ce pare să-l surprindă. Pe urmă zâmbeşte, ca şi cum ar fi fericit să zacă acolo, sorbindu-mă din ochi o veşnicie. Ştie să sugereze asta foarte bine.

Ridic castronul.

— Peeta, uite ce ţi-a trimis Haymitch.

Chapter 20

Ca să-l pot face să mănânce supa e nevoie de o întreagă oră de măguliri, de rugăminţi, de ameninţări şi, da, de sărutări, dar, în cele din urmă, înghiţitură cu înghiţitură, goleşte tot castronul. Pe urmă îl las să adoarmă iarăşi şi mă ocup de mine însămi, înfulecând la cină carne de gâsculiţă şi rădăcini, în vreme ce privesc raportul zilei, afişat pe cer. Nici o altă victimă. Totuşi, eu şi Peeta le-am oferit spectatorilor o zi suficient de interesantă. Poate creatorii-de-joc ne vor lăsa să avem o noapte liniştită.

Mă uit în jur din reflex, căutând un copac potrivit pentru adăpost, apoi îmi dau seama că s-a terminat cu asta. Cel puţin pentru o vreme. Nu-l pot abandona pe Peeta jos, lipsit de apărare. Am lăsat locul ultimei sale ascunzători de pe mal neatins – cum aş fi putut să-l ascund? – iar noi ne aflăm la o distanţă insuficientă, de numai cincizeci de metri în josul apei. Îmi pun ochelarii, apoi armele la îndemână şi mă aşez, pregătindu-mă să stau de veghe.

Temperatura scade rapid şi frigul mă pătrunde, în scurt timp, până-n măduva

oaselor. În cele din urmă, renunţ şi mă strecor în sacul de dormit, lângă Peeta. E cald ca-n cuptor şi mă ghemuiesc, recunoscătoare, până când îmi dau seama că e mai mult decât cald, că interiorul sacului e fierbinte, fiindcă materialul reflectă dogoarea febrei. Pun mâna pe fruntea lui Peeta şi descopăr că e încinsă şi uscată. Nu ştiu ce să fac. Să-l las în sac, sperând că febra va fi înfrântă de căldura în exces? Să-l scot afară, cu speranţa că aerul nopţii o să-l răcorească? Sfârşesc prin a umezi o fâşie de pansament, pe care i-o pun pe frunte. Tratamentul pare să nu fie destul de puternic, dar mă tem să apelez la ceva mai drastic.

Îmi petrec noaptea stând când aşezată, când întinsă alături de Peeta, reîmprospătându-i compresa şi încercând să nu mă gândesc că, făcând echipă cu el, sunt mult mai vulnerabilă decât pe cont propriu. Priponită la sol, stând de pază, cu un om foarte bolnav în grijă. Dar am ştiut că e rănit. Şi am venit totuşi după el. Trebuie să mă încred în instinctul care m-a împboldit să-l caut.

Când cerul devine trandafiriu, observ că buzele lui Peeta lucesc de sudoare şi descopăr că i-a scăzut febra. N-a revenit la normal, dar a coborât cu câteva grade. Seara trecută, când am adunat lujeri, am dat peste un tufiş

cu fructele lui Rue. Le curăţ pieliţa şi le strivesc în castronul de supă, amestecându-le cu apă rece.

Când intru în grotă, îl văd pe Peeta încercând să se ridice.

— M-am trezit şi nu erai aici, îmi spune. Mi-am făcut griji pentru tine.

Nu pot să nu râd când îl ajut să se-ntindă din nou.

— Ţi-ai făcut griji pentru mine? Te-ai uitat la tine în ultima vreme?

— M-am gândit că te-ar fi putut găsi Cato şi Clove. Le place să vâneze noaptea, spune el, încă vorbind cu seriozitate.

— Clove? Cine e Clove? îl întreb.

— Fata din Districtul 2. E încă în viaţă, nu?

— Da, au rămas ei doi, noi, Thresh şi Faţă de Vulpe. Aşa am poreclit-o pe fata din Districtul 5. Cum te simţi?

— Mai bine decât ieri. E o îmbunătăţire uriaşă faţă de mâl, îmi spune. Haine curate, medicamente, un sac de dormit… şi tu.

Oh, da, povestea noastră romantică. Îmi întind mâna să-i ating obrazul, iar el mi-o prinde şi şi-o apăsă pe buze. Îmi amintesc că tata făcea aşa cu mama şi mă-ntreb de unde a-nvăţat Peeta. Cu siguranţă nu de la tatăl lui şi de la vrăjitoare.

— Nu mai primeşti nici o sărutare până nu

mănânci, îi spun.

Îl proptesc de stâncă şi înghite supus lingurile pline cu terci de fructe. Însă refuză din nou carnea de gâsculiţă.

— N-ai dormit, spune Peeta.

— Mă simt foarte bine, îi răspund. Dar adevărul e că sunt epuizată.

— Dormi acum. Stau eu de veghe. Te trezesc dacă se-ntâmplă ceva, zice el.

Eu ezit.

— Katniss, nu poţi rămâne trează la nesfârşit.

Aici are dreptate. În cele din urmă, va trebui să dorm. Şi probabil că e mai bine s-o fac acum, când el pare vioi şi când avem lumina zilei de partea noastră.

— Bine. Dar numai câteva ore. Pe urmă mă trezeşti.

Acum e prea cald pentru sacul de dormit. Îl aştern pe solul grotei şi mă întind, cu o mână pe arcul încărcat, pentru cazul că trebuie să trag când sunt avertizată. Peeta e aşezat alături de mine, sprijinit de perete, cu piciorul rănit întins în faţa lui, cu ochii aţintiţi asupra lumii din afară.

— Dormi, îmi spune, cu glas blând.

Mâna lui îmi înlătură şuviţele rebele de păr de pe frunte. Spre deosebire de sărutările şi de mângâierile prefăcute de până acum,

gestul pare firesc şi liniştitor. Nu vreau să se oprească şi el n-o face. În clipa când adorm, încă îmi mai mângâie părul.

Prea mult. Am dormit prea mult. O ştiu în momentul când deschid ochii şi văd că a trecut de amiază. Peeta e lângă mine, exact în aceeaşi poziţie. Mă ridic în şezut, simţindu-mă cumva în defensivă, dar atât de odihnită cum n-am mai fost de zile-ntregi.

— Peeta, trebuia să mă trezeşti după două ore, îi spun.

— De ce? protestează el. Aici nu s-a întâmplat nimic. În plus, îmi place să te privesc dormind. Fiindcă nu te încrunţi. Aşa că arăţi mult mai bine.

Asta îi atrage o privire încruntată, care îl face să zâmbească. Pe urmă observ cât de uscate îi sunt buzele. Îi ating obrazul. E fierbinte ca o sobă cu cărbuni. Pretinde că a băut apă, dar mie toate recipientele mi se par pline. Îi mai dau nişte pilule împotriva febrei şi stau lângă el până ce bea mai întâi o sticlă cu apă, apoi pe a doua. Pe urmă mă ocup de rănile lui minore, de arsuri, de înţepături, care merg spre bine. Îmi fac curaj şi îi dezgolesc piciorul.

Îmi stă inima. E rău, mult mai rău. Puroiul nu mai e la vedere, dar umflătura e mai proeminentă şi pielea strălucitoare a coapsei e

inflamată. Pe urmă văd dungile roşii care încep să i se răspândească în susul piciorului. Infecţie a sângelui. Netratată, o să-l ucidă cu siguranţă. Frunzele mele mestecate şi alifia împotriva arsurilor n-o vor opri. Avem nevoie de medicamente puternice, antiseptice, de la Capitoliu. Nu-mi pot imagina cât costă un astfel de leac. Dacă a pus laolaltă toate donaţiile, de la toţi sponsorii, Haymitch a reuşit oare să strângă destul? Mă îndoiesc. Cu cât ţin mai mult Jocurile, cu atât urcă mai mult preţul cadourilor. Banii cu care cumperi un prânz întreg în prima zi ajung pentru un biscuit în ziua a douăsprezecea. Iar medicamentul de care are nevoie Peeta trebuie să fi fost foarte scump de la bun început.

— Ei, mai e umflată, dar puroiul a dispărut, spun, cu voce tremurătoare.

— Ştiu ce e o infecţie a sângelui, Katniss, zice Peeta. Deşi mama mea nu e o vindecătoare.

— Nu trebuie decât să le supravieţuim celorlalţi, Peeta. După ce câştigăm, te vor vindeca la Capitoliu.

— Da, planul e bun, încuviinţează el.

Dar simt c-o spune mai mult ca să mă liniştească.

— Trebuie să mănânci. Să-ţi păstrezi

puterile. O să fac o supă, îi spun.

— Nu aprinde focul, mă roagă el. Nu merită.

— O să vedem, răspund.

Când iau castronul şi cobor spre pârâu, sunt şocată de dogoarea brutală a zilei. Creatorii-de-joc ridică progresiv temperatura în timpul zilei şi o scad vertiginos noaptea, asta aş putea s-o jur. Însă dogoarea pietrelor coapte în soare de pe mal îmi dă o idee. Poate n-o să fie nevoie să aprind focul.

Mă instalez pe o stâncă mare, plată, aflată la jumătatea drumului dintre pârâu şi grotă. După ce purific o jumătate de castron de apă, îl aşez exact în bătaia soarelui şi pun în el mai multe pietre încinse, de mărimea unui ou. Sunt prima care recunoaşte că n-am cine ştie ce talente de bucătăreasă. Însă, de vreme ce implică doar aruncarea tuturor ingredientelor într-un vas şi aşteptarea, supa e una dintre mâncărurile care îmi ies cel mai bine. Mărunţesc carnea de gâsculiţă până ce se transformă, practic, în terci şi zdrobesc câteva dintre rădăcinile lui Rue. Din fericire, ambele au fost deja prăjite, aşa că acum nu trebuie decât să se-ncălzească. Având parte atât de dogoarea soarelui cât şi de a pietrelor, apa e deja caldă. Pun carnea şi rădăcinile înăuntru, schimb pietrele şi mă duc să caut ceva verzituri, ca să-i dau supei o oarecare aromă.

Descopăr în scurt timp un smoc de arpagic, la poalele unei stânci. Perfect. Îl tai foarte mărunt şi îl adaug în vas, schimb din nou pietrele, pun capacul şi las totul să fiarbă.

Am văzut câteva urme de animale, dar nu m-aş simţi liniştită lăsându-l pe Peeta singur în timp ce vânez, aşa că instalez o jumătate de duzină de capcane şi sper c-o să am noroc. Mă întreb ce fac celelalte tributuri, cum se descurcă acum, după ce principala lor sursă de hrană a sărit în aer. Cel puţin trei dintre ele, Cato, Clove şi Faţă de Vulpe, se bazau pe ea. Probabil că nu şi Thresh. Am senzaţia că trebuie să împărtăşească o serie dintre cunoştinţele lui Rue despre roadele hrănitoare ale pământului. Oare se luptă unii cu alţii? Sunt în căutarea noastră? Poate că vreunul dintre ei ne-a localizat şi acum nu aşteaptă decât un moment prielnic ca să ne atace. Ideea mă trimite înapoi, în grotă.

Peeta stă pe sacul de dormit, la umbra stâncilor. Deşi se înviorează uşor la vederea mea, e clar că se simte mizerabil.

Îi pun comprese umede pe faţă, dar se încălzesc imediat ce îi ating pielea.

— Vrei ceva anume? îl întreb.

— Nu, răspunde el. Mulţumesc. Ba nu, aşteaptă. Spune-mi o poveste.

— O poveste? Despre ce?

Nu sunt cine ştie ce povestitoare. Cam la acelaşi nivel ca şi cu cântatul. Dar Prim reuşeşte, când şi când, să scoată câte o poveste de la mine.

— Despre ceva frumos. Povesteşte-mi despre cea mai frumoasă zi pe care ţi-o aduci aminte, îmi cere Peeta.

De pe buzele mele scapă ceva între oftat şi mârâit de exasperare. O poveste frumoasă? Pentru asta e nevoie de mult mai mult efort decât pentru supă. Îmi scormonesc creierii, în căutarea unor amintiri plăcute. Cele mai multe sunt despre zilele petrecute vânând alături de Gale şi am cumva impresia că nu i-ar cădea bine nici lui Peeta, nici publicului. Nu mai rămâne decât Prim.

— Ţi-am povestit vreodată cum am făcut rost de capra lui Prim? întreb.

Peeta clatină din cap şi rămâne cu ochii la mine, aşteptând. Aşa că încep. Dar cu multă grijă. Fiindcă vorbele mele sunt auzite pe tot cuprinsul Panemului. Şi, în vreme ce oamenilor nu le-a fost greu să pună lucrurile cap la cap, înţelegând că vânez ilegal, nu vreau să le fac vreun rău lui Gale, sau lui Sae Unsuroasa, sau măcelarului, sau chiar Apărătorilor Păcii de acasă, care îmi sunt clienţi, anunţând în public că şi ei încalcă legea.

Iată adevărata poveste a banilor cu care am cumpărat-o pe Lady, capra lui Prim. Era într-o seară de vineri de la sfârşitul lunii mai, în ajunul celei de-a zecea aniversări a lui Prim. Imediat ce am scăpat de la şcoală, eu şi Gale ne-am dus în pădure, fiindcă voiam să am ce da în schimbul unui cadou pentru Prim. Poate pentru un material nou de rochie sau pentru o perie de păr. Capcanele noastre îşi făcuseră bine treaba, iar pădurea era plină de legume verzi, dar totul nu depăşea profitul nostru mediu din serile de vineri. Străbăteam drumul de întoarcere dezamăgită, deşi Gale îmi spunea că a doua zi avea să fie, fără îndoială, una mai bună. Tocmai ne odihneam o clipă lângă un pârâu când l-am văzut. Un căprior tânăr, probabil un ied mare. Abia îi mijeau coarnele, încă mici, acoperite de blana ca de catifea. Gata s-o ia la goană, neîncrezător în noi, neobişnuit cu oamenii. Superb.

Probabil nu tot atât de plăcut la vedere după ce l-au nimerit două săgeţi, una în gât şi alta în piept. Eu şi Gale trăseserăm în acelaşi timp. A încercat să fugă, dar s-a împleticit şi cuţitul lui Gale i-a tăiat beregata înainte de a-şi da seama ce se petrece. Pe moment, uciderea unei făpturi atât de proaspete şi de nevinovate m-a umplut de remuşcări. Pe urmă mi-au chiorăit maţele la gândul acelei cărni

proaspete şi nevinovate.

O căprioară! Eu şi Gale vânaserăm, cu totul, numai trei. Prima, un animal care îşi rănise cumva piciorul, aproape că nu conta. Dar, din experienţa aceea, am învăţat să nu târâm corpul întreg în Vatră. Se stârnise haosul, toată lumea licitând pentru diverse părţi şi unii chiar încercând să şi le taie singuri. Intervenise Sae Unsuroasa, trimiţându-ne la măcelar, dar nu înainte ca animalul să fi fost mutilat, cu hălci întregi lipsă, cu pielea ciuruită de găuri. Deşi toată lumea a plătit cinstit, asta a micşorat valoarea vânatului.

Însă acum am aşteptat să coboare întunericul şi ne-am strecurat printr-o gaură din gard aflată în apropierea casei măcelarului. Deşi eram cunoscuţi drept vânători, nu ar fi fost indicat să cărăm o căprioară de şaptezeci de kilograme pe străzile din Districtul 12 la lumina zilei, ca şi cum am fi vrut să sfidăm oficialităţile.

Am bătut la uşa din spate şi măcelarul nostru, o femeie scundă şi îndesată, pe nume Rooba, a venit să ne deschidă. Cu Rooba nu te tocmeşti. Ea îţi oferă un preţ, pe care poţi să îl accepţi sau nu, dar e un preţ cinstit. Am acceptat oferta ei pentru căprioară şi ea ne-a dat, în plus, două bucăţi de carne pe care le-am putut lua după ce a tranşat vânatul. După

împărţirea profitului, şi eu, şi Gale am constatat că nu mai avuseserăm niciodată atâţia bani grămadă de când ne ştiam. Ne-am decis să păstrăm secretul şi să le facem familiilor noastre o surpriză, cu banii şi cu carnea, la sfârşitul zilei următoare.

Aşa am obţinut de fapt banii pentru capră, dar îi povestesc lui Peeta că am vândut un medalion vechi, de argint, al mamei. Ceea ce nu poate face rău nimănui. Pe urmă încep povestea din seara aniversării lui Prim.

M-am dus cu Gale la magazinul din piaţa districtului, să cumpăr materiale pentru rochii. În timp ce îmi plimbam degetele pe un cupon de stofă groasă, albastră, din bumbac, ceva mi-a atras atenţia. Era un bătrân care creşte o turmă de capre, în partea cealaltă a Filonului. Nu ştiu care e numele lui adevărat, toată lumea îi spune Moş Capră. Are încheieturile umflate şi răsucite sub unghiuri dureroase şi o tuse spasmodică, care dovedeşte că a petrecut mulţi ani în mină. Dar e norocos. Cândva, de-a lungul vieţii, a reuşit să pună deoparte destui bani pentru caprele astea şi acum are ceva de făcut la bătrâneţe, în loc să moară încet de foame. E jegos şi irascibil, dar caprele lui sunt curate şi dau lapte gras, dacă ţi-l poţi permite.

Una dintre capre, albă cu pete negre, zăcea

într-o cotigă. Era uşor să-ţi dai seama de ce. Avea un umăr mutilat, probabil de o muşcătură de câine, şi rana se infectase. Era grav, Moş Capră trebuia s-o ridice şi s-o susţină ca s-o poată mulge. Dar eu m-am gândit că ştiam pe cineva care o putea vindeca.

— Gale, am şoptit. Vreau capra aia pentru Prim.

Dacă eşti stăpânul unei capre, viaţa ta în Districtul 12 se schimbă. Animalul poate trăi cu te miri ce şi mai nimic. Pajiştea e un loc perfect pentru păscut şi poţi mulge mai bine de patru litri de lapte pe zi. Ca să-l bei, ca să-l faci brânză, ca să-l vinzi. Nici măcar nu e ilegal.

— E destul de grav rănită, a spus Gale. Am face bine să aruncăm o privire mai îndeaproape.

Ne-am apropiat şi am cumpărat o cană de lapte pentru amândoi, apoi ne-am uitat la capră, aşa, ca din pură curiozitate.

— Lăsaţi-o-n pace, a spus bătrânul.

— Ne uitam doar, i-a răspuns Gale.

— Păi, uitaţi-vă repede. Ajunge cât de curând la măcelar. O să fie greu să mai găsesc pe cineva care să-i cumpere laptele şi n-o să mai primesc decât jumătate de preţ.

— Cât îţi dă măcelarul pentru ea? am

întrebat.

Moş Capră a ridicat din umeri.

— Stai pe-aproape şi-o să vezi.

M-am întors şi am zărit-o pe Rooba, traversând piaţa către noi.

— Noroc c-ai apărut, a întâmpinat-o bătrânul. Fata a pus ochii pe capra ta.

— Nu şi dacă s-a bătut palma, am zis eu, cu nepăsare.

Rooba m-a măsurat de sus până jos, apoi s-a uitat încruntată la capră.

— Nu s-a bătut. Uitaţi-vă la umărul ăla. Fac pariu că jumătate din corp e atât de putred că nu mai merge nici pentru cârnaţi.

— Ce? a zis Moş Capră. Aveam o înţelegere.

— Aveam o înţelegere pentru un animal cu câteva urme de dinţi. Nu pentru ăsta. Vinde-i-l fetei, dacă e destul de proastă ca să-l cumpere, a spus Rooba.

În timp ce se îndepărta, am văzut-o făcându-mi cu ochiul.

Bătrânul era nebun de furie, dar tot mai voia să scape de capră. Ne-a trebuit o jumătate de oră ca să ne-nţelegem la preţ. În jur se adunaseră o grămadă de oameni, dându-şi cu părerea. Dacă trăia capra, târgul era excelent; dacă murea, era jaf curat. Lumea lua poziţie de-o parte şi de alta, iar eu am luat capra.

Gale s-a oferit să-mi care animalul. Cred că voia să vadă ce ochi o să facă Prim. Şi eu eram curioasă. Într-un moment de nechibzuinţă totală, am cumpărat o panglică roz şi am legat-o la gâtul caprei. Pe urmă ne-am grăbit să ajungem la mine acasă.

Reacţia lui Prim din clipa când am intrat cu capra merita văzută. Nu trebuie trecut cu vederea faptul că era aceeaşi fată care plânsese ca să-l salveze pe Buttercup, motanul ăla oribil. A fost atât de entuziasmată, încât a început să râdă şi să plângă în acelaşi timp. Văzând rana, mama s-a arătat mai puţin sigură de succes, dar amândouă au trecut imediat la treabă, mărunţind ierburi şi făcând animalul să înghită tot felul de fierturi.

— Se pare că seamănă cu tine, spune Peeta. Aproape c-am uitat de prezenţa lui.

— Oh, nu, Peeta. Ele fac minuni. Capra aia n-ar mai fi putut să moară nici dacă s-ar fi străduit, zic eu.

Pe urmă îmi muşc limba, înţelegând cum trebuie să sune asta în urechile lui Peeta, care e pe moarte, în mâinile mele incompetente.

— Nu-ţi face griji. Eu nu mă străduiesc, glumeşte el. Termină povestea.

— Păi, asta e. Şi-mi mai aduc aminte că, în noaptea aia, Prim a insistat să doarmă lângă

Lady, pe o pătură aşternută lângă foc. Şi, chiar înainte de a le fura somnul, capra a lins-o pe obraz, ca şi cum i-ar fi spus noapte bună. Era deja nebună după Prim.

— Mai poartă şi acum panglica aia roz? întreabă el.

— Cred că da, îi răspund. De ce?

— Încercam doar să-mi imaginez tabloul, zice Peeta, dus pe gânduri. Îmi dau seama de ce te-a făcut fericită ziua aia.

— Păi, ştiam că o capră o să fie o mică mină de aur.

— Da, sigur că mă refeream la asta, nu la bucuria de lungă durată făcută surorii tale, pe care o iubeşti atât de mult, încât i-ai luat locul la extragere, spune el, sec.

— Capra aia şi-a plătit banii. De mai multe ori, ripostez eu, cu superioritate.

— Păi, nici n-ar fi îndrăznit să facă altceva, după ce i-ai salvat viaţa. Şi eu am aceeaşi intenţie.

— Serios? Ce m-ai costat tu? îl întreb.

— O mulţime de necazuri. Nu-ţi face griji. O să fii răsplătită pentru toate, spune el.

— Vorbeşti fără sens.

Îi pun mâna pe frunte. Febra n-a făcut nimic altceva decât să crească.

— Totuşi, eşti ceva mai rece.

Sunetul trompetelor mă face să tresar. Sunt

în picioare şi la gura peşterii cât ai clipi, nevrând să pierd nici măcar o silabă. Aşa cum mi-am închipuit, e Claudius Templesmith, actualmente prietenul meu cel bun, care ne invită la un festin. Ei, nu suntem chiar atât de flămânzi şi îi ignor realmente cu indiferenţă oferta, când îl aud spunând:

— Ei, staţi o clipă. S-ar putea ca unii dintre voi să-mi refuze deja oferta. Dar nu e un festin obişnuit. Fiecare dintre voi are nevoie de ceva cu disperare.

Eu am. Îmi trebuie ceva cu care să vindec piciorul lui Peeta.

— Fiecare dintre voi va găsi acel ceva într-un rucsac marcat cu numărul districtului, în zori, la Cornul Abundenţei. Gândiţi-vă bine înainte de a refuza să vă faceţi apariţia. Pentru unii ar putea fi ultima şansă, spune Claudius.

Nu mai urmează nimic altceva, dar cuvintele plutesc în aer. Tresar când Peeta îmi strânge umărul din spate.

— N-o să-ţi rişti viaţa pentru mine.

— Cine-a spus c-o fac? zic eu.

— Deci nu te duci? întreabă el.

— Sigur că nu mă duc. Acordă-mi puţină încredere. Crezi c-o să alerg direct într-o încăierare generală împotriva lui Cato, Clove şi Thresh? Nu fi prost, spun, ajutându-l să se

întoarcă în culcuş. Îi las să se bată-ntre ei, văd cine apare pe cer mâine noapte şi pe urmă fac un plan.

— Eşti o mincinoasă atât de nepricepută, Katniss. Nu ştiu cum de-ai supravieţuit atâta vreme, începe să mă imite: *Ştiam că o capră o să fie o mică mină de aur. Totuşi, eşti ceva mai rece. Sigur că nu mă duc.* Clatină din cap. Să nu joci niciodată cărţi. O să-ţi pierzi şi ultimul bănuţ.

Mă înroşesc de furie.

— Foarte bine, o să mă duc, iar tu nu mă poţi opri!

— Pot să te urmăresc. Măcar pe o bucată de drum. Poate că n-o să ajung la Cornul Abundenţei, dar, dacă mă auzi strigându-te, poţi să pariezi că m-a găsit cineva. Şi pe urmă o să fiu mort, cu siguranţă, zice el.

— Cu piciorul ăla n-o să ajungi nici măcar la o sută de metri de aici, spun eu.

— Atunci o să mă târăsc. Dacă pleci, vin şi eu.

E destul de încăpăţânat şi, poate, destul de puternic ca s-o facă. O să vină după mine, strigându-mă prin pădure. Chiar dacă nu-l găseşte un alt tribut, l-ar putea găsi altceva. Nu se poate apăra. Probabil va trebui să-l zidesc în grotă ca să pot pleca singură. Şi nu se ştie ce-ar putea păţi din pricina efortului.

— Ce-ai vrea să fac? Să stau aici şi să te privesc murind? îl întreb.

Ar trebui să ştie că asta nu e o opţiune. Că publicul m-ar detesta. Şi, ca să fiu sinceră, m-aş detesta eu însămi dacă n-aş face măcar o încercare.

— N-o să mor. Îţi promit. Dacă-mi promiţi şi tu că nu pleci, spune el.

Suntem într-un soi de impas. Ştiu că nu-l pot convinge, aşa că nici nu încerc. Pretind, fără tragere de inimă, că sunt de acord.

— Atunci trebuie să faci ce-ţi cer. Bea-ţi apa, trezeşte-mă când îţi spun şi mănâncă supa până la ultima înghiţitură, indiferent cât de dezgustătoare ar fi! mă răstesc.

— De acord. E gata supa? mă întreabă.

— Aşteaptă-mă aici.

Aerul s-a răcorit, deşi soarele e încă sus. Am dreptate să cred că temperatura e influenţată de creatorii-de-joc. Mă întreb dacă lucrul care îi trebuie cuiva cu disperare nu e cumva o pătură bună. În castronul de fier, supa arată încă bine, e caldă. Şi adevărul e că n-are un gust prea rău.

Peeta mănâncă fără să se plângă şi chiar linge castronul, arătându-şi entuziasmul. Îndrugă ceva, lăudând mâncarea delicioasă, ceea ce ar suna încurajator dacă n-aş şti ce face febra din oameni. E ca şi cum l-aş asculta

pe Haymitch înainte de a deveni incoerent din cauza alcoolului. Îi dau încă o doză de medicament împotriva febrei înainte de a începe să aiureze întru totul.

Când cobor spre pârâu, să mă spăl, nu mă pot gândi decât că o să moară dacă nu mă duc la festinul ăla. O să-l ţin în viaţă pentru încă o zi sau două şi pe urmă infecţia o să-i ajungă la inimă, la creier sau la plămâni şi o să moară. Iar eu o să rămân aici singură. Iarăşi. Aşteptându-i pe ceilalţi.

Sunt atât de pierdută în gânduri, încât aproape că nu văd paraşuta, deşi pluteşte drept către mine. Pe urmă mă arunc după ea, o scot din apă, sfâşii materialul argintiu ca să recuperez flaconul. Haymitch a reuşit! A făcut rost de medicament – nu ştiu cum, o fi convins un cârd de neghiobi romantici să-şi vândă bijuteriile – şi îl pot salva pe Peeta! Flaconul e, totuşi, atât de mic. Medicamentul trebuie să fie foarte puternic ca să vindece pe cineva atât de bolnav cum e Peeta. Mă străbate fiorul îndoielii. Scot dopul şi miros conţinutul, trăgând aerul cu putere pe nări. Când simt aroma îngreţoşător de dulce, moralul îmi cade la pământ. Ca să fiu sigură, pun o picătură pe vârful limbii. Fără nici o îndoială, e sirop somnifer. Un leac foarte folosit în Districtul 12. Ieftin, în comparaţie cu alte medicamente, dar

devii dependent. Aproape toată lumea a luat câte o doză, într-un moment sau altul. Avem şi noi o sticlă acasă. Mama li-l dă pacienţilor isterici ca să-i adoarmă când le coase o rană gravă sau ca să ajute pe cineva chinuit de durere să reziste pe timpul nopţii. Nu e nevoie de prea mult. Un flacon ca ăsta l-ar adormi pe Peeta pentru o zi întreagă, dar la ce-ar folosi? Mă înfurii atât de tare, încât sunt gata să arunc în pârâu ultimul dar al lui Haymitch, când înţeleg dintr-odată. O zi întreagă? E mai mult decât am nevoie.

Strivesc o mână de mure pentru ca gustul să nu poată fi identificat cu prea multă uşurinţă şi adaug câteva frunze de mentă pe deasupra. Pe urmă mă întorc în grotă.

— Ţi-am adus ceva bun. Am găsit un alt rug de mure puţin mai încolo, în josul apei.

Peeta deschide gura pentru prima îmbucătură fără nici o ezitare. Înghite şi se încruntă uşor.

— Sunt foarte dulci.

— Da, sunt mure dulci. Mama face gem din ele. N-ai mai mâncat niciodată până acum? îl întreb, îndesându-i în gură altă lingură plină.

— Nu, spune el, aproape uluit. Dar au un gust familiar. Mure dulci?

— Da, la piaţă nu prea le găseşti, sunt fructe sălbatice, îi explic.

Înghite încă o gură. N-a mai rămas decât una.

— Sunt dulci ca un sirop, spune, luând ultima înghiţitură. Sirop.

Face ochii mari când înţelege care e adevărul. Îi astup gura şi nasul, apăsându-mi palma cu putere, silindu-l să înghită în loc să scuipe. Încearcă să vomite, dar e prea târziu, începe deja să-şi piardă cunoştinţa. Exact în clipa când adoarme, citesc în ochii lui că fapta mea e de neiertat.

Mă aşez pe călcâie şi îl privesc cu un amestec de tristeţe şi de satisfacţie. Îndepărtez o mură răzleţită, care îi pătează bărbia.

— Cine nu e în stare să mintă, Peeta? întreb, cu toate că el nu mă poate auzi.

Asta n-are importanţă. Restul Panemului mă aude.

Chapter 21

În orele rămase până la căderea nopţii, adun pietre şi îmi dau toată silinţa să camuflez intrarea grotei. E o operaţiune lentă şi anevoioasă dar, după multă sudoare şi mutări repetate, sunt foarte încântată de rezultatul muncii mele. Grota pare acum să facă parte dintr-un morman mai mare de bolovani, cum sunt atâtea altele împrejur. Dar mă pot târî în interior, la Peeta, printr-o mică deschidere, inobservabilă din afară. Asta e bine, fiindcă la noapte va trebui să împărţim din nou sacul de dormit. Şi, dacă nu reuşesc să mă-ntorc de la ospăţ, el nu va fi blocat cu totul. Deşi mă îndoiesc că o mai poate duce mult fără medicamente. Dacă mor la festin, nu sunt şanse ca Districtul 12 să aibă un învingător.

Îmi alcătuiesc cina din peştii mai mici, cu mai multe oase, care populează partea asta a pârâului, umplu toate recipientele cu apă pe care o purific şi îmi curăţ armele. Mi-au mai rămas, cu totul, nouă săgeţi. Mă întreb dacă să-i las cuţitul lui Peeta, ca să aibă un mijloc de apărare în lipsa mea, dar adevărul e că n-are nici un rost. A avut dreptate spunând că ultima lui metodă de protecţie e camuflajul.

Însă eu m-aş putea folosi de cuţit. Cine ştie ce-o să găsesc acolo?

Iată câteva lucruri de care nu mă-ndoiesc. Cel puţin Cato, Clove şi Thresh vor fi acolo la începerea petrecerii. În privinţa lui Faţă de Vulpe nu sunt sigură, fiindcă înfruntarea directă nu reprezintă nici stilul, nici punctul ei forte. E chiar mai mică decât mine şi nu e înarmată, dacă nu cumva o fi făcut rost de ceva arme de curând. Probabil c-o să se ascundă undeva, în apropiere, să vadă pe ce poate pune mâna. Însă ceilalţi trei… O să fiu foarte ocupată. Abilitatea cu care ucid de la distanţă e bunul meu cel mai de preţ, dar ştiu că voi fi nevoită să pătrund exact în miezul evenimentelor ca să obţin rucsacul ăla, cel cu numărul 12 pe el, despre care a vorbit Claudius Templesmith.

Privesc cerul, sperând să aflu, în asfinţit, că am măcar un adversar mai puţin, dar, în seara asta, nu apare nimeni. Mâine vor fi chipuri acolo, sus. Festinurile fac întotdeauna prăpăd.

Mă târăsc în grotă, îmi fixez bine ochelarii şi mă ghemuiesc lângă Peeta. Noroc că azi am avut parte de un somn bun. Trebuie să rămân trează. De fapt, nu cred c-o să ne atace cineva peste noapte, dar nu vreau să risc să pierd răsăritul.

În noaptea asta e frig, atât de cumplit de

frig. Ca şi cum creatorii-de-joc ar fi trimis în arenă o infuzie de aer îngheţat, ceea ce s-ar putea să fi şi făcut. Stau întinsă în sac, alături de Peeta, încercând să absorb întreaga dogoare a febrei lui. E ciudat să te afli, fizic, atât de aproape de altcineva, care e atât de departe. Peeta ar putea fi acum, la fel de bine, în Capitoliu, sau în Districtul 12, sau pe Lună, fiindcă mi-ar veni tot atât de greu să ajung la el. De când au început Jocurile, nu m-am mai simţit niciodată atât de singură.

Admite c-o să fie o noapte urâtă, îmi spun. Încerc să n-o fac, dar gândurile îmi zboară către mama şi Prim şi mă întreb dacă în noaptea asta vor reuşi să doarmă măcar o singură clipă. În acest stadiu înaintat al Jocului, când are loc un eveniment atât de important ca festinul, şcolile vor fi, probabil, închise. Familia mea se poate uita fie la rabla noastră de televizor cu ecranul plin de purici, fie se poate alătura mulţimii din piaţă, urmărind totul pe ecranele mai mari şi mai clare. Acasă se pot bucura de intimitate, iar în piaţă de susţinere. Oamenii le vor spune o vorbă bună, iar cei care îşi pot permite vor adăuga puţină mâncare. Mă întreb dacă brutarul a trecut pe la ele, mai ales acum, când eu şi Peeta formăm o echipă, şi dacă şi-a ţinut promisiunea de a avea grijă ca stomacul

surorii mele să fie plin.

În Districtul 12, spiritele trebuie să fie foarte încinse. Li se întâmplă foarte rar să aibă pe cine încuraja în acest moment al Jocurilor. Cu siguranţă că au emoţii pentru Peeta şi pentru mine, mai ales acum, când suntem împreună. Dacă închid ochii, mi-i pot imagina ţipând către ecrane, impulsionându-ne. Le văd feţele – Sae Unsuroasa, şi Madge, ba chiar şi Apărătorii Păcii care cumpără carne de la mine – aclamându-ne.

Şi Gale. Îl cunosc bine. Nu strigă şi nu ovaţionează. Dar se uită, în fiecare moment, la fiecare răsturnare de situaţie şi îşi doreşte să mă-ntorc acasă. Mă întreb dacă speră tot atât de mult să se reîntoarcă şi Peeta. Gale nu e iubitul meu, dar ar putea fi, dacă aş deschide uşa aceea? Am vorbit despre fuga noastră împreună. N-a fost nimic altceva decât un calcul realist al şanselor noastre de supravieţuire în afara districtului? Sau a însemnat mai mult?

Mă întreb ce concluzii trage el văzând toate aceste sărutări.

Prin deschizătura dintre pietre, privesc Luna traversând cerul. Când apreciez că mai sunt trei ore până la răsărit, îmi încep ultimele pregătiri. Am grijă să-i las lui Peeta, chiar alături, apă şi trusa medicală. Îi vor fi de cel

mai mare folos dacă nu mă întorc, dar nu-i vor prelungi prea mult viaţa. După o oarecare dezbatere, îi scot haina şi mi-o pun peste a mea. Lui nu-i trebuie. Nici acum, în sacul de dormit, când e încins de febră, nici în timpul zilei, când, dacă n-o să fiu aici să i-o scot, o să se coacă în ea. Am mâinile deja ţepene de frig, aşa că iau şosetele suplimentare ale lui Rue, le fac găuri pentru degete şi mi le trag pe mâini. Mă ajută, oricum. Umplu micul ei rucsac cu ceva mâncare, adaug sticla cu apă şi bandajele, îmi îndes cuţitul în centură, îmi iau arcul şi săgeţile. Sunt gata să plec, când îmi amintesc cât de important este să respect rutina îndrăgostiţilor născuţi sub steaua potrivnică, aşa că mă aplec şi-l sărut pe Peeta prelung, stăruitor. Îmi imaginez suspinele înlăcrimate care se aud în Capitoliu şi mă prefac că-mi şterg şi eu o lacrimă. Apoi mă strecor prin deschiderea dintre pietre şi ies în noapte.

La contactul cu aerul, respiraţia mea se transformă în nori minusculi, albi. E tot atât de frig ca în nopţile de noiembrie de acasă. Una dintre cele în care m-am furişat în pădure, cu o lanternă în mână, alăturându-mă lui Gale într-un loc stabilit din timp, unde am stat înghesuiţi unul într-altul, bând ceai fierbinte, de plante, din sticle metalice, plate, înfăşurate

în material vătuit, sperând că vânatul o să ne iasă în cale la venirea dimineţii. Oh, Gale, mă gândesc. Măcar dacă m-ai susţine acum.

Mă mişc cât de repede îndrăznesc. Ochelarii sunt cu adevărat remarcabili, dar simt din plin surzenia urechii stângi. Nu ştiu exact ce-a făcut explozia aia, dar a produs, în profunzime, o stricăciune ireparabilă. N-are importanţă. Dacă ajung acasă, o să fiu atât de putred de bogată, încât o să pot plăti pe cineva ca să-mi redea auzul.

Pădurea arată întotdeauna altfel la vreme de noapte. Chiar şi cu ochelarii, unghiurile sunt nefireşti. Ca şi cum copacii, florile şi pietrele din timpul zilei s-ar fi dus la culcare, trimiţând în loc alte versiuni ale lor, oarecum ameninţătoare. Nu încerc nici o şmecherie, cum ar fi să aleg un traseu diferit. Merg în susul pârâului şi o iau pe aceeaşi cărare ce duce către ascunzătoarea lui Rue de lângă lac. Pe drum, nimic nu indică prezenţa vreunui alt tribut, nu se zăreşte aburul nici unei răsuflări, nu se aude nici un trosnet de creangă. Fie sunt prima care soseşte, fie ceilalţi şi-au ocupat poziţiile în timpul nopţii. Totuşi, când mă strecor printre tufişuri, aşteptând să înceapă vărsarea de sânge, până la ivirea zorilor a mai rămas mai mult de o oră sau poate sunt chiar două.

Mestec câteva frunze de mentă, fiindcă stomacul meu nu e dispus să primească nimic mai mult. Slavă Domnului că am şi haina lui Peeta, nu doar pe a mea. Altminteri aş fi fost nevoită să mă foiesc de colo-colo ca să nu îngheţ. Cerul capătă culoarea cenuşie şi ceţoasă a dimineţii şi prezenţa celorlalte tributuri continuă să nu se facă simţită în nici un fel. Nu e cu adevărat surprinzător. Toată lumea s-a evidenţiat, fie prin forţă, fie prin puterea de a ucide, fie prin şiretenie. Mă întreb dacă îşi închipuie cineva că Peeta mă însoţeşte. Mă îndoiesc că Faţă de Vulpe şi Thresh ştiu că e rănit. Cu atât mai bine dacă-şi imaginează că mă acoperă când mă duc după rucsac.

Dar unde e rucsacul? Arena s-a luminat destul de mult ca să-mi pot scoate ochelarii. Aud păsările dimineţii cântând. Nu a sosit ora? Pentru o clipă, intru în panică la gândul că nu mă aflu la locul potrivit. Dar îmi amintesc cu certitudine cuvintele lui Claudius Templesmith, ne-a invitat la Cornul Abundenţei. Care e aici. Şi eu sunt aici. Atunci unde e rucsacul meu?

Exact când suprafaţa aurie a Cornului Abundenţei scânteiază sub prima rază de soare, ceva se tulbură în mijlocul câmpiei. Pământul din faţa cornului se despică în două

şi în arenă se înalţă o masă rotundă, acoperită cu o faţă de masă albă ca zăpada. Pe masă sunt patru rucsacuri, două mari, negre, purtând numerele 2 şi 11, unul verde, de dimensiuni medii, cu numărul 5, şi altul minuscul, portocaliu – mi l-aş putea agăţa de încheietura mâinii – care trebuie să fie marcat cu un 12.

Masa abia a apucat să se fixeze, cu un pocnet, la locul său, când o siluetă ţâşneşte din Cornul Abundenţei, smulge rucsacul verde şi o rupe la fugă. Faţă de Vulpe! Te poţi baza pe ea când e vorba de asemenea idei ingenioase şi riscante! Noi, ceilalţi, suntem încă pe poziţiile din jurul câmpiei, evaluând situaţia, dar ea şi-a luat deja rucsacul. Şi ne-a prins în capcană, fiindcă nimeni nu e dornic s-o urmărească, nu atâta vreme cât propriul său rucsac stă pe masă, atât de vulnerabil. Probabil că Faţă de Vulpe a chibzuit că e bine să le lase pe celelalte neatinse, fiindcă, furând unul dintre ele, s-ar fi ales cu un urmăritor. Asta ar fi trebuit să fie strategia mea! Când îmi revin de pe urma surprizei, a admiraţiei, a furiei, a geloziei şi a frustrării, văd coama ei de păr roşu dispărând printre copaci, în afara bătăii arcului. Oh! Mă tem tot timpul de ceilalţi, dar poate că Faţă de Vulpe e aici adevăratul adversar.

Asta mă costă şi timp, fiindcă acum e clar că eu sunt următoarea care trebuie să se apropie de masă. Oricine ajunge acolo înaintea mea îmi poate lua cu uşurinţă pachetul în căuşul palmei, fugind cu el. Sprintez spre masă fără nici o ezitare. Simt pericolul înainte de a-l vedea. Din fericire, primul cuţit vine, şuierând, din dreapta mea, aşa că îl aud şi pot să-l deviez cu lemnul arcului. Mă întorc, întind coarda şi trimit săgeata drept către inima lui Clove. Ea se răsuceşte exact atât cât e nevoie ca să evite lovitura fatală, dar vârful săgeţii îi pătrunde în partea de sus a braţului stâng. Din nefericire, ea azvârle cuţitele cu dreapta, dar săgeata o întârzie cu câteva clipe, fiind nevoită să şi-o smulgă şi să aprecieze gravitatea rănii. Eu îmi continui fuga, potrivindu-mi din instinct o altă săgeată în arc, aşa cum o poate face numai cineva care vânează de ani întregi.

Acum sunt lângă masă, cu degetele închizându-mi-se în jurul minusculului rucsac portocaliu. Mâna mi se strecoară printre curele, mi-l împing grăbită în susul braţului, fiindcă e pur şi simplu prea mic ca să se potrivească în orice altă parte a corpului meu, şi mă întorc, gata să trag iarăşi, când un al doilea cuţit mă nimereşte în frunte. Mă spintecă deasupra sprâncenei drepte, croind o

rană adâncă, din care ţâşneşte sângele, orbindu-mi un ochi şi umplându-mi gura cu gustul lui înţepător, metalic. Dau înapoi, clătinându-mă, dar reuşesc să trimit săgeata gata pregătită în direcţia celei care mă atacă. Ştiu încă din clipa când mi se desprinde din mână că va rata ţinta. Apoi Clove se aruncă peste mine, trântindu-mă pe spate şi ţintuindu-mi umerii de pământ cu genunchii ei.

Până aici mi-a fost, îmi spun, sperând, de dragul lui Prim, c-o să se termine repede. Dar Clove vrea să savureze momentul. Chiar simte că are timp. Cato e, fără nici o îndoială, pe undeva, prin apropiere, acoperind-o, aşteptându-l pe Thresh şi, poate, pe Peeta.

— Unde ţi-e prietenul, District 12? Încă n-a murit? mă întreabă.

Ei bine, atâta vreme cât stăm de vorbă, rămân în viaţă.

— Acum e în pădure. Pe urmele lui Cato, mârâi eu. Şi ţip cât mă ţin plămânii: Peeta!

Clove îmi repede un pumn în trahee, secerându-mi pur şi simplu vocea. Dar capul îi zvâcneşte dintr-o parte în alta şi ştiu că, măcar pentru o clipă, crede că e posibil să-i fi spus adevărul. Însă, de vreme ce Peeta nu apare să mă salveze, se întoarce din nou spre mine.

— Mincinoaso, îmi spune, cu un rânjet. E aproape mort. Cato ştie unde l-a tăiat. Probabil că l-ai ancorat în vreun copac cât timp încerci să-i ajuţi inima să bată. Ce-i în rucsacul ăla mic şi drăguţ? Medicamentul pentru îndrăgostit? Păcat că n-o să-l primească niciodată.

Clove îşi deschide haina. E căptuşită cu un set impresionat de cuţite. Alege cu grijă unul aproape elegant, cu o lamă necruţătoare, curbată.

— I-am promis lui Cato că, dacă te lasă pe mâna mea, o să-i ofer publicului un spectacol de toată frumuseţea.

Acum mă zbat, străduindu-mă s-o răstorn, dar e zadarnic. E prea grea, mă ţintuieşte cu prea multă putere.

— Las-o baltă, District 12. O să te ucidem. Exact aşa cum am făcut cu mica ta aliată patetică… cum o chema? Cea care ţopăia prin copaci. Rue? Ei, mai întâi Rue, apoi tu, apoi cred c-o să lăsăm natura să se ocupe de îndrăgostit. Cum îţi sună? mă întreabă Clove. Acum de unde să-ncepem?

Îmi şterge sângele din rană cu mâneca hainei, îmi studiază o clipă faţa, înclinându-mi-o dintr-o parte într-alta, ca şi cum ar fi o bucată de lemn, iar ea ar trebui să hotărască exact cum s-o sculpteze. Încerc s-o muşc de

mână, dar mă înşfacă de părul din creştet, silindu-mă să-mi lipesc iarăşi capul de pământ.

— Cred... Vorbeşte aproape torcând. Cred c-o să-ncep cu gura.

Îmi încleştez dinţii în timp ce se distrează urmărindu-mi conturul buzelor cu vârful cuţitului.

N-o să-nchid ochii. Comentariul despre Rue m-a umplut de furie, destul de multă ca să mă gândesc să mor cu o oarecare demnitate. Ca un ultim act de sfidare, o s-o ţintuiesc cu privirea atât de mult cât o să pot vedea, ceea ce probabil că n-o să dureze prea mult, dar o s-o privesc ţintă, n-o să ţip şi o să mor, în stilul meu mărunt, neînfrântă.

— Da. Cred că n-o să prea mai ai ce face cu buzele de acum înainte. Vrei să-i trimiţi îndrăgostitului o ultimă sărutare? mă întreabă.

Îmi umplu gura cu sânge şi salivă şi o scuip în faţă. Se înroşeşte de furie.

— Foarte bine atunci. Să-i dăm drumul.

Îmi adun puterile pentru chinul care va urma, cu siguranţă. Dar, când simt vârful cuţitului făcându-mi prima tăietură în buză, o forţă mult mai puternică o smulge pe Clove de deasupra mea şi ea ţipă. La început sunt prea uluită, nu sunt în stare să pricep ce se întâmplă. Peeta a reuşit cumva să ajungă aici,

ca să mă salveze? Creatorii-de-joc au trimis vreun animal sălbatic, pentru şi mai multă distracţie? A fost smulsă şi ridicată în aer de o aeronavă, dintr-un motiv inexplicabil?

Dar, când mă ridic împingându-mă în braţele amorţite, nu văd nimic din toate astea. Clove dă din picioare fără să atingă pământul, captivă în braţele lui Thresh. Icnesc când îl văd aşa, dominându-mă cu înălţimea lui şi ţinând-o pe Clove ca pe o păpuşă de cârpă. Îmi aminteam că e uriaş, dar acum pare cu mult mai masiv, cu mult mai puternic decât ţin minte. Dacă s-a schimbat ceva, atunci pare să se fi îngrăşat de când e în arenă. O răsuceşte pe Clove şi dă cu ea de pământ.

Tresar când zbiară, fiindcă până acum nu l-am mai auzit decât murmurând.

— Ce-ai făcut cu fetiţa aia? Tu ai ucis-o?

Clove se târăşte de-a-ndăratelea, în patru labe, ca o insectă înnebunită, atât de şocată, încât nici măcar nu-l strigă pe Cato.

— Nu! Nu, nu eu!

— I-ai rostit numele. Te-am auzit. Tu ai ucis-o? O altă idee îi aşterne peste trăsături un alt val de mânie.

— Ai tăiat-o aşa cum voiai s-o tai pe fata asta?

— Nu! Nu, eu…

Clove vede piatra de dimensiunile unei

franzele mici din mâna lui Thresh şi îşi pierde controlul.

— Cato! ţipă ea, cu voce stridentă. Cato!

— Clove!

Aud răspunsul lui Cato. N-aş putea spune de la ce distanţă vine, dar e prea departe ca s-o poată ajuta. Oare ce face? Încearcă să dea de Faţă de Vulpe şi de Peeta? Sau a stat ascuns, aşteptându-l pe Thresh, dar a greşit cu grosolănie locul?

Thresh repede piatra în jos, izbind cu putere în tâmpla lui Clove. Rana nu sângerează, dar văd urma loviturii pe ţeastă şi ştiu că ea e pe ducă. Totuşi mai are încă viaţă în trup, în tresăltările grăbite ale pieptului, în geamătul slab care îi iese printre buze.

Pe urmă Thresh se răsuceşte către mine, cu piatra ridicată, şi ştiu că n-are sens să fug. Iar arcul meu e gol, ultima săgeată încărcată a zburat înspre Clove. Mă simt ţintuită de privirea aspră a ochilor lui stranii, căprui-aurii.

— Ce-a vrut să spună? Despre alianţa ta cu Rue?

— Eu… eu… noi am făcut o echipă. Am aruncat în aer proviziile. Am încercat s-o salvez, chiar am încercat. Dar el a ajuns acolo primul. Districtul 1, răspund eu.

Poate, ştiind că am ajutat-o pe Rue, n-o să-mi aleagă o moarte lentă, sadică.

— Şi tu l-ai ucis? mă întreabă.
— Da, zic eu. L-am ucis. Şi am îngropat-o pe ea sub flori. Şi i-am cântat, ca s-adoarmă.
Lacrimile îmi ţâşnesc din ochi. Amintirea îmi alungă din minte încordarea, împotrivirea. Şi sunt copleşită de Rue, de durerea din frunte, de frica de Thresh şi de gemetele fetei care trage să moară la nici doi metri distanţă.
— Ca să-adoarmă? spune el, cu glas aspru.
— Ca să se stingă liniştită. I-am cântat până a murit. Districtul tău… oamenii mi-au trimis pâine.
Ridic mâna, dar nu după o săgeată, la care ştiu că n-aş apuca să ajung. Îmi şterg doar nasul.
— Fă-o repede, OK, Thresh?
Emoţiile i se luptă pe chip. Lasă piatra în jos şi arată cu degetul spre mine, aproape acuzator.
— Te las să pleci, numai de data asta. Pentru fetiţa aia. Aşa că noi doi suntem chit. Nu ne mai datorăm nimic. Înţelegi?
Dau din cap, pentru că înţeleg. Despre datorii. Despre detestarea datoriilor. Înţeleg că, dacă o să câştige, Thresh va trebui să se întoarcă şi să privească în ochii unui întreg district care a încălcat regulile ca să-mi mulţumească, aceleaşi reguli pe care le încalcă el acum, mulţumindu-mi la rândul lui.

Şi înţeleg că, pentru moment, Thresh n-o să-mi zdrobească ţeasta.

— Clove!

Glasul lui Cato se aude acum mult mai aproape. Şi, după durerea care i se simte în el, aş putea spune c-o vede zăcând la pământ.

— Ai face bine să fugi acum, Fată a Focului, spune Thresh.

N-am nevoie de un al doilea îndemn. Îi întorc spatele şi picioarele mi se înfig în pământul bătătorit când alerg, îndepărtându-mă de Thresh, de Clove şi de sunetul vocii lui Cato. Doar când ajung la marginea pădurii mă uit pentru o clipă în urmă. Thresh şi ambele rucsacuri mari dispar dincolo de marginea câmpiei, în zona pe care n-am văzut-o niciodată. Cato îngenunchează alături de Clove, cu suliţa în mână, implorând-o să nu-l părăsească. Peste o clipă, o să-nţeleagă că e zadarnic, că ea nu mai poate fi salvată. Mă lovesc de copaci, ştergându-mi în repetate rânduri sângele care îmi curge în ochi, fugind ca o sălbăticiune rănită. După câteva minute, aud tunul şi ştiu că a murit Clove, că acum Cato trebuie să fie pe urmele cuiva. Pe ale lui Thresh sau pe ale mele. Mă cuprinde spaima, sunt slăbită din cauza rănii, tremur. Încarc o săgeată, dar Cato poate arunca suliţa aproape tot atât de departe cât trage arcul meu.

Un singur lucru mă linişteşte. Thresh are rucsacul care conţine obiectul râvnit de Cato cu disperare. Dacă ar fi să pariez, aş spune că Thresh e cel urmărit. Totuşi, nu-mi încetinesc goana când ajung la pârâu. Mă reped în albie, cu ghetele încă în picioare, şi înaintez cu greutate în josul apei. Îmi scot şosetele lui Rue, cele pe care le-am folosit drept mănuşi, şi mi le apăs pe frunte, încercând zadarnic să stăvilesc năvala sângelui, care le îmbibă în câteva minute.

Reuşesc cumva să ajung înapoi, la grotă. Mă strecor printre bolovani. Razele de soare pătează interiorul şi, în lumina lor, îmi trag micul rucsac portocaliu de pe braţ, îl tai ca să-l deschid şi las conţinutul să cadă jos. O cutiuţă lungă şi îngustă, cu o seringă hipodermică. Fără nici o ezitare, înfig acul în braţul lui Peeta şi apăs pe piston.

Mâinile mi se duc la cap şi apoi îmi coboară în poală, lucind de sânge.

Ultimul lucru de care îmi aduc aminte e un fluture verde cu argintiu, nemaipomenit de frumos, care mi se aşază pe încheietura mâinii.

Chapter 22

Răpăitul ploii pe acoperişul casei noastre mă trezeşte încet, cu blândeţe. Însă mă lupt s-adorm din nou, înfăşurată în coconul de pături calde, în siguranţa de acasă. Sunt vag conştientă de durerea de cap. Probabil că am gripă, de aceea mi se îngăduie să stau în pat, deşi ştiu că am dormit multă vreme. Mâna mamei îmi mângâie obrazul şi eu nu o resping, aşa cum fac când sunt trează, neîngăduindu-i niciodată să afle cât de mult tânjesc după această atingere tandră. Cât de mult îi simt lipsa, deşi încă nu mi-am recăpătat încrederea în ea. Pe urmă răsună o voce, nu vocea care ar trebui, nu e vocea mame, şi mă sperii.

— Katniss, îmi spune. Katniss, mă auzi?

Deschid ochii şi senzaţia de siguranţă dispare.

Nu sunt acasă, nu sunt cu mama. Sunt într-o grotă întunecoasă şi rece, cu picioarele goale îngheţate, deşi sunt învelite, cu aerul alterat de mirosul inconfundabil al sângelui. Chipul supt şi palid al unui băiat îmi apare alunecând prin faţa ochilor şi, după o primă tresărire de spaimă, mă simt mai bine.

— Peeta.

— Hei, spune el. Mă bucur că-ţi văd din nou ochii.

— Câtă vreme am fost leşinată? îl întreb.

— Nu sunt sigur. Eu m-am trezit aseară şi tu zăceai lângă mine, într-o baltă înspăimântătoare de sânge, îmi povesteşte el. Cred că s-a oprit până la urmă, dar, în locul tău, eu n-aş încerca să mă ridic.

Îmi duc mâna la cap, cu prudenţă, şi descopăr că e bandajat. Dar acest simplu gest mă istoveşte şi mă ameţeşte. Peeta îmi duce o sticlă la buze şi beau cu sete.

— Te simţi mai bine, spun.

— Mult mai bine. Indiferent ce mi-ai injectat în braţ, a avut efect, zice el. În dimineaţa asta, umflătura piciorului a dispărut aproape în întregime.

Nu pare furios fiindcă l-am păcălit, drogându-l şi fugind la festin. Poate sunt prea zdrobită şi o să-mi vorbească despre asta mai târziu, când o să mai capăt putere. Dar, pe moment, e numai dulceaţă.

— Ai mâncat? îl întreb.

— Îmi pare rău, dar trebuie să spun că am înfulecat trei bucăţi din gâsculiţă înainte de a-mi da seama că trebuia să ne ajungă pentru mai mult timp, îmi răspunde. Nu-ţi face griji. M-am întors la o dietă severă.

— Nu, e foarte bine. Trebuie să mănânci. O să mă duc în curând la vânătoare.

— Nu prea curând, de acord? zice el. Lasă-mă să-ţi port de grijă o vreme.

Adevărul e că nu prea am de ales. Peeta mă hrăneşte cu bucăţele de gâsculiţă şi cu stafide şi mă convinge să beau multă apă. Îmi freacă picioarele, readucând în ele o oarecare căldură, şi mi le înfăşoară în haina lui înainte de a-mi strânge sacul de dormit în jurul gâtului.

— Cizmele şi şosetele tale sunt încă ude, iar vremea nu le ajută să se usuce prea repede, spune el.

Aud bubuitura unui tunet şi, printr-o crăpătură dintre pietre, văd cerul luminat de fulger. Ploaia picură prin mai multe găuri din plafon, iar Peeta mi-a încropit deasupra capului şi a părţii de sus a trupului un soi de copertină, prinzând pătratul meu de plastic între pietre.

— Mă întreb ce a atras furtuna asta? Adică, cine e ţinta ei? spune Peeta.

— Cato şi Thresh, zic eu, fără să mă gândesc. Faţă de Vulpe trebuie să fie pe undeva, într-un bârlog, iar Clove… ea m-a rănit şi pe urmă…

Vocea mi se stinge.

— Ştiu că e moartă. Am văzut-o pe cer,

aseară. Tu ai omorât-o?

— Nu. Thresh ia spart capul cu o piatră.

— Bine că nu te-a prins şi pe tine, spune Peeta.

Amintirea festinului îmi revine cu toată puterea în minte şi mă simt că mi se face rău.

— M-a prins. Dar m-a lăsat să plec.

Pe urmă trebuie să-i povestesc, fireşte. Lucruri pe care le-am păstrat numai pentru mine, pentru că el a fost prea bolnav ca să mă-ntrebe şi fiindcă, oricum, nu mă simţeam pregătită să le retrăiesc. Cum ar fi explozia, şi apoi urechea mea, şi moartea lui Rue, şi băiatul din Districtul 1, şi pâinea. Tot ce duce către cele întâmplate la întâlnirea cu Thresh, la modul în care şi-a plătit el un soi de datorie.

— Te-a lăsat să pleci fiindcă n-a vrut să-ţi datoreze nimic? întreabă Peeta, nevenindu-i să creadă.

— Da. Nu mă aştept să-nţelegi. Tu n-ai trăit niciodată în lipsuri. Dar, dacă ai fi fost din Filon, n-ar fi trebuit să-ţi explic, spun eu.

— Şi nici nu-ncerca. E evident că sunt prea greu de cap ca să pricep.

— Aşa cum e cu pâinea. Aşa cum se pare că n-o să încetez niciodată să-ţi fiu datoare pentru asta, zic.

— Pâinea? Care pâine? De când eram copii? Cred că putem s-o dăm uitării. Adică, tu

tocmai m-ai sculat din morţi.

— Dar tu nu mă cunoşteai. Nu ne vorbiserăm niciodată. În plus, primul dar e, întotdeauna, cel mai greu de răsplătit. Dacă nu m-ai fi ajutat atunci, nici măcar n-aş fi fost acum aici, spun eu. Oricum, de ce-ai făcut-o?

— De ce? Ştii de ce.

Clatin uşor din cap, cu o mişcare dureroasă.

— Haymitch a spus că eşti cu adevărat foarte convingătoare.

— Haymitch? întreb. Ce-are el de-a face cu toate astea?

— Nimic, răspunde Peeta. Deci Cato şi Thresh? Cred că eu cer prea mult sperând să se ucidă simultan unul pe altul.

Dar ideea nu face decât să mă indispună.

— Cred că Thresh ne-ar plăcea. Cred că, în Districtul 12, ar fi prietenul nostru, spun eu.

— Atunci să sperăm c-o să-l ucidă Cato, ca să nu fim nevoiţi s-o facem noi, zice Peeta, cu un aer sinistru.

Nu vreau ca Thresh să fie ucis de Cato. Nu vreau să mai moară nimeni. Dar învingătorii nu spun asemenea lucruri în arenă. În ciuda eforturilor mele, simt că ochii încep să-mi înoate în lacrimi.

Peeta mă priveşte cu îngrijorare.

— Ce e? Ai dureri foarte mari?

Îi dau un alt răspuns, fiindcă e tot atât de

adevărat, dar care poate fi luat drept un scurt moment de slăbiciune, nu drept una fatală.

— Vreau să plec acasă, Peeta, spun, cu voce plângăcioasă, de copil.

— O să pleci. Îţi promit, zice el, şi se apleacă să mă sărute.

— Vreau să plec acasă acum.

— Îţi spun eu cum facem. Te culci din nou şi te visezi acasă. Şi o s-ajungi acolo de-a-devăratelea înainte să-ţi dai seama. OK?

— OK, şoptesc. Să mă trezeşti dac-o să fie nevoie să stau de veghe.

— Sunt teafăr şi odihnit, mulţumită ţie şi lui Haymitch. Şi apoi, cine ştie cât o să dureze? zice el.

Despre ce vorbeşte? Despre furtună? Despre scurtul răgaz pe care ni-l oferă? Despre Jocuri? Nu ştiu, dar sunt prea tristă şi prea obosită ca să-ntreb.

Când Peeta mă trezeşte din nou e deja seară. Ploaia s-a transformat în potop, trimiţând şiroaie de apă prin plafon, acolo pe unde înainte nu curgeau decât câteva picături. Peeta a pus castronul sub cel mai puternic şi a schimbat poziţia foliei de plastic, ca să devieze şuvoaiele, ferindu-mă de apă. Mă simt ceva mai bine, pot să mă ridic în capul oaselor fără să ameţesc prea tare şi sunt de-a dreptul înfometată. Aşa cum e şi Peeta. A aşteptat să

mă trezesc ca să mâncăm şi e nerăbdător să începem.

Nu mai avem cine ştie ce. Două bucăţi de gâsculiţă, un amestec de rădăcini şi o mână de fructe uscate.

— N-ar trebui să raţionalizăm mâncarea? întreabă Peeta.

— Nu, s-o terminăm. Gâsculiţa începe să se-nvechească şi ultimul lucru de care avem nevoie acum e să ne-mbolnăvim din cauza cărnii stricate, răspund eu, împărţind totul în două grămăjoare egale.

Încercăm să mâncăm încet, dar suntem amândoi atât de flămânzi, încât terminăm în două minute. Stomacul meu nu e câtuşi de puţin mulţumit.

— Mâine e zi de vânătoare, spun.

— Eu nu te pot ajuta prea mult. N-am mai vânat niciodată.

— Eu vânez şi tu găteşti. Şi poţi oricând să culegi câte ceva.

— Mi-aş dori ca pe-aici să crească un soi de tufiş cu pâine, zice Peeta.

— Pâinea pe care mi-au trimis-o din Districtul 11 era caldă, povestesc eu, cu un oftat. Uite, mestecă astea.

În întind două frunze de mentă şi îmi arunc câteva în gură.

Proiecţia de pe cer e greu de desluşit dar ne

putem da seama că azi n-a murit nimeni. Deci Cato şi Thresh nu s-au înfruntat încă.

— Unde s-a dus Thresh? Adică, ce e în partea cealaltă a cercului? îl întreb pe Peeta.

— O câmpie. Cât vezi cu ochii, e plină cu ierburi, înalte cam până la umărul meu. Ştiu şi eu, poate unele dintre ele sunt grâne. Se văd petice de diferite culori. Dar nu e nici o potecă, răspunde el.

— Fac pariu că unele sunt grâne. Şi fac pariu şi că Thresh ştie care sunt alea. Ai fost acolo?

— Nu. Nimeni nu-şi doreşte cu adevărat să-l urmărească pe Thresh prin iarba aia. De câte ori mă uit într-acolo, spre câmpul ăla, nu pot să nu mă gândesc la tot ce-ar putea ascunde. Şerpi, animale turbate, nisipuri mişcătoare, zice Peeta. Acolo ar putea fi orice.

Nu o spun, dar vorbele lui îmi aduc aminte de avertizările pe care le-am primit în privinţa trecerii dincolo de gardul Districtului 12. Pentru o clipă, îl compar cu Gale, care ar fi privit câmpul acela şi ca pe o potenţială sursă de hrană, nu doar ca pe o ameninţare. Aşa cum a făcut Thresh, cu siguranţă. Nu vreau să spun că Peeta e molâu. A dovedit că nu e laş. Însă presupun că, atunci când casa ta miroase a pâine caldă, nu pui prea multe lucruri sub semnul întrebării, pe când Gale se îndoieşte

de orice. Oare ce-ar crede Peeta despre glumele ireverenţioase pe care le facem între noi în fiecare zi, în timp ce încălcăm legea? Oare l-ar şoca? Toate lucrurile pe care le spunem despre Panem? Dar tiradele lui Gale împotriva Capitoliului?

— Poate pe câmpul ăla sunt tufe cu pâine, zic eu. Poate de-aia pare Thresh mai bine hrănit acum decât la începutul Jocurilor.

— Fie că e aşa, fie că are sponsori foarte generoşi, spune Peeta. Mă întreb ce-ar trebui să facem ca să-l convingem pe Haymitch să ne trimită nişte pâine.

Ridic din sprâncene înainte de a-mi reaminti că el nu ştie despre mesajul trimis de Haymitch acum două nopţi. O sărutare îţi aduce un castron cu supă. Nici asta nu e genul de afirmaţie pe care s-o pot face cu voce tare. Rostindu-mi gândurile, le-aş da spectatorilor de înţeles că povestea noastră romantică a fost inventată pentru a specula compătimirea lor şi n-am mai căpăta nici un fel de hrană. Trebuie să aduc cumva, în mod credibil, lucrurile pe făgaşul dorit. Trebuie să-ncep cu ceva simplu. Mă-ntind şi îi iau mâna.

— Păi, probabil c-a folosit o grămadă de resurse ajutându-mă să te-adorm, spun, pe un ton poznaş.

— A, am ajuns şi la asta, zice Peeta,

împletindu-şi degetele cu ale mele. Să nu mai încerci nimic asemănător altă dată.

— Sau ce? îl întreb.

— Sau… sau… Nu se poate gândi la nimic potrivit. Acordă-mi doar un minut.

— Care e problema? spun, cu un zâmbet larg.

— Problema e că amândoi suntem încă în viaţă. Ceea ce nu face decât să-ţi înfigă mai bine în minte ideea că ai procedat exact cum trebuia, mă lămureşte el.

— Şi chiar aşa a fost, zic eu.

— Nu! N-o face, Katniss!

Strânsoarea lui devine mai puternică, îndurerându-mi mâna, şi în glas are o furie sinceră.

— Nu muri pentru mine. Aşa n-o să-mi faci nici o favoare. De acord?

Intensitatea reacţiei lui mă surprinde, dar recunosc ocazia excelentă de a face rost de mâncare, aşa că-ncerc să merg mai departe.

— Poate c-am făcut-o pentru mine însămi. Peeta, te-ai gândit vreodată la asta? Poate nu eşti tu singurul care… care îşi face griji pentru… ceea ce s-ar întâmpla dacă…

Mă bâlbâi. Nu ştiu să şlefuiesc cuvintele, cum o face Peeta. Şi, în timp ce vorbesc, ideea de a-l pierde pe Peeta cu adevărat mă izbeşte din nou şi înţeleg cât de mult vreau să rămână

în viaţă. Şi nu din cauza sponsorilor. Nu din cauza celor ce se vor petrece la întoarcerea acasă. Şi nu doar fiindcă nu vreau să rămân singură. E vorba despre el. Nu vreau să-l pierd pe băiatul cu pâinea.

— Ce anume, Katniss? spune el, cu voce scăzută.

Aş vrea să pot trage obloanele, ascunzând momentul ăsta de ochii curioşi ai Panemului. Chiar dacă ar însemna să pierdem mâncarea. Indiferent ce aş simţi, asta nu mă priveşte decât pe mine.

— E exact genul de subiect despre care mi-a spus Haymitch să nu vorbesc, răspund, evazivă, deşi Haymitch nu mi-a dat niciodată un asemenea sfat.

De fapt, probabil că mă înjură chiar acum, fiindcă las să-mi scape mingea într-un moment cu o asemenea încărcătură emoţională. Dar Peeta reuşeşte s-o prindă cumva.

— Atunci o să completez singur spaţiile goale, zice el şi se lipeşte de mine.

E primul sărut de care suntem pe deplin conştienţi amândoi. Nici unul dintre noi nu e stingherit de boală sau de durere, sau, pur şi simplu, inconştient. Buzele nu ard de febră, nici nu sunt reci ca gheaţa. E primul sărut pe care-l simt răscolindu-mi cu adevărat pieptul.

Cald şi straniu. E primul sărut care mă face să-mi mai doresc un altul.

Dar nu-l mai primesc. Ei, primesc un al doilea sărut, dar e unul uşor, pe vârful nasului, fiindcă atenţia lui Peeta e distrasă.

— Cred că rana ta sângerează din nou. Haide, întinde-te, oricum e timpul de culcare, spune el.

Şosetele mele sunt destul de uscate ca să le pot purta. Îl conving pe Peeta să-şi îmbrace haina. Frigul umed pare să-mi pătrundă direct în oase, aşa că el e, probabil, pe jumătate îngheţat. Insist şi să stau prima de veghe, deşi amândoi credem că e puţin probabil să apară cineva pe o asemenea vreme. Dar nu cădem de acord până nu sunt şi eu în sacul de dormit şi tremur atât de tare, încât n-are rost să obiectez. Într-un total contrast cu cele petrecute cu două nopţi în urmă, când îl simţeam pe Peeta la un milion de kilometri depărtare, acum sunt izbită de apropierea lui. Când ne instalăm, îmi trage capul în jos, aşezându-mi-l pe braţul lui ca pe o pernă, iar mâna cealaltă i se odihneşte, protectoare, deasupra mea, chiar şi după ce adoarme. Nu m-a mai ţinut nimeni aşa de atât de multă vreme. De când a murit tata şi am încetat să am încredere în mama, braţele nimănui nu m-au mai făcut să mă simt atât de protejată.

Stau întinsă, privind, prin ochelari, picăturile de apă care împroaşcă solul grotei. Ritmic, liniştitor. Aţipesc de mai multe ori, pentru scurt timp, apoi mă trezesc brusc, simţindu-mă vinovată şi furioasă pe mine însămi. După trei sau patru ore, n-am încotro, trebuie să-l trezesc pe Peeta, fiindcă eu nu-mi mai pot ţine ochii deschişi. El nu pare să se supere.

— Mâine, când o să fie uscat, o să găsim un loc într-un copac, atât de sus, încât o să putem dormi amândoi liniştiţi, îi promit, înainte de a mă fura somnul.

Însă vremea nu se îmbunătăţeşte a doua zi. Potopul continuă, ca şi cum creatorii-de-joc ar dori să ne vadă pe toţi luaţi de apă. Tunetele sunt atât de puternice, încât cutremură pământul. Peeta se gândeşte să iasă oricum, în căutare de orice fel de hrană, dar eu îi spun că, pe o asemenea furtună, e zadarnic. N-ar reuşi să vadă la mai mult de un metru în faţa ochilor şi, ca răsplată pentru eforturile sale, n-ar reuşi decât să se ude până la piele. Ştie că am dreptate, dar stomacurile noastre macină dureros în gol.

Ziua se târăşte încet, ajungând în pragul înserării, fără ca vremea să se schimbe în vreun fel. Haymitch e ultima noastră speranţă, dar nu apare nimic, fie din lipsă de bani – probabil că toate preţurile au devenit

exorbitante – fie fiindcă e dezamăgit de spectacolul pe care îl oferim. Probabil că ultima variantă e cea adevărată. Sunt prima care recunoaşte că azi nu suntem tocmai atrăgători. Înfometaţi, vlăguiţi de răni, străduindu-ne să nu le redeschidem. Da, ne înghesuim unul într-altul, înfăşuraţi în sacul de dormit, dar mai ales ca să ne ţinem de cald. Cel mai excitant lucru pe care îl face oricare dintre noi e să tragă un pui de somn.

Nu sunt sigură cum aş putea impulsiona idila noastră romantică. Sărutul de aseară a fost frumos, dar pentru a ajunge la un altul ar fi nevoie de o oarecare premeditare. În Filon sunt fete, unele dintre fiicele negustorilor, care navighează cu multă uşurinţă pe asemenea ape. Dar eu n-am avut niciodată timp pentru asta, nici nu mi-a fost de folos. Oricum, e evident că un singur sărut nu mai e de-ajuns, fiindcă altfel am fi primit mâncare aseară. Instinctul îmi spune că Haymitch nu vrea doar o dovadă fizică a iubirii, ci ceva mult mai personal. Genul de lucruri pe care a încercat să mă convingă să le spun despre mine însămi când exersam pentru interviu. În privinţa asta, eu sunt o catastrofă, dar nu şi Peeta. Poate cea mai bună metodă e să-l stârnesc la vorbă.

— Peeta. La interviu ai spus că întotdeauna

ai fost nebun după mine. Când a început acest întotdeauna? îl întreb, ca din întâmplare.

— Oh, să vedem. Cred că în prima zi de şcoală. Eram cinci. Tu purtai o rochiţă cu carouri roşii şi părul tău… era împletit în două cozi, nu într-una. Tata mi-a atras atenţia asupra ta când aşteptam să ne aliniem.

— Tatăl tău? De ce? îl întreb.

— Mi-a spus: „O vezi pe fetiţa aia? Am vrut să mă-nsor cu mama ei, dar a fugit cu un miner”, povesteşte Peeta.

— Cum? Asta ai inventat-o! exclam eu.

— Nu, e adevărat, mă contrazice el. Iar eu am spus: „Un miner? De ce şi-ar fi dorit un miner, când te putea avea pe tine?” Şi tata a răspuns: „Pentru că, ori de câte ori cântă el… până şi păsările tac şi-l ascultă.”

— E adevărat. Tac. Adică, tăceau, spun eu. La gândul că brutarul i-a spus asta lui Peeta, mă simt uluită şi surprinzător de mişcată. Am revelaţia că, în realitate, eu însămi ezit să cânt, că resping muzica nu fiindcă aş considera-o o pierdere de timp. Ci, poate, pentru că îmi aduce aminte de tata.

— Iar în ziua aceea, la cor, profesoara a întrebat cine ştia un cântec despre vale. Mâna ta s-a ridicat imediat în aer. Ea te-a urcat cu picioarele pe un taburet şi ai cântat pentru noi. Şi jur că au amuţit toate păsările de

dincolo de geamuri, povesteşte Peeta.
— Oh, te rog, spun eu, râzând.
— Nu, chiar aşa a fost. Şi, chiar în clipa când ţi-ai terminat cântecul, am ştiu că – la fel ca mama ta – eram condamnat. Pe urmă, în următorii unsprezece ani, am tot încercat să-mi adun curajul şi să-ţi vorbesc, continuă Peeta.
— Fără succes, adaug eu.
— Fără succes. Aşa că, într-un fel, extragerea numelui meu a fost un adevărat noroc.
Pentru o clipă, mă simt aproape ridicol de fericită, apoi asupra mea se revarsă confuzia. Fiindcă noi trebuie să inventăm toate astea, să ne prefacem că suntem îndrăgostiţi, nu să fim îndrăgostiţi cu adevărat. Însă povestea lui Peeta pare reală. Partea despre tata şi despre păsări. Iar eu am cântat în prima zi de şcoală, deşi nu-mi aduc aminte cântecul. Iar rochia cu carouri roşii… a existat una, purtată apoi de Prim până când s-a transformat în zdrenţe, după moartea tatei.
Povestea ar explica şi un alt lucru. De ce a încasat Peeta o bătaie ca să-mi dea mie pâinea în acea zi a foamei. Aşadar, dacă toate aceste amănunte sunt adevărate … totul ar putea fi adevărat?
— Ai o… memorie remarcabilă, comentez,

şovăind.
— Ţin minte tot ce are legătură cu tine, zice el, aşezându-mi după ureche o şuviţă rebelă de păr. Tu eşti cea care n-a dat atenţie.
— Acum dau, îi spun.
— Păi, aici n-am prea mulţi rivali.
Aş vrea să mă retrag, să închid din nou obloanele alea, dar ştiu că nu se poate. E ca şi cum l-aş auzi pe Haymitch şoptindu-mi la ureche: „Spune-o! Spune-o!”
Înghit în sec, cu greutate, şi las cuvintele să mi se desprindă de buze.
— N-ai prea mulţi rivali nicăieri.
Şi, de data asta, eu sunt cea care se apleacă spre el.
Buzele abia ni se ating când de afară se aude o bufnitură surdă, făcându-ne să tresărim. Arcul meu se înalţă, cu o săgeată gata să-şi ia zborul, dar nu mai urmează nici un alt zgomot. Peeta se uită printre pietre şi chiuie. Înainte de a-l putea opri, e afară, în ploaie, apoi îmi întinde ceva. O paraşută argintie, ataşată de un coş. Îl deschid imediat, rupându-l, şi înăuntru e un adevărat festin – chifle proaspete, brânză de capră, mere şi, mai presus de toate, un castron cu incredibila tocană de miel cu garnitură de orez sălbatic. Exact acel fel de mâncare despre care i-am mărturisit lui Caesar Flickerman că e cel mai

impresionant lucru oferit de Capitoliu.

Peeta se strecoară iarăşi înăuntru, cu faţa strălucind ca soarele.

— Cred că Haymitch s-a plictisit în sfârşit să ne tot privească flămânzind.

— Cred că da, îi răspund.

Dar în minte îmi răsună cuvintele lui Haymitch, infatuate, dacă nu cumva şi cu o uşoară notă de exasperare: „Da, iubito, *asta* aşteptam.”

Chapter 23

Fiecare celulă a trupului meu mă îndeamnă să-mi înfig mâinile în tocană şi s-o înfulec, îndesându-mi-o în gură cu pumnul. Dar vocea lui Peeta mă opreşte.

— Am face bine s-o luăm uşor cu tocana asta. Îţi aduci aminte de prima seară, din tren? Mâncarea bogată mi-a făcut rău şi nici măcar nu eram mort de foame.

— Ai dreptate. Şi aş fi putut înghiţi totul pe nerăsuflate! spun, cu regret.

Dar n-o fac. Suntem destul de sensibili. Mâncăm fiecare câte o chiflă, câte o jumătate de măr şi câte o porţie de mărimea unui ou de tocană cu orez. Îmi impun să mănânc tocana luând cu lingura cantităţi minuscule – ne-a trimis până şi tacâmuri de argint şi farfurii – savurând fiecare îmbucătură. Când terminăm, privesc tocana cu jind.

— Mai vreau.

— Şi eu. Uite cum facem. Aşteptăm o oră şi, dacă nu ni se face rău, mâncăm încă o porţie, spune Peeta.

— De acord, încuviinţez. O să fie o oră lungă.

— Poate nu chiar atât de lungă, zice Peeta.

Ce spuneai înainte de a sosi mâncarea? Ceva despre mine… nici un rival… cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat vreodată…

— Nu-mi aduc aminte ultima parte, ripostez eu, sperând că în grotă e prea întuneric pentru ca roşeaţa din obrajii mei să fie sesizată de camere.

— Oh, ai dreptate. Astea erau gândurile mele. Fă-mi loc, am îngheţat.

Îi fac loc în sacul de dormit. Ne sprijinim de peretele grotei, cu capul meu pe umărul lui, cu braţele lui în jurul meu. Îl pot simţi pe Haymitch înghiontindu-mă ca să-mi continui numărul.

— Atunci, dacă eram cinci, nici măcar nu le-ai observat pe celelalte fete? îl întreb pe Peeta.

— Ba da, le-am studiat pe toate, dar, în afară de tine, nici una nu mi-a făcut o impresie care să dureze, răspunde el.

— Sunt sigură că asta i-ar îngrozi pe părinţii tăi, preferinţa ta pentru o fată din Filon.

— Puţin probabil. Nici nu s-ar sinchisi. Oricum, dacă reuşim să ne întoarcem, n-o să mai fii o fată din Filon, o să fii o fată din Cartierul Învingătorilor.

Are dreptate. Dacă o să câştigăm, o să primim câte o casă în acea parte a oraşului rezervată pentru câştigătorii Jocurilor Foamei.

Cu mult timp în urmă, când au început Jocurile, Capitoliul a construit, în fiecare district, câte o duzină de case excelente. Bineînţeles că la noi nu e ocupată decât una. În celelalte n-a locuit nimeni, niciodată.

Mă izbeşte un gând stânjenitor.

— Atunci Haymitch o să fie singurul nostru vecin!

— O, să fie frumos, spune Peeta. Tu, eu şi Haymitch. Foarte confortabil. Picnicuri, aniversări, nopţi lungi de iarnă în jurul focului, istorisind poveşti vechi, despre Jocurile Foamei.

— Ţi-am spus că mă urăşte! exclam eu. Dar nu pot să nu râd imaginându-mi cum ar deveni Haymitch noul meu amic.

— Doar uneori. Cât a fost treaz, nu l-am auzit niciodată spunând nimic rău despre tine.

— El nu e treaz niciodată! protestez.

— E adevărat. La cine mă dusesem cu gândul? Oh, ştiu. Cinna e cel care te place. Dar asta în primul rând fiindcă n-ai încercat să fugi când ţi-a dat foc, zice Peeta. Pe de altă parte, Haymitch… ei bine, dacă aş fi în locul tău, l-aş evita cu desăvârşire. Te urăşte.

— Parcă spuneai că sunt favorita lui.

— Pe mine mă urăşte mai mult, precizează Peeta. Cred că nu oamenii sunt preferaţii lui.

Ştiu că spectatorii se vor amuza fiindcă ne

distrăm pe socoteala lui Haymitch. Vine aici de atât de multă vreme, încât e, practic, un vechi prieten al multora dintre ei. Şi, după căderea sa în cap de pe scenă în timpul extragerii, toată lumea îl cunoaşte. În momentul ăsta, probabil că a fost tras afară din cabina de control ca să dea interviuri despre noi. Ca să nu mai spun ce soi de minciuni a inventat. E oarecum în dezavantaj, fiindcă mai toţi mentorii au un partener, un alt învingător care să-i ajute, pe când el trebuie să fie gata să intre în acţiune în orice moment. Într-un fel, e la fel ca mine, când eram singură în arenă. Mă întreb cum de face faţă şi băuturii, şi atenţiei acordate, şi stresului de a se strădui să ne menţină în viaţă.

E ciudat. Eu şi Haymitch nu ne înţelegem când suntem în acelaşi loc, dar poate Peeta are dreptate când spune că semănăm, fiindcă se pare că poate să comunice cu mine alegând momentele în care trimite darurile. Am ştiut că mă aflam aproape de apă când a refuzat să-mi trimită de băut, am ştiut că siropul somnifer nu era ceva care să uşureze suferinţa lui Peeta, iar acum ştiu că trebuie să ne înscenăm în continuare idila. De fapt, Haymitch n-a făcut cine ştie ce efort ca să intre în legătură cu Peeta. Poate ştie că, pentru el, un castron cu supă n-ar fi decât un

castron cu supă, în timp ce eu văd corzile ataşate de un asemenea obiect.

Un gând îmi vine brusc în minte şi sunt uimită fiindcă întrebarea a avut nevoie de atât de mult timp ca să răzbată la suprafaţă. Poate din cauză că abia acum am început să-l privesc pe Haymitch cu o oarecare curiozitate.

— Cum crezi c-a reuşit?

— Cine? Ce să reuşească? întreabă Peeta.

— Haymitch. Cum crezi c-a reuşit să câştige Jocurile? spun eu.

El stă destul de mult pe gânduri înainte de a răspunde. Haymitch e robust, dar nu e un miracol al forţei fizice, cum sunt Cato sau Thresh. Nu e deosebit de chipeş. Nu în acel mod care îndeamnă sponsorii să trimită asupra ta o ploaie de daruri. Şi e atât de ursuz, încât e greu de imaginat că şi-a găsit vreun aliat. Haymitch n-a putut să câştige decât într-un singur mod, şi Peeta dă glas aceleiaşi concluzii la care am ajuns şi eu.

— A fost mai deştept decât ceilalţi.

Dau din cap, apoi las conversaţia să se întrerupă. Dar, în taină, mă întreb dacă Haymitch s-a abţinut de la băutură suficient de mult ca să ne poată ajuta pe Peeta şi pe mine fiindcă s-a gândit că suntem destul de inteligenţi ca să avem şanse de supravieţuire. Poate n-a fost întotdeauna beţiv. Poate la

început a încercat să ajute tributurile. Însă pe urmă a devenit de nesuportat. Trebuie să fie ca-n iad când pregăteşti doi copii, pentru ca să-i vezi apoi murind. An după an după an. Îmi dau seama că, dacă scap de aici, asta o să fie sarcina mea. Voi fi mentorul fetei din Districtul 12. Ideea îmi repugnă atât de mult, încât mi-o alung din minte.

După vreo jumătate de oră, hotărăsc că trebuie să mănânc din nou. Peeta este el însuşi prea flămând ca să se-mpotrivească. În timp ce pregătesc două porţii mai mici de tocană şi de orez, auzim primele acorduri ale imnului. Peeta îşi lipeşte ochii de o crăpătură dintre bolovani şi priveşte cerul.

— N-o să fie nimic de văzut în seara asta, zic eu, mult mai interesată de tocană decât de cer. Nu s-a-ntâmplat nimic, altfel am fi auzit o lovitură de tun.

— Katniss, spune Peeta, cu voce scăzută.

— Ce e? Dăm pe din două şi o altă chiflă? îl întreb.

— Katniss, repetă el, dar eu tot nu-i dau atenţie.

— O să-mpart una. Dar păstrăm brânza pentru mâine, adaug.

Îl văd pe Peeta holbându-se la mine.

— Ce e?

— Thresh e mort, răspunde el.

— Nu se poate, zic eu.
— Probabil c-au tras lovitura de tun în timp ce tuna şi ne-a scăpat, spune Peeta.
— Eşti sigur? Adică, afară plouă cu găleata. Nu ştiu cum de poţi vedea ceva.
Îl împing de lângă bolovani şi privesc cu ochii mijiţi cerul întunecat, ploios. Pentru vreo zece secunde, zăresc licărirea distorsionată a imaginii lui Thresh, înainte de a se face nevăzută. Dintr-odată.
Mă las să alunec, sprijinindu-mă de pietroaie, uitând pe moment cu ce mă ocupam. Thresh mort. Ar trebui să fiu încântată, nu? Un tribut mai puţin de înfruntat. Şi încă unul puternic. Dar nu sunt fericită. Nu mă pot gândi decât că Thresh m-a lăsat să plec, că m-a lăsat să fug datorită lui Rue, care a murit cu suliţa aia în stomac…
— Te simţi bine? mă întreabă Peeta.
Îi răspund ridicând absentă din umeri şi îmi prind coatele în căuşul palmelor, lipindu-mi-le de trup. Trebuie să-mi ascund adevărata durere, fiindcă nimeni n-o să mai parieze pe un tribut care se tot smiorcăie la moartea adversarilor săi. Cu Rue a fost altceva. Eram aliate. Era atât de tânără. Dar nimeni n-o să înţeleagă, de fapt, de ce mă îndurerează asasinarea lui Thresh. Cuvântul mă face să tresar. Asasinare! Din fericire, nu l-am rostit

cu voce tare. Asta n-o să-mi ajute să câştig puncte în arenă. Ceea ce spun este:

— Doar că... dacă nu câştigăm noi... voiam să câştige Thresh. Pentru că m-a lăsat să plec. Şi pentru Rue.

— Da, ştiu, spune Peeta. Dar asta înseamnă că suntem cu un pas mai aproape de Districtul 12. Îmi îndeasă o farfurie plină în mâini. Mănâncă, încă mai e caldă.

Iau o înghiţitură de tocană, ca să arăt că, de fapt, nu-mi pasă, dar mi se pare că în gură am clei şi înghit cu greutate.

— Înseamnă şi că o să fim din nou vânaţi de Cato.

— Şi a primit din nou provizii, spune Peeta.

— Pariez că e rănit, zic eu.

— De ce crezi asta? întreabă el.

— Fiindcă Thresh nu s-ar fi lăsat ucis fără luptă. E atât de puternic – adică era. Şi se aflau pe teritoriul lui, răspund.

— Bine. E cu atât mai bine, cu cât Cato e mai grav rănit. Mă întreb ce-o fi făcând Faţă de Vulpe.

— Oh, ea e bine-mersi, spun, iritată.

Încă mai sunt furioasă fiindcă ei i-a dat prin cap să se ascundă în Cornul Abundenţei, iar mie nu.

— Probabil c-o să fie mai uşor să dăm de Cato decât de ea.

— Poate dau unul de altul şi noi o să putem pleca acasă, pur şi simplu, zice Peeta. Dar am face bine să fim mult mai prudenţi când stăm de veghe. Eu am aţipit de câteva ori.

— Şi eu. Dar nu şi-n noaptea asta.

Ne terminăm mâncarea în linişte, apoi Peeta se oferă să facă primul de pază. Mă cuibăresc în sacul de dormit, alături de el, trăgându-mi gluga peste faţă, ca s-o ascund de camerele de luat vederi. Am, pur şi simplu, nevoie de câteva minute de intimitate în care să las emoţiile să-mi traverseze chipul fără să fiu văzută. Sub glugă, îi spun în tăcere rămas-bun lui Thresh şi îi mulţumesc pentru viaţa mea. Îi promit să nu-l uit şi, dacă pot, să ajut cumva familia lui şi pe a lui Rue, în caz că o să câştig. Pe urmă mă refugiez în somn, alinată de stomacul plin şi de căldura statornică a lui Peeta, pe care-l simt alături de mine.

Mai târziu, când mă trezeşte, primul lucru de care devin conştientă e mirosul de brânză de capră. El ţine în mână o jumătate de chiflă unsă cu brânză albă, cremoasă, şi cu felii de măr deasupra.

— Nu te-nfuria, îmi spune. Trebuia să mănânc din nou. Uite jumătatea ta.

— Oh, bine, încuviinţez, luând imediat o înghiţitură uriaşă.

Brânza săţioasă, grasă, are gustul celei

făcute de Prim, iar merele sunt dulci, caramelizate.

— Mm.

— La brutărie facem tarte cu brânză de capră şi cu mere, spune el.

— Dar astea-s scumpe, zic eu.

— Prea scumpe ca să şi le permită familia mea. Doar dacă nu cumva sunt foarte vechi. Bineînţeles că, practic, tot ce mâncăm e vechi, adaugă Peeta, trăgând sacul de dormit în jurul lui.

În mai puţin de un minut, începe să sforăie.

Uf! Mi-am închipuit, întotdeauna, că negustorii duc o viaţă uşoară. Şi e adevărat, Peeta a fost întotdeauna bine hrănit. Dar e într-un fel deprimant să trăieşti toată viaţa mâncând pâine veche, franzelele tari, uscate, pe care nu le vrea nimeni. Un singur lucru se poate spune despre noi: de vreme ce eu aduc mâncare acasă în fiecare zi, cea mai mare parte a hranei e atât de proaspătă, încât trebuie să te asiguri că n-o ia la fugă.

La un moment dat, în timpul veghii mele, se opreşte ploaia, nu treptat, ci dintr-odată. Potopul încetează şi nu se mai aude decât picurul apei rămase pe crengi şi susurul pârâului acum abundent, aflat mai jos de noi. Apare o lună frumoasă, plină, şi pot vedea afară chiar şi fără ochelari. Nu reuşesc să-mi

dau seama dacă luna e reală sau doar o simplă proiecţie realizată de creatorii-de-joc. Ştiu că a fost lună plină cu puţin înainte de a pleca de-acasă. Eu şi Gale am privit-o răsărind când vânam la ore târzii.

De cât timp sunt plecată? Cred că am petrecut vreo două săptămâni în arenă şi a mai fost una, de pregătire, la Capitoliu. Poate Luna şi-a completat ciclul. Pentru un anumit motiv, îmi doresc cu înverşunare să fie Luna mea, aceeaşi pe care o văd din pădurile ce înconjoară Districtul 12. Asta mi-ar oferi ceva de care să mă agăţ în lumea ireală a arenei, unde poate fi pusă la-ndoială autenticitatea oricărui lucru.

Am rămas patru.

Îmi permit pentru prima oară să iau cu adevărat în considerare posibilitatea de a reuşi să mă-ntorc acasă. Celebră. Bogată. Având propria mea locuinţă în Cartierul Învingătorilor. Mama şi Prim ar sta acolo, împreună cu mine.

Nu ne-am mai teme de foame. Un nou gen de libertate. Şi apoi... ce? Cum ar fi viaţa mea de zi cu zi? Cea mai mare parte s-a consumat, până acum, făcând rost de hrană. Lipsiţi-mă de asta şi n-o să mai ştiu, cu certitudine, cine sunt, care e identitatea mea. Mă gândesc la Haymitch, cu toţi banii lui. În ce i s-a

transformat viaţa? Trăieşte singur, fără soţie, fără copii, beat aproape tot timpul. Nu vreau să sfârşesc aşa.

Dar tu n-o să fii singură, îmi şoptesc. Le am pe mama şi pe Prim. Ei, pentru moment. Pe urmă… Nu vreau să mă gândesc cum o să fie pe urmă, când Prim o să crească, când mama o să moară. Ştiu că n-o să mă mărit niciodată, că n-o să risc niciodată să aduc un copil pe lume. Pentru că, dacă există un lucru pe care nu ţi-l garantează statutul de învingător, acela este siguranţa copiilor tăi. Numele copiilor mei ar ajunge direct în urnele pentru extragere, alături de ale oricui altcuiva. Şi eu jur că n-o să las niciodată să se-ntâmple una ca asta.

În cele din urmă răsare soarele şi razele lui strecurate prin crăpături luminează faţa lui Peeta. În cine se va transforma el dacă ajungem acasă? Băiatul derutant, amabil, care e în stare să inventeze minciuni atât de convingătoare, încât întregul Panem să creadă că mă iubeşte fără speranţă şi care, o recunosc, în anumite momente mă face să-l cred chiar şi eu? Cel puţin, îmi spun, o să fim prieteni. Nimic n-o să poată schimba faptul că aici ne-am salvat viaţa unul altuia. Şi, mai presus de toate, el va fi întotdeauna băiatul cu pâinea. Prieteni buni. Totuşi, orice trece dincolo de asta… şi simt ochii cenuşii ai lui

Gale privindu-mă şi privindu-l pe Peeta, tocmai din Districtul 12.

Poziţia incomodă îmi cere să mă mişc. Mă trag într-o parte şi îl scutur pe Peeta de umăr. El îşi deschide somnoros ochii şi, când şi-i opreşte asupra mea, mă trage în jos pentru un sărut prelung.

— Irosim timpul de vânătoare, spun, când mă desprind, în sfârşit.

— N-aş numi asta irosire, zice el, întinzându-se cât poate când se ridică în şezut. Aşadar, vânăm pe stomacul gol, ca să ne oferim un avantaj?

— Nu e cazul. Ne îndopăm, ca să rezistăm, ca să avem energie.

— Contează pe mine, îşi dă acordul Peeta.

Dar îmi dau seama că e surprins când împart restul tocanei şi al orezului şi îi întind o farfurie plină, cu vârf.

— Toată asta?

— O să ne facem rost de altceva azi, zic eu, şi amândoi croim brazde în farfurii.

Chiar şi reci, sunt cele mai gustoase lucruri pe care le-am mâncat vreodată. Îmi abandonez furculiţa şi răzuiesc cu degetele ultimele resturi de sos.

— Simt că manierele mele o fac pe Effie să se cutremure.

— Hei, Effie, fii atentă! exclamă Peeta.

Îşi aruncă furculiţa peste umăr şi linge literalmente farfuria, lăsând-o curată lună şi scoţând sunete sonore, pline de mulţumire. Pe urmă îi trimite o sărutare pe vârful degetelor, strigând:

— Îţi simţim lipsa, Effie!

Îi acopăr gura cu palma, dar o fac râzând.

— Încetează! Cato ar putea fi afară!

Îmi înhaţă mâna, dându-mi-o la o parte.

— Ce-mi pasă mie? Acum te am pe tine ca să mă aperi, zice, trăgându-mă către el.

— Haide, spun, exasperată, desprinzându-mă din strânsoarea lui, dar nu înainte de a-i da o altă sărutare.

Odată ce am împachetat totul şi ieşim din grotă, devenim serioşi. E ca şi cum în ultimele câteva zile, adăpostiţi de stânci, de ploaie şi de preocuparea lui Cato pentru Thresh, am fi primit un răgaz, un soi de vacanţă. Acum, deşi ziua e însorită şi caldă, avem amândoi sentimentul că ne-am întors cu adevărat în arenă. Îi întind lui Peeta cuţitul meu, fiindcă armele lui, oricare ar fi fost, au dispărut de mult, iar el şi-l strecoară în centură. Ultimele mele şapte săgeţi – din cele douăsprezece am sacrificat trei pentru explozie şi două la festin – zăngănesc în tolbă, stând cam prea lejer. Nu-mi pot permite să mai pierd şi altele.

— Probabil că acum e pe urmele noastre,

spune Peeta. Cato nu e genul care s-aştepte până trece vânatul prin preajmă.

— Dacă e rănit..., încep eu.

— N-are importanţă, mă întrerupe Peeta. Dacă se poate mişca, vine.

După atâta ploaie, pârâul s-a revărsat peste maluri, lăţindu-se cu vreo doi metri de fiecare parte. Ne oprim să ne împrospătăm rezervele de apă. Verific capcanele instalate cu mai multe zile în urmă şi descopăr că sunt goale. Nu e surprinzător, pe o asemenea vreme. În plus, în zona asta n-am văzut nici prea multe animale, nici urme de-ale lor.

— Dacă vrem mâncare, am face bine să ne întoarcem pe vechile mele terenuri de vânătoare, zic eu.

— Tu hotărăşti. Mie spune-mi doar ce trebuie să fac, răspunde Peeta.

— Fii cu ochii-n patru. Mergi pe pietre cât mai mult cu putinţă, n-are rost să lăsăm urme după care s-ar putea lua. Şi ascultă zgomotele pentru noi amândoi.

În momentul ăsta e sigur că explozia m-a surzit pentru totdeauna de urechea stângă.

Aş merge prin apă, ca să ne ştergem cu desăvârşire urmele, dar nu sunt sigură că piciorul lui Peeta poate face faţă curentului. Deşi medicamentele au îndepărtat infecţia, e încă destul de slăbit. Fruntea mă doare de-a

lungul tăieturii de cuţit, dar, după trei zile, sângerarea a încetat. Port totuşi un bandaj în jurul capului, pentru cazul că efortul fizic ar redeschide rana.

Mergând în susul pârâului, trecem pe lângă locul unde l-am găsit pe Peeta, camuflat în mâl, printre buruieni. S-a întâmplat ceva bun, mulţumită potopului şi a inundării malurilor au dispărut toate urmele ascunzătorii. Asta înseamnă că, dacă va fi necesar, ne vom putea întoarce la grotă. Altminteri ar fi fost riscant, acum, când ne vânează Cato.

Bolovanii îşi reduc dimensiunile până la ale unor pietre care, în cele din urmă, se preschimbă în prundiş, iar apoi, spre uşurarea mea, păşim din nou pe solul în pantă lină al pădurii, acoperit cu ace de pin. Acum îmi dau seama pentru prima oară că avem o problemă. Când mergi pe teren stâncos cu un picior rănit – ei bine, faci, fireşte, un zgomot uşor. Dar, pe stratul moale de ace de pin, paşii lui Peeta sunt sonori. Iar sonor înseamnă sonor, ca şi cum ar izbi cu piciorul în pământ. Mă întorc şi îi arunc o privire.

— Ce e? mă întreabă.

— Trebuie să te mişti cu mai puţin zgomot, răspund. Nu e vorba de Cato, dar pui pe fugă toţi iepurii, pe o rază de zece kilometri.

— Serios? zice el. Îmi pare rău, n-am ştiut.

Aşa că pornim din nou şi e puţin mai bine, dar, cu toate că n-aud decât cu o ureche, tot mă face să tresar.

— N-ai putea să-ţi scoţi cizmele? sugerez.

— Aici? mă întreabă, nevenindu-i să creadă că i-o cer, de parcă i-aş propune să meargă desculţ pe cărbuni încinşi.

Trebuie să-mi aduc aminte că încă nu e obişnuit cu pădurea, care, pentru el, continuă să fie un loc înspăimântător, locul interzis de dincolo de gardurile Districtului 12. Mă gândesc la Gale, la paşii lui de catifea. Face nefiresc de puţin zgomot, chiar atunci când pământul e plin de frunze moarte şi a te mişca fără să sperii vânatul e o adevărată provocare. Sunt sigură că, acasă, Gale râde în clipa asta.

— Da, răspund, răbdătoare. Mi le scot şi eu. Aşa o să fim mult mai puţin zgomotoşi amândoi.

De parcă eu aş fi făcut vreun zgomot! Ne scoatem cizmele şi şosetele şi, cu toate că se simte o îmbunătăţire, aş putea jura că se străduieşte ca fiecare creangă pe care o întâlnim să-i trosnească sub picioare.

Nu e nevoie să mai spun că, deşi avem nevoie de mai multe ore ca să ajungem la locul unde mi-am făcut tabăra împreună cu Rue, nu vânez nimic. Dacă pârâul ar deveni

mai puţin năvalnic, peştii ar reprezenta o opţiune, însă curentul continuă să fie puternic. Când ne oprim să ne odihnim şi să bem apă, încerc să găsesc o soluţie. Ideal ar fi să-l las aici, dându-i însărcinarea simplă de a aduna rădăcini, şi să mă duc să vânez, dar ar rămâne numai cu un cuţit, ca apărare împotriva suliţei lui Cato şi a mai marii lui forţe fizice. Aşa că nu mi-ar plăcea cu adevărat decât să-ncerc să-l ascund pe Peeta într-un loc sigur, plecând la vânătoare, pentru a mă întoarce apoi să-l iau. Dar am sentimentul că orgoliul lui n-o să fie încântat de o asemenea sugestie.

— Katniss, zice el. Trebuie să ne despărţim. Ştiu că eu sperii vânatul.

— Numai fiindcă ai piciorul rănit, comentez, cu generozitate, fiindcă se poate într-adevăr spune că asta nu e decât o mică parte a problemei.

— Ştiu. Aşa că, de ce nu te-ai duce singură mai departe? Arată-mi câteva plante pe care le pot culege, ca să putem face amândoi ceva util.

— Nu şi dacă apare Cato şi te ucide.

Am încercat s-o spun cât mai delicat cu putinţă, dar sună, oricum, de parcă aş fi convinsă că e un papă-lapte.

Spre surprinderea mea, el se mulţumeşte să râdă.

— Uite ce e, îi pot face faţă lui Cato. M-am mai luptat o dată cu el, nu-i aşa?

Da, şi a ieşit grozav. Ai sfârşit-o trăgând să mori în mâlul de pe mal. Asta aş vrea să spun, dar nu pot. La urma urmelor, mi-a salvat viaţa asumându-şi riscul de a-l înfrunta pe Cato.

Încerc o altă tactică.

— Ce-ar fi să te urci într-un copac şi să stai de veghe cât timp vânez? îl întreb, încercând să las impresia că e vorba de o sarcină foarte importantă.

— Ce-ar fi să-mi arăţi ce e comestibil pe-aici, înainte de a pleca să ne faci rost de carne? ripostează el, imitându-mi tonul. Numai nu te duce prea departe, pentru cazul c-o să ai nevoie de ajutor.

Oftez şi îi arăt câteva rădăcini pe care le poate dezgropa. Avem nevoie de mâncare, fără nici o îndoială. Un măr, două chifle şi o bucăţică de brânză de dimensiunile unei prune nu ne vor ajunge prea mult. O să rămân prin apropiere, cu speranţa că de Cato ne desparte un drum lung.

Îl învăţ să fluiere ca o pasăre – nu e o melodie ca a lui Rue, ci un simplu fluierat, din două note – ceea ce poate folosi pentru a ne da de veste că suntem teferi. Din fericire, se pricepe la aşa ceva. Mă îndepărtez, lăsându-l cu rucsacul.

Mă simt de parcă aş avea din nou unsprezece ani, cu teritoriul acum restrâns nu de siguranţa pe care o oferă gardul, ci de Peeta, şi îmi permit să-mi extind spaţiul de vânătoare pe o distanţă de numai douăzeci sau poate treizeci de metri. Totuşi, departe de el, pădurea prinde viaţă, umplându-se de zgomotele animalelor. Liniştită de fluierăturile lui, care se aud cu regularitate, îmi permit să merg ceva mai departe şi mă pot mândri, în curând, cu doi iepuri şi cu o veveriţă grasă. Hotărăsc că e suficient. Pot instala capcane şi e posibil să prind câţiva peşti. Cu rădăcinile lui Peeta, ar trebui să fie de-ajuns.

Când mă întorc, străbătând scurta distanţă care ne desparte, îmi dau seama că a trecut ceva timp de când n-am mai schimbat semnale. Când fluieratul meu nu primeşte nici un răspuns, o iau la fugă. Cât ai clipi, găsesc rucsacul, cu o grămadă de rădăcini clădită cu grijă alături de el. Folia de plastic a fost întinsă pe pământ, într-un loc unde soarele nu poate răzbate până la singurul strat de fructe de pădure care o acoperă. Dar el unde e?

— Peeta! Strig, cuprinsă de panică. Peeta!

Mă răsucesc când foşnesc tufişurile şi sunt cât pe ce să-l străpung cu o săgeată. Din fericire, mişc arcul în ultima secundă şi săgeata se înfige în trunchiul unui copac din

stânga lui. Peeta face un salt înapoi, împrăştiind o mână de fructe în frunziş.

Teama mi se preschimbă în furie.

— Ce faci? Trebuia să fii aici, nu să cutreieri prin pădure!

— Am găsit nişte fructe lângă pârâu, spune el, evident derutat de izbucnirea mea.

— Am fluierat. De ce nu mi-ai răspuns? mă răstesc.

— N-am auzit. Probabil că apa e prea zgomotoasă, se justifică el.

Traversează spaţiul care ne desparte şi îmi pune mâinile pe umeri. Atunci îmi dau seama că tremur.

— Credeam că te-a ucis Cato! Vorbesc aproape ţipând.

— Nu, sunt teafăr. Mă înconjoară cu braţele, dar eu nu-i răspund. Katniss?

Îl împing, încercând să-mi pun în ordine sentimentele.

— Când doi oameni stabilesc un semnal, nu se îndepărtează ca să nu-l mai poată auzi. Fiindcă, dacă unul dintre ei nu răspunde, dau de necaz, e limpede?

— E limpede! zice el.

— Perfect. Pentru că asta s-a întâmplat cu Rue şi am privit-o murind!

Îi întorc spatele, mă duc la rucsac şi deschid o sticlă neîncepută de apă, deşi am alta

asupra mea. Dar încă nu sunt pregătită să-l iert. Dau cu ochii de mâncare. Chiflele şi merele sunt neatinse, dar e clar că a luat cineva o parte din brânză.

— Şi ai mâncat fără mine!

Adevărul e că nu-mi pasă, nu vreau decât un alt motiv pentru care să mă înfurii.

— Cum? Nu, n-am făcut-o, neagă Peeta.

— Oh, presupun că merele au mâncat brânza, ripostez.

— Nu ştiu cine a mâncat brânza, spune el, clar şi răspicat, parcă străduindu-se să nu-şi iasă din fire, dar n-am fost eu. Am coborât lângă pârâu, să culeg fructe. Nu ţi-ar plăcea să le guşti?

De fapt, mi-ar plăcea, dar nu vreau să mă-mbunez prea repede. Dar mă duc lângă folie şi arunc o privire. N-am mai văzut niciodată genul ăsta de fructe. Ba da, le-am mai văzut. Dar nu în arenă. Astea nu sunt bobiţele lui Rue, cu toate că le seamănă. Nu sunt nici din soiurile despre care am învăţat în timpul antrenamentului. Mă aplec şi iau câteva în palmă, răsucindu-le între degete.

În memorie îmi revine vocea tatei. „Astea nu, Katniss. Nu le mânca niciodată. Sunt lacătul-întunericului. Mori înainte să-ţi ajungă în stomac.”

În clipa aceea trage tunul. Mă răsucesc,

aşteptându-mă să-l văd pe Peeta căzând la pământ, dar el ridică doar din sprâncene. Aeronava apare la vreo sută de metri distanţă. Ceea ce a mai rămas din trupul vlăguit al lui Faţă de Vulpe e ridicat în aer. Îi văd părul roşu sclipind în razele de soare.

Ar fi trebuit să-mi dau seama de când am văzut că lipseşte brânza…

Peeta mă prinde de braţ, trăgându-mă către un copac.

— Urcă-te. O să fie aici în câteva secunde. Avem mai multe şanse dacă îl înfruntăm de sus.

Îl opresc, dintr-odată liniştită.

— Nu, Peeta, ea e victima ta, nu a lui Cato.

— Ce? N-am mai văzut-o din prima zi, spune el. Cum aş fi putut s-o ucid?

Ca răspuns, ridic palma plină cu fructe.

Chapter 24

E nevoie de ceva timp ca să-i explic cum stau lucrurile. Cum a furat Faţă de Vulpe mâncare din piramida de provizii înainte de a o arunca eu în aer, cum a încercat să ia suficient de mult ca să rămână în viaţă, dar destul de puţin pentru ca nimeni să nu bage de seamă, cum nu s-a îndoit că fructele erau comestibile, de vreme ce ne pregăteam să le mâncăm noi înşine.

— Mă întreb cum de ne-a găsit, zice Peeta. Probabil că e vina mea, dacă sunt atât de zgomotos cum spui tu.

Suntem tot atât de greu de urmărit ca o cireadă de vite, dar încerc să fiu îngăduitoare.

— E foarte inteligentă, Peeta. În fine, era. Până când ai păcălit-o tu.

— Nu înadins. Într-un fel, nu pare corect. Adică am fi murit şi noi dacă n-ar fi mâncat ea fructele mai întâi. Nu, sigur că nu, nu le-am fi mâncat. Le-ai recunoscut, nu-i aşa?

Dau din cap.

— Noi le spunem lacătul-întunericului.

— Până şi numele pare fatal. Îmi pare rău, Katniss. Am crezut într-adevăr că sunt la fel cu cele culese de tine.

— Nu-ţi cere scuze. Nu-nseamnă decât că suntem cu un pas mai aproape de casă, nu? îl întreb.

— O să scap de celelalte, spune el.

Strânge folia de plastic albastru, având grijă să reţină toate fructele în interior, şi pleacă să le-arunce în pădure.

— Aşteaptă! strig eu.

Caut punga de piele care i-a aparţinut băiatului din Districtul 1 şi o umplu cu câţiva pumni de fructe de pe folie.

— Dacă au păcălit-o pe Faţă de Vulpe, poate îl păcălesc şi pe Cato. Dacă ne urmăreşte, sau ceva de genul ăsta, ne putem preface că le pierdem din greşeală şi, dacă le mănâncă…

— Atunci, bine te-am găsit, District 12, zice Peeta.

— Chiar aşa, încuviinţez, prinzându-mi punga de centură.

— Acum ştie unde suntem, spune Peeta. Dacă s-a aflat prin apropiere şi a văzut aeronava, o să ştie că noi am ucis-o şi-o să vină după noi.

Are dreptate. Asta ar putea fi ocazia pe care o aşteaptă Cato. Însă, chiar dacă fugim acum, avem carnea de fript şi focul va fi un alt semn care să trădeze unde ne aflăm.

— Să facem focul. Imediat, încep să adun crengi şi tufe.

— Eşti pregătită să-l înfrunţi? vrea să ştie Peeta.
— Sunt pregătită să mănânc. Mai bine să ne preparăm mâncarea cât avem ocazia. Dacă ştie că suntem aici, ştie şi gata. Dar ştie şi că suntem doi şi probabil presupune c-o urmăream pe Faţă de Vulpe. Ceea ce înseamnă că tu ţi-ai revenit. Iar focul înseamnă că nu ne ascundem, că îl chemăm aici. Tu te-ai arăta? întreb.
— Poate că nu.
Peeta e expert în privinţa focului, reuşind să scoată vâlvătăi din lemnele umede. Frigem iepurii şi veveriţa cât ai clipi şi coacem pe jar rădăcinile înfăşurate în frunze. Facem cu schimbul, adunând legume verzi şi veghind cu atenţie ca nu cumva să se apropie Cato, dar, aşa cum am anticipat, el nu-şi face apariţia. Când e gata mâncarea, împachetez cea mai mare parte, lăsând pentru fiecare dintre noi câte un picior de iepure, pe care să-l mâncăm pe drum.
Vreau să urcăm mai sus, în pădure, să ne cocoţăm într-un copac bine ales, unde să ne facem tabăra pentru noapte, dar Peeta se împotriveşte.
— Eu nu mă pot căţăra ca tine, Katniss, mai ales cu piciorul ăsta, şi nu cred c-aş fi în stare să adorm la cincisprezece metri înălţime.

— Peeta, nu sunt suntem în siguranţă în câmp deschis, spun eu.

— Nu ne putem întoarce în grotă? întreabă el. E aproape de apă şi uşor de apărat.

Oftez. Mai multe ore de mers – sau ar trebui să spun de trosnete – prin pădure ca să ajungem într-o zonă pe care va trebui s-o părăsim dimineaţă ca să vânăm. Dar Peeta nu cere mult. Mi-a urmat instrucţiunile toată ziua şi sunt sigură că, dacă s-ar inversa lucrurile, el nu m-ar sili să dorm într-un copac. Îmi trece prin minte că azi nu m-am purtat prea frumos cu Peeta. L-am cicălit, spunându-i cât de mult zgomot face, am ţipat la el fiindcă a dispărut. Idila jucăuşă pe care am menţinut-o în grotă a dispărut în aer liber, cu ameninţarea lui Cato conturându-se asupra noastră. Probabil că Haymitch tocmai s-a săturat de mine. Cât despre public… Mă ridic pe vârfuri şi îl sărut.

— Sigur. Să mergem înapoi. Pare încântat şi uşurat.

— Ei, asta mi-a reuşit cu uşurinţă.

Îmi scot săgeata din stejar, având grijă să n-o stric. Săgeţile înseamnă acum mâncare, siguranţă, viaţă.

Aruncăm încă un braţ de lemne pe foc. Ar trebui să fumege vreme de alte câteva ceasuri, deşi mă îndoiesc că, în momentul ăsta, Cato se bizuie pe presupuneri. Când

ajungem lângă pârâu, văd că a scăzut considerabil şi şi-a reluat curgerea molcomă, aşa că sugerez să mergem prin albie. Peeta e fericit că-mi poate face pe plac şi, de vreme ce prin apă face mult mai puţin zgomot decât pe uscat, ideea pare de două ori bine-venită. Totuşi, drumul până la grotă e lung, deşi mergem la vale, deşi friptura de iepure ne sporeşte puterile. Drumeţia de azi ne-a istovit pe amândoi şi hrana continuă să fie neîndestulătoare. Ţin arcul încărcat, atât pentru Cato, cât şi pentru peştii pe care i-aş putea zări, dar pârâul pare ciudat de lipsit de vietăţi.

Când ajungem la destinaţie, avem picioarele dureroase şi soarele a coborât mult către orizont. Ne umplem vasele cu apă şi urcăm scurta pantă ce duce spre bârlogul nostru. Nu e cine ştie ce, dar aici, în sălbăticie, se apropie cel mai mult de un cămin. Şi o să fie mai cald decât în copac, fiindcă ne adăposteşte de vântul care a început să sufle neîntrerupt dinspre vest. Pregătesc o cină bună, dar, pe la jumătatea mesei, Peeta începe să moţăie. După atâtea zile de inactivitate, vânătoarea îşi cere plata. Îi cer să intre în sacul de dormit şi îi pun deoparte restul mâncării, pentru când se va trezi. Adoarme imediat. Îi trag sacul de dormit până sub bărbie şi îl sărut pe frunte, nu

pentru spectatori, ci pentru mine. Fiindcă îi sunt atât de recunoscătoare că încă mai e aici, fiindcă n-a murit lângă pârâu, aşa cum crezusem. Sunt atât de bucuroasă că nu trebuie să-l înfrunt pe Cato de una singură.

Brutalul, sângerosul Cato, care poate frânge un gât cu o răsucire a braţului, care a avut puterea de a-l înfrânge pe Thresh, care a avut ceva împotriva mea de la bun început. Probabil m-a urât în mod deosebit încă de când am obţinut un punctaj mai mare decât al lui la antrenament. Un băiat ca Peeta ar fi ignorat, pur şi simplu, aşa ceva. Dar am senzaţia că pe Cato l-a înnebunit. Ceea ce nu e chiar atât de dificil. Îmi aduc aminte cât de ridicol a reacţionat când a descoperit că proviziile fuseseră aruncate în aer. Bineînţeles că şi ceilalţi au fost întorşi pe dos, dar el a părut de-a dreptul scos din fire. Acum mă întreb dacă nu cumva Cato nu e în toate minţile.

Cerul se luminează la apariţia stemei şi văd chipul lui Faţă de Vulpe strălucind, pentru a dispărea apoi pentru totdeauna. Deşi n-a spus nimic, cred că Peeta nu s-a simţit prea bine fiindcă a ucis-o, chiar dacă moartea ei era necesară. Eu nu pot pretinde că-i simt lipsa, dar nu pot să n-o admir. Presupun că, dacă ni s-ar fi dat un soi de test, ea s-ar fi dovedit cea

mai isteaţă dintre toate tributurile. De fapt, dacă i-am fi întins în mod intenţionat o cursă, fac pariu că şi-ar fi dat seama şi ar fi evitat fructele. Ignoranţa lui Peeta a omorât-o. Mi-am petrecut atât de mult timp asigurându-mă că nu-mi subestimez adversarii, încât am uitat că e aproape tot atât de periculos să-i supraestimez.

Asta mă readuce la Cato. Dar, în timp ce pe Faţă de Vulpe o citeam, ştiam cine era şi cum acţiona, el îmi scapă ceva mai mult printre degete. Puternic, bine antrenat, dar inteligent? Nu ştiu. Nu aşa ca ea. Şi pe deplin lipsit de autocontrolul de care ea dăduse dovadă. Sunt de părere că el şi-ar putea pierde cu uşurinţă judecata într-o criză de nervi. Nu vreau să spun că eu aş fi mai presus din acest punct de vedere. Mă gândesc la clipa în care am fost atât de furioasă, încât am tras în mărul din gura purcelului. Poate că-l înţeleg pe Cato mai bine decât îmi închipui.

În ciuda oboselii trupului, am mintea în alertă, aşa că-l las pe Peeta să doarmă cu mult peste ora la care ne schimbăm de obicei când stăm de veghe. De fapt, când îl scutur de umăr, se vede deja lumina blândă, cenuşie, a zilei. Priveşte în jur puţin alarmat.

— Am dormit aproape toată noaptea. Nu e corect, Katniss, trebuia să mă trezeşti.

Mă întind, apoi mă cuibăresc în sac.
— Acum o să dorm eu. Trezeşte-mă dacă se-ntâmplă ceva interesant.
Se pare că nu e cazul, fiindcă, atunci când deschid ochii, printre bolovani scânteiază lumina strălucitoare a unei după-amiezi fierbinţi.
— Vreun semn de la prietenul nostru? mă interesez.
Peeta clatină din cap.
— Nu, e derutant de retras.
— Cât timp crezi că ne-a mai rămas până când ne vor aduna creatorii-de-joc laolaltă? întreb.
— Păi, Faţă de Vulpe a murit de aproape o zi întreagă, aşa că publicul a avut destul timp să parieze şi să se plictisească, răspunde Peeta. Cred că se poate întâmpla în orice clipă.
— Da, am senzaţia că azi e ziua cea mare.
Mă ridic în capul oaselor şi privesc împrejurimile liniştite.
— Mă întreb cum o vor face.
Peeta păstrează tăcerea. La întrebarea asta nu se poate da nici un răspuns cu adevărat potrivit.
— Ei, până când o să se-ntâmple, n-are rost să irosim o zi de vânătoare. Dar ar trebui să mâncăm cât de mult suntem în stare, pentru cazul că dăm de belea, spun eu.

Peeta strânge lucrurile noastre, în timp ce eu întind o masă copioasă. Restul de iepure, rădăcini, legume, chiflele unse cu ultima bucată de brânză. Sigurele lucruri pe care le las de rezervă sunt veveriţa şi mărul.

Când terminăm, nu mai rămâne decât un morman de oase de iepure. Am mâinile unsuroase, ceea ce se adaugă senzaţiei mele crescânde de murdărie. Poate că în Filon nu facem baie în fiecare zi, dar ne păstrăm mai curaţi decât sunt eu în ultima vreme. Cu excepţia picioarelor, care m-au purtat prin pârâu, restul trupului îmi e acoperit de un strat de jeg.

Părăsirea grotei pare iminentă. Ceva îmi spune că nu vom mai petrece o altă noapte în arenă. Simt că, într-un fel sau altul, morţi sau vii, vom scăpa azi de aici. Bat bolovanii cu palma, în semn de rămas-bun, şi ne îndreptăm spre pârâu, să ne spălăm. Mă mănâncă pielea, tânjind după apa răcoroasă. Mi-aş putea spăla părul şi l-aş putea împleti ud. Tocmai mă întreb dacă nu ne-am putea clăti şi hainele, când ajungem la pârâu. Acolo unde era pârâul. Acum n-a mai rămas decât o albie complet uscată. Îmi lipesc palma de pământ, s-o simt.

— Nici măcar un strop de umezeală. Probabil că l-au secat în timp ce dormeam, zic

eu.

În minte mi se strecoară spaima de limba crăpată, de trupul îndurerat şi de mintea tulbure din timpul precedentei mele deshidratări. Sticlele şi burduful nostru sunt aproape pline, dar bând amândoi şi sub soarele ăsta fierbinte o să le golim în scurt timp.

— Lacul, spune Peeta. Acolo vor să mergem.

— Poate că în iazuri mai e ceva apă, îmi exprim eu speranţa.

— Putem verifica, zice el, doar ca să-mi păstreze iluziile.

Mă amăgesc singură, pentru că ştiu ce vom găsi când vom ajunge la iazul unde mi-am udat piciorul. Gura prăfoasă, larg deschisă, a unui hău. Însă facem oricum drumul, doar ca să ne confirmăm ceea ce ştiam deja.

— Ai dreptate, recunosc eu. Ne conduc către lac.

Acolo unde nu există nici o acoperire. Acolo unde au certitudinea că vor asista la o luptă sângeroasă, pe viaţă şi pe moarte, fără nimic care s-o ascundă vederii.

— Vrei să mergem direct acolo sau să aşteptăm până ni se termină apa?

— Mergem acum, cât mai avem mâncare şi suntem odihniţi. Să punem capăt poveştii ăsteia, decide el.

Dau din cap, încuviinţând. E ciudat. Mă simt aproape ca şi cum m-aş fi întors în prima zi a Jocurilor. Ca şi cum m-aş afla pe aceeaşi poziţie. Au murit douăzeci şi unu de tributuri, dar încă mai trebuie să-l ucid pe Cato. Şi, la drept vorbind, nu era el cel care trebuia ucis? Acum mi se pare că toţi ceilalţi n-au fost decât obstacole minore, diversiuni, că ne-au îndepărtat de adevărata luptă a Jocurilor. Lupta mea cu Cato.

Ba nu, mai e şi băiatul care aşteaptă alături de mine. Îi simt braţele cuprinzându-mă.

— Doi contra unu. Ar trebui să fie floare la ureche, zice el.

— Vom lua următoarea masă la Capitoliu, îi răspund.

— Pun pariu că da.

Rămânem aşa o vreme, încleştaţi într-o îmbrăţişare, simţindu-ne unul pe celălalt, simţind lumina soarelui, foşnetul frunzelor căzute la picioarele noastre. Pe urmă, fără nici un cuvânt, ne despărţim şi o pornim către lac.

Acum nu-mi mai pasă că paşii lui Peeta pun rozătoarele pe fugă şi fac păsările să-şi ia zborul. Trebuie să ne luptăm cu Cato şi aş face-o mai curând aici decât pe câmpie. Dar mă-ndoiesc că voi avea de ales. Dacă dorinţa creatorilor-de-joc e să ne-ntâlnim la loc deschis, atunci aşa să fie.

Ne oprim câteva minute să ne tragem sufletul sub copacul în care m-au încolţit profesioniştii. Scoarţa cuibului viespoilor-copoi, transformată într-un terci de ploaia torenţială şi uscată sub soarele arzător, confirmă că acela e locul. O ating cu vârful cizmei şi se transformă într-un praf spulberat cu repeziciune de vânt. Îmi ridic ochii spre copacul unde s-a cocoţat pe furiş Rue, ca să-mi salveze viaţa. Viespoi-copoi. Trupul puhav al lui Glimmer. Halucinaţiile înspăimântătoare.

— Să mergem mai departe, spun, dornică să scap din atmosfera sumbră care învăluie acest loc.

Peeta nu se opune.

Dată fiind ora atât de târzie la care ne-am început ziua, când ajungem pe câmpie se lasă deja înserarea. Nici urmă de Cato. Nici urmă de orice altceva, cu excepţia Cornului de aur al Abundenţei, strălucind sub razele piezişe ale soarelui. De teamă ca nu cumva Cato să ne joace o festă în stilul lui Faţă de Vulpe, îl înconjurăm, convingându-ne că e gol. Pe urmă, supuşi, ca şi cum am urma nişte instrucţiuni, ne îndreptăm către lac şi ne umplem toate recipientele.

Mă încrunt către soarele care coboară tot mai mult spre orizont.

— Nu e bine să ne luptăm cu el după

căderea întunericului. N-avem decât o pereche de ochelari.

Peeta pune picături de iod în apă cu băgare de seamă.

— Poate asta aşteaptă el. Ce vrei să facem? Să ne-ntoarcem la grotă?

— Da. Sau să găsim un copac. Dar să-i mai acordăm vreo jumătate de oră. Pe urmă ne căutăm adăpost, răspund eu.

Stăm lângă lac, în plină vedere. Acum n-are rost să ne ascundem. Văd gaiţele-zeflemitoare zburând printre crengile copacilor de pe marginea câmpiei. Cântecele lor trec de la una la alta, ca nişte mingi strălucitor colorate. Deschid gura şi cânt suita de patru note a lui Rue. Le simt tăcând, curioase, la sunetul vocii mele, ascultând, aşteptând mai mult decât atât. Repet notele în linişte. Mai întâi una singură îmi răspunde cu aceeaşi melodie, apoi le aud pe celelalte. Pe urmă, întreaga lume prinde viaţă, repetând acelaşi sunet.

— Exact ca tatăl tău, spune Peeta. Degetele mele găsesc broşa înfiptă în cămaşă.

— E cântecul lui Rue, spun. Cred că şi-l aduc aminte.

Muzica se înalţă şi îi recunosc splendoarea. Pe măsură ce se întretaie, notele se completează unele pe altele, alcătuind o armonie încântătoare, stranie. Înseamnă că

aşa sună în faptul serii când, mulţumită lui Rue, păsările trimit acasă culegătorii din livezile Districtului 11. Mă întreb dacă acum, când ea e moartă, le dă altcineva tonul la ora plecării.

Rămân o vreme cu ochii închişi, ascultând, vrăjită de frumuseţea cântecului. Pe urmă, ceva începe să fragmenteze melodia. Suitele se întrerup în acorduri zdrenţuite, imperfecte. Notele distonante se răspândesc în cântec. Glasurile gaiţelor-zeflemitoare se ridică într-un strigăt ascuţit de alarmă.

Suntem în picioare, Peeta strângând în mână cuţitul, eu în poziţie de tragere, când Cato dă zgomotos buzna printre copaci, năpustindu-se spre noi. N-are suliţă. De fapt, are mâinile goale, însă aleargă drept către noi. Prima mea săgeată îl izbeşte în piept şi cade, inexplicabil, într-o parte.

— Are un soi de armură completă! îi strig lui Peeta.

Exact la ţanc, fiindcă acum Cato e la doi paşi. Îmi adun toate puterile, dar el trece ca o rachetă printre noi, fără nici o încercare de a-şi micşora viteza. Respiraţia lui gâfâită şi sudoarea prelinsă pe faţa stacojie îmi spun că aleargă de multă vreme. Nu către noi. Fuge de ceva. Dar de ce anume?

Cercetez din priviri pădurea chiar în

momentul când prima creatură iese, dintr-un salt, pe câmpie. În timp ce mă întorc cu spatele, văd încă o jumătate de duzină alăturându-i-se. Pe urmă mă împleticesc orbeşte pe urmele lui Cato, fără nici un alt gând în afară de a mă salva.

Chapter 25

Mutanţi. Nu există nici o îndoială. N-am mai văzut niciodată asemenea fiinţe, dar nu sunt animale venite pe lume în mod natural. Seamănă cu nişte lupi uriaşi, dar ce lup aterizează pe picioarele din spate, pe care stă apoi în echilibru, cu mare uşurinţă? Ce lup cheamă restul haitei fluturându-şi laba din faţă, de parcă ar avea acolo o încheietură de mână omenească? Asta pot vedea de la distanţă. Sunt sigură că de aproape ies la iveală însuşiri mult mai ameninţătoare.

Cato aleargă în linie dreaptă spre Cornul Abundenţei şi îl urmez fără să-mi pun vreo întrebare. Dacă el crede că acolo e locul cel mai sigur, cine sunt eu să-l contrazic? În plus, chiar dacă aş reuşi să ajung între copaci, lui Peeta i-ar fi imposibil să alerge mai repede decât ei cu piciorul ăla – Peeta! Mâinile abia mi-au aterizat pe metalul vârfului ascuţit al Cornului Abundenţei, când îmi aduc aminte că fac parte dintr-o echipă. El e la vreo cincisprezece metri în urma mea, şchiopătând cât de repede e în stare, dar mutanţii îl înconjoară cu repeziciune. Trimit o săgeată înspre haită şi unul cade la pământ, dar sunt

destui alţii care să-i ia locul.

Peeta îmi face semn să mă urc pe corn.

— Du-te, Katniss, du-te!

Are dreptate. De jos nu-l pot apăra pe nici unul dintre noi. Încep să urc, trăgându-mă în sus cu mâinile şi cu picioarele. Suprafaţa de aur curat a fost proiectată, astfel încât să semene cu cornul împletit pe care-l umplem când strângem recolta, aşa că există mici muchii şi îmbinări de care să te poţi agăţa. Dar, după o zi în soarele arenei, metalul e destul de încins ca să-mi băşice mâinile.

Cato zace pe o parte, chiar în gura cornului, la şase metri deasupra solului, gâfâind ca să-şi recapete răsuflarea, şi icneşte aplecat peste muchie. Acum am şansa să-l ucid. Mă opresc la jumătatea urcuşului şi pun o altă săgeată în arc, dar, când sunt gata s-o lansez, îl aud pe Peeta ţipând. Mă răsucesc şi văd că tocmai a ajuns lângă vârful cornului, iar mutanţii sunt chiar în spatele lui.

— Urcă! îi strig.

El începe să se caţere, stânjenit nu numai de picior, ci şi de cuţitul pe care îl ţine în mână. Trag o săgeată în jos, în beregata primului mutant care îşi pune labele pe metal. Creatura moartă se prăbuşeşte brusc, lovindu-şi fără să vrea câţiva însoţitori. Atunci arunc o privire către gheare. Au zece centimetri

lungime şi sunt ascuţite ca briciul.

Peeta ajunge la picioarele mele şi îl prind de braţ, trăgându-l în sus. Pe urmă îmi aduc aminte de Cato, care aşteaptă deasupra, şi mă răsucesc brusc, dar el s-a încovoiat, cuprins de crampe, şi pare mult mai preocupat de mutanţi decât noi. Tuşeşte, spunând ceva neinteligibil. Fornăielile şi mârâielile ce vin dinspre mutanţi n-au darul de a îmbunătăţi lucrurile.

— Ce? strig către el.

— A întrebat: „Pot să se caţăre?”, răspunde Peeta, îndreptându-mi din nou atenţia spre baza cornului.

Mutanţii încep să se adune. În timp ce se strâng laolaltă, se ridică din nou, cu uşurinţă, pe labele din spate, ceea ce le atribuie o înfăţişare nefiresc de umană. Au cu toţii blană groasă, unii fiind acoperiţi cu păr drept, lucios, şi alţii cu o lână buclată, iar culorile variază de la negru tăciune la ceea ce nu pot numi altfel decât blond. Şi mai e ceva, ceva care îmi zbârleşte părul de pe ceafă, dar nu pot pune punctul pe i.

Îşi lipesc boturile pe corn, adulmecând şi gustând metalul, zgâriind suprafaţa cu ghearele şi scoţând sunete piţigăiate, înalte, pe care şi le adresează unii altora. Probabil că aşa comunică, fiindcă haita se retrage, ca şi

cum ar vrea să facă loc. Pe urmă, unul dintre ei, de dimensiuni considerabile, acoperit cu văluri mătăsoase de blană blondă, se avântă în fugă şi sare pe corn. Picioarele sale din spate trebuie să fie incredibil de puternice, fiindcă aterizează la numai trei metri sub noi, cu buzele rozalii retrase, dezvăluindu-şi colţii într-un mârâit. Rămâne acolo preţ de o clipă, în care îmi dau seama ce altceva mă mai nelinişteşte la mutanţi. Ochii verzi, care mă fixează cu răutate, nu seamănă cu ai unui câine sau ai unui lup, nu seamănă cu ochii nici unui animal din specia canină pe care l-am văzut vreodată. Sunt inconfundabil umani. Iar revelaţia abia începe să se contureze, când observ zgarda pe care numărul 1 e încastrat cu nestemate şi sunt izbită de oribilul adevăr. Părul blond, ochii verzi, numărul… e Glimmer.

De pe buze mi se desprinde un ţipăt şi îmi vine greu să nu trag. Am aşteptat înainte de a o face, mult prea conştientă de scăderea rezervei mele de săgeţi. Am aşteptat să văd dacă mutanţii se pot căţăra. Dar acum, deşi creatura începe să alunece înapoi, incapabilă să găsească un sprijin pe suprafaţa metalică, deşi aud scrâşnetul uşor al ghearelor, precum al unghiilor pe tabla de la şcoală, îi trimit săgeata în beregată. Trupul i se contorsionează şi cade la pământ cu o

bufnitură.

— Katniss?

Îl simt pe Peeta prinzându-mă de braţ.

— E ea!

Mă smulg din strânsoare.

— Cine? întreabă Peeta.

Capul îmi zvâcneşte în toate părţile în timp ce studiez haita, luând în considerare diversele mărimi şi culori. Cel mic, cu blană roşie şi ochi de chihlimbar… Faţă de Vulpe! Iar acolo, părul cenuşiu şi ochii căprui ai băiatului din Districtul 9, care a murit când ne băteam pentru rucsac! Şi, cel mai rău, mutantul cel mai mic, cu blană neagră, lucioasă, cu ochi căprui imenşi şi cu o zgardă pe care numărul 11 e schiţat din paie împletite. Dinţi dezgoliţi de ură. Rue…

— Ce e, Katniss?

Peeta mă scutură de umăr.

— Sunt ei. Toţi. Rue şi Faţă de Vulpe şi… toate celelalte tributuri, spun, cu voce înăbuşită.

Îi recunoaşte şi aud cum i se taie răsuflarea.

— Ce le-au făcut? Crezi că… ăia ar putea fi ochii lor adevăraţi?

Ochii sunt ultima dintre grijile mele. Ce e cu creierii? Au primit vreuna dintre amintirile adevăratelor tributuri? Au fost programaţi să urască în mod deosebit chipurile noastre,

pentru că noi am supravieţuit, iar ei au fost ucişi cu atâta cruzime? Iar cei pe care i-am ucis noi înşine… oare au impresia că îşi răzbună propria moarte?

Până să ajung la o concluzie, mutanţii încep un nou atac asupra cornului. S-au împărţit în două grupuri, de o parte şi de alta, şi îşi folosesc labele puternice din spate ca să se azvârle către noi. O pereche de fălci clănţăne cu zgomot la câţiva centimetri de mâna mea, apoi îl aud pe Peeta ţipând, simt cum îi e smucit trupul, iar greutatea lui şi a mutantului mă trag într-o parte. Dacă nu s-ar ţine de braţul meu, ar cădea la pământ, dar, aşa cum stau lucrurile, e nevoie de toată puterea mea ca să ne menţinem amândoi pe suprafaţa curbată a cornului. Şi vin tot mai multe tributuri.

— Omoară-l, Peeta! Omoară-l!

Urlu şi, cu toate că nu văd ce se-ntâmplă, ştiu că trebuie să fi înjunghiat creatura, pentru că forţa care mă trage se micşorează. Reuşesc să-l aduc înapoi, pe corn, şi ne târâm în sus, unde ne aşteaptă cel mai mic dintre cele două rele.

Cato încă nu s-a repus pe picioare, dar respiraţia i s-a încetinit şi ştiu că, în curând, o să-şi revină suficient ca să poată veni după noi, să ne arunce peste marginea cornului, ca

să ne găsim moartea. Îmi încarc arcul, dar săgeata sfârşeşte luând viaţa unui mutant care nu poate fi decât Thresh. Cine altcineva ar fi putut sări atât de sus? Am parte de un moment de uşurare, fiindcă trebuie să ne fi urcat în sfârşit dincolo de zona unde ne pot ajunge mutanţii şi tocmai mă întorc să-l înfrunt pe Cato, când Peeta e smuls de lângă mine. Sunt sigură că a căzut pradă haitei, când simt sângele lui împroşcându-mi chipul.

Cato stă în faţa mea, aproape pe buza cornului, ţinând gâtul lui Peeta în strânsoarea braţului său, sugrumându-l. Peeta îşi înfige degetele în braţul lui, dar fără prea multă vlagă, de parcă n-ar fi sigur dacă e mai important să respire sau să-ncerce să oprească şuvoiul sângelui izvorât din gaura larg deschisă pe care i-a făcut-o în pulpă un mutant.

Îndrept una dintre ultimele mele două săgeţi spre capul lui Cato, ştiind că nu poate avea nici un efect asupra trupului şi a membrelor sale, acoperite, aşa cum pot vedea acum, de o plasă strânsă pe trup, de culoarea pielii. Un soi de armură completă, de cea mai bună calitate, creată de Capitoliu. Asta a fost în rucsacul lui de la festin? O armură care să-i apere tot trupul de săgeţile mele? Ei bine, au neglijat să-i trimită şi un coif cu vizieră.

Cato râde.

— Trage, şi el ajunge jos, cu mine odată.

Are dreptate. Dacă-l ucid şi cade printre mutanţi, Peeta moare, cu siguranţă, odată cu el. Am ajuns într-o situaţie fără ieşire. Nu pot trage în Cato fără să moară şi Peeta. El nu-l poate ucide pe Peeta fără ca săgeata mea să i se înfigă, garantat, în creier. Stăm ca nişte statui, căutând amândoi o ieşire.

Muşchii îmi sunt atât de încordaţi, încât am senzaţia că-mi pot plesni în orice clipă. Dinţii îmi sunt atât de strânşi, încât ar putea să se sfărâme. Mutanţii amuţesc şi nu mai aud decât sângele zvâcnindu-mi în urechea teafără.

Buzele lui Peeta încep să se-nvineţească. Dacă nu acţionez imediat, o să se sufoce, o să-l pierd, iar Cato o să-i folosească probabil trupul ca armă împotriva mea. De fapt, sunt sigură că asta are de gând, fiindcă, deşi a încetat să râdă, buzele lui schiţează un zâmbet triumfător.

Cu un ultim efort, Peeta îşi ridică degetele picurând de sângele de pe picior către braţul lui Cato. În loc să lupte, încercând să se elibereze, îşi abate arătătorul într-o parte, trasând cu bună ştiinţă un X pe dosul mâinii lui Cato. Băiatul din Districtul 2 înţelege semnificaţia gestului exact cu o secundă mai

târziu decât mine. O pot spune după felul în care îi piere zâmbetul de pe buze. Dar asta se întâmplă cu o clipă prea târziu, fiindcă săgeata mea îi străpunge deja mâna. Ţipă şi îl eliberează din reflex pe Peeta, care se azvârle cu spatele în el. Preţ de o secundă cumplită, cred că se vor prăbuşi amândoi. Mă arunc în faţă, prinzându-l pe Peeta când Cato îşi pierde echilibrul pe sângele alunecos de pe suprafaţa cornului şi cade grămadă pe pământ.

Îl auzim izbindu-se de sol, cu aerul părăsindu-i plămânii în momentul impactului, apoi mutanţii îl atacă. Eu şi Peeta ne ţinem unul de altul, aşteptând lovitura de tun, aşteptând sfârşitul competiţiei, aşteptând să fim eliberaţi. Dar asta nu se petrece. Nu încă. Fiindcă acesta e punctul culminant al Jocurilor Foamei, iar publicul aşteaptă un spectacol.

Nu mă uit, dar aud mârâiturile, mormăiturile, urlete de durere ale omului şi ale animalelor, în timp ce Cato acceptă lupta cu haita. Nu înţeleg cum de poate supravieţui decât după ce îmi aduc aminte de armura care îl protejează de la glezne până la gât şi îmi dau seama cât de lungă ar putea fi noaptea. Cato trebuie să aibă un cuţit, sau o sabie, sau ceva asemănător, ceva pe care l-a ţinut ascuns în haine, fiindcă, din când în când, se aude urletul de moarte al câte unui

mutant sau sunetul metalului izbit de metal când lama loveşte suprafaţa de aur. Încăierarea îşi schimbă locul, rotindu-se în jurul Cornului Abundenţei şi ştiu că, probabil, Cato încearcă o manevră care i-ar putea salva viaţa – vrea să ocolească vârful şi să ni se alăture din nou. Dar, în final, în ciuda puterii lui ieşite din comun şi a îndemânării, numărul mutanţilor îl copleşeşte, pur şi simplu.

Nu ştiu câtă vreme a trecut, poate să fi fost o oră, când Cato se prăbuşeşte şi aud mutanţii târându-l, trăgându-l înapoi, în Cornul Abundenţei. Acum îl vor ucide, mă gândesc. Dar tunul încă nu trage.

Se lasă noaptea, răsună imnul, dar pe cer nu apare imaginea lui Cato, se aud doar gemete înăbuşite, străbătând prin metalul de sub noi. Vântul de gheaţă ce mătură câmpia îmi aduce aminte că Jocurile nu s-au terminat, că s-ar putea să mai dureze cine ştie cât, că încă nu avem nici o garanţie a victoriei.

Mă întorc spre Peeta şi descopăr că piciorul lui sângerează mai rău ca niciodată. Toate proviziile noastre, ambele rucsacuri, au rămas lângă lac, acolo unde le-am abandonat când am fugit de mutanţi. N-am nici un pansament, nimic care să-i oprească şuvoiul de sânge din pulpă. Deşi tremur sub vântul muşcător, îmi desfac haina, cât să-mi smulg cămaşa, apoi o

închid din nou, cât mai repede cu putinţă. După scurta expunere la frig, îmi clănţănesc dinţii, scăpaţi de sub control.

În lumina palidă a lunii, faţa lui Peeta e cenuşie. Îl conving să se întindă înainte de a-i cerceta rana. Sângele cald, alunecos, îmi curge peste degete. Un simplu bandaj n-o să fie suficient. Am văzut-o de câteva ori pe mama legând un garou şi încerc să fac acelaşi lucru. Îmi tai mâneca de la cămaşă, i-o răsucesc de două ori în jurul piciorului, exact sub genunchi, şi fac un nod cu laţ. Nu am nici un băţ, aşa că iau ultima mea săgeată şi o introduc în nod, răsucind-o apoi cât de tare îndrăznesc. E riscant – Peeta şi-ar putea pierde piciorul – dar, când pun asta în balanţă cu pierderea vieţii, ce alternativă mai pot avea? Bandajez rana cu ce a mai rămas din cămaşă şi mă întind lângă el.

— Să nu adormi, îi spun.

Nu ştiu dacă ăsta e procedeul medical, dar mă îngrozeşte gândul că ar putea adormi ca să nu se mai trezească niciodată.

— Ţi-e frig? mă întreabă el.

Îşi descheie haina, mă lipesc de el, apoi o încheie din nou în jurul meu. Aşa, bucurându-ne de căldura ambelor corpuri sub stratul dublu de haine, e ceva mai cald, dar noaptea abia a început. Temperatura va continua să

scadă. Chiar şi acum simt Cornul Abundenţei, care ardea atât de tare când am început să mă caţăr, apropiindu-se încet de temperatura gheţii.

— Cato încă mai poate câştiga, îi şoptesc lui Peeta.

— Să nu crezi asta, ripostează, aşezându-mi gluga pe cap, dar el tremură mai tare decât mine.

Următoarele ore sunt cele mai cumplite din viaţa mea, fapt care, dacă te gândeşti bine, înseamnă ceva. Frigul în sine e destul de chinuitor, dar adevăratul coşmar e să-l asculţi pe Cato, gemând, implorând şi, în cele din urmă, doar scâncind în vreme ce mutanţii continuă să-l tortureze. După un foarte scurt timp, nu-mi mai pasă cine e sau ce-a făcut, tot ce vreau e să i se sfârşească suferinţa.

— De ce nu-l ucid, pur şi simplu? îl întreb pe Peeta.

— Ştii de ce, îmi răspunde, trăgându-mă mai aproape.

Şi chiar ştiu. În clipa asta, nici un privitor nu-şi poate lua ochii de la spectacol. Din punctul de vedere al creatorilor-de-joc, asta e culmea distracţiei.

Continuă la nesfârşit, ajungând să îmi acapareze cu desăvârşire mintea, alungându-mi amintirile şi speranţele pentru ziua de

mâine, ştergând totul, cu excepţia prezentului, despre care încep să cred că nu se va schimba niciodată. N-o să mai existe niciodată altceva decât frig şi spaimă şi sunetele agoniei băiatului care moare în Cornul Abundenţei.

Peeta începe să tot aţipească şi, ori de câte ori o face, mă trezesc strigându-l pe nume din ce în ce mai tare, fiindcă ştiu că, dacă îmi moare acum în braţe, o să-nnebunesc cu desăvârşire. El se luptă cu somnul, probabil mai mult pentru mine decât pentru el, şi e greu, fiindcă o cădere în inconştienţă ar fi singura lui cale de evadare. Însă adrenalina care îmi aleargă prin vene nu mi-ar îngădui niciodată să-l urmez, aşa că nu-l pot lăsa să plece. Pur şi simplu nu pot.

Singurul semn al scurgerii timpului e cerul, mişcarea subtilă a Lunii. Şi Peeta începe să mi-o arate, insistând s-o urmăresc şi, uneori, simt câte o pâlpâire de speranţă înainte de a mă scufunda iarăşi în chinul nopţii.

Într-un târziu îl aud şoptind că răsare soarele. Deschid ochii şi văd stelele pălind în lumina firavă a răsăritului. Acum văd şi cât de cadaveric a devenit chipul lui Peeta. Cât de puţin timp i-a mai rămas. Şi ştiu că trebuie să-l duc înapoi, la Capitoliu.

Dar nu s-a auzit nici o lovitură de tun. Îmi

lipesc urechea teafără de corn şi abia reuşesc să desluşesc vocea lui Cato.

— Cred că acum e mai aproape. Katniss, îl poţi nimeri cu o săgeată? mă întreabă Peeta.

Dacă a ajuns aproape de gura cornului, aş putea să-l ucid. În momentul ăsta, ar fi un act de caritate.

— Ultima mea săgeată e în garoul tău, spun.

— Foloseşte-o, mă îndeamnă el, deschizându-şi haina şi eliberându-mă.

Aşa că scot săgeata, legând din nou garoul, atât de strâns cât o pot face cu degetele mele îngheţate, îmi frec mâinile una de alta, străduindu-mă să-mi repun degetele în mişcare. Când mă târăsc spre buza cornului şi mă aplec peste muchie, simt mâinile lui Peeta cum mă încleştează, susţinându-mă.

În lumina palidă, e nevoie de câteva clipe ca să-l descopăr pe Cato, în balta de sânge. Pe urmă bucata de carne jupuită care a fost duşmanul meu scoate un sunet şi îmi dau seama unde îi e gura. Şi cred că a încercat să spună *te rog.*

Mila, nu răzbunarea, îmi trimite săgeata să-i străpungă ţeasta. Peeta mă trage înapoi, cu arcul în mână, cu tolba goală.

— L-ai nimerit? şopteşte.

Îi răspunde lovitura de tun.

— Atunci am câştigat, Katniss, spune el, cu

o voce spartă.

— Bravo nouă, reuşesc să spun, dar în glas nu mi se simte bucuria victoriei.

În solul câmpiei se cască o gaură şi, ca la poruncă, mutanţii rămaşi se îndreaptă spre ea, dispărând când se închide pământul deasupra lor.

Aşteptăm să apară o aeronavă care să ridice rămăşiţele lui Cato, aşteptăm să sune apoi trompetele victoriei, dar nu se întâmplă nimic.

— Hei! strig eu către văzduh. Ce se petrece? Singurul răspuns e ciripitul păsărilor care se trezesc.

— Poate e din cauza cadavrului. Poate trebuie să ne îndepărtăm de el, sugerează Peeta.

Încerc să-mi aduc aminte. Oare trebuie să pleci de lângă ultima victimă? Am mintea prea tulbure ca să fiu sigură, dar care altul ar putea fi motivul întârzierii?

— OK. Crezi că poţi ajunge până la lac? întreb.

— Cred că e cel mai bine să încerc, răspunde el. Coborâm încet spre vârful cornului şi cădem pe pământ. Dacă înţepeneala membrelor mele e atât de groaznică, cum de se mai poate mişca Peeta? Mă ridic prima, rotindu-mi şi îndoindu-mi

braţele şi picioarele până ce am impresia că sunt în stare să-l ajut. Reuşim cumva să ajungem lângă lac. Iau un pumn de apă rece pentru Peeta şi îmi duc un altul la buze.

O gaiţă-zeflemitoare fluieră, o notă prelungită, joasă, şi ochii mi se umplu de lacrimi de uşurare când apare aeronava, luând trupul lui Cato. Acum vor veni după noi. Acum putem pleca acasă.

Dar iarăşi nu se întâmplă nimic.

— Ce mai aşteaptă? spune Peeta, cu voce slabă. Din cauza slăbirii garoului şi a efortului de a ajunge lângă lac, i s-a redeschis rana.

— Nu ştiu.

Indiferent care ar fi motivul întârzierii, nu pot să-l privesc pierzând din nou sânge. Mă ridic să caut un băţ, dar dau aproape imediat peste săgeata care a ricoşat de armura lui Cato. O să fie la fel de bună cum a fost cealaltă. Când mă aplec s-o ridic, în arenă tună vocea lui Claudius Templesmith.

— Salutări finaliştilor din cea de a Şaptezeci şi Patra ediţie a Jocurilor Foamei. Modificarea anterioară a fost revocată. O examinare mai atentă a regulamentului a dezvăluit că nu poate exista decât un singur învingător, spune el. Noroc şi fie sorţii întotdeauna de partea voastră.

Urmează o scurtă răbufnire de paraziţi şi

nimic mai mult. Mă holbez la Peeta, nevenindu-mi să cred, în timp ce înţeleg adevărul. N-au avut niciodată de gând să ne lase pe amândoi în viaţă. Totul a fost ticluit de creatorii-de-joc pentru a garanta cea mai dramatică înfruntare din istorie. Iar eu am mers pe mâna lor, ca o proastă.

— Dacă te gândeşti bine, nu e chiar atât de surprinzător, spune încet Peeta.

Îl privesc ridicându-se cu mişcări chinuite. Pe urmă vine spre mine, parcă înaintând cu încetinitorul, mâna lui scoate cuţitul din centură…

Înainte de a-mi da seama ce fac, am arcul încărcat, cu săgeata îndreptată către inima lui. Peeta înalţă din sprâncene şi văd cuţitul care i s-a desprins deja de mână în zbor spre lac, unde se afundă împroşcând apa. Scap armele şi păşesc înapoi, cu faţa arzându-mi de ceea ce nu poate fi decât ruşine.

— Nu, zice el. Fă-o.

Se apropie şchiopătând şi îmi pune arcul şi săgeata din nou în mâini.

— Nu pot, îi spun. N-o fac.

— Fă-o. Până când nu trimit înapoi mutanţii sau orice altceva. Nu vreau să mor cum a murit Cato.

— Atunci trage tu în mine, spun, furioasă, îndesându-i armele în braţe. Omoară-mă, du-

te acasă şi trăieşte tu cu asta!

Şi, în timp ce rostesc cuvintele, ştiu că moartea aici şi acum ar fi mai uşoară decât o asemenea viaţă.

— Ştii că nu pot, răspunde el, aruncând arcul. Bine, eu o să plec oricum primul.

Se apleacă şi-şi rupe bandajul, eliminând ultimul obstacol dintre sângele lui şi pământ.

— Nu, nu poţi să te sinucizi.

Sunt în genunchi, înfăşurându-i cu disperare bandajul la loc, în jurul rănii.

— Katniss, zice el. Asta vreau.

— N-o să mă laşi aici singură, ripostez.

Fiindcă, dacă el moare, n-o să ajung niciodată acasă, nu cu adevărat. O să-mi petrec restul vieţii în arenă, încercând să descopăr o cale de ieşire.

— Ascultă, spune el, ridicându-mă în picioare. Ştim amândoi că trebuie să existe un învingător. Nu poate învinge decât unul dintre noi. Te rog, acceptă. De dragul meu.

Şi continuă spunându-mi cât de mult mă iubeşte, cum ar fi viaţa fără mine, dar eu nu-l mai ascult, fiindcă vorbele lui de mai înainte mi-au rămas în gând, răsucindu-se cu disperare pe toate feţele.

Ştim amândoi că trebuie să existe un învingător.

Da, trebuie să existe un învingător. Fără

învingător, totul ar sări în aer, căzând asupra creatorilor-de-joc. Vor fi dezamăgit Capitoliul. Ar fi posibil chiar să fie executaţi, încet şi dureros, agonia lor fiind transmisă către toate ecranele din ţară.

Dacă eu şi Peeta am muri amândoi sau dacă ei şi-ar închipui c-o să murim…

Degetele mele caută pe bâjbâite punguţa pe care mi-am agăţat-o de centură, desprinzând-o. Peeta o vede şi mă prinde de încheietura mâinii.

— Nu, nu te las.

— Ai încredere în mine, şoptesc.

El îmi susţine privirea pentru o clipă îndelungată, apoi îmi dă drumul. Desfac punga şi îi pun în palmă câteva grămăjoare de fructe. Pe urmă îmi umplu şi eu pumnul.

— După ce numărăm până la trei?

Se apleacă şi mă sărută o singură dată, cu multă tandreţe.

— După ce numărăm până la trei, Peeta încuviinţează.

Rămânem în picioare, spate în spate, încleştându-ne strâns mâinile libere.

— Arată-le. Vreau să le vadă toată lumea, adaugă.

Îmi răsfir degetele şi bobiţele de culoare întunecată sclipesc în razele soarelui. Strâng pentru ultima oară mâna lui Peeta, ca un

semnal, şi începem să numărăm.

— Unu.

Poate mă înşel.

— Doi.

Poate nu le pasă dacă murim amândoi.

— Trei!

E prea târziu, nu mă mai pot răzgândi. Îmi duc mâna la gură, aruncând o ultimă privire asupra lumii. Bobiţele abia mi-au trecut dincolo de buze când încep să sune trompetele.

Vocea înnebunită a lui Claudius Templesmith se înalţă într-un strigăt, acoperindu-le.

— Stop! Opriţi-vă! Doamnelor şi domnilor, am plăcerea să vi-i prezint pe câştigătorii celei de-a Şaptezeci şi Patra Ediţii a Jocurilor Foamei, Katniss Everdeen şi Peeta Mellark! Vi-i încredinţez – vă încredinţez tributurile din Districtul 12!

Chapter 26

Scuip bobiţele din gură, ştergându-mi vârful limbii cu poala cămăşii, ca să mă asigur că n-a rămas nici un strop de suc. Peeta mă trage lângă lac, unde ne clătim amândoi gurile cu apă din belşug, căzând apoi unul în braţele celuilalt.

— Ai înghiţit vreuna? îl întreb.

El scutură din cap.

— Tu?

— Cred că aş fi fost deja moartă dacă aş fi făcut-o.

Văd cum i se mişcă buzele, articulând un răspuns, dar nu-l pot auzi din cauza strigătelor mulţimii din Capitoliu, transmise în direct în difuzoare.

Aeronava se materializează deasupra capetelor noastre şi lasă în jos două scări, numai că nu mă dezlipesc de Peeta nici în ruptul capului. Ţin un braţ în jurul lui şi îl ajut să se urce, plasându-ne amândoi picioarele pe prima treaptă a scării. Curentul electric ne încremeneşte şi de data asta mă bucur fiindcă nu sunt cu adevărat sigură că Peeta se poate ţine de scară până ce ajungem sus. Iar când îmi cobor privirea văd că, deşi muşchii sunt

imobili, nimic nu-i împiedică piciorul să sângereze. Aşa cum era de aşteptat, în clipa când uşa se închide în urma noastră, se prăbuşeşte inconştient pe podea.

Degetele mele continuă să fie atât de încleştate de spatele hainei lui, încât materialul negru se rupe când vin să îl ia, lăsându-mă cu o bucată în pumnul strâns. Doctorii în costume albe, sterile, cu măşti şi mănuşi, deja pregătiţi să-l opereze, intră în acţiune. Peeta e atât de palid şi de neclintit pe o masă argintie, din el izvorăsc tuburi şi sârme, pornind în toate părţile şi, pentru o clipă, uit că nu mai suntem în arenă şi doctorii mi se par o altă ameninţare, o altă hoardă de mutanţi creaţi ca să-l ucidă. Înlemnesc, apoi mă arunc spre el, dar sunt prinsă şi trasă într-o altă încăpere, iar o uşă de sticlă ne izolează, închizându-se între noi. Bat cu pumnii în geam, ţipând cât mă ţine gura. Toată lumea mă ignoră, cu excepţia unui servitor din Capitoliu care îşi face apariţia în spatele meu şi îmi oferă o băutură răcoritoare.

Mă las să alunec pe podea, cu faţa spre uşă, privind nedumerită paharul de cristal pe care îl ţin în mână. Rece ca gheaţa, plin cu suc de portocale, cu un pai cu guler plisat. Cât de nepotrivit arată în mâna mea însângerată şi jegoasă, cu o crustă de murdărie sub unghii şi

cu cicatrice. Simţind mirosul, îmi lasă gura apă, dar pun paharul cu grijă pe podea, neavând încredere în ceva atât de curat şi de frumos.

Prin geam văd doctorii ocupându-se febrili de Peeta, cu frunţile încreţite de concentrare. Văd curgând lichidele pompate prin tuburi, privesc peretele plin de cadrane şi de lumini fără nici o semnificaţie pentru mine. Nu sunt sigură, dar cred că inima lui se opreşte de două ori.

E ca şi cum aş fi din nou acasă, când este adus un om mutilat de o explozie în mină, pentru care nu mai e nici o speranţă, sau o femeie în a treia zi de travaliu, sau un copil înfometat care se luptă cu pneumonia, iar mama şi Prim au pe chip aceeaşi privire. Acum e momentul să fug în pădure, să mă ascund printre copaci până când pacientul e mort de mult şi, într-o altă parte a Filonului, ciocanele bat cuie într-un coşciug. Dar sunt reţinută aici atât de pereţii aeronavei, cât şi de forţa care îi împiedică pe cei dragi să plece de lângă muribunzi. I-am văzut atât de des, strânşi în jurul mesei noastre din bucătărie, şi m-am întrebat, de fiecare dată: De ce nu pleacă? De ce stau să privească?

Iar acum ştiu de ce. Pentru că n-au de ales.

Tresar când surprind pe cineva privindu-mă

de la numai câţiva centimetri distanţă şi apoi îmi dau seama că e propria mea faţă, reflectată de sticlă. Ochi sălbatici, obraji supţi, păr încâlcit, înverşunată. Sălbăticită. Nebună. Nu e de mirare că toată lumea păstrează preventiv distanţa faţă de mine.

Următorul lucru pe care-l ştiu e că aterizăm pe acoperişul Centrului de Antrenament şi Peeta e luat, dar eu sunt lăsată dincolo de uşă. Încep să mă arunc în peretele de sticlă, ţipând strident, şi cred că întrezăresc o străfulgerare de păr roz – probabil e Effie, trebuie să fie Effie, venind să mă salveze – când simt un ac înţepându-mă din spate.

Când mă trezesc, mai întâi mă tem să mă mişc. Întregul tavan străluceşte, răspândind o lumină galbenă, blândă, şi îngăduindu-mi să văd că mă aflu într-o încăpere care nu găzduieşte decât patul meu. Nu se zăreşte nici o uşă, nici o fereastră. Aerul are un miros înţepător, antiseptic. Din braţul drept îmi ies mai multe tuburi, întinzându-se spre peretele din spate. Sunt dezbrăcată, dar atingerea aşternuturilor îmi mângâie pielea, încerc să-mi scot braţul stâng deasupra păturii. Nu numai că a fost spălat lună, dar unghiile mele sunt ovale perfecte, iar urmele rănilor au devenit mai puţin proeminente. Îmi ating obrazul, buzele, cicatricea încreţită de deasupra

sprâncenei, apoi îmi trec pur şi simplu degetele prin părul mătăsos şi înlemnesc. Îmi zbârlesc cu teamă părul în jurul urechii stângi. Nu, n-a fost o iluzie. Aud din nou.

Încerc să mă ridic, dar un soi de bandă restrictivă din jurul taliei mă împiedică să mă salt cu mai mult de câţiva centimetri. Limitarea libertăţii mele de mişcare mă face să intru în panică şi încerc să mă trag în sus, răsucindu-mi şoldurile pe sub bandă, când o porţiune a peretelui glisează şi intră fata avox cu părul roşu, aducând o tavă. Vederea ei mă linişteşte şi nu mai încerc să evadez. Aş vrea să-i pun un milion de întrebări, dar mă tem că orice gen de familiaritate i-ar aduce necazuri. E evident că sunt ţinută sub o observaţie atentă. Ea sprijină tava pe coapsele mele şi apăsă ceva care mă ridică în poziţia şezând. În timp ce îmi aranjează pernele, risc o singură întrebare. O rostesc cu voce tare, atât de clar pe cât îmi permite vocea mea răguşită, astfel încât nimic să nu lase impresia că aş avea ceva de ascuns.

– Peeta trăieşte?

Ea încuviinţează dând din cap şi, când îmi pune lingura în mână, simt o apăsare prietenoasă.

Cred că, la urma urmelor, nu mi-a dorit moartea. Iar Peeta a supravieţuit. Bineînţeles

că da. Cu toată aparatura scumpă pe care o au aici. Totuşi, până acum nu eram sigură.

Uşa se închide fără zgomot în urma fetei avox, iar eu mă întorc înfometată spre tavă. Un castron cu supă limpede, o porţie mică de compot cu mere şi un pahar cu apă. Asta e tot? mă întreb, prost dispusă. Cina de bun venit n-ar fi trebuit să fie mai impresionantă? Însă descopăr că e nevoie de efort ca să termin mâncarea sărăcăcioasă din faţa mea. Stomacul pare să mi se fi redus la dimensiunea unei castane şi nu pot să nu mă întreb cât timp am fost inconştientă, fiindcă, în ultima dimineaţă din arenă, am luat un mic dejun destul de bogat. De obicei, între sfârşitul competiţiei şi prezentarea învingătorului există un decalaj de câteva zile, pentru ca unui om înfometat, rănit şi murdar să i se redea înfăţişarea omenească. Aici, undeva, Cinna şi Porţia ne vor crea o garderobă pentru apariţia în public. Haymitch şi Effie vor pregăti un banchet pentru sponsori, trecând în revistă întrebările pentru interviurile noastre de final. Acasă, în Districtul 12, e probabil un adevărat haos în timp ce se organizează o ceremonie de bun venit pentru Peeta şi pentru mine, ţinând cont că ultima de acest gen s-a desfăşurat cu aproape treizeci de ani în urmă.

Acasă! Prim şi mama! Gale! Până şi gândul la bătrânul motan jegos al lui Prim mă face să zâmbesc. O să fiu acasă în curând!

Vreau să mă ridic din patul ăsta. Să-i văd pe Cinna şi pe Porţia, să aflu mai multe despre ceea ce se petrece. Şi, de ce nu? Mă simt minunat. Dar, când încep să mă strecor pe sub bandă, simt un lichid răcoros prelingându-se dintr-unul dintre tuburi în venele mele şi îmi pierd aproape imediat cunoştinţa.

Totul se repetă pentru o perioadă nedeterminată de timp. Mă trezesc, mănânc, apoi, chiar dacă rezist impulsului de a evada din pat, sunt adormită din nou. E ca şi cum aş trăi într-un crepuscul straniu, neîntrerupt. Reţin puţine lucruri. Fata avox cu părul roşu nu s-a mai întors de când mi-a dat să mănânc, cicatricele îmi dispar şi oare nu e decât o părere sau aud o voce de bărbat strigând? Nu cu accentul Capitoliului, ci în cadenţa mai aspră de acasă. Şi nu-mi pot reprima sentimentul vag, reconfortant, că există cineva care mă caută.

Soseşte în sfârşit momentul când îmi revin şi în braţul meu drept nu mai e implantat nimic. Banda restrictivă din jurul mijlocului a dispărut şi sunt liberă să mă mişc. Încep prin a mă sălta în capul oaselor, dar mă opreşte imaginea mâinilor mele. Perfecţiunea pielii,

netezimea şi strălucirea ei. Cicatricele, nu doar cele din arenă, ci şi cele dobândite în decursul anilor de vânătoare, mi-au dispărut fără urmă. Fruntea mea pare de satin şi, când îmi caut arsura de pe pulpă, nu mai găsesc nimic.

Îmi las picioarele să alunece jos din pat, întrebându-mă, neliniştită, dacă îmi vor putea susţine greutatea, şi descopăr că sunt puternice şi ferme. Lângă pat sunt nişte haine ce mă înfioară. E costumul pe care l-am purtat noi, toate tributurile, în arenă. Îl privesc de parcă m-ar putea muşca, până când îmi amintesc că, fireşte, asta e ceea ce voi purta pentru a mă întâlni cu echipa mea susţinătoare.

Mă îmbrac în mai puţin de un minut şi mă foiesc în faţa peretelui, în locul unde, deşi nu o pot vedea, ştiu că se află uşa, când aceasta glisează brusc. Ies pe un coridor larg, pustiu, unde pare să nu mai fie nici o altă uşă. Dar trebuie să existe şi altele. Iar dincolo de una dintre ele trebuie să se afle Peeta. Acum, când sunt conştientă şi mă pot mişca, îmi fac tot mai multe griji pentru el. Trebuie să fie teafăr, altfel fata avox nu mi-ar fi spus asta. Dar vreau să mă conving cu ochii mei.

— Peeta!

Îl strig, de vreme ce n-am pe cine întreba.

Ca răspuns, îmi aud numele, dar nu e rostit de vocea lui. E un glas care începe prin a mă irita, pentru a mă umple apoi de nerăbdare. Effie.

Mă întorc şi văd în capătul holului o cameră mare, unde mă aşteaptă toţi – Effie, Haymitch şi Cinna. Picioarele mele se pun în mişcare fără să ezite. Poate un învingător trebuie să dea dovadă de mai multă stăpânire de sine, de mai multă superioritate, mai ales când ştie că scena ar putea fi înregistrată, dar nu-mi pasă. Alerg spre ei şi mă surprind şi pe mine însămi aruncându-mă mai întâi în braţele lui Haymitch. Iar el nu pare sarcastic când îmi şopteşte la ureche:

— Bine lucrat, iubito.

Effie e, cumva, înlăcrimată, mă mângâie întruna pe păr şi îmi tot povesteşte cum le-a spus ea tuturor că suntem adevărate perle. Cinna se mulţumeşte să mă îmbrăţişeze cu putere şi nu scoate nici o vorbă. Pe urmă văd că Porţia lipseşte şi am un presentiment neplăcut.

— Unde e Porţia? E cu Peeta? El e teafăr, nu-i aşa? Adică trăieşte? mă trezesc vorbind.

— E bine sănătos. Numai că vor ca revederea voastră să se desfăşoare în direct, în timpul ceremoniei, spune Haymitch.

— Oh! Asta era, zic eu.

Momentul cumplit în care am crezut din nou că e mort trece.

— Cred că şi eu mi-aş dori să văd aşa ceva, adaug.

— Du-te cu Cinna, mă îndeamnă Haymitch. El o să te pregătească.

E o uşurare să fiu singură cu stilistul, să simt braţul lui protector în jurul umerilor mei în timp ce, îndepărtându-mă de camerele de luat vederi, mă călăuzeşte de-a lungul câtorva coridoare şi către un ascensor care duce în holul Centrului de Antrenament. Aşadar, spitalul e sub pământ, la mare adâncime, chiar mai jos decât sala de gimnastică unde învaţă participanţii la Jocuri să facă noduri şi să arunce suliţe. Ferestrele holului sunt opacizate şi o mână de paznici sunt la datorie. Aici nu mai e nimeni altcineva care să ne vadă traversând încăperea, îndreptându-ne spre lift. Paşii noştri reverberează în pustietatea din jur. Şi, în timp ce urcăm spre etajul doisprezece, chipurile tuturor tributurilor ce nu se vor mai întoarce niciodată îmi fulgeră prin minte, iar inima mi se strânge sub povara greutăţii din piept.

Când se deschid uşile, Venia, Flavius şi Octavia mă absorb în mijlocul lor, vorbind atât de repede şi cu atâta încântare, încât nu le desluşesc cuvintele. Totuşi, sentimentele sunt

clare. Sunt cu adevărat încântaţi să mă revadă şi, la rândul meu, sunt fericită când îi zăresc, dar nu aşa cum am fost când l-am văzut pe Cinna. E mai degrabă ca şi cum m-aş bucura să văd un trio de animale de companie afectuoase, la sfârşitul unei zile din cale afară de grele.

Mă conduc în sufragerie, unde primesc o masă adevărată – friptură de vită, mazăre şi chifle pufoase – deşi porţiile mele continuă să fie controlate cu stricteţe. Pentru că sunt refuzată când cer una în plus.

— Nu, nu, nu. Nu vor să dai afară tot ce ai în stomac pe scenă, spune Octavia, dar îmi dă, pe furiş, încă o chiflă pe sub masă, ca să ştiu că ea e de partea mea.

Ne întoarcem în camera mea şi Cinna dispare o vreme, răstimp în care restul echipei mă pregăteşte.

— Oh, ţi-au lustruit tot trupul, spune Flavius, invidios. Nu ţi-a mai rămas pe piele nici măcar o singură pată.

Dar, când mă privesc dezbrăcată în oglindă, nu văd decât ce sfrijită sunt. Nu mă îndoiesc că, după ieşirea din arenă, arătam încă şi mai rău, dar îmi pot număra coastele cu uşurinţă.

Cei trei îmi reglează duşul şi, după ce termin, se ocupă de părul, de unghiile şi de machiajul meu. Pălăvrăgesc fără încetare şi eu

sunt rareori nevoită să le răspund, ceea ce e bine, fiindcă n-am cine ştie ce chef de vorbă. E ciudat, pentru că, până şi atunci când pălăvrăgesc despre Jocuri, totul se rezumă la locul unde se aflau, la ceea ce făceau sau la ceea ce au simţit când s-a petrecut un anumit eveniment.

— Eram încă în pat!

— Tocmai îmi vopseam sprâncenele!

— Jur că aproape am leşinat!

Totul e despre ei, nu despre băieţii şi fetele care au murit în arenă.

În Districtul 12, nu ne desfătăm astfel cu Jocurile. Scrâşnim din dinţi şi ne uităm pentru că trebuie s-o facem, iar după ce se termină ne întoarcem la treburile noastre cât mai curând cu putinţă.

Ca să nu ajung să urăsc echipa de pregătire, ignor efectiv cea mai mare parte a spuselor lor.

Cinna apare aducând pe braţe ceea ce pare să fie o rochie modestă, de culoare galbenă.

— Ai renunţat la toată povestea cu „fata din foc”? îl întreb.

— Asta o să mi-o spui tu, răspunde şi îmi trage rochia peste cap.

Observ imediat umplutura de deasupra sânilor, ce adaugă rotunjimile pe care mi le-a furat foamea. Mâinile mi se duc la piept şi mă

încrunt.

— Ştiu, spune Cinna, înainte de a apuca să obiectez. Dar creatorii-de-joc voiau să-ţi facă o operaţie estetică. Haymitch a dus cu ei o luptă grea. Asta e compromisul.

Mă opreşte înainte de a-mi privi imaginea reflectată.

— Aşteaptă, nu uita de pantofi.

Venia mă ajută să-mi pun o pereche de sandale din piele, fără toc, apoi mă întorc spre oglindă.

Încă mai sunt „fata din foc”. Materialul diafan are o strălucire blândă. Până şi cel mai uşor suflu de aer îl face să se onduleze de-a lungul trupului meu. Prin comparaţie, costumul din car pare ţipător, iar rochia de la interviu prea pompoasă. În rochia asta, e ca şi cum aş fi înveşmântată în flacăra unei lumânări.

— Ce zici? întreabă Cinna.

— Cred că asta e cea mai reuşită.

Când îmi desprind ochii de materialul pâlpâitor, sunt într-un fel de şoc. Am părul despletit, dat pe spate şi legat cu o simplă panglică. Machiajul îmi rotunjeşte şi îmi umple unghiurile ascuţite ale feţei. Unghiile îmi sunt acoperite cu lac transparent. Rochia fără mâneci e strânsă pe coaste, nu în talie, anulând orice efect al adaosului vătuit asupra

siluetei mele. Tivul îmi ajunge exact până la genunchi. Fără tocuri, mi se vede adevărata statură. Arăt, pur şi simplu, ca o fată. O fată tânără. De cel mult paisprezece ani. Inocentă. Inofensivă. Da, când te gândeşti că tocmai am câştigat Jocurile, intenţia lui Cinna de a scoate asta în evidenţă e şocantă.

E o înfăţişare cât se poate de bine calculată. Nici una dintre creaţiile lui Cinna nu e arbitrară, îmi muşc buza, încercând să descopăr care îi sunt motivele.

— Credeam c-o să fie ceva mai… sofisticat, spun.

— M-am gândit că lui Peeta o să-i placă mai mult aşa, răspunde el, cu prudenţă.

Peeta? Nu, asta n-are nici o legătură cu Peeta. E legată de Capitoliu, de creatorii-de-joc şi de public. Deşi încă nu înţeleg intenţia lui Cinna, e o aluzie la faptul că Jocurile nu s-au terminat încă. Şi, dincolo de replica lui blajină, simt o avertizare. Despre ceva ce nu poate pomeni în faţa propriei sale echipe.

Luăm liftul, coborând la nivelul unde s-a desfăşurat antrenamentul. Se obişnuieşte ca învingătorul şi susţinătorii săi să se înalţe de sub scenă. Mai întâi echipa pregătitoare, apoi însoţitorul, stilistul, mentorul şi, în final, învingătorul. Numai că, anul acesta, cu doi învingători care împart acelaşi însoţitor şi

acelaşi mentor, totul a trebuit regândit. Mă pomenesc într-o zonă slab luminată de sub scenă. Un platou metalic, nou-nouţ, a fost instalat pentru a mă ridica la suprafaţă. Încă se mai zăresc grămăjoare de rumeguş, miroase a vopsea proaspătă. Cinna şi echipa pregătitoare pleacă să-şi pună costumele şi să-şi ocupe poziţiile, lăsându-mă singură. În semiîntuneric, desluşesc un perete improvizat, la vreo zece metri distanţă, şi presupun că Peeta se află în spatele lui.

Zumzetul mulţimii e atât de puternic, încât nu-l observ pe Haymitch înainte de a mă atinge pe umăr. Sar într-o parte, speriată, probabil simţindu-mă încă pe jumătate în arenă.

— Uşurel, nu-s decât eu. Ia să-ţi aruncăm o privire, zice Haymitch.

Îmi ridic braţele şi mă învârtesc, o singură dată.

— Destul de bine.

Nu e cine ştie ce compliment.

— Dar ce? întreb.

Ochii lui Haymitch se rotesc în jurul spaţiului mucegăit care mă adăposteşte şi pare să ia o hotărâre.

— Dar nimic. Ce-ai zice de-o îmbrăţişare purtătoare de noroc?

OK, e o cerere bizară din partea lui, dar, la

urma urmelor, noi suntem învingătorii. Poate că îmbrăţişarea purtătoare de noroc e un gest potrivit într-un asemenea moment. Numai că, după ce îi cuprind gâtul cu braţele, mă simt captivă într-ale lui. Începe să-mi vorbească la ureche, foarte repede şi cu voce foarte scăzută, cu buzele ascunse în părul meu.

— Ascultă-mă bine. Sunteţi în pericol. După cum se aude, Capitoliul pare să fie furios fiindcă a fost făcut de râs în arenă. Singurul lucru pe care nu-l suportă oamenii ăştia e să se facă haz pe seama lor şi acum sunt bătaia de joc a Panemului, spune Haymitch.

Simt cum mă străbate spaima, dar, fiindcă buzele mele nu sunt ascunse de nimic, râd, ca şi cum mi-ar fi spus ceva de-a dreptul încântător.

— Şi ce-i de făcut?

— Nu vă poate apăra decât faptul că sunteţi atât de nebuneşte îndrăgostiţi, încât nu mai răspundeţi de faptele voastre.

Haymitch se retrage şi îmi potriveşte panglica.

— Ai înţeles, iubito?

Acum ar putea vorbi despre orice.

— Am înţeles, răspund. I-ai spus lui Peeta?

— Nu e nevoie, spune Haymitch. El a ajuns deja unde trebuie.

— Şi crezi că eu n-am ajuns? spun, profitând

de ocazie ca să-ndrept papionul de un roşu strălucitor pe care îl poartă, probabil, fiindcă l-a convins Cinna.

— De când contează ce cred eu? zice. Mai bine să ne ocupăm locurile.

Mă conduce spre cercul de metal.

— Asta-i noaptea ta, iubito. Bucură-te de ea. Mă sărută pe frunte şi dispare în întuneric. Trag de fustă, dorindu-mi să fie mai lungă, dorindu-mi să-mi acopere tremurul genunchilor, îmi dau seama că e lipsit de sens. Tremur toată, ca o frunză. Din fericire, tremurul va fi pus pe seama excitării. La urma urmelor, asta e noaptea mea.

Mirosul igrasios, de mucegai, de sub scenă ameninţă să mă sufoce. O sudoare rece, lipicioasă îmi izvorăşte din piele şi am impresia că scândurile de deasupra capului meu sunt pe punctul de a se prăbuşi, îngropându-mă de vie sub dărâmături. De când am părăsit arena, de când au sunat trompetele, ar fi trebuit să fiu în siguranţă. Din clipa aceea înainte. Pentru tot restul vieţii mele. Dar, dacă spusele lui Haymitch sunt adevărate – şi nu avea de ce să mă mintă –, atunci de când mă ştiu nu m-am mai aflat într-un loc atât de periculos.

E mult mai rău decât să fii vânat în arenă. Acolo, cel mai rău lucru care mi s-ar fi putut

întâmpla ar fi fost să mor. Sfârşit de poveste. Însă aici, Prim, mama, Gale, oamenii din Districtul 12, toţi cei dragi de acasă ar putea fi pedepsiţi dacă nu sunt în stare să respect scenariul fetei – înnebunite – de – dragoste, sugerat de Haymitch.

Aşadar, încă mai am o şansă. E ciudat, în arenă, când mi-am vărsat în palmă fructele, n-am vrut decât să fiu mai deşteaptă decât creatorii-de-joc, nu m-am gândit cum se vor reflecta acţiunile mele asupra Capitoliului. Dar Jocurile Foamei sunt arma lor şi se aşteaptă să fie de neînfrânt. Aşa că acum Capitoliul se va purta ca şi cum ar fi deţinut tot timpul controlul. Ca şi cum ar fi orchestrat totul, conducând către dubla sinucidere. Însă asta o să meargă numai dacă intru în jocul lor.

Şi Peeta… Şi Peeta va avea de suferit dacă asta iese rău. Dar ce-a răspuns Haymitch când l-am întrebat dacă i-a spus lui Peeta care e situaţia? Dacă i-a spus că trebuie să pretindă că e îndrăgostit nebuneşte?

Nu e nevoie. El a ajuns deja unde trebuie.

Se gândeşte din nou mai departe decât mine în aceste Jocuri şi e cât se poate de conştient de pericolul în care ne aflăm? Sau… e deja îndrăgostit nebuneşte? Eu nici măcar n-am început să-mi pun în ordine sentimentele pentru Peeta. E prea complicat. Ceea ce am

făcut ca parte a Jocurilor spre deosebire de ceea ce am făcut stârnită de mânia împotriva Capitoliului. Sau ţinând cont de impresia asupra Districtului 12. Sau pentru că era cel mai de bun-simţ lucru care putea fi făcut. Sau fiindcă îmi păsa ce se-ntâmplă cu Peeta.

Toate acestea trebuie descâlcite acasă, în pacea şi în liniştea pădurii, când nu e nimeni prin preajmă. Nu aici, cu toţi ochii aţintiţi asupra mea. Dar n-o să mă bucur de luxul ăsta pentru cine ştie câtă vreme. Iar în clipa de faţă urmează să înceapă cea mai periculoasă parte a Jocurilor Foamei.

Chapter 27

Imnul îmi bubuie în urechi, apoi îl aud pe Caesar Flickerman întâmpinând publicul. Oare ştie cât de important e ca fiecare cuvânt să fie înţeles corect de acum înainte? Trebuie să ştie. O să fie dispus să ne ajute. Mulţimea izbucneşte în aplauze când e prezentată echipa pregătitoare. Mi-i imaginez pe Flavius, Venia şi Octavia ţopăind de colo-colo şi făcând reverenţe ridicole, pripite. Pot paria, fără nici un risc, că ei nu ştiu ce se petrece. Pe urmă îşi face apariţia Effie. De câtă vreme aşteaptă clipa asta! Sper că reuşeşte să se bucure de ea, pentru că, oricât de indusă în eroare ar fi, are un instinct foarte ascuţit în anumite privinţe şi probabil că măcar bănuieşte pericolul în care ne aflăm. Porţia si Cinna primesc, fireşte, ovaţii îndelungate, pentru că au fost strălucitori, au avut un debut orbitor. Acum înţeleg de ce a ales Cinna să mă îmbrace astfel în seara asta. Trebuie să par cât mai copilăroasă şi mai inocentă cu putinţă. Apariţia lui Haymitch dă naştere unei runde de tropăituri ce continuă cel puţin cinci minute. Ei bine, a reuşit o performanţă inedită. A păstrat în viaţă nu numai un singur tribut, ci două. Ce

s-ar fi întâmplat dacă nu m-ar fi avertizat la timp? M-aş fi purtat altfel? M-aş fi împăunat cu episodul fructelor în faţa Capitoliului? Nu, nu cred. Dar s-ar fi putut întâmpla cu uşurinţă să fiu mult mai puţin convingătoare decât e nevoie acum. În clipa asta. Fiindcă mă simt ridicată de platou, purtată către scenă.

Lumini orbitoare. Metalul de sub picioarele mele zăngăne, vibrând din cauza ţipetelor asurzitoare. Apoi apare Peeta, la numai câţiva metri depărtare. Pare atât de curat, de sănătos şi de frumos, încât îl recunosc cu greutate. Dar, în mâl sau în Capitoliu, zâmbetul lui e acelaşi şi, când i-l văd, am nevoie de vreo trei paşi ca să mă arunc în braţele lui. Dă înapoi, clătinându-se, aproape dezechilibrat, şi atunci realizez că obiectul metalic lung şi subţire din mâna lui e un soi de baston, îşi regăseşte echilibrul şi ne lipim pur şi simplu unul de altul, iar publicul îşi pierde minţile. El mă sărută şi eu mă gândesc, tot timpul: Ştii? Ştii cât de mare e pericolul în care ne aflăm? După vreo zece minute, Caesar Flickerman îl bate pe umăr, pentru a continua spectacolul, dar Peeta se mulţumeşte să-l împingă într-o parte, fără ca măcar să-l privească. Publicul înnebuneşte cu desăvârşire. Indiferent dacă ştie sau nu, Peeta manipulează mulţimea, ca întotdeauna, exact

aşa cum este nevoie.

În cele din urmă, Haymitch ne întrerupe şi ne împinge, cu blândeţe, către scaunul învingătorului. De obicei e unul singur, cu ornamentaţii bogate, din care tributul învingător priveşte rezumatul, înregistrarea celor mai captivante momente ale Jocurilor, dar, de vreme ce acum suntem doi, creatorii-de-joc au adus o canapea somptuoasă, roşie, de catifea. O canapea mică, pe care mama o numeşte, cred, sofaua îndrăgostiţilor. Stau atât de aproape de Peeta, încât sunt aşezată, practic, în poala lui, dar o singură privire spre Haymitch îmi spune că nu e suficient, îmi dau jos sandalele, îmi ridic picioarele pe canapea, într-o parte, şi îmi sprijin capul de umărul lui Peeta. Braţul lui mă înconjoară şi mă simt de parcă aş fi iarăşi în grotă, ghemuită lângă el, încercând să ne-ncălzim. Are cămaşa din acelaşi material galben ca rochia mea, dar Porţia l-a îmbrăcat în pantaloni lungi, negri. Şi nu poartă sandale, ci o pereche de ghete negre, pe care le lasă să apese pe podeaua scenei. Aş vrea să fi primit de la Cinna un costum similar, mă simt atât de vulnerabilă în rochia asta subţire. Dar presupun că asta a fost intenţia.

Caesar Flickerman mai face câteva glume, apoi e timpul să înceapă spectacolul. Va dura

exact trei ore şi întreg Panemul e obligat să-l privească. Când luminile pălesc şi stema se conturează pe ecran, îmi dau seama că nu sunt pregătită pentru ceea ce urmează. Nu vreau să le privesc murind pe celelalte douăzeci şi două de tributuri. Am văzut destul de multe dintre ele pierzându-şi viaţa. Inima începe să-mi bată cu putere şi simt un impuls puternic de a o lua la fugă. Cum a reuşit fiecare dintre ceilalţi învingători să suporte asta de unul singur? În timpul rezumatului, arată periodic reacţia învingătorului, într-un careu din colţul ecranului. Mă gândesc la cei din anii trecuţi… unii sunt triumfători, îşi ridică pumnii în aer, se bat cu ei în piept. Cei mai mulţi par doar împietriţi. Tot ce ştiu e că pe sofaua îndrăgostiţilor nu mă reţine nimic altceva decât Peeta – braţul cu care îmi înconjoară umărul, cealaltă mână a lui, captivă între palmele mele. Bineînţeles că nici unul dintre ceilalţi învingători n-a avut de înfruntat un Capitoliu care căuta un mijloc de a-l distruge.

Să condensezi mai multe săptămâni în trei ore e o adevărată realizare, mai ales când te gândeşti câte camere de luat vederi au funcţionat în acelaşi timp. Cei care au pus cap la cap momentele captivante au fost nevoiţi să decidă ce fel de poveste vor să

istorisească. Anul ăsta spun, pentru prima dată, o poveste de dragoste. Ştiu că eu şi Peeta am câştigat, dar, de la bun început, ni se acordă disproporţionat de mult timp. Însă mă bucur, fiindcă rezumatul vine în sprijinul teoriei nebuni – de – dragoste, care justifică de ce am sfidat Capitoliul, însemnând, pe de altă parte, că nu vor zăbovi prea mult asupra omorurilor.

Pentru început, în jur de o jumătate de oră e dedicată evenimentelor premergătoare intrării în arenă: extragerea, defilarea carelor prin Capitoliu, punctajele obţinute la antrenament şi interviurile. Totul pe un fundal sonor optimist, care face lucrurile de două ori mai cumplite, fiindcă, fireşte, aproape toţi cei de pe ecran sunt acum morţi.

Odată ce ajungem în arenă, urmează o redare amănunţită a băii de sânge de la început, apoi scenariştii alternează, practic, imaginile tributurilor care îşi pierd viaţa cu imaginile noastre. De fapt, apare mai ales Peeta, nu e nici o îndoială că întreaga idilă se sprijină pe umerii lui. Acum văd ceea ce a văzut publicul, cum i-a indus pe profesionişti în eroare în privinţa mea, cum a stat treaz toată noaptea sub copacul cu viespoi-copoi, cum l-a înfruntat pe Cato ca să pot fugi, ba chiar şi cum a zăcut în mâl, rostindu-mi

numele în somn. Prin comparaţie, eu par fără inimă – ferindu-mă de globuri de foc, doborând cuibul de viespi, aruncând în aer proviziile – până când plec în căutarea lui Rue. Episodul morţii ei este arătat în întregime, suliţa care o străpunge, încercarea mea eşuată de a o salva, săgeata înfiptă în gâtul băiatului din Districtul 1, Rue dându-şi ultima suflare în braţele mele. Şi cântecul, cânt fiecare notă. În fiinţa mea, ceva se închide şi sunt prea amorţită ca să mai simt ceva. E ca şi cum aş privi nişte străini, în timpul unor alte Jocuri ale Foamei. Dar observ că lipseşte partea în care i-am acoperit cadavrul cu flori.

Corect. Fiindcă până şi asta are iz de revoltă.

Rezumatul începe să se deruleze în favoarea mea din momentul când se anunţă că pot rămâne în viaţă două tributuri din acelaşi district, iar eu strig numele lui Peeta, acoperindu-mi apoi gura cu palma. Dacă până atunci am părut indiferentă faţă de el, acum compensez totul descoperindu-l, îngrijindu-l ca să-şi recapete sănătatea, ducându-mă la festin pentru medicament şi sărutându-l fără nici o stinghereală. Privind cu detaşare, apariţia mutanţilor şi moartea lui Cato mi se par tot atât de oribile, dar am din nou senzaţia că totul li se întâmplă unor oameni pe care nu

i-am întâlnit niciodată.

Apoi soseşte momentul fructelor. Aud spectatorii cerându-şi unii altora să păstreze tăcerea, fiindcă nu vor să scape nimic. Şi mă inundă un val de recunoştinţă faţă de scenarişti, când văd că nu încheie filmul cu anunţul victoriei noastre, ci cu mine lovind cu pumnii în uşa de sticlă din aeronavă şi strigându-l pe Peeta în timp ce medicii se luptă să-l resusciteze.

Din punct de vedere al supravieţuirii, e cel mai bun moment al meu, din întreaga seară.

Imnul e intonat încă o dată şi ne ridicăm când pe scenă urcă preşedintele Snow în persoană, urmat de o fetiţă ce aduce coroana pe o pernă. Însă nu e decât una singură şi aud mulţimea exprimându-şi nedumerirea – pe capul cui va fi aşezată? – până când preşedintele o răsuceşte şi separă cele două jumătăţi. O pune pe prima pe fruntea lui Peeta, zâmbind. Îşi păstrează zâmbetul când o potriveşte pe cea de a doua pe capul meu, dar, la numai câţiva centimetri de ochii mei, ai lui sunt tot atât de neiertători ca ai unui şarpe.

Atunci înţeleg că, deşi amândoi am fi mâncat fructele, vina se răsfrânge asupra mea, pentru că am avut ideea. Eu sunt instigatoarea. Cea care trebuie pedepsită.

Urmează o mulţime de reverenţe şi de

urale. Braţul e pe cale să mi se desprindă de atâta făcut cu mâna, când Caesar Flickerman le spune în sfârşit noapte bună spectatorilor, reamintindu-le să urmărească şi interviurile de încheiere de a doua zi. De parcă ar avea de ales.

Eu şi Peeta suntem conduşi în mare grabă în vila preşedintelui, pentru Banchetul Victoriei, unde nu prea avem când să mâncăm, în vreme ce oficialităţile din Capitoliu şi sponsorii deosebit de generoşi îşi fac loc cu coatele pentru a fi fotografiaţi alături de noi. Prin faţa ochilor îmi fulgeră un chip după altul, ameţindu-mă din ce în ce mai tare pe măsură ce seara se apropie de sfârşit. Din când în când, întrezăresc figura liniştitoare a lui Haymitch sau pe cea ameninţătoare a preşedintelui Snow, dar continui să râd, să le mulţumesc oamenilor şi să zâmbesc în timp ce sunt fotografiată, însă cu nici un chip nu dau drumul mâinii lui Peeta.

Soarele aruncă o ultimă privire de sub orizont când ne despărţim unii de alţii la cel de-al doisprezecelea etaj al Centrului de Antrenament. Mă gândesc că acum voi putea în sfârşit să schimb o vorbă între patru ochi cu Peeta, dar Haymitch îl expediază împreună cu Porţia, ca să găsească un costum pentru interviu, şi mă escortează personal până la

uşa camerei mele.

— De ce nu pot sta de vorbă cu el? întreb.

— O să aveţi destul timp pentru asta după ce ajungem acasă, sună răspunsul. Culcă-te, mâine la ora două intraţi în emisie.

În ciuda amestecului necontenit al lui Haymitch, sunt hotărâtă să stau de vorbă cu Peeta fără martori. După ce mă zbucium şi după ce răsucesc totul pe toate părţile vreme de câteva ore, mă furişez pe coridor. Primul meu gând e să-l caut pe acoperiş, dar acolo nu e nimeni. După sărbătorirea din seara asta, până şi străzile aflate departe, jos, sunt pustii. Mă întorc pentru o vreme în pat, apoi mă hotărăsc să merg direct în camera lui, dar, când încerc să răsucesc mânerul uşii, descopăr că propriul meu dormitor a fost încuiat pe dinafară. La început îl bănuiesc pe Haymitch, însă apoi apare teama, mult mai perfidă, că s-ar putea să fiu supravegheată şi închisă de Capitoliu. Nici înainte de începerea Jocurilor Foamei n-aş fi putut să evadez, dar acum pare să fie vorba de cu totul altceva, mult mai personal. Mă simt de parcă aş fi fost întemniţată pentru o infracţiune şi mi-aş aştepta sentinţa. Mă grăbesc să mă întorc în pat şi mă prefac că dorm până când Effie Trinket vine să mă trezească la un alt început de „zi mare, mare, mare!”

Am la dispoziţie cinci minute, în care mănânc un castron cu cereale fierbinţi şi o porţie de tocană, înainte de descinderea echipei pregătitoare.

— Spectatorii v-au adorat!

E tot ce trebuie să le spun, apoi nu mai e nevoie să scot nici o vorbă în următoarele două ore. Când intră, Cinna îi dă mai întâi afară, apoi mă îmbracă într-o rochie albă, străvezie, şi îmi întinde o pereche de pantofi roz. Îmi desăvârşeşte el însuşi machiajul până ce par să radiez o strălucire blândă, trandafirie. Pălăvrăgim despre tot felul de lucruri fără nici o însemnătate, dar mă feresc să-l întreb ceva cu adevărat important fiindcă, după incidentul cu uşa, nu reuşesc să scap de senzaţia că sunt supravegheată permanent.

Interviul se desfăşoară în salonul din capătul holului. Încăperea a fost golită, sofaua îndrăgostiţilor fiind adusă apoi înăuntru şi înconjurată de vaze cu trandafiri roşii şi roz. Evenimentul nu e înregistrat decât de câteva camere. Măcar nu e de faţă nici un spectator.

Când intru, Caesar Flickerman mă cuprinde într-o îmbrăţişare călduroasă.

— Felicitări, Katniss. Cum te simţi?

— Perfect. Sunt doar agitată din cauza interviului, răspund.

— N-ai de ce. O să petrecem momente

fantastice, mă încurajează el, bătându-mă liniştitor pe obraz.

— Nu mă pricep să vorbesc despre mine, mărturisesc.

— Nimic din tot ce-o să spui n-o să fie nepotrivit, zice el.

Iar eu mă gândesc: Oh, Caesar, măcar dacă ai avea dreptate. Dar adevărul e că, în timp ce stăm de vorbă, preşedintele Snow s-ar putea să-mi pregătească un soi de „accident”.

Pe urmă, Peeta e aici, chipeş în roşu şi alb, trăgându-mă deoparte.

— Nu reuşesc să dau de tine. Haymitch pare hotărât să ne ţină despărţiţi.

Haymitch e de fapt hotărât să ne ţină în viaţă, dar acum ne ascultă prea multe urechi, aşa că mă mulţumesc să spun doar:

— Da, în ultima vreme a devenit din cale-afară de responsabil.

— Ei, n-a mai rămas decât asta şi mergem acasă. Acolo n-o să ne poată supraveghea tot timpul, zice Peeta.

Mă simt străbătută de un fel de tremur, dar n-am timp să mă întreb de ce, fiindcă totul e gata pentru interviu. Ne aşezăm pe sofaua îndrăgostiţilor, într-o poziţie oarecum oficială.

— Oh, dă-i drumul, cuibăreşte-te lângă el dacă vrei, spune Caesar. Arătaţi foarte dulce.

Aşa că îmi strâng picioarele, ghemuindu-mă,

iar Peeta mă trage mai aproape de el.

Cineva începe numărătoarea inversă şi, cât ai clipi, intrăm în direct, pentru întreaga ţară. Caesar Flickerman e minunat, tachinează, glumeşte, se sufocă de emoţie când i se iveşte ocazia. Între el şi Peeta există deja o comunicare stabilită în noaptea primului interviu, o uşurinţă de a se lua cu delicateţe peste picior, aşa că eu zâmbesc cât mai mult şi vorbesc cât mai puţin cu putinţă. Adică sunt nevoită să spun câte ceva, dar îndrept conversaţia din nou către Peeta cât mai repede posibil.

Totuşi, Caesar începe în cele din urmă să pună întrebări care cer un răspuns amănunţit.

— Ei bine, Peeta, în zilele pe care le-aţi petrecut în grotă am aflat că te-ai îndrăgostit la prima vedere încă de la ce vârstă, de la cinci ani?

— Din clipa când am dat cu ochii de ea, răspunde Peeta.

— Dar, Katniss, ce drum ai parcurs tu! Cred că spectatorii s-au simţit cu adevărat entuziasmaţi numai urmărind cum te îndrăgosteai de el. Când ţi-ai dat seama că îl iubeşti? mă întreabă Caesar.

— Oh, asta e greu de spus…

Las să-mi scape un râs firav, acoperit de respiraţia sonoră, şi cobor privirea către mâini.

Ajutor!

— Ei, eu ştiu când m-a izbit revelaţia. În noaptea când l-ai strigat din copac, zice Caesar.

Îţi mulţumesc, îmi spun eu, apoi preiau ideea.

— Da, cred că aşa a fost. Adică, până în clipa aceea, am încercat să nu mă gândesc la sentimentele mele, pentru că, sincer vorbind, totul era atât de derutant şi, descoperind că ţineam la el, n-aş fi făcut decât să înrăutăţesc lucrurile. Dar acolo, în copac, s-a schimbat totul.

— Care crezi că a fost motivul? mă îmboldeşte Caesar.

— Poate… fiindcă, pentru prima dată… aveam o şansă de a-l păstra, spun eu.

În spatele unui cameraman, Haymitch lasă să-i scape un soi de oftat de uşurare şi înţeleg că am spus ce trebuia. Caesar scoate o batistă şi îşi îngăduie o pauză de o clipă, fiindcă se simte atât de mişcat. Îl simt pe Peeta apăsându-şi fruntea pe tâmpla mea când mă întreabă:

— Şi acum, când mă ai, ce te-ai gândit să faci cu mine?

Mă întorc spre el.

— Să te pun într-un loc unde nu poţi fi rănit. Iar, când el mă sărută, toţi cei de faţă suspină,

efectiv.

Caesar consideră că e momentul potrivit să înşire toate modurile în care am fost răniţi în arenă, de foc, de viespi, de arme. Dar abia când ajungem să vorbim despre mutanţi uit că mă aflu în faţa camerelor de luat vederi. Când Caesar îl întreabă pe Peeta cum „funcţionează” noul lui picior.

— Noul picior? spun eu şi nu mă pot împiedica să întind mâna, ridicându-i manşeta pantalonilor.

— Oh, nu, şoptesc, văzând mecanismul de metal şi plastic care i-a înlocuit carnea.

— Nu ţi-a spus nimeni? mă întreabă Caesar, cu blândeţe.

Clatin din cap.

— N-am avut când, se justifică Peeta, cu o uşoară ridicare din umeri.

— E vina mea, spun. Pentru c-am folosit garoul ăla.

— Da, e vina ta că sunt în viaţă, zice Peeta.

— Are dreptate, intervine Caesar. Fără el, ar fi sângerat cu siguranţă până la moarte.

Presupun că e adevărat, dar sunt atât de întoarsă pe dos, încât să-mi vină să plâng, iar apoi îmi aduc aminte că întreaga ţară mă priveşte, aşa că-mi îngrop pur şi simplu faţa în cămaşa lui Peeta. Au nevoie de vreo două minute ca să mă convingă să mi-o arăt iarăşi,

pentru că e mai bine în cămaşă, unde nu mă poate vedea nimeni, şi, când ies din nou la lumină, Caesar se fereşte să-mi mai pună întrebări, ca să-mi pot veni în fire. De fapt, mă lasă în pace până ce discuţia ajunge la fructe.

— Katniss, ştiu că ai avut un şoc, dar trebuie să te-ntreb. Momentul în care ai scos fructele alea de pădure. Ce s-a petrecut atunci în mintea ta… hm? spune el.

Fac o pauză lungă înainte de a-i da un răspuns, încercând să-mi adun gândurile. E momentul crucial, când fie am sfidat Capitoliul, fie ideea de a-l pierde pe Peeta m-a înnebunit într-o asemenea măsură, încât să nu mai fiu responsabilă pentru acţiunile mele. Pare să fie nevoie de un discurs îndelungat, dramatic, dar nu reuşesc să rostesc decât o singură frază, aproape inaudibilă:

— Nu ştiu, doar că… n-am putut suporta gândul… că o să trăiesc fără el.

— Peeta? Ai ceva de adăugat? întreabă Caesar.

— Nu. Cred că e adevărat pentru amândoi.

Caesar anunţă încheierea emisiunii şi se termină totul. Toată lumea râde, plânge şi se îmbrăţişează, dar eu încă nu sunt sigură, până ce nu ajung la Haymitch.

— OK? şoptesc.

— Perfect, răspunde el.

Mă întorc în camera mea, să-mi strâng câteva lucruri, şi descopăr că n-am de luat nimic altceva decât broşa cu gaiţa-zeflemitoare pe care mi-a dat-o Madge. După Jocuri, cineva a adus-o în camera mea. Suntem purtaţi pe străzile oraşului într-o maşină cu ferestrele opace, iar trenul ne aşteaptă. Abia dacă avem timp să ne luăm rămas-bun de la Cinna şi de la Porţia, deşi o să-i revedem peste câteva luni, când vom face turul districtelor, pentru o serie de ceremonii ale victoriei. E modul Capitoliului de a le reaminti oamenilor că Jocurile Foamei nu se încheie, de fapt, niciodată. O să primim o mulţime de plăcuţe memoriale fără nici o utilitate şi toată lumea va fi nevoită să pretindă că ne-a îndrăgit.

Trenul se pune în mişcare şi ne afundăm în noapte până ce părăsim tunelul, apoi respir aerul libertăţii, pentru prima oară din ziua extragerii încoace. Suntem însoţiţi de Effie şi, bineînţeles, de Haymitch. Mâncăm cantităţi enorme la cină şi ne aşezăm tăcuţi în faţa televizorului, urmărind reluarea interviului. Fiecare secundă lasă Capitoliul tot mai departe, în urmă, aşa că încep să mă duc cu gândul acasă. La Prim şi la mama. La Gale. Îmi cer scuze şi plec să-mi schimb rochia cu o cămaşă simplă şi cu pantaloni. În timp ce îmi

îndepărtez, încet şi complet, machiajul de pe faţă şi îmi împletesc părul în obişnuita coadă, încep să mă transform din nou în mine însămi. Katniss Everdeen. O fată care locuieşte în Filon. Când mă alătur celorlalţi, apăsarea braţului lui Peeta în jurul umerilor mei mi se pare străină.

Când trenul se opreşte pentru scurtă vreme, pentru realimentare, ni se îngăduie să coborâm, să luăm o gură de aer curat. Nu mai e nevoie să fim păziţi. Eu şi Peeta ne plimbăm de-a lungul şinei, mână în mână, şi acum, când suntem singuri, nu sunt în stare să găsesc nimic de spus. El se opreşte şi-mi culege un mănunchi de flori de câmp. Când mi le oferă, mă străduiesc din greu să par încântată. Fiindcă el n-are de unde să ştie că florile roz cu alb sunt flori de ceapă sălbatică şi că nu fac altceva decât să-mi aducă aminte de orele pe care le-am petrecut culegându-le, împreună cu Gale.

Gale. Ideea de a-l revedea peste câteva ore îmi strânge stomacul. De ce? Mi-e greu să-mi conturez ideea în minte. Ştiu doar că mă simt de parcă aş fi minţit pe cineva care se încrede în mine. Sau, cu mai multă exactitate, de parcă aş fi minţit doi oameni. Până acum, Jocurile m-au ajutat să fug de asta. Dar acasă nu vor mai fi nici un fel de Jocuri în spatele

cărora să m-ascund.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă Peeta.

— Nimic, răspund eu.

Ne continuăm plimbarea, trecând de capătul trenului, unde nu sunt sigură că în tufişurile pitice de pe marginea şinei nu e ascunsă vreo cameră de luat vederi. Totuşi, cuvintele refuză să-mi vină în minte.

Tresar când Haymitch pune o mână pe spatele meu. Chiar şi aici, în mijlocul pustietăţii, vorbeşte cu voce scăzută.

— Aţi făcut treabă bună, voi doi. Continuaţi şi în district, până dispar camerele. O să fim OK.

Îl urmăresc îndreptându-se către tren, fiindcă aşa evit ochii lui Peeta.

— Ce-a vrut să spună? mă întreabă el.

— Capitoliul. Nu le-a plăcut şmecheria noastră cu fructele, mă trezesc eu vorbind.

— Cum? Ce tot spui acolo? se miră el.

— Gestul li s-a părut prea aproape de răzvrătire. Aşa că Haymitch mi-a dat sfaturi în ultimele câteva zile. Ca să nu înrăutăţesc lucrurile, spun eu.

— Ţie ţi-a dat sfaturi? Mie nu.

— Ştia că tu eşti destul de inteligent ca să-nţelegi.

— N-am ştiut că trebuia să-nţeleg ceva, zice Peeta. Aşadar, vrei să spui că în aceste ultime

zile şi presupun că… şi acolo, în arenă… totul n-a fost decât o strategie pusă la cale de voi doi.

— Nu. Adică, nici măcar n-aveam cum să vorbesc cu el în arenă, nu-i aşa? mă bâlbâi eu.

— Dar ştiai ce vrea de la tine, nu?

Îmi muşc buza.

— Katniss?

Dă drumul mâinii mele şi păşeşte într-o parte, parcă încercând să-şi regăsească echilibrul.

— Totul a fost pentru Jocuri, îmi spune. Felul în care te-ai purtat.

— Nu totul, răspund, strângând cu putere florile.

— Atunci, cât de mult? Nu, lasă asta. Cred că adevărata întrebare e ce-o să mai rămână când ajungem acasă.

— Nu ştiu, îi răspund. Cu cât ne apropiem mai mult de Districtul 12, cu atât sunt mai încurcată.

El aşteaptă, sperând să mai audă şi alte explicaţii, dar nu mai urmează nimic.

— Bine, să mă anunţi când te lămureşti, spune, şi durerea din vocea lui e palpabilă.

Ştiu că urechile mele sunt vindecate, fiindcă, în ciuda huruitului locomotivei, aud fiecare pas care îl apropie de tren. În momentul când mă urc şi eu, Peeta s-a retras

deja în camera lui, pentru noapte. Nu-l văd nici în dimineaţa următoare. De fapt, când îşi face din nou apariţia, tocmai intrăm în Districtul 12. Mă salută dând din cap, cu chipul lipsit de expresie.

Vreau să-i spun că e nedrept. Că eram doi străini. Că am făcut ce-a trebuit ca să rămân în viaţă şi ca să supravieţuim amândoi în arenă. Că nu pot să-i explic ce mă leagă de Gale, pentru că n-o ştiu nici eu însămi. Că n-are rost să mă iubească, fiindcă oricum n-o să mă mărit niciodată şi că o să sfârşească prin a mă urî mai târziu, în loc s-o facă mai curând. Că, dacă am vreun sentiment faţă de el, asta n-are importanţă, fiindcă n-o să fiu niciodată în stare să-mi permit acel gen de dragoste care dă naştere unei familii, care aduce pe lume copii. Şi cum ar putea el s-o facă? Cum, după toate cele prin care am trecut?

Aş vrea să-i spun şi cât de mult îi simt deja lipsa. Dar n-ar fi cinstit din partea mea.

Aşa că stăm pur şi simplu alături, în tăcere, privind cum se conturează în jur mica noastră gară. Văd camerele de luat vederi înghesuite pe peron. Toată lumea va fi nerăbdătoare să asiste la întoarcerea noastră acasă.

Cu coada ochiului, îl zăresc pe Peeta întinzându-mi mâna. Îl privesc nesigură.

— Încă o dată? Pentru public?

N-a spus-o cu mânie. În glasul lui pustiit nu e nimic, ceea ce mi se pare mai grav. Băiatul cu pâinea îmi scapă deja printre degete.

Îi iau mâna şi i-o strâng cu putere, pregătindu-mă pentru filmare şi temându-mă de clipa când va trebui să-i dau definitiv drumul.

SFÂRŞITUL CĂRŢII ÎNTÂI